

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

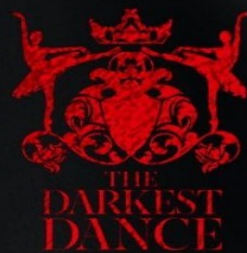
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF MADNESS

JAGGER COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DELİLİK DANS

KARANLIK DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA
MAFYA ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Dance of Madness

Jagger Cole © 2025

Tüm hakları saklıdır.

Kapak ve iç tasarım: Plan 9 Book Design

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilere, olaylara veya kuruluşlara benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Bu telif hakkıyla korunan eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya AI eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasını ihlal eder.

Vellum ile biçimlendirilmiştir.

İÇİNDEKİLER

Çalma

Tetikleyici Uyarı

+

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

+

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

+

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

+

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

+

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

+

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

~

Bölüm 24

Bölüm 25

~

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

~

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

~

Epilog __

Aldatma Dansı

Jagger Cole'un diğer

eserleri Yazar

hakkında

ÇAL

Hayvan Akışı - Ren
Wolves - Sam Tinnesz, Silverberg
Nails - Call Me Karizma
Koş - Bring Me The Horizon Gölge -
Livingston
Özgür Hayvan - Yabancı
Hava Başım Dönüyor -
MISSIO
Nefes Al - Tommee Profitt, Fleurie
Parçalar - Andrew Belle
Yüz - Call Me Karizma
Şeytanlar - Jacob Lee Daha
Yakın - Nine Inch Nails
Kirlenmiş Aşk - Milky Chance
Bana Büyü Yaptın - Austin Giorgio Fok -
Ólafur Arnalds
Duvar - PatrickReza
Delilik - Foreign Air
Benim - Sleep Token
Bilmek İster miyim? - Arctic Monkeys Ölüm
Dileği - Alley
Ne Oldu - Lorde
Gözler Ateş - Hahlweg, wayfie
Tanıştığımız Gece - Lord Huron, Phoebe Bridgers
Spotify'da çalma listesini dinleyin!

UYARI

Sevgili Okuyucu

Bu kitap, diğerk kitaplarım gibi, karanlık ve açık sahneler içermektedir. *Dance of Madness*, CNC sahneleri, hafif BDSM, hafif aşağılama ve övgü ile geçmişteki cinsel istismar ve travmalara atıflar içermektedir.

Bu sahneler daha canlı ve derin bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucularda tetikleyici etki yaratabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğunuz için

teşekkürler, Jagger

.

Hey

Belki aptalca. Ama benim korktuğum şey, hiç korkmamak. Uçuruma itilmemek. Hayatımın yarısını, benden beklenenleri yaptığımı ve korkmam veya kaçmam gereken şeylerin hiçbirini yapmadığımı fark etmeden geçireceğimden korkuyorum.

Bu sadece hayatta kalma içgüdüğü mü? Yasak olanın korkusunu ve tehlikesini bilmek istemem benim bir kusurum mu?

Bana deli gibi geldiğimi söylemek için açık iznim var. Gerçekten. Çünkü bunu yazarken kendimi gerçekten deli gibi hissediyorum.

Neyse. Sen neden korkuyorsun?

-Ben

MILENA

Ne halt ediyordun sen?

Rüzgar esmeye başladı, sanki etrafımdaki hava beni uyarmaya çalışıyor gibiydi. Yazın başındaydık ama ani bir soğukluk hissedince kendimi kollarımı sararak buldum, ellerimi hızla ovuşturarak üzerimde yükselen Greymoor Malikanesi'ne bakıyordum.

Eski. Sarmaşıklarla kaplı. Unutulmuş bir güzelliği var. Ve

korkutucu.

Perili konaklar genellikle böyledir.

Tamam... *aslında* hayaletli değil. En azından benim görüşüme göre. Annemin çocukluğumda gösterdiği çabalara rağmen, hayaletlere, doğaüstü olaylara, öbür dünyaya ya da dine hiç inanmıyorum.

Hayaletlere inanmak için Tanrı'ya inanmak gerekir mi?

Emin değilim.

Bu soru üzerinde durmak yerine, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi eski malikaneye kaldırdım.

Gotik sütunlar, demir parmaklıklar, sarmaşıklar ve zamanın yıprattığı taş aslanlar. Greymoor Malikanesi, Carnegie Hill'in tepesinde, kısmen gölgelerin içinde, tehditkar bir gargoye gibi duruyor. Bir zamanlar Gilded Age'in harikalarından biri olan malikane, en azından 1980'lerden beri terk edilmiş durumda. Yani, *içinde kimse yaşamıyor*. Terk edilmiş demek "unutulmuş" anlamına gelir. Ama kendimi bildim bileli, büyük ön kapıda ağır bir asma kilit var.

Yani terk edilmiş değil. Sadece... kapalı.

Ortaokulda, hatta lisedeyken, arkadaşlarımla birbirimize buradan koşarak geçmeye cesaret edelim diye meydan okurduk. Özellikle pervasız hissettiğimizde — ya da bakış açınıza göre cesur — meydan okuma, ön kapıya kadar gidip kapıyı çalmakla sonuçlanırdı ve kaçarken hepimiz çığlık atıp gergin bir şekilde gülerek kaçardık.

I swallow and ignore the spine-tingling sensation that something is *izlemek*.

Hayaletler gerçek değildir. Sadece artık kimsenin yaşamadığı lanet olası eski bir evdir.

Geniş, çatlak ön merdivenlerden bir adım yukarı çıkıyorum, topuklarım sanki boğuk silah sesleri gibi çatırdıyor. Arkamda bir yerden bir araba geçiyor. Onun dışında, ölüm sessizliği var.

Hayalet *yok*.

Bu çok aptalca.

Buraya Alicia yüzünden geldim. Zorbalara *tahammül* edemem, ama onlardan vazgeçemiyorum.

Ve Alicia Houghton birinci sınıf bir zorba.

...Bu, "kıçına sürekli Regina George'un kötü kız sopası sokulmuş kaltak" demek için kibar bir ifade.

Az önce çıktığım partide onun ne işi vardı, neden oradaydı, hiç bilmiyorum. Roman, en yakın arkadaşlarımdan biri olan Evelina'nın ağabeyi, partiyi babalarının 59.Cadde'deki parkın hemen yanındaki geniş konağında verdi. Beklendiği gibi, parti genç, zengin, güçlü ve çoğunlukla Bratva ile bağlantılı kişilerle doluydu: Evelina ve Roman gibi çeşitli suç imparatorluklarının varisleri.

Benim gibi.

Evie'nin babası Nikitin Bratva'yı yönetiyor. Benimki ise Kalishnik Bratva'yı.

Alicia'nın babası, Wall Street'in ünlü bir köpekbalığıdır, bu da onu benim babamdan *veya* Evie'nin babasından daha büyük bir suçlu yapar. Muhtemelen partiye, Bratva ile bağlantılı olan Irina Lenkova'nın arkadaşı olduğu için katılmıştı.

Alicia ve Irina, yaklaşık bir buçuk yıl öncesine kadar Zakharova'da bizimle birlikte dans ediyorlardı, sonra ikisi de ayrıldı.

Tanrıya şükür.

Ve tabii ki Alicia'nın o partide, sanki hala hazırlık okulundaymışız gibi, göz devirme oyunu olan Doğruluk mu Cesaret mi oynamaya başlaması tamamen ona göre bir şey olurdu.

Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim. Zorbalar kendilerine karşı çıkılmasından nefret ederler ve ben o kaltak Zakharova ile dans ederken ona karşı çıkarak *kariyer* yaptım, çünkü hem Evelina'ya hem de arkadaşımız Bianca'ya acımasızca davranıyordu.

Görünüşe göre bunu unutmamış, çünkü bu gece aptalca oyuna katılma hatasını yaptığım anda, hemen bana saldırdı.

"Korkuyor musun, Milena?" diye sordu, parlak dudaklarında mükemmel bir sırıtişla. "Belki de gerçeği seçmelisin. Tacını lekelemek ya da cam ayakkabılarını kırmak istemezsin."

Ben cesaret seçtim. Tabii ki. Gururum aptalca ve pervasız bir şey.

Peki cesaret neydi? "Bu gece Greymoor'a git, yalnız başına." Bir şey al.

Bir şey bırak.

Ve üçüncü kattaki ana yatak odasında "*Canavar diye bir şey yoktur*" derken kendimi kaydetmek.

Bu da bizi bugüne getiriyor, ben tek başıma, topuklu ayakkabılarımla, eskiden birbirimize koşarak geçmeye cesaret ettiğimiz yerin ön kapısında duruyorum, çığlık atarak.

Ön kapının tuş kilidine bakıyorum. Alicia, gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltıyla, bir "arkadaşının" verdiğini söyleyerek şifreyi bana söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.

Ama neyse. Buradayım. Alicia hala bir kaltak ve ben hala onun boktan tavırlarını yüzüne vurmaktan büyük zevk alıyorum.

Hadi yapalım şunu.

Kodu giriyorum.

Sanki beni bekliyormuş gibi yumuşak bir klik sesi duyuldu.

Avuç içimi eski pirinç kapı koluna dayayıp çevirip itiyorum. Kapı derin, acı bir gıcırtyyla açılırken kalbim hızla atıyor, sonra karanlığa doğru açılıyor. Pas, soğuk taş ve başka bir şeyin, eski ve unutulmuş bir şeyin kokusu burnumu hafifçe buruşturuyor.

Sonra içeri giriyorum ve kapı arkamda gıcırdayarak kapanıyor, sokak lambasının son ışığını yutuyor.

Burası karanlık, ağır perdeler dışarıdaki sokak lambasının ışığını neredeyse tamamen engelliyor. Telefonumu arar ve fenerini açarım. Soluk bir ışık, tozla dolu havayı yararak eski çarşafarla örtülü mobilyaların hayalet gibi şekillerini aydınlatır.

İleri adım attığımda ahşap zemin ağırlığımla gıcırıyor ve omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Hayaletler gerçek değil. Hayaletler gerçek değil. Hayaletler gerçek değil.

Altın Çağ'dan kalma malikane *devasa büyüklükte*. Bir keresinde okuduğuma göre, eski malikanenin yüzölçümü 15 bin fit kareye yakınmış. Giriş holü sütunlarla çevrili. Bir zamanlar fildişi ve altın renginde olan duvar kağıtları, yumuşak kıvrımlar halinde duvarlardan soyulmuş. Örümcek ağlarıyla kaplı avize, donmuş gözyaşları gibi kristal damlalar sarkıtıyor.

Lady Greymoor'un zevki çok iyiydi: harika ve *pahalı*. Neyse ki, her bakımdan bir *piç* olmasının yanı sıra, Lord Greymoor — evet, onlar gerçek bir lord ve leydiydi — grotesk derecede zengindi.

Lord Greymoor, Leydi Greymoor'u yarı yaşında bir fahişe için terk etmeye karar verdiğinde, reddedilen karısı onu mahvetti ve bu parayla Manhattan'da o dönemin en görkemli ve ihtişamlı konaklarından birini inşa etti.

Ve benim "canavar diye bir şey yoktur" dediğimi kaydetmem gereken yer, bu görkemli konağın yatak odası. Gilded Age'den eski bir zengin ailesine gelin giden ve sonra ortadan kaybolan bir sosyetik. Bazı hikayelere göre delirdi. Daha grotesk olanlar ise, eski kocasını ve onun yeni sevgilisini bu evde duvara gömerek öldürdüğünü iddia ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, benim tahminim ve umudum, Lady Greymoor'un, Tanrı onu korusun, o pisliğin parasının son kuruşuna kadarını yemek, şarap, eğlence ve Gilded Age'in yakışıklı erkeklerine harcadığıdır.

Evin eski sahibi hakkındaki düşüncelerim, evin derinliklerine doğru ilerledikçe kayboluyor. Büyük bir salona giriyorum ve muslinle sarılmış büyük bir piyanonun yanından geçiyorum, sararmış ve çatlamış tuşları çarşafın altından görünüyor.

Bütün bu manzarada romantik bir hava var. Burası, hayaletlerin —eğer inanıyorsanız— dolaşabileceği türden bir yer. Kızgın oldukları için değil, burayı çok sevdikleri için ayrılamadıkları için.

Alicia'nın talimatlarını tekrar düşünüyorum: *Bir şey al. Bir şey bırak. Sözleri söyle.*

Düşünmeden köşedeki eski bir koltuğa doğru yürüdüm ve onu örten çarşafın üzerine oturdum. Toz topakları küçük balerinler gibi havada süzülerek, durgun ve ağır havada dans ediyorlardı.

Bir an için *öylece kalmayı* düşünüyorum.

Hayaletli olsun ya da olmasın, burası huzurlu, sanki dünya yüzüne bağırmayı bırakmış gibi. Zakharova'nın sanat yönetmeni Madam Kuzmina yok, baştan başlamamı ya da tekniğimi mükemmelleştirmek için daha fazla saat çalışmamı söylemiyor. Dünyanın en güçlü, korkulan ve saygın Bratva patronlarından birinin kızı olmanın getirdiği beklentiler yok.

Sadece ben ve bu eski ev.

Ayağa kalkıp parmaklarımı konsol masasının kenarından geçirerek kalın toz tabakasını izliyorum. Salondan küçük bir hizmetçi koridorundan geçerek kütüphaneye giriyorum. Burada, gözlerimi ekstra yüksek tavana kaldırdığımda kaşlarım çatılıyor.

Vay canına.

Raflar yerden tavana kadar uzanıyor, koyu renkli ahşaptan oyulmuş ve yüzlerce kitapla dolu. Belki bin, belki daha fazla. Çoğu, sanki ev hala onları korumaya çalışıyormuş gibi cam kapaklı dolapların arkasına saklanmış.

Devam et. İşini yap ve Evelina çıldırıp seni kötü bir ruhun cehenneme sürüklediğini düşünmeden önce onu ara.

Hayaletlere inanmayabilirim. Ama Evelina, benim harika ama *aşırı* korunaklı ve batıl inançlı arkadaşım Evelina, ikimiz için de yeterince inanıyor ve

bu aptalca meydan okumayı kabul ettiğim için kendinden geçmişti.

Kütüphaneden çıkıp Lady Greymoor'un eski yatak odasının merdivenlerini bulmak için dönüp duruyorum, sonra duraksıyorum.

Bu noktada bu bir dürtü gibi. Kitaplarla dolu bir odada olup da onu aramadan duramam. Hadi ama: Alman edebiyatının Sturm und Drang döneminden kalma 1700'lü yılların bir kitabının bir kopyası bir yerde olacaksa, bunun böyle bir yerde olacağına bahse girerim.

Kendimi vazgeçirmeden önce, devasa raflardan birinin önünde durmuş, eski deri ciltli kitapların sırtlarını tarıyorum. Cidden, burada en az bin kitap var. Neyse ki, kitapların yazarlara göre alfabetik sırayla dizildiğini hemen fark ediyorum.

Parmağımı "G" harflerinin olduğu başka bir rafa götürdüm.

... Bir dakika.

Evin geri kalan her yeri tozla kaplı. Ama kitap rafları, cam kapaklı olanlar bile, bu raf gibi, tozlu değil.

Sanki kitaplar eski ama aslında bu kadar uzun süredir *burada* değillermiş gibi. Sanki biri onları buraya yeni koymuş gibi...

Omurgamdan bir ürperti geçer.

Saçmalama.

Bu düşünceyi kafamdan atıp kitapların sırtlarını izlemeye devam ediyorum, ta ki G-O-E harflerine gelene kadar.

Goethe. Johann Wolfgang Goethe gibi, "Cesur ol, güçlü güçler yardımına gelecektir" sözünün yazarı.

Evet, ben büyük bir salakım, sorduğun için teşekkürler.

Ve tam parmağımın altında, burada bulmak istediğim kitap var: *Genç Werther'in Acıları*.

Sanki bir sırmış gibi kitabın adını fısıldıyorum.

Eski bir baskı, deri cildi kurumuş ve çatlamış. Neredeyse saygıyla, nazıkçe çekip çıkarıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, en sevdiğiniz kitabın 1700'lerin sonlarında yazılmış, aşırı karamsar ve duygusal bir Alman kitabı olması biraz *tuhaf*. Üstelik mektup şeklinde yazılmış, yani bir dizi mektuptan oluşuyor. Evet, bu kitabı *şimdi* ilk kez elime alsam, en sevdiğim 100 kitap arasına bile giremeyebilirdi.

Ama bu kitap hayatımın en kötü döneminde karşıma çıktı. On beş yaşındaydım ve hazırlık okulundaki İngilizce öğretmenimiz bu kitabı ödev olarak verdiğinde annem yeni vefat etmişti. Herkes kitabı eleştirip sızlanırken, ben her gün derslerden sonra bale stüdyosunun köşesine kıvrılıp kitabı *yutarcasına okuyordum*.

Bu, göğsümdeki acıyı ilk kez anlaşılmış hissettiren şeydi.

Bir şey al. Bir şey bırak.

Kısa bir suçluluk duygusu hissediyorum, ama sonra silkeliyorum. En az seksen yıldır kimse yaşamamışsa, bu hırsızlık sayılır mı?

Değil diye karar veriyorum ve aynı anda bu kitabı bugün eve götüreceğime karar veriyorum.

Ancak kitabı bulmak, sevgili Werther ve onun hüznü, ağlamaklı mektuplarına olan takıntımın sadece ilk kısmı. Noel sabahı bir hediyenin ambalaj kağıdını yırtmak için hazırlanır gibi tereddüt ederek yutkunuyorum.

İlk sayfada yazıp yazmadığını görmek için kapağı açmak üzereyim ki, bir ses sessizliği yırtıyor.

Gıcırtı.

Buzdan yapılmış bir hançer kalbime saplanıyor. Dönüp, kitabı kapatırken gözlerim karanlığa saplanıyor, boğazımda bir hırıltı duyuyorum.

Orada kimse yok.

Kimse yok...

"Merhaba?" diye fısıldıyorum.

Tabii, sanki hayaletler cevap verecekmiş gibi.

Sen onlara inanmıyorsun ki...

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Kalbim göğsümde çarparken el fenerini kapıya doğru tuttum.

Hala hiçbir şey yok.

Yutkunarak kitabı kolumun altına daha sıkı sıkıştırıyorum. Bu aptalca cesaret oyununu bitirip eve gitme zamanı.

Sadece evin yerleşmesinden ya da rüzgardan olmalı, diye kendime söylüyorum, ayak seslerim boş evde yankılanırken.

Boş.

Kendimi sakinleştirmek ve omurgamdan yukarı doğru yayılan soğuk hissi atmak için bunu kafamda iki kez daha tekrarlıyorum.

Kitabı daha sıkı tutuyorum, parmaklarım deri ciltli sırtına bastırırken kütüphaneden dikkatlice çıkıyorum. Videoyu çekmek için merdivenleri koşarak çıkmıyorum. Alicia'ya videoda nefes nefese kaldığımı duyarak tatmin olmasını istemiyorum.

Büyük merdivenler yumuşak bir spiral şeklinde yukarı doğru kıvrılıyor, tırmanırken her basamak ağırlığımla hafifçe gıcırıyor. Burada her ses amplifiye edilmiş gibi geliyor: kendi nefesim, merdivenlerde topuklarımın çıkardığı sessiz sesler. Sanki başka birinin anılarında yürüyor gibi hissediyorum.

Yarıya geldiğimde durup arkama, aşağıdaki karanlığa bakıyorum.

Evet, çünkü bu her zaman iyi bir fikirdir, aptal.

Tabii ki, orada hala hiçbir şey yok. Sadece kütüphane kapısı, karanlık, bekleyen bir ağız gibi açık duruyor.

Dönüp yoluma devam ediyorum.

İkinci katı atlayıp doğrudan üçüncü kata çıkıyorum. En üstte, geniş koridor çatlamış aplikler ve solmuş portrelerle çevrili. Tavan boyası, birinci kattaki duvar kağıdı gibi narin kıvrımlar halinde soyulmuş.

Sonra Leydi Greymoor'un yatak odasının çift kapısı olmalı olan şeyi görüyorum.

Ahşap, evin geri kalanından daha koyu renkte, ağır maun ağacından yapılmış ve üzerinde tanımadığım bir arma oyulmuş. Bir kadının profili, dikenlerle çevrili olarak oyulmuş.

Kabul etmek istemem ama şu anda biraz korkuyorum. Ama nedense, eski kocasının parasıyla satın aldığı devasa malikanenin yatak odasının kapısına oyulmuş *yüzünü* görmek, yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Sanırım Lady Greymoor ve ben çok iyi anlaşırdık. Çift kapının önünde tereddüt ediyorum, elim kapı kolunun yanında duruyor.

Bir şey al, bir şey bırak, sözünü söyle.

Yani, hadi şunu bitirelim.

Kapıyı açarken kalbim çarpıyor.

İçeride hava daha serin ve biraz daha durgun. Oda çok büyük, tavan yüksek ve kemerli, pencereler kalın kadife perdelerin arkasında gizlenmiş.

Yatağın karşısında, yaştan dolayı çarpık bir ayna asılı. Aynaya dönünce kendi yansımanı görüyorum: yüzüm daha solgun, gözlerim sandığımdan biraz daha iri.

İzinsiz girmişim gibi hissediyorum.

Garip bir şekilde, yatak *yapılmış*; çarşaf, yorgan, battaniyeler ve yastık kılıfları, evin kapısı kapatıldığından beri olduğu gibi duruyor. Aşağıdaki kitap rafları gibi, bunlar da tozla kaplı ya da zamanla solmuş değil.

Sanki biri bu yatağı kısa bir süre önce yapmış gibi görünüyor.

Evin bir yerinden karanlıkta bir ses geliyor ve kanım donuyor.

Sadece bir adım sesi. Duvar yerleşiyor, hepsi bu.

... Belki rüzgârdır?

Boğazım sıkışıyor, buz gibi parmaklar kalbimi sıkıyor.

Buradan hemen çıkmam lazım.

Telefonumu tekrar kaldırırken elim titriyor. El fenerinin ışığı aynadan yansıyor ve odayı iki kat daha büyük gösteriyor. İki kat daha boş.

Kameraya geçip derin bir nefes alıyorum.

Sadece söyle ve git.

Telefonu yüzüme kaldırıyorum. Dudaklarım sertleşmiş, sanki kelimeleri nasıl telaffuz edeceğini unutmuş gibi. Kaydı durduruyorum, titrek bir nefes alıp tekrar kayıt düğmesine basıyorum.

"Canavar diye bir şey yok," diye boğuk bir sesle söylerim, Alicia'ya sırtımdan önce alaycı bir göz devirir, sonra kameraya sırtarım. "Canavar diye bir şey yok," diye tekrar söylerim, az önceki tedirgin edici his kaybolur.

Güzel, şimdi buradan *siktir* olup gidebilirim...

"İşte burada yanıyorsun, küçük prenses." Ses, karanlığı bıçak gibi kesiyor. Alçak. Sert.

Eğlenceli.

Vücudum kaskatı kesildi.

"Onlar gerçekten var."

MILENA

TAMAMEN HAREKETSİZ KALIRIM.

Cildim karıncalanıyor. Nabzım hızlanıyor. Ciğerlerim nefes almayı unutuyor. Bir an için, belki de hayal ettim diye düşünüyorum.

Sonra gölgeler... hareket ediyor.

Odanın uzak köşesinden bir silüet ayrılıyor: uzun, geniş ve üzerinde korkunç bir *kurt* yüzü olan mat siyah bir maske takmış.

Çığlık atıyorum ve tam kabus üzerime atılırken, hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor. Dönüp kaçıyorum, topuğum halının kenarına takılıyor, nefesim kesik kesik, korku dolu hıçkırıklarla yatak odasının kapısından geçip koridora çıkıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyulur.

Hızlı.

Peşimden geliyor.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum, neredeyse ayağım takılıyor ama kendimi tutuyorum ve koridora atılıyorum. Ancak o anda yatak odasının ikinci katta değil, *üçüncü* katta olduğunu hatırlıyorum, yani yanlış yerde inmişim.

Artık düzeltmek için çok geç.

Ayakkabılarının yere vurma sesini duyuyorum, her nefesimle bana yaklaşıyor. Daha hızlı koşuyorum, ayakkabılarımın topuklarının sesi eski duvarlardan staccato savaş davulları gibi yankılanıyor.

"Topuklu giyme demiştim sana, prenses," diye bağııyor arkamdan, sesi yarı eğlenceli, yarı vahşi ve *tamamen* korku uyandırıcı. "Bana pek *hayatta kalma çabası* gibi gelmiyor."

Hayatta kalmak.

Neve bulaştım ben?!

Kalbim boğazımda atıyor. Koridor önümde bulanıklaşıyor, çarpık duvar kağıtları ve dökülen pervazlar gözümün önünden geçiyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum —sadece *uzaklaşmak için*.

Beni karanlıkta kovalayan canavardan. Beni unutulmaya sürüklemekle tehdit eden delilikten.

Bir kitaplık aniden ortaya çıkıyor. Son anda kaçıyorum ama omzum kenarına çarpıyor. Kolumda keskin bir acı hissediyorum ama umurumda değıl. şu anda umurumda değıl.

Bu sadece bir cesaret gösterisi olacaktı. Bir

şaka. Ürkütücü bir ev ve kısa bir video.

Bir adam değıl. *Bu* değıl.

Bir köşeyi dönünce, sert ahşap zeminde neredeyse kayıp ayak bileğimi burktum. Arkamda ayak sesleri durdu.

Donup kalıyorum, kulaklarım dik, vücudumdaki tüm tüyler diken diken.

Aniden çöken sessizlik, kovalamaca sırasında hissettiğimden daha da kötüydü. Sanki nefesim birden çok gürültülü çıkıyordu. Lanet olası kalp atışlarım damarlarımdan o kadar yüksek sesle duyuluyordu ki, iki blok ötedeki insanlar bile nerede olduğumu anlayabilirdi.

Gerginleşip duvara yapışır gibi hareketsiz kalıyorum.

Sonra tekrar duydum — yavaş. Ölçülü. Kasıtlı. Ama

kovalayan birinin ayak sesleri değıldi.

Birinin *avlandığı*.

"Ve sarışın...?" Boğuk, derin erkek sesi karanlığı yırtarak cildimi bıçak gibi kesiyor. "Hatırladığım kadarıyla bana

sen bana esmer olduğunu söylemiştin. Sarışınların en sevdiğim *yemek* olduğunu nereden bildin?"

Bir korku filmindeyim. Tek açıklaması bu. Gerçek bir korku filmi ve şimdi maskeli bir psikopat, perili bir evde *beni* kovalayıp *yiyecek*.

"Sen benim sikimde boğulup öğürürken, o sarışın at kuyruğunun yumruğumun etrafına dolanmış halini görmek için sabırsızlanıyorum."

Tanrım, lanet olsun.

"İstediğin kadar saklan prenses," diye bağırdı vahşi ses. "Gerilim beni *daha da sertleştiriyor*."

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan bir iniltiyi boğazımda bastırıyorum. Ama yeterince değil.

Adam karanlık bir kahkaha atar.

"Hadi prenses," diye fısıldar. "Bunu sen istedin."

Yer döşemesinin gıcırdamasını duyduğumda, ayak bileğimdeki acıyı umursamadan tekrar koşmaya başlıyorum, nabzım damarlarımdan fışkırıyor.

"*Evet*," diye iniliyor canavar, adımları peşimden geliyor, göğsümde yeni bir çığlık yükseliyor. "*Koş*, küçük prenses," diye hırlıyor. "*Siktir git, koş* benim için."

Koridorun sonuna ulaşır bir kapıyı açıyorum... Lanet
olası bir *çamaşır dolabı*.

Kapıyı çarpıp dönerek başka bir koridora atıldım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Koridor sol ve sağa ayrılıyordu. Hangi yolun özgürlüğe çıktığını bilmiyordum: Körü körüne sağı seçtim ve yarı topallayarak koşmaya başladım.

Her şey yanlış. Sorun sadece o değil, sadece hiç beklemediğim korku da değil. Sorun, ikimizden birinin planlanmış bir oyun oynuyor gibi davranması, diğerinin ise sadece hayatı için koşması.

Sonra anlıyorum.

O benim başka biri olduğumu sanıyor.

Beni lanet olası ALICIA sanıyor.

O orospu karının bu gece bana neyin tuzağını kurduğunu fark etmek, bıçak gibi kalbime saplanıyor. Ama onun beni bu duruma düşürdüğünün *ne kadar berbat* olduğunu sindirecek vaktim yok, şimdi değil.

Hayatta kalmaktan başka bir şey için vaktim yok.

Başka bir kapıyı çarpıp açtığımda kendimi eskiden balo salonu olan bir odada buluyorum. Ay ışığı kırık pencerelerden içeri sızıyor. Toz zerrecikleri havada uçuşuyor. Bir köşede, ceset gibi kırık bir piyano duruyor.

Salonda on adım bile atamadan, arkamda balo salonunun kapısının çarpıldığını duydum ve canavar siyah mürekkep gibi odaya doldu.

Kaçmak için dönüyorum ama çok geç.

Bir el arkamdan ağzımı kapatarak boğazımdan çıkan çığlığı bastırır. Onun ağırlığı – güçlü, kaslı ve sert – sırtıma çarparak beni öne doğru savurur ve piyanoya çarparak yere düşerim.

Her şey uyuşuyor. Ağzımı bakır tadı dolduruyor ve o beni piyanonun üzerine acımasızca fırlatırken, vücudumu panik kaplıyor.

Elime karşı kanlı bir çığlık atıyorum, mücadele ediyor, tekmeliyorum, onu üstümden atmaya çalışıyorum. Ama o çok güçlü. Çok kuvvetli.

Çok her şeyi tüketen.

Aniden, eli eteğimin arkasını yakaladı ve kırımın üzerine çekip yukarı kaldırdı.

"Anlaştığımız bu değildi," diye homurdanıyor.

"Yanlış kişisin!" diye bağıryorum eline. "Ben o değilim!"

Demir gibi sıkı sıkıya kapatılmış ağzımdan sadece boğuk, anlaşılmaz bir ses çıkıyor.

"Çıplak olman gerekiyordu," diyor canavar karanlık bir sesle. "*Bunu düzeltmeme* izin ver."

Ellerimin arkamda ırpınmasına ve tırmalamasına aldırmış etmeden, külotumun arkasını tutup uyluklarımdan aşağıya doğru yırtıyor.

Soğuk hava tenime değince çığlık attım. Bacaklarım titriyordu. Ve yine de...

İçimde derinlerde, çürümüş, gizli ve utanç verici bir Şey tepki veriyor.

Haince. Müstehcen.

Korkunç bir Şekilde.

Tam olarak bu senaryo değil. Ama içimdeki çılgın karanlığı ateŐleyecek kadar yeterli unsurlar var.

Üzerimdeki eller, gücümü elimden alıyor.

AĞzımda korkunun tadı ve havada dizginlenemeyen arzunun kokusu.

Şişkin, umursamaz, acımasız kasların beni sıkıştırıp tamamen kontrol altına alması, benim isteklerimi veya duygularımı hiçe sayması.

Bana ne oluyor böyle? Fantezi *bu* değil,

gerçekten değil.

Gerçek bir yabancıyla değil. Terk edilmiş bir malikanede maskeli bir *psikopatla* değil.

"Bakalım bu küçük amık benden kaçarken ne kadar ıslak ve pis oldu. Umarım gerçekten ıslaktır, prenses, senin için..."

Elini bacaklarımdın arasına soktu ve içimde bir Şey *kırıldı*. Belki de gerçekliğe tutunmamdı.

Hayatta kalma iĞ d s .

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Tam üzerime eğildiğinde, dirseğimi kaburgalarına vuruyorum. Sertçe.

Canavar acı içinde inliyor. Tutuşu gevşiyor, tamamen değil ama yeterince.

Dönüp dizimi kasıklarına vururken nabzım hızla atıyor.

"SİKİŞ!" Deli gibi bağırarak, bir adım geriye sendeleyerek inler. Dişlerimi sıkıp, hızlı ve isabetli bir *grand battement* ile hayalarına vururum.

Yarı öfke, yarı acı dolu bir ses çıkararak dizlerinin üzerine çöküyor.

Beklemiyorum.

Koşuyorum.

Koridordan aşağı. Başka bir koridordan. Örtülü mobilyaların ve küflü eski portrelerin önünden geçip sonunda merdivenlerden aşağı.

Greymoor Malikanesi'nin ön kapısından dışarı çıkarken yüzüme serin gece havası çarptı. Kapıyı açık bırakarak merdivenlerden yarı düşmüş halde sokağa çıktım.

Ayak bileğim yanıyor. Bacaklarım zar zor çalışıyor.

Ama tüm gücümle blok boyunca koşuyorum ve köşede yolcularını indiren bir taksi görüyorum. Çılgılık atıp el sallıyorum, deli gibi taksiye koşuyorum ve muhtemelen arka koltuktan inen iki adamı korkutuyorum, sonra taksiye atlayıp kapıyı kapatıyorum.

"Çabuk!" diye boğuk bir sesle bağırıyorum. "Nereye olursa, sür!"

Taksi kaldırımından ayrılır, lastikler gıcırıyor.

Yarım blok uzaklaştığımızda arkama bakıyorum.

Malikanede sessizlik hakim. Merdivenler boş.

Ön kapı yine kapalı.

Kurt maskeli canavardan hiçbir iz yok.

...Sadece ellerinin ağzımı kapattığı ve tenime dokunduğu yerde kalan elektriksel bir karıncalanma.

Derin bir nefes verip, sonra garip, çılgın bir nedenden dolayı gülmeye başlıyorum: hiç mizah içermeyen, sessiz, dengesiz bir kahkaha.

Bir şey al. Bir şey bırak. Sözleri söyle.

Sözleri söyledim ve videoya çektim, ama lanet kitabı almadım. O çılgın, deli kovalamaca sırasında bir yere düşmüştü.

Ama bir şey bıraktım. Aklımı.

KURT

LANET OLASI TOPLARIM AĞRIYOR.

İki farklı nedenden dolayı: Birincisi, lanet olası aile mücevherlerime diz ve sonra da yüksek tekme yedim. İkincisi?

Dün geceki kan donduran kovalamacadan beri morarmışlar. Ve bunu, bahsettiğim diz ve tekme yüzünden demiyorum.

Kadife koltukta yerimi değiştirip bacaklarımı önüme uzatıyorum. Kurt maske cildime bastırıyor, beni alışılmadık bir şekilde sıcak ve klostrofobik hissettiriyor, ama çıkarmıyorum. Burada değil.

Mahkemede olmaz.

Yakındaki bir mumdan duman yükseliyor. Geniş katedralin bir yerinde, bir kadın zevkle inliyor, ardından bir erkek de ona katılarak ecstasy'ye ulaşıyor. Şu anda dikkatimi verecek kadar umursasaydım, muhtemelen daha fazla inleme, inilti ve zevk çığlıkları duyardım.

Yani, buna *orgazm partisi* demek istemiyorum, ama Kara Mahkeme oturumundan önce düzenlediğimiz partiler gerçekten sadece... tamam, evet, orgazm partisi olarak tanımlanabilir.

Çiftler, üçlüler ve daha fazlası, ayrıca çok sayıda yalnız röntgenci, mahkemeyi yaptığımız yeraltı katedralinin bir tarafındaki sayısız şezlong, kanepeler, yataklar ve sandalyelere oturmuş ya da uzanmış durumda.

Yargılama başlamadan önce biraz *eğlenmek* her zaman güzeldir.

Ama bu gece havamda değilim. Aslında, şu anda etrafımda olanlara hiç havamda değilim, burada bile. Ve bu, dün geceki kovalamacayla ilgili *çelişkili hissetmemin* nedenlerinden biri.

Kovalamaca kovalamacadır. Av avdır ve beni ava iten şey, avın verdiği heyecandır. Bilmiyorum, iğrenç bir şekilde içime kapanıp bunun benim "karanlık tarafım" ya da "kırıklığım" falan olduğunu söyleyebilirim, ama *hayır, yapmayacağım*.

Sanırım dünyaya daha vahşi bir bakış açısıyla bakıyorum. Hatta bazılarının kibarca "*dengesiz*" diye nitelendireceği bir bakış açısıyla. Ama hey, Carmine falan değilim ben.

Sanki işaret almış gibi, gözüm odanın diğer ucundaki Tazmaskelili arkadaşımı yakaladı. Belli ki o, inlemelere, ahlamalara ve zevk çılgınlıklarına kapılmamış. Zaten o hiç öyle biri değildi, ama evlendikten sonra böyle şeylere kapılma ihtimali stratosfere fırladı.

Örnek olarak, yataklarda ve kanepelerde kıvranan bedenlere neredeyse hiç bakmıyor. Bunun yerine, bir kenarda oturmuş, Raven ve Bull ile konuşuyor.

Nico, sanki varlığını hissetmiş gibi bana bakıyor, kanatlı maskesiyle başını sallıyor ve sonra dikkatini kardeşi ve The Bull ile konuştukları şeye geri veriyor.

Nico beni kardeşi gibi görüyor. Ya da onun deyimiyle, "Carmine'e yakın".

Bilmiyorum... Belki öyleyimdir. Ama ben deli *değilim*, ve Carmine'i ne kadar sevsem de, o konuda tam *bir deli*.

Ama ben? *No estoy loco*.

Deli değilim, psikopat da değilim. Dengesiz, karanlık bir tarafı olan ya da... her neyse. Ben sadece *benim*.

Ama... dediğim gibi... Av, avdır. Ve beni motive eden şey avlanmaktır. Yakalama kısmı... şey, *bunun bir parçası*. Ama bir seyirci olarak düşündüğün gibi değil.

Dün gece farklıydı ama.

Bekledim. Kovaladım. Yakaladım. Ve sonra, *daha fazlasını* istedim.

Sonra lanet olası hayalarımın tekme yedim ve kusma ya da yerde küçük bir orospu gibi sızlanma dürtüsünü bastırdığımda,

"daha fazlasını isteme" nedenim ortadan kalktı.

Çok özel bir neden, uzun bacaklı. Sarı saçlı.

Büyük, masum ama ateşli mavi gözler.

Ve lanet *olası* bir yüksek tekme.

Milena Kalishnik.

Club Venom uygulaması üzerinden bana mesaj atan kızla hiçbir zaman isimlerimizi veya gerçek kimliklerimizi paylaşmadım. Yani, bu lanet *olası* şeyin tüm am

Club Venom uygulaması üzerinden bana mesaj atan kızla isimlerimizi veya gerçek kimliklerimizi hiç paylaşmadık. Yani, asıl mesele de bu zaten. Aynı düşüncedeki, daha *ilkel* ihtiyaçları ve dürtüleri olan kullanıcılar profillerini oluşturur, ne istediklerini yazar ve sistem sizi birbirinizle buluşturur — kısacası, karanlık ve sapkınlar için Tinder gibi bir şey.

Bu uygulamayı daha önce bir düzine kez, bir düzine başka av için kullanmıştım. Bu seferki de farklı olmayacaktı.

Kovalamaca fetişi olduğunu ve ilkel oyunlar denemek istediğini söyledi. Hatta karşılıklı rıza ile yapılan rıza dışı şeyler yapmak istediğini bile söyledi.

Tamam, tamam, *tamam*.

O doğru şeyleri söyledi; avlanmayı, yakalanmayı, iradesine karşı alınmayı hayal ettiğini anlattı. O gece *bunu istediğini* ve bir saat içinde hazır olabileceğini söyledi.

Ama ben sözlerine asla inanmam, koşarken görene kadar.

Fantezi, ekranın güvenliği arkasında yazmak kolaydır. Ama karanlık gerçek olduğunda ve korku peşlerinde, onları gölgelerden kapmak için hazır olduğunda, çoğu kız donup kalır. Gerçeklik o küçük fanteziyi yok eder.

Gözyaşları akar. Yalvarırlar.

O zaman dururum, onlara zamanımı boşa harcadıklarını söyler ve onları gönderirim.

Ben onları kovalamak için oradayım, lanet *olası* bir koç olmak için değil. *Onlara öğretmek* için değil.

Yani, Tanrı aşkına. Kendi zamanında kendi sapkınlıklarını çöz.

Ben de ona mesaj attım. İlgili tüm soruları sordum. Bunun ne olduğunu açıkça belirttim.

Greymoor Malikanesi'ne geleceğini söyledim. Dört yıldır bu malikanenin sahibiyim çünkü birincisi, *benim... zevklerime* göre mükemmel bir konumda. İkincisi ise... Hadi ama. Lanet *olası* bir *perili malikane*. Bu çok havalı.

Ben de gittim. Konuştuğumuz gibi üst kattaki yatak odasında bekledim, ona verdiğim şifre ile sessizce içeri giren avımın sesini dinledim. Evde dolaştığını dinledim ve sonra yüksek sesle merdivenleri çıkarken ayak seslerini duydum.

Neden *bu kadar çoğu* lanet *olası topuklu ayakkabılarla* geliyor?

Ama sonra işler ters gitti. O odaya adımını attığı anda bir terslik olduğunu anladım.

Kendime, çok zarif, çok gururlu ve yanlış türde pervasız görünen bu kızın sadece sarı peruk taktığını söyledim. Ya da başka bir nedenden dolayı profilinde esmer olduğunu söylemiş olabilirdi.

Yine de peşinden gittim, çünkü içimdeki vahşi tarafın kontrolü ele aldığı bir noktaya gelmişim. Ama sonra iki garip şey oldu.

Birincisi, onu yakaladım.

Bu garip olan kısım değil. Tabii ki yakaladım. Ama ikincisi, yakaladığımda *durmadım*.

Vazgeçmedim ve ona avın bittiğini, gitme zamanının geldiğini söylemedim. gidişinin geldiğini söylemedim.

Devam ettim.

Onu
arzuluyordu
m.

Onu lanet olsun ki istiyordum.

Sonra birden dönüp beni hayalarımın tekmeledi ve yüzünü gördüm. Milena.

Marko Kalishnik'in kızı ve sert bir Bratva prensesi.
stilettolarla ya da günün saatine göre pointe ayakkabılarla. Aynı çevrelerde

aynı çevrelerde takılmıyoruz, ama paralel çevrelerde varız. Carmine'in karısı Lyra, Nico'nun yeni ve tek aşkı Naomi ve onların kız kardeşi Bianca ile Zakharova Bale topluluğunda dans ediyor. Onu yeterince gördüm, ağzının kıvrımlarını, bakışlarının keskinliğini biliyorum.

Bana göre, o her zaman taç giymeyi hak ettiğini düşünerek doğmuş gibi görünüyor.

Ama dün gece, tamamen farklı birine benziyordu.

Yumuşak. Vahşi. *Dengesiz*.

Korkmuş bir av gibi koşuyordu. Onu yakaladığımda korkmuş bir av gibi *kıvranıyordu*. Ve onu piyanonun üzerine eğip, elimi ağzına kapatıp, külotunu avucumda tuttuğumda... hissettim. Korku değil.

İhtiyaç.

Belki onun... ama kesinlikle benim.

Ve onu bıraktım.

Tamam, bu pek adil değil. O "kaçtı". Yaralı testislerim bunun ana nedeni. Ama aynı zamanda, şoktan hareket edememiştim. Yıllardır ilk kez *tereddüt ettim*.

Şimdi onu düşünmeden duramıyorum. Cildinin sıcaklığını. Onu yakaladığımda çıkardığı sesi. Parmaklarımda bıraktığı kokuyu.

O benim kanıma, canıma işledi. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum, hiç.

Dişlerimi gıcırdatarak cebimden telefonumu çıkarıp Club Venom uygulamasını açtım ve dün gece avlamam *gereken* kızla, Milena Kalishnik *olmayan* kızla olan konuşmamı açtım.

Hatta o kızdan, diğer kızdan, bana bir mesaj bile var.

DANCEGIRLNYC

Sürprizle eğlendin mi? :P DANCEGIRLNYC

Ağladı mı, lol?

Kurt maskemin arkasında kaşlarım çatıldı. *Psikopatlardan bahsetmişken...* Acımasız bir cevap yazarken telefonuma sert bir bakış attım.

THEMADKING

Zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmıyorum. Hem de hiç kim olduğumu, neler yapabileceğimi ya da sahip olduğum gücü bilmiyorsun. Kim olduğumu öğrenirsem, seni yaşadığın o acınası hayatından koparır ve senin gözlerinin önünde yakıp kül ederim. Sana tavsiyem, bu lanet olası uygulamayı silip, hakkında hiçbir fikrin olmayan bir dünyada turistçülük oynamayı bırakman.

Sonra profilini engelliyorum ve uygulamayı kapatıyorum, dudaklarımda bir sırıtışla.

O psikopatça şeylerin hiçbirini yapmayacağım. Ama öyle insanlar ödlerini koparacak şekilde korkmaları lazım. Hak ediyorlar.

... Ayrıca, eğlenceli.

Yanımda bir varlık belirir ve beni buraya, şu ana geri getirir. Yukarı bakınca, üzerimde beliren The Stag'ın maskesi ve pençeli, geniş siyah boynuzlarını görürüm.

Tamam, "Carmine'e yakın" bir şeyden bahsetmek istiyorsan, yani...

Ding ding lanet olası ding.

The Stag en eski arkadaşlarımdan biridir. Tüm Court'taki pislikler öyledir. Tüm bu çılgınlık böyle başladı. Beşimiz, büyük suç ailelerinin oğulları ve varisleri, Knightsblood Üniversitesi'ne birlikte gittik. Bazıları Knightsblood'u "mafya dünyasının Harvard'ı" olarak bilir. Diğerleri ise "mafya Hogwarts'ı" der. Açıkçası, ben ikincisini daha çok seviyorum.

Beşimiz ilk kez orada maskelerimizi takıp The Black Court olarak ilk kararımızı verdik. O günden beri efsane olduk.

Bu şehrin yeraltı dünyasını yöneten önde gelen aileler, benim ailem de dahil olmak üzere, sınırlı imkanlara sahiptir. Adamlarının ve askerlerinin sadakatine güvenerek

düşünmemiz gereken bir şey. İş çıkarlarını gözetmemiz gerekiyor.

Siyah Mahkeme olarak bizde bunlar *yok*.

Bazıları bize kanunsuzlar diyor. Eminim başkaları bizim için çok daha renkli ve alaycı isimler bulmuştur, ama bu umurumda bile değil.

Biz neyseki oyuz ve varlığımız *gerekli*. Düzenin başka türlü sağlanamayacağı durumlarda düzeni sağlıyoruz. Dünyamızın, yani yeraltı dünyasının temel kanunlarını uyguluyoruz, çünkü bu kanunlar olmadan her şey kaosa dönüşür.

Kaosu ne kadar sevdiğim kadar, *tam* bir anarşi içinde yaşamayı da istemem.

Bu yüzden, The Stag bazen beni biraz ürkütse *de*, benimle birlikte olmadığı geceleri nasıl geçirdiğine dair en ufak bir fikrim olmasa da —Sarayda ya da başka bir yerde—o hala en iyi arkadaşlarımdan biri. Bir kardeş gibi. "O zaman?" diye homurdandım.

Yavaşça başını sallar, maskesinin altına bardağını kaydırıp içindeki viskiyi son yudumlarla içer. "O zaman," diye mırıldanır.

"Bunu Bull'a söylemek ister misin?" Maskenin altında sırtarak, büyük dostumuzun üç yarı çıplak kadının üzerinde süründüğü kanepeye dönüp çenemle işaret ettim. "Üçü onu ilk kim yalayacak diye kavga ederse, işler *biraz* uzayabilir."

Stag homurdandı. "Benim endişelendiğim şey kadınlar değil."

Onun boş bakışlarını geyik maskesinin karanlık göz deliklerinden takip ediyorum, ama onun nereye baktığını zaten biliyorum: Bull'un elindeki büyük viski bardağına.

"O iyi. Her şey kontrol altında," diyerek koltuğumdan

kalkıyorum. "Şimdilik," diye ekliyor Stag kuru bir şekilde.

Haklı. Ve bu konuşma bir an önce yapılmalı. Ama şu anda, onun da dediği gibi, Kara Mahkeme'nin oturum zamanı.

"Zili çal," diyorum. "Hadi başlayalım."

Stag başını sallar, Bull'un alkole olan düşkünlüğü konusunu kapatarak odanın diğer tarafına, yükseltilmiş kürsünün bulunduğu yere doğru yürür. Kürsünün üzerinde beş

tahtın bulunduğu odanın diğer tarafına doğru ilerlerken, The Bull'un alkole Ne? Dramatik olmak eğlencelidir.

Yeraltı katedralinde çalan zil sesinin sönük ve eski tınısı ile tüm sahne değişir. Birkaç çift, yaptıkları işi bitirmek için hızlanır. Ama çoğu, o zil çaldığında, şapşallık yapmayı bırakıp, burada bulunmamızın asıl nedenine dikkat vermemiz gerektiğini bilir.

Yargılama.

Hepimiz, Boğa bile, yaptığımız her şeyi bırakıp kürsüye doğru ilerleriz ve kalabalık önümüzdeki sandalyeleri doldururken tahtlarımıza otururuz.

Bizimle onlar arasında yere yerleştirilmiş büyük bir taş daire vardır ve *bunun* bir tarafında, her türlü tehditkar görünümlü acı verici aletlerle dolu bir masa durur: bıçaklar, sopalar, kılıçlar, baltalar, çekiçler... hatta eski bir çift düello tabancası bile vardır — lanet olası *diuello* tabancası — bu işi yaptığımız onca yıl boyunca tam bir kez kullanılmış.

Onları kullanan ben bile değildim, çok teşekkürler Carmine.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, The Hound boğazını temizler ve önümüzdeki uzun masaya tokmakla vurur.

"Kara Mahkeme oturumu başlamıştır," diye homurdanır. "Sanıkları getirin."

Bu gece eğlenceli olacak, sadece yargılamayı benim yapacağım için değil. Tokyo ve Kyoto'da faaliyet gösteren Mori-kai yakuza ailesi, operasyonlarının çoğunu New York'a taşıyor. Bu gecenin pisliği, Kenzo Mori'ye sadakat yemini eden bir kaptan. Hem de kanla. Ama Kenzo'nun emirlerine uyup Mori-kai'nin faaliyetlerini bu şehirde yürütmek yerine, bu gecenin yıldızı patronunu lanet olası Triad'lara satmaya karar verdi.

Bu *önemli*. Ve Carmine onun suçlarını yüksek sesle okurken, benim aklımda sadece o var.

Milena Kalishnik, o mükemmel küçük ağzıyla, sanki onu yakalamamı istemiş gibi koşuyordu.

Koltuğumda tekrar rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

Taşaklar: hala şiş ve ağırlı.

Sik: hala sert.

Önemli değil. Şu anda dökülecek kan var.

Sanık, iki mahkeme muhafızı tarafından sürükleyerek içeri getiriliyor. Genç, oldukça temiz giyimli ve her zamanki gibi cesurca davranıyor, direniyor ve tehditler savuruyor.

Keşke bilseydi. Onun küçük öfke nöbeti, gördüklerimin en alt yüzde yirmisinde bile yer almaz. İnan bana, bu Mahkemede pek çok *öfke nöbeti* gördüm.

Dirseklerimi masaya dayayıp, taş çemberin ortasına itilmiş halini, kurt maskemin hırlayan yüzünün arkasından inceliyorum. Bize baktığında, birkaç saniye önceki tüm maço tavırları eriyip gidiyor.

Evet, *Eyes Wide Shut* filminden çıkmış gibi görünen, ürkütücü siyah hayvan maskeleri takmış beş adamın yeraltı katedralinde oturması bunu yapar.

"Riku Kaito," diyor Nico, Raven maskesinin arkasından ciddi bir sesle, "sen, kan işaretini bozmakla suçlanıyorsun. Bu, hepimizin evi olarak adlandırdığımız yeraltı dünyasının temelini oluşturan kutsal bir yemindir. Biz, kanunların çiğnendiği bir dünyada yaşıyoruz, ama kan işareti, çiğnemememiz gereken tek kanundur, çünkü o olmadan kaos hüküm sürer."

Evet, bunu şimdiye kadar yüzlerce kez duydum. Nico boğazını temizler ve bana doğru bakar.

Oyun zamanı.

"New York'a Mori-kai operasyonlarını denetlemek için geldin," diyorum yavaşça, "Sana bir bölge ve adamlar emanet edildi ve uygun gördüğün şekilde hareket etme yetkisi verildi."

Hızla başını sallar. "E-evet," diye kekeler. "Ö-öylüyüm. Hala..."

"Yakalandın," diye sözünü kestim, "rakip bir Triad örgütü olan Kızıl Fenerler ile iletişim kurarken."

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Gözlerinde korku belirir.

"Kenzo Mori'yi satmak için komplo kurdun. İster güç ister para için olsun," omuz silkiyorum, "önemli değil. Çünkü şimdi suçlusun ve yargılanmaya hazırsın." Carmine'e dönüyorum. "Hound?"

"Suçlu."

Sırada Raven var. "Suçluyum," diye kardeşinin sözlerini tekrarlıyor.

"*Suçlu*," diyorum hafif şarkı söyler gibi, dudaklarım maskenin arkasında bir gülümsemeye çekiliyor. En sevdiğim kısma neredeyse geldik.

Boğa bir kez daha "suçlu" diye homurdanır, ardından Geyik de aynısını yapar.

Mahkuma tekrar dönerek sırtarak bakıyorum.

"Bu mahkeme tarafından yargılandınız ve suçlu bulundunuz."

Riku titriyor, ben tahtamdan kalkıp yavaşça kürsüden iniyorum, etrafında dolaşıp onunla birlikte taş çemberin içine giriyorum.

"Şimdi, bir seçimin var..." Kolum, ikramlarla dolu masayı işaret ediyor.

"Dövüşmek mi?"

Lütfen söyle. Lanet olası düello tabancalarını seç, seni lanet olası pislik. Yap şunu.

"Yoksa... kaçmak mı?"

Dönüp, zeminin karşısındaki taş kemeri işaret ediyorum. Kemerin arkasında uğursuz gölgeler ve titrek mum ışıkları var.

Labirent.

Mahkeme tarafından hüküm giymiş her suçluya şu seçenek sunulur: Savaşmayı seçip silahlarını seçebilirler. Ya da *kaçmayı* seçip labirentte bizden birini atlatmaya çalışabilirler.

Beklendiği gibi, kaçmak benim tercihimdir. Gerçi o düello tabancaları...

"Orada ne var?" diye sorar, korkuyla kemere bakarak. "Belki bir çıkış yolu?" Omuz silkerim. "Belki de ölümün?"

Muhtemelen onun ölümü.

...*Kesinlikle* onun ölümü.

"Savaş ya da kaç," diye tekrar mırıldanıyorum, sabırsızlanmaya başlıyorum.

Gözlerini kırpıştırır. "Anlamadım..."

"Seç. Benimle dövüşebilirsin. Teke tek. Hayatta kalırsan, buradan çıkarsın."

Beni ölçmeye çalışırken çenesi durmadan hareket ediyor.

"Ya da," diye devam ediyorum, "labirente kaçabilirsin. Sen önde başlarsın. Ben de seni avlarım."

Yüzü bembeyaz olur.

Labirentin tek bir çıkışı var. Her çıkmaz sokağı biliyorum. Her dönüşü. Yani, bu lanet şeyi ben *tasarladım*.

Riku silahların bulunduğu masaya bir göz attı ve boğazı tekrar titredi, sonra tekrar labirente baktı.

"Kaç," diye fısıldar.

Hoo-lanet olsun. Maskenin arkasında gülümserim, vahşi, dişlerini gösteren geniş bir sırıtış.

Çift tabancalı düello başka bir güne kalabilir. Ben bu an için yaşıyorum.

Öldürmek heyecan verici değil. *Avlanmak* heyecan verici.

Riku, muhafızlar onu yakalayıp taş kemere sürüklerken inler. ve ötesindeki kıvrımlı siyah boşluğa ve meşale ışığına doğru sürüklerken inliyor. Ben boynumu çevirirken son bir kez geriye bakıyor.

"Sana yirmi saniye veriyorum," diye bağıriyorum, o girişten kaybolurken, sonra ceketimi çıkarıyorum.

Milena Kalishnik ve dün gece beni nasıl sinir ettiğiyle ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum.

Sonra delilik damarlarımdan akmaya başlar ve koşarım.

Yetmiş saniye içinde Riku'yu yakalayıp öldürürüm.

Ama Milena?

O, bundan *çok* sonra bile kafamdan çıkmaz.
Çünkü o özel av daha yeni başlamıştı...

MILENA

Onu düşünmeden duramıyorum.

Günler oldu. Her zamanki rutinim zaten provalarda vücudumu sınırlarına kadar zorlamaktan ibaret olsa da, o gecedan beri kendimi daha da zorluyorum.

Stüdyoda geçirdiğim zamanı iki katına çıkardım, kendimden daha fazlasını talep ediyorum ve aynadaki yansımam, bir zamanlar içinde yaşadığı bedene zar zor tutunmuş bir hayalet gibi görünene kadar terliyorum.

Ve o hala orada.

Greymoor Malikanesi'ndeki kurt maskeli adam.

Kafamın içinde. Derimin altında.

Her nefesimde, her düşüncemi istila ediyor.

Karanlıktan ortaya çıkışını, sanki tek amacı beni yok etmekmiş gibi, tekrar tekrar canlandırıyorum. Ellerinden önce sesinin beni nasıl tuzağa düşürdüğünü. Beni nasıl kovaladığını.

Daha da kötüsü, o kovalamacaya verdiğim tepki. Evet, panikledim. Evet, kaçarken hayatta kalmak için her şeyi yapıyordum. Ama günler sonra, hasta zihnim beni bu kadar kolay bırakmıyor.

O karanlık evde koşarken damarlarımdan akan *sadece* korku ya da hayatta kalma içgüdüğü değildi. Arkamda yaklaştığını hissettiğimde sadece kaçma ihtiyacı değildi.

Başka bir şey vardı...

Ve o *başka şey*, "heyecan"a çok benziyor olabilir.

Bir heyecan. Her zaman kendimden sakladığım, kemiren bir açlık gibi hastalıklı, zehirli bir arzu.

Beni yakaladığında, tüm dünya ağzımı kapatan elinin baskısıyla daraldı; sırtımda kaslı vücudunun sertliği, kulağımda hırıltılı nefesinin sesi.

Korkmuş *olmam* gerekirdi. *Korkmuştum*.

Ama aynı zamanda...

Tanrım, bunu söyleyemiyorum bile.

Uyluklarımın yandığını hissetmezden gelerek plié pozisyonuna daha da derinleşiyorum. İyi. Acı temizdir. Acı saftır. Acı, maskeli adamlarla, kovalanıp yakalanma arzusuyla ve aniden bacaklarımın arasında hissettiğim mide bulandırıcı ağrıyla hiçbir ilgisi yoktur.

Derin nefes alıyorum. Tutuyorum. Bırakıyorum.

Gözümün ucuyla yansımanın hareket ettiğini görüyorum ve bir an için arkamdaki aynada bir şey gördüğüme yemin edebilirim.

Siyah bir maske. Bir kurt.

Gözlerimi kırpıyorum ama o yok olmuş.

Kendine gel, psikopat.

Parmaklarım barı o kadar sıkı kavrar ki, eklemlerim beyazlar.

Geçen gece eve geldiğimde — *eve*, partiye değil — tek yaptığım Alicia'ya "canavar diye bir şey yoktur" dediğim aptal videoyu ve kısa bir mesaj göndermekti:

ME

Sıkıcıydı. İşte kanıtı, kaltak.

Neredeyse anında cevap verdi.

ALICIA HOUGHTON

Ve?

BEN

Bir kitap alıp bir dolar bıraktım. Ne çılgın bir meydan okuma. Sadece boş bir eski ev. Bir dahaki sefere daha çok çabala.

Üç noktanın defalarca belirip kaybolmasını izledim, sanki bana ne diyeceğini bulmaya çalışmış ve sonra vazgeçmiş gibi.

Sanki sinirlenmiş gibi. Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi.

O zaman anladım, kesin olarak, beni oraya *bilerek* gönderdiğini.

Bu... delilik.

Yani, Alicia hazırlık okulundan beri birinci sınıf bir kaltak ve tam bir orospu. Zakharova'da okuduğu süre boyunca tam bir baş belasıydı ve arkadaşlarıma kötü davranması yüzünden onunla birden fazla kez kavga ettik.

Ama beni, maskeli bir adamın peşimden gelip bana *saldıracağını bildiği* bir eve göndermek, üstelik bunu muhtemelen kendisi ayarlamışken, çok *saçma*.

Bu o kadar delice ki, babama söylemek istiyorum. Alicia'ya ve muhtemelen tanıdığı herkese cehennem azabı çekerdi. Bu düşünce rahatlatıcı ve biraz da tatmin edici.

Ama bunu yapmayacağım.

Kendi savaşlarımı kendim veririm. Daha da önemlisi, babama ispiyonlamak, Alicia'ya planının işe yaradığını itiraf etmek anlamına gelir ve bunu yapmayı *reddediyorum*.

Onun çılgın tuzağının başarısız olduğunu düşünmesine izin vermek çok daha tatmin edici.

Bunun ötesinde, kafamda yapışıp kalan başka bir düşünce var: onunla yüzleşirsem, bu gerçek olur.

Sadece korku ve tehlike değil, diğer kısmı. Yüzeyin altında gizlenen ve kalıcı olan kısım.

Karanlık düşünceler. Gergin, sabırsız özlem.

Adrenalin ve korkuyla birlikte gelen çılgın bir heyecan kıvılcımı.

Bunu henüz kabul etmeye hazır değilim. Geceleri uyanıp elim bacaklarımın arasında ve kulağında onun sesi varken bile.

Canavar diye bir şey yoktur.

...İçimde yaşayan tek canavar hariç.

"Geçen gece bir eve zorla girdiğini duydum mu?"

Brooklyn'in sesi beni düşüncelerimin küçük kara deliğinden çıkarır ve dönüp onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, şüpheyle bana bakarken görürüm.

"Ne?"

Bakışlarım Brooklyn'den yanında duran Evelina'ya kaydı. Evie'nin yüzü anında kıpkırmızı oldu, sanki yakınında "seks", "sık" veya "oral seks" gibi kelimeler söylenmiş gibi.

"Ben demedim..." Omuzları çöküyor. "Senin *zorla girdiğini* demedim, sadece..."

"Tanrım, Evie," Val boğuk bir kahkaha atarak ikisinin arkasına yaklaşır ve kaslı, dövme kollarını sevgiyle omuzlarına atar. "Gerçek bir suç patronunun kızı nasıl böyle bir rahibe oldu?"

Brooklyn güldü. Evelina'nın dudakları bükülürken yüzü daha da kızardı. "Ben *değilim!*"

"Sperm fahişesi."

Yemin ederim, zavallı kızın yüzü morumsu kırmızıya döndü.

"Söyleyecek bir şeyim yok." O, sarkık, heykel gibi omuzlarını silkerken müstehcen bir şekilde sırtıyor.

"Bana bir rahat ver!" diye mırıldanır. "Sen *porno* kelimeleri söylersen herkes kızarır."

Val kaşlarını kaldırdı, sonra dikkatini Brooklyn'e çevirdi. Dramatik bir şekilde boğazını temizledi ve sonra yaklaşıp fısıldadı. "Sperm. Fahişe. Yarak. Amcık. Yüzüne boşalmak. Anal. Grup seks. Aferin kızım."

Adil olmak gerekirse, Brooklyn son cümleyi söylerken, normalde sakın olan ifadesinde hafif bir değişiklik *olur*, ancak bu çok çabuk geçer ve Val, zavallı Evie'ye dönmeden önce bunu fark etmez.

"Evet, güzel teori, ama işe yaramaz. Manastır bekliyor, küçük kız."

Evelina, Val'in kolunun altından kaçarken gözlerini devirir. "Her neyse," diye mırıldanır, hala kızarık.

"Aww, buraya gel," diyorum gülümseyerek, onu kendime çekip koruyucu bir şekilde kolumu etrafına doluyorum. "Evie'mi rahat bırak, Val," diyorum dramatik bir cesaretle. "Onu tatlı ve masum *seviyoruz*."

"Ben öyle değilim..."

"Yüzde bin öylesin," onu keskin bir bakış ve sırtıyla düzeltirim. "Ama... yine de... Seni bu yüzden seviyoruz."

O dudaklarını büküyor. "Hala onlara senin *eve izinsiz girdiğini* söylemedim."

"Hmm. Kilitli bir binaya izinsiz girmek, bilirsin, çoğu tanımda..." Brooklyn bana anlamlı bir şekilde bakar.

Gözlerimi deviriyorum. "Aptalca bir cesaret gösterisiydi."

"Duydum." Kızgın bir ifadeyle sorar. "Cunty McCunt-face *nasıl*?"

Alicia'nın şirketten ayrılacağını açıkladığında pek gözyaşı dökülmedi. Daha çok "boo-fucking-hoo" ve "iyi kurtuldum" gibi tepkiler vardı. Alicia ve aynı anda ayrılan, onun kadar berbat arkadaşı Irina, ikisi de *çok* yetenekliydi, ama tüm büyük dansçıların ihtiyaç duyduğu, pratik ve hassas hareketlerden daha da önemli olan şeyden yoksundu: *kalp*.

"Eh, hala yürüyen bir mantar enfeksiyonu," diye omuz silkiyorum.

Brooklyn burnunu çektim. Val başını geriye attı ve yüksek sesle güldü.

"Demek Greymoor Malikanesi'ne girdin?"

İç çekiyorum. "Çocuklar, ben *girmedim*. Alicia bana ön kapının şifresini verdi."

Val kaşlarını çatı. "O bunu nasıl

aldı?" "Hiçbir fikrim yok."

Brooklyn sırtarak sorar. "Peki... canavar ya da hayalet var mı?"

Bir an için sesim kısılır. Tüm vücudum titrer, kalbim ve ciğerlerim sıkışır.

"Garip bir şekilde, hayır," diye sonunda alaycı bir şekilde söylerim. Brooklyn kaşlarını kaldırır. "Cesaret oyunu neydi ki?"

"Bir şey alıp, bir şey bırakması ve 'canavar diye bir şey yoktur' derken kendini kaydetmesi gerekiyordu."
'canavar diye bir şey yoktur' demesini kaydetmesi gerekiyordu," diye patladı Evie. "Lady Greymoor'un eski *yatak odasında*," diye titreyerek ekledi.

Val kıkırdar. "*Vay canına, çılgın bir meydan okuma. Bu çılgın partiyi kaçırdığım için çok üzgünüm, Evie.*"

Evelina gözlerini devirdi. "Hey, *eğlenceliydi.*" Kaşlarını çattı. "Irina'nın Alicia'yla gelmesi hariç." Dudaklarını büzdü. "Ve Roman'ın sonra *sarhoş* olması."

Ona dönüp kaşlarını çatarak soruyorum. "O iyi mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım. Diğer seferki gibi havuzda bayılmadı. Ama... Tanrım. Bazen sanki onda kapatma düğmesi yokmuş gibi. Ve ona bakıcılık yapamam. Yani, o yetişkin bir adam."

Val'in dudakları müstehcen bir şekilde kıvrılır ve boğazını temizler. "Belki de ona bakacak başka bir yetişkin adama ihtiyacı vardır."

Evie kaşlarını çattı. "Bu ne demek?"

Brooklyn iç çeker ve Val'e bir bakış atar. "Senin kardeşinle yatmak istiyor demek."

Eveline yine kızardı. "Aman *Tanrım*, Brooklyn!" diye bağırdı. "İğrenç! Yapmaz!"
"Hayır, tam olarak bunu kastettim," Val sırttı.

Evelina gözlerini devirir. "Roman *heteroseksüel*, Val. Kızlarla seks yapıyor."

Val omuz silker. "Ben de kızlarla seks yapıyorum. Erkeklerle *de*. Buna 'pastayı yemek ve pastayı da yemek' denir," Val sırtarak söyler. "Kesinlikle tavsiye ederim."

"*Peki*," Brooklyn araya girerek, hepimiz soyunma odasına doğru ilerlerken diğer ikisini kasten susturur. "Neyi aldın, neyi bıraktın?"

Hiçbir şey. Aklımı.

"Bir kitap," diye yalan söylüyorum, omuz silkerek. "Ve bir dolar bıraktım."

"Ne kitabı?" Val bizi takip ederek sorar.

Bunu alışkanlık haline getirmiş değil, ama Val genellikle kadınların soyunma odasını kullanır. Bu, "Val sık sık erkeklerle çıkıyor, o güvenilir biri, o yüzden hepimiz onunla birlikte soyunabiliriz" gibi bir şey değil. Daha çok, o hepimiz için bir kardeş gibidir.

"Bu, geçen gece Greymoor Malikanesi'ne gizlice girmenle mi ilgili?" Naomi, duştan çıkmış ıslak saçlarına kapüşonlu sweatshirtünü geçirirken araya giriyor.

"Ben yapmadım..." Gözlerimi devirerek iç çekiyorum. "Boş ver."

"Evet," der Val, tişörtünü çıkarıp kaslı, dövmele göğsünü ortaya çıkararak. "Bir şey unutmuş ve tek ve eşsiz Alicia'nın verdiği cesaret görevini yerine getirmek için bir şey almaya gitmiş."

Naomi yüzünü buruşturur. "Ne inatçı

kadın." Yine, *tek* bir gözyaşı *bile yok*.

"Yani... Bir kitap mı aldın?" Naomi sırttı. "Hangi kitap olduğunu biliyorum." Ona bir bakış attım.

"Ne?" diye kıkırdar. "Dostum, çok tahmin edilebilirsin. Ben seninle kitapçıya her gittiğimde o kitabı aradın."

Brooklyn kaşlarını çatı. "Bekle, hangi kitap?"

"*Genç Werther'in Acıları*," Naomi dramatik bir şekilde söyler. "Goethe'nin."

Val kaşlarını kaldırır. "Goethe Alman değil miydi?"

"Evet, ama İngilizceye çevrilmiş," diye iç çekerim. "Ve bilgin olsun, annem öldükten hemen sonra okuduğum için bu kitabı çok seviyorum, bana her zaman rahatlatıcı gelmiştir."

Naomi'ye tatilinin nasıl geçtiğini soracağım - o ve Nico, Nico'nun babası Vito'yu ziyaret etmek için Long Island'a gitmeyi planlıyorlardı. Ama bunu yapamadan, Brooklyn'in benden uzaklaşıp leotardını çıkarması ve kaburgalarında *çok* çirkin morluklar ortaya çıkması dikkatimi dağıtır.

"Dostum..."

Dönüp Val'e sert bir bakış atarak onu susturuyorum. O da mesajı anlıyor ve ikimiz endişeli bir bakış daha alışverişinde bulunuyoruz. Sonra başımı sallayıp sessizce "Ben konuşurum onunla" diyorum.

Evelina, Naomi ile birlikte ayrılır. Ben, Val'in işini bitirmesini beklerken, Brooklyn düş alır.

"Hâlâ o orospu çocuğuyla mı çıkıyor?" diye homurdanarak kolsuz bir sweatshirt giyer.

"Onunla konuşurum," diyorum sessizce.

"Evet, konuş," diye mırıldanıyor. "Eğer evet derse, bana söyle, gidip o küçük piçi ikiye bölüyorum."

Tanrı onu korusun. Val bazen gerçekten koruyucu bir ağabey gibi oluyor.

O gitmiş, ben de giyinmişimdir ki Brooklyn sonunda duştan çıkar, üzerine bir havlu sarınmış.

"Sadece ikimiz kapatıyoruz, ha?" diye alaycı bir şekilde soruyor, kurulandıktan sonra giyinmeye başlıyor.

"Brook..."

Bana bir bakış attı. "Ha?"

Kaşlarımı çatarak, kaburgalarındaki morluklara hafifçe başımı salladım. Hızlıca gizlemeye çalışsa da, yüzündeki duyguların çatışmasını anında fark ettim.

"Ah, o..." Omzunu hafifçe kaldırarak sütyenini hızla düzeltir ve tişörtünü giyer. "Evet, bir grubu izlemeye gitmişim ve kalabalık biraz çılgına döndü. O pislik herif bana çarptı ve beni bara yapıştırdı..."

"Bunu James mi yaptı?"

"James ve ben aylar önce ayrıldık Milena," diyor sessizce.

"Brooklyn, hadi ama, eğer o..."

"Ben iyiyim," diye gülümser, yanıma gelip koluma elini koyar. "Gerçekten. Evet, James pisliğin tekiydi ve hala öyle. Hayır, bu ondan değil. Gerçekten bara itildim, tamam mı?"

İnanamadan tereddüt ettim.

"Milena," diye iç çekiyor. "Ben *iyiyim*, söz veriyorum. Bu konuyu kapatabilir miyiz?" "Bana tekrar söz ver."

Gülümser. "*Söz veriyorum*. Artık gidebilir miyiz?"

"Evet," gülümsüyorum, dans çantamı omzuma asıyorum. "Hadi gidelim."

* * *

BROOKLYN ve ben Lyra ile bir şeyler içmek için buluştuk, bu yüzden eve vardığımda saat geç olmuştu.

Ev derken, babamın evini kastediyorum. Evet, yirmi iki yaşında hala burada yaşıyorum. Yaklaşık bir yıl önce kendi başıma taşınmayı denedim, bunu istediğimden değil, sadece o yaşta *taşınmam gerektiğini* hissettiğim için.

Sonunda oradan nefret ettim ve babamın yanına geri taşındım.

Benim neslimden insanların hala anne babasıyla yaşaması klişe olduğunu biliyorum. Ama iki odalı bir dairede yaşamıyoruz. Kalishnik evi, daha çok bir kale gibi, *çok büyük*.

Greymoor'dan bile daha büyük: Central Park West'te, parkın rezervuarını gören altı katlı zarif bir bina. Yedi yatak odası, *on* banyo, çatı bahçesi ve terası, kapalı yüzme havuzu, on iki araba kapasiteli yer altı garajı... Hatta bodrumda tam donanımlı bir Rus hamamı ve sauna bile var.

Ama eve taşınmak istememin sebebi sadece bu zenginlik ve lüks değil. Sebebi babam.

Her zaman yakındık, sanırım tek çocukların ebeveynleriyle ilişkisi böyledir, ama annem öldükten sonra daha da yakınlaştık. Yani, ikimiz tek başımıza çok ağır bir yükün altındaydık. Önce annem, sonra babamın kanseri, beni on yedi yaşında neredeyse yetim bıraktı.

Çantamı ön holün yanındaki çamur odasına bırakıp mutfığa girerek aşçımız Angelina ve hizmetçimiz Vasilisa'ya merhaba diyorum.

İkisi de muhtemelen dokuz yaşımdan beri bizimle birlikte; artık onlar benim için teyzelerimden farksızlar.

Vasilisa, her zamanki gibi işteki son dedikoduları öğrenmek istiyor. Angelina —her zamanki gibi— "çok zayıf" olduğumu söyleyip, az önce hazırladığı ahududulu kremalı pastayı zorla yedirmeye çalışıyor.

Bu arada, pasta çok *lezzetli*.

"Ah, babam da eve geldiğinde seni görmek istedi. Taht odasında."

Gülümsüyorum. Angelina onun ofisini kastediyor, ama ikisi de on yıldır oraya taht odası diyorlar.

Ben bir bir daha hamur işi söz söz doldur Vasilisa içinde
doldurmak Val'in son durum draması-raması'na daha sonra bak ve yukarı çık.

Kapı aralık, bu Marko Kalishnik dilinde "Seni bekliyorum, girebilirsin" anlamına geliyor.

Ben de giriyorum.

"Ahh, prima balerinim eve gelmiş."

Gülümserim ve kapıyı iterek, koyu renk ahşap panellerle kaplı ve eski kitaplıklarla çevrili büyük, zarif odaya girerim. Çalışma odasının kokusunu her zaman sevmişimdir. Yani, sigara içmesini *nefret ederdim* ve Tanrı'ya şükür, yıllardır içmiyorum. Ama deride, eski ahşapta ve sanırım *güçte* karışan tütün kokusu, her zaman kalbimi biraz ısıtır.

Marko Kalishnik masasının arkasında oturuyor, gömleği ütülü, kolları sıyrılmış. Elli yaşlarının başında ve saçları şakaklarından gümüş rengi. Ama hala tehlikeli, eski dünya tarzında yakışıklı. Babam bana her zaman önceki neslin bir film yıldızını hatırlatır, Paul Newman ya da Marlon Brando gibi. Annem öldüğünden beri hiç kimseyle çıkmadı, ama dışarı çıktığımızda hala birçok kişinin dikkatini çekiyor.

Masasının köşesinde kristal bir votka sürahesi ve önceden doldurulmuş bir bardak var. Ben küçükken içtiğinden *çok* daha az içiyor. Alkolik olduğunu söylemiyorum. Ama, hadi ama... Sonuçta biz Rus'uz.

Masadaki votka Marko'nun dilinde bir şey ve bunun anlamını çok iyi biliyorum: "Bir şeyler dönüyor, ama babam halledecek."

Diğer bariz ipucu ise amcam Levka'nın da burada olması, elinde bir bardak votka ile Central Park'a bakan pencerelerden birinin yanında oturması.

"Privet, dyadya." Ayağa kalkıp bana doğru yürürken ona gülümsüyorum.

Merhaba amca.

Babamın uzun bir süre hasta olduğu zamanlarda, Levka amcam bizimle birlikte burada yaşıyordu. Babam yataktan zar zor kalkabildiği ve şiddetli kanser tedavisi gördüğü en zor zamanlarda imparatorluğu o yönetiyordu. Neyse ki babamın kanseri tamamen iyileşti.

... Aslında o gece de işleri o yürütüyordu.

Amcam beni sıkıca kucakladıktan sonra çekilip bana gülümsedi. "Küçük Anna Pavlova'm nasıl?"

Gözlerimi devirdim. Anna Pavlova muhtemelen tüm zamanların en ünlü Rus balerinidir. Aynı zamanda Levka amcamın bana taktığı en sevdiği lakaptır.

"Tamam, peki," diyorum omuz silkerek. Sonra babama dikkatle bakıyorum. Gülümsüyor, ama yüzündeki ifade masanın üzerindeki votka ile aynı şeyi söylüyor.

Bir şeyler dönüyor.

"Ne..." Boğazımı temizleyip tekrar başlıyorum. "Angelina beni görmek istediğini söyledi?"

Gülümsemesi biraz sönüyor. "Neden oturmadin? Böyle bir günün ardından dinlenmen iyi olur."

Omuz silkiyorum. "Ben

iyiyim..." *"Lütfen otur*

Milena."

Midem kramp girer, ama başımı sallar ve itaat ederim. Levka amcam pencere kenarındaki koltuğuna geri döner.

Yüzümdeki acı bir gülümsemeye dönüşür ve yüzümde yayılan acı bir ifadeyi engelleyemem.

Göğsüm sıkışır ve yüzümde yayılan acı ifadeyi engelleyemem.

"Bu... önemli bir şey," diye

mırıldanıyorum. Babamın kaşları

kalkıyor. "Gerçekten."

Evet, öyle bir şey. Korkunç bir şey. Leo Debolsky *pisliğin* teki. İnan

bana: Bir keresinde onunla Hamptons'ta bir hafta sonu geçirdim.

Öyle değil. Dört yıl kadar önceydi, babam en hasta olduğu dönemlerdeydi ve Levka işleri yürütüyordu. Debolsky Bratva kapımızı çaldı ve Leo'nun babası Vladimir, o pislik oğlunun benimle evlenmesi fikrini ortaya attı.

Babam beni asla böyle evlendirmeyi *düşünmezdi*, hele ki Leo gibi bir pislige. Ama Levka... O bazen biraz eski kafalıdır. Onun savunması olarak, o zamanlar ailemiz zor bir dönemden geçiyordu. Babamın hayatta kalıp kalmayacağı belli değildi, ama Bratva Yüksek Konseyi, Bratva dünyasında büyük bir etkiye sahip olan Birleşmiş Milletler tarzı yönetim organı, Levka'nın babamın koltuğuna geçmesi konusunda önceden oy kullanmak istemiyordu.

Bu tür bir baskı altında, Levka'nın benim Leo ile evlenmemi düşünmesinin nedenini şimdi anlayabiliyorum.

Böylece, Hamptons'ta "müstakbel kocanı tanı" hafta sonu programına gönderildim. Amaç, Leo ile yemek yiyip içki içmek, birbirimize alışmak ve bu ilişkinin yürüme ihtimalini görmektir.

Gerçekte ise, tüm zamanımı onun sarhoş tavırlarına karşı *agresif bir şekilde* direnerek ve bu pisliğin "hayır" kelimesine ne kadar olumsuz tepki verdiğini öğrenerek geçirdim.

O kadar kötüydü ki, orada geçirdiğimiz son gece, kendimi odamda, kapının önüne şifonyeri koyarak barikat kurarak kapattım.

"Neden Leo Debolsky'den bahsediyoruz?" diye soruyorum sessizce.

"Ailesi işlerini genişletti," diye cevapladı babam soğuk bir sesle. "Artık Brooklyn, Jersey ve Queens'in bazı bölgelerinde faaliyet gösteriyorlar. Ve şehirde ittifaklar kurmak istiyorlar."

Devam etmeden önce bir anlık sessizlik olur.

"Vladimir... görüşmeleri yeniden başlatmak istediğini belirtti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne tür görüşmeler?"

"Dört yıl önce yaptığımız görüşmelerin aynısı, Milena," amcam koltuğundan mırıldanır.

.

İnanamayıp öfkeyle gözlerim fal taşı gibi açılır ve önce Levka'ya, sonra babama dönerim.

"Ne? Ayrıca, Leo nişanlı değil miydi, en son duyduğumda?"

"Kaza geçirdi," der babam sessizce. "Araba kazası." Ona bakıyorum. "Ne zaman?"

"Yaklaşık dört hafta önce," diye mırıldanır amcam.

Babamın yüzüne bakarken ağzım açık kalır. "Ve şimdiden başka birini mi arıyor?!"

Babam iç çekiyor. "Debolsky çetesi hızla güçleniyor.

İtir

af etmeliyim ki, bir ittifak konumumuzu güçlendirecektir."

Kalbim daha hızlı atıyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Leo ile evlenmemi istiyorsun."

"Sadece bir seçenek olduğunu söylüyorum," diyor babam. "Seçim senin..."

"Sen ciddi olamazsın!"

"*Erkek varisim yok Milena!*" diye bağılıyor babam, aramızdaki masaya yumruğunu vurarak ve bardağındaki votkayı biraz kenarından sıçratıyor.

Nefes alır, başını sallar ve kendini toplar.

"Erkek varisim yok," diye daha sakın bir sesle tekrarlar. "Ben öldükten sonra tahtı istesen bile..."

"İstemiyorum."

"Bunu biliyorum, kızım," diye iç geçirir. "Ama *istesen* bile, bir kadının imparatorluğu ele geçirmesi çok zor olur ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Haklıydı.

Babam benim en büyük destekçilerimden biri olabilir ve bazı yönlerden eski kafalı olsa da, onun yerine ailenin reisi olmak istersem, bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacağından eminim.

Ancak Anastasia Javanović veya Beyaz Kraliçe olarak bilinen müthiş Yelizaveta Solovyova gibi Bratva ailelerinin kadın başkanları *olsa* da, bu çok yaygın değil. Bratva dünyası hala ataerkil, eski moda fikirlerle *derinden* kök salmış durumda.

"Bak Milena," diye devam etti babam. "Dört yıl önce pisliğin teki olduğunu biliyorum..."

"Onunla yatmayacağımı söyledikten sonra, ben uyurken yatak odamın kapısını tekmelemeye çalıştı!" diye bağıyorum.

Babam bu hikayeyi daha önce duymuş olmasına rağmen, öfkeyle yüzü kararır.

"Vladimir bana oğlunun alkol sorunlarından bahsetmişti," diye ekledi Levka.

"Oh, onun davranışını sarhoş olmasına mı bağlayacağız?" diye tersliyorum.

Babam başını sallar. "Dört yıl önce olanlar için kızgın olmaya hakkın var Milena. Leo Debolsky'yi bir daha görmemek ve konuşmamak da senin hakkın. Ama..."

"Ama insanlar *değişebilir*," diye homurdanır amcam. "Ve baban haklı. Ne o ne de ben sonsuza kadar yaşayacağız. Ve senin erkek kardeşin yok." Başını sallar. "Hoşuna gitse de gitmese de, dünyamız böyle işliyor Milena."

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirir.

"Leo melek değil. Ama yararlı bir şeytan. Ve kontrol edilebilir bir şeytan." "Ve ben sadece bir piyonum."

Babamın ağzı sıkılaşır. "Değilsin. Bu güçlü bir bağ olur, aksini iddia etmeyeceğim. Ama sen hala benim kızımsın. Ve *asla* istemediğin bir şeyi yapman istenmeyecek. Sana söz veriyorum."

Sonunda ikisine de iyi geceler dileyip, başımı dik tutarak çalışma odasından çıkıyorum.

Bunun *benim seçimim* olduğunu söylüyorlar.

Ama bu evde yeterince uzun yaşıadım, bu sözün ikinci kısmını da biliyorum: *ama akıllıca seç*.

Yatak odama vardığımda, parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp, ona yaslanarak derin bir nefes verdim. Makyaj aynasından bana bakıyordu: geriye taranmış saçlar, keskin köprücük kemikleri, çökmüş gözler.

Dansçı. Kız. Piyon.

Eskiden balenin bu dünyadan kaçışım olduğunu düşünürdüm. Kimsenin benim geleceğimi koreografisini yapamayacağı tek yer.

Artık o kadar emin değilim.

Çünkü orada bile kontrolü kaybediyorum.

Orada bile beni takip ediyor.

Giysilerimi çıkarıp hızlıca duş alıyorum, pijamalarımı giyip yatağa giriyorum. Vücudum, iş gününün sonunda her zamanki gibi ağrıyor, ama bu gece daha derin bir ağrı var.

Leo Debolsky benimle evlenmek istiyor. *Bunu* düşünmem ve bu kararımın ailemin imparatorluğunun geleceğini nasıl etkileyeceğini düşünmem gerekiyor.

Ama tek düşünebildiğim, beni avıymışım gibi kovalayan, piyanonun üzerine eğip cildime pis sözler fısıldayan maskeli adam.

Daha da kötüsü, tüm olayı baştan sona, ondan kaçtığım kısma kadar tekrar tekrar düşündüğümde, aklımda kalan kara, zehirli düşünceler.

Kaçmamış *olsaydım* diye merak eden, hatta belki de dileyen küçük bir ses, içimdeki karanlık bir kısım, sonra ne olabileceğini bilmek için can atıyor...

Bende bir sorun var. Çürümüş ve aç bir şey. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum.

Maskeli adamı ve kaçmayı düşünüyorum. Hiç keşfetmediğim o parçama *neredeyse* dokunmanın verdiği heyecanı ve coşkuyu düşünüyorum. O parçamı sadece bir kişiyle paylaştığım parçamı.

Dört yıl önce tanıştığım bir çocuk.

Tüm kara sırlarını anlattığım biri.
...Sonra bir canavara dönüştü.

.

Bir soru var.

Bir şey iyi hissettiriyorsa, ama herkes bunun kötü olduğunu söylüyorsa, o hala kötü mü? Cinayet falan demiyorum. Başka şeyleri kastediyorum.

Yapmaman gereken şeyleri istemek. Başkalarını rahatsız etse bile kanını kaynatacak şeyler yapmak.

Zaten "iyi" olanı kim belirler?

Bence çoğu insan aynaya bakmaya çok korktuğu için iyi gibi davranıyor.

Ama ben? Ben gerçekte kim olduğumu bilmek istiyorum.

Bu, bu hikayenin kahramanı olmadığımı kabul etmek anlamına gelse bile.

Sesimi duyun,

-Ben

NERO

Uyurken çok güzel görünüyor.

Herkes öyle değil: Bazıları uzanmış, uzuvları her yere dağılmış, ağızları açık, lanet olası bir denizyıldızı ile zombi karışımı gibi görünüyorlar.

O öyle değil.

Pencere perdesinin arkasından sessizce kayarak, yatağının ayak ucuna kadar ilerliyorum. Yatak odası, zarif şıklık ve kız çocuğu prenses tarzının bir karışımı; kristal parfüm şişeleriyle dolu bir makyaj masası, tasarımcı kıyafetleriyle dolu bir giyinme odası ve Drakula'nın seveceği dört direkli bir gölgelikli yatak var.

Sanırım bu durumda *ben* Kont oluyorum.

Kanını emmek istiyorum...

Hmm. Henüz bunu göz ardı etmedim.

Şimdilik, orada durup göğsünün ritmik iniş çıkışlarını izliyorum, uzun sarı saçları her zamanki gibi yüksek ve sıkı bir at kuyruğunda toplanmış.

Çenem sıkılaşıyor.

O lanet at kuyruğu beni *arzulandırıyor*. Geçen gece, önümde sallanıp çırpınırken, peşinden koşarken beni alay edercesine, istediğim şeylerin aynısını. Onu lanet yumruğumla kavrayıp, o yumuşak, güzel, *dudak bükmüş* ağzını, benim sikimin her santimini, onun tükürüğüyle ıslanıp yapışana kadar yukarı aşağı sürmek istiyorum.

Sanki işaret verilmiş gibi, Majesteleri kot pantolonumda anında dikkatimi çekerek, kotun içinde acı verici bir şekilde şişiyor.

Kalishnik malikanesi, New York'un, hatta dünyanın en çok rağbet gören gayrimenkullerinden birinde yer almıyor sadece. Aynı zamanda *girilmez bir yer*. Her katta silahlı korumalar var. Hareket sensörleri. Kameralar. Çatıda lazer destekli basınç alarm sistemi. Hatta lanet olası dronlar bile dönüşümlü olarak çevrede devriye geziyor. Bunların hepsi bir araya gelince, binaya çoğu insanın girmesi *imkansız* hale geliyor.

Ama ben çoğu insan değilim.

Ve takıntı, bir adamı... *yaratıcı* yapar.

Yine de, bu gece buraya girmek pek kolay olmadı. Ve yakalanmak, neredeyse kesin olarak kafamın kopması ya da en azından birkaç uzvumun kopması dışında, Kalishnik Bratva ile De Luca ailesi arasında topyekûn bir savaş anlamına gelirdi. Bu da muhtemelen İtalyanlar ile Ruslar arasında bir savaşa dönüşür, bu da Yunanlıları, İrlandalıları, Yakuza'yı da içine çekerdi... Siktir, o noktada muhtemelen herkes de dahil olurdu.

Kısacası, karşılıklı yok oluş ve büyük çaplı bir katliam, hepsi sarışın bir at kuyruğu yüzünden sikim sertleşti diye.

Mantıklı bir sonraki düşünce, yani bariz hedef... yakalanmamak.

Mantıksız sonraki düşünce, ki *benim* düşündüğüm de bu, *bundan en iyi şekilde yararlanmak*.

Yavaşça yatağın etrafında dolaşıp yastığının yanına gelene kadar ilerledim, hala uyuyan halini izliyor, uyurken dudaklarının seğirmesini seyrediyordum.

Onu her zaman şımarık, dokunulmaz bir Bratva prensesi olarak görmüştüm. Görünüşe göre Bayan Kalishnik'i yanlış değerlendirmişim.

Gerçek Milena, geçen gece benden kaçan kadındır. Sadece onu korkuttuğum ve muhtemelen hayatının tehlikede olduğunu hissettiği için değil. Bu çok kolay olurdu.

Benden kaçarken yakalanmak *istiyormuş* gibi davranıyordu. O andan beri aklımdan çıkmayan bir ateşle bana karşı kıvranıyordu.

Şimdi ise, cevap bekleyen bir soru gibi önümde yatıyor.

Battaniyeye uzanıyorum. Hızlıca değil, açgözlülükle değil. Yavaşça, hassas bir hediyeyi açar gibi. *Kendim için*.

İpek çarşaf, köprücük kemiğinden kayıyor. Üzerinde sadece ince bir tişört var ve gözlerim, kumaşın altında sertleşen meme uçlarını izliyor.

Evet, onlar da benim için.

Devam ediyorum, çarşafı yavaşça çekip, uyuyan ellerinden kurtarmak için biraz daha sertçe çekiyorum. Çarşaf, zorlu dans rutininin dolayısı sıkı ve tonlu karnının üzerinden aşağı kayıyor, tişörtün yukarı kaymasıyla çıplak kalıyor. Çarşaf, kalçalarının üzerinden aşağı kayıyor, ta ki soluk pembe dantelli külotunu görene kadar. Kumaş ince ve yumuşak, amına o kadar sıkı yapışmış ki, tatlı amının yarasını görebiliyorum.

Merhaba...

Bir bacağını bükmüş, kendini açgözlü bakışlarıma sunuyor. Yatağın yanına çömeliyorum, teninin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın.

Onu *koklayacak* kadar yakın.

Hafifçe kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Parmaklarım iç uyluklarının kıvrımlarının üzerinde dolaşıyor, nefes alıp verişini izliyorum, ta ki artık dayanamayana kadar.

Tek parmağımı külotunun dikişinden aşağıya doğru kaydırıyorum.

Yavaşça, nefes nefese nefes verir ve bacakları biraz daha açılır.

Aferin kızım.

Kalbim, geçen gece sarayda öldürdüğüm adamın kalbinden daha hızlı atıyor. İçimdeki şeytanlar, kandan daha sarhoş edici bir zevk arıyor.

Parmağımı tekrar onun üzerinde gezdiriyorum; daha yavaş, daha kararlı. Sıcak.

Biraz ıslak.

Sikim fermuarımın arkasında zonkluyor.

Uzun parmaklarım kumaşın altına kayıyor, artık ten tenine. Amcığı yumuşak ve kaygan, ve ben kıvrımlarını ayırıp içindeki erimiş ıslaklığı bulurken parmak eklemlerim uyluklarının üstüne değıyor.

Siktir.

Parmağımı onun yarık boyunca yukarı aşağı sürüklerken, kaşlarının hafifçe çatıldığını, ağzının sessiz, uykulu bir inilti çıkarmak için açıldığını izliyorum.

Yavaşça parmağımı ağzıma götürüyorum, dudaklarımla sararak dilimle yalıyorum.

Siktir, siktiğimin...

Tadı tatlı, şeftali ve günah gibi, ter ve utançtan gelen daha koyu bir alt tonla. Sanki bunu istiyor gibi, uyurken bile.

Ona bakıyorum.

Hâlâ bilinçsiz. Farkında değil.

Yaklaşıyorum, dudaklarım kulağına değiyor.

"Beni mi rüyada görüyorsun, prenses?" diye fısıldıyorum. "Yine benden kaçıyor musun?" Zihni cevap veremedi vücutu cevap veriyor.

Kalçaları kıpırdanıyor, boğazından yumuşak bir ses çıkıyor ve bu benim sonum oluyor.

Parmaklarımı külotunun bel kısmına geçirip yavaşça, sessizce aşağı çekiyorum. Danteller uyluklarından kayarken bacakları seğiriyor ama uyanmıyor.

Dantelin parçasını avucuma alıp ceketimin cebine sokuyorum. Ona gerek kalmayacak.

Yavaşça kalçalarını döndürerek, uzun, ince dansçı bacakları omuzlarımla üzerine sarkana kadar yatağın kenarına doğru hareket ettiriyorum. Uykusunda hareket ediyor ve ben onun tekrar rüya alemine dalması için yeterince uzun bir süre bekliyorum.

Gözlerim iç uyluklarından yukarı kayarak parlak pembe dudaklarına odaklanır.

Siktir, ne güzel bir amcığı var.

Times Meydanı'ndaki bir reklam panosuna layık bir amcık. Amcıkların Cindy Crawford'u.

Artık benim.

Ona yaklaşıırken şeftali kokusu duyularımı sarar, ağzım sulanır ve kot pantolonumun içinde sikim acır.

Kendimi birkaç saniye daha ertelenmiş zevkin tadını çıkarmaya bırakıyorum, ağzım parlak dudaklarının ve şişmiş klitorisinin bir santim üzerinde duruyor, nefesim uyurken kalçalarının üzerinde dolaşıyor.

Sonra beni durduracak hiçbir şey kalmıyor.

Dilimi yavaşça onun üzerinde gezdiriyorum, dudaklarının arasında kayarken her santimini tadıyorum: aşağıdan yukarıya doğru uzun, kasıtlı bir yalama.

Siktir.

Ben.

Tadı cennet ve cehennem gibi. Günah ve arzu gibi. Şeftali ve lanet olası ve krema gibi. Ve onun tatlı amına bağımlı hale geldiğimi fark etmem sadece yarım saniye sürüyor.

Sessizce homurdanıp tekrar yapıyorum, dilimi kadifemsi yumuşak dudaklarında gezdirip, ucuyla zonklayan klitorisini yalıyorum.

Milena uykusunda kıpırdanır ve dudaklarından düşük, çaresiz bir inilti çıkar.

Merak etme, prenses. Henüz bitirmedim.

Uyluklarını kavrar ve daha derine dalarım, dilimle okşar, kıvrılır, okşar, içine iterim. Onu hevesle yalarken, onun uyarılması ağzımı kaplar ve çenemden damlar.

Nefesi kesilir.

Kalçaları kıvrılır.

Uylukları titrerken sessizce inler, parmakları çarşafı sıkıca kavrar.

Klitorisine inleyerek, yumuşakça emerek, dudaklarımın arasında çekip dilimin düz kısmıyla onu okşayarak onu tahrik ediyorum.

Onu boşaltmak için ani ve çaresiz bir istek duydum. Dilimi doldururken tadını almak için. Yaklaşıyor. Bacaklarının gerilmeye başlamasından ve nefesinin göğsünde titremesinden anlayabiliyordum.

Dilimin ucuyla klitorisini tekrar daireler çizerek yalıyorum. Ve tekrar. Daha sert bastırarak, yüzü çöküp boğazından zevk çılgınlıkları çıkarken onu doruğa itiyorum.

Aniden, tüm vücudu kavisleniyor. O kadar yüksek sesle nefes alıyor ki, bir an için uyandığını sanıyorum. Uylukları kulaklarımı sıkıştırıyor ve inlediğinde, dilimi ve çenemi onun cumuyla doldurduğunu hissedebiliyorum.

Orgazm sessiz bir dalga gibi vücudunu sarar. Çılgılık ya da ağlama yok, sadece titrek bir nefes, kalçalarının seğirmesi ve her damlasını yutarken ağzımı kaplayan amının şeftali gibi tatlılığı.

Bir an orada kalıyorum, onu yalamaya devam ederken ağzıma karşı attığı nabızları tadını çıkarıyorum. Dilimin ucuyla klitorisini bir kez daha okşuyorum, uykusunda kıvranıp inlemesini zevkle izliyorum.

Onu uyandırmak istemiyorum. *Bu* sefer değil. Bu gece daha çok bir mesaj bırakmakla ilgili. Basit, açık bir mesaj:

Sen, Milena, *benimsin*.

Battaniyeyi nazikçe kalçalarının üzerine çekiyorum. Uyluklarında ıslaklığı bırakıyorum.

Kıpırdanıyor, göz kapaklarının arkasında gözleri açılıyor, ama hala uyuyor.

Pencereye geri dönüyorum, ama gitmek için değil, henüz değil. Sadece ona getirdiğim hediyeleri alıyorum. Yatağının başına geri dönüp, sessizce uyuyan, tamamen mahvolmuş yüzüne bakarken, hediyeleri yastığının yanına bırakıyorum.

Sonra yüzünden bir tutam sarı saçını çekip, dudaklarım karanlık bir şekilde kıvrılıyor.

Daha yeni başladık, küçük prenses...

MILENA

Yavaşça uyanıyorum, güzel bir rüya gördüğünde ve o rüyadan uyanmak istemediğinde olduğu gibi.

Gözlerim hala kapalı, ama bacaklarımın etrafında kıvrılmış çarşafı hissedebiliyorum, cildim hafif nemli, sanki gece terlemişim gibi. Kalçalarım, genellikle o derin, tatmin edici şekilde ağrıyor...

Parmaklarım uyluklarımın arasına dokunduğunda gözlerim birden açılır ve bilinç tamamen uyanır.

İlk olarak, iç çamaşırım nerede? İkincisi, bikini çizgimin hemen yanındaki iç uyluklarımda kurumuş olan şeyin, *uyarılmanın* kalıntıları olduğu inkar edilemez.

Hızla oturuyorum. Oda dönüyor, kafam karışık bir sis içinde dönüyor ve altında karanlık, yanlıs ve sıcak bir şey birdenbire dönüyor.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışmadan, gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekiyor. O yöne dönünce kalbim duruyor.

Yanımdaki yastığın üzerinde siyah bir gül yatıyor: dikenleri hala sağlam, tek bir kadife yaprağı kenarlarından kıvrılmaya başlamış. Altında, kusursuz, ürkütücü bir hassasiyetle katlanmış külotum var.

Şu anda kayıp olanlar değil. Greymoor'daki geceden kalanlar.

Her şey bir anda sessizleşir, o kadar sessiz ki, gül ve altındaki külotlara bakarken kulaklarımda sadece kalp atışlarımda sesi duyulur.

Ne. Lan. Ne.

Yataktan fırlayarak, araflara takılıp neredeyse düşüyordum. Bacaklarım titriyordu ve bacaklarımın arasındaki çıplaklık ve kalıcı hislerin acı verici farkındalığı, sanki vücudum zihnimin inanmak istemediğı şeyi hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

Dün gece gördüğümü sandığım rüyayı görmedim.

Belki de gördüm. Belki de hepsi buydu: son derece canlı bir seks rüyası. Uyandıktan saatler sonra bile aklımdan çıkmayan türden.

Ama rüyalar yastığının üzerine güller bırakmaz.

Ve *lanet* olası bir hayaletli malikanede kovalamaca sırasında kaybettiğın külotunu da geri vermezler.

Boğazım düğümleniyor.

Siyah gülü, dişlere dönüşüp beni ısıracakmış gibi bakıyorum. O buradaydı.

Ben uyurken o benim yatak odamdaydı.

Hiçbir şey hatırlamıyorum, ama bir şey oldu...

Orgazm oldun, olan buydu.

On saniye önce bunun lezzetli bir rüya olduğunu hayal etsem bile, bunu hatırlıyorum. Vücudum araflara doğru kıvrılıyor, cildimi sıcaklık kaplıyor, ağzım iniltiyle açılıyor ve onu yutmaya çalışıyorum.

Vahşet içimi kapladı, korku ve utanç verici bir uyarılmanın zehirli karışımı tüm vücudumu sarstı.

O buradaydı.

Bana dokundu.

Bir an için başka bir düşünce kafamda patladı ve elim tekrar bacaklarımın arasına gitti.

Hayır.

Bana dokunmuş olabilir, ama beni *becermedi*. O kadarını söyleyebilirim, o hissi hissetmeyeli... şey... *yıllar* oldu.

Yıllar. Kelimenin tam anlamıyla. *O geceden* beri.

Ama dün gece bayginken seks yapmadığımı söyleyebilirim, bu hem rahatlatıcı hem de korkunç bir şekilde başka bir şey.

...En azından içimdeki hasta kısmı için.

Yine de, karanlıkta beni kovalayan ve "boğazıma sikini sokarken at kuyruğumu yumruğuna dolayacağım" diyen o vahşi adamın çılgınlığını düşündüğümde... Tanrım... Onun tarafından sikilirken uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bir utanç dalgası daha üzerime çöküyor. Ama sonra, yine, onu — Tanrım, yardım et — zehirli bir karanlık izliyor, karnımın derinliklerinde kıvrılıyor, yanan bir kibrit gibi yanıyor.

Gülü alıp çekmeceye tıkıyorum. Külotları çamaşır sepetine tıktırıyorum, saklayarak daha az gerçek olacağını umuyorum. Odada volta atıyorum, saçlarımı okşuyorum, paniği atmaya çalışıyorum.

Kimse bilmiyor. Kimse bilemez.

Bana olan bu şey... Normal değil. Korkmam gerek.

Korkuyorum.

... Kahretsin, yine ıslandım.

Bu beni daha da korkutuyor.

Cildim pembe olana kadar duş alıyorum ve cildim acıyana kadar ovuyorum. Sessizce giyiniyorum ve evden çıkarken rujumu iki kez yeniden sürüyorum ve kendime binlerce kez bunun olmadığını söylüyorum.

Sadece bir rüyaydı.

Ama gerçek, duman gibi boğazımın arkasında kıvrılıyor.

O buradaydı.

Ve bunu kanıtlamak için içimde bir gül ve karanlık bıraktı.

* * *

Kendimi provaya atıyorum, bedenimi cezalandırmanın dün geceyi hafızamdan silebileceğini düşünerek.

Spoiler: silmiyor.

Ama bu beni daha da çok çabalamaktan alıkoymuyor. Pirouette.

İnişi kusursuz yap. Uzat, *daha yükseğe*. Tut.

Tekrar.

Tekrar.

Bacaklarımdaki yanmayı, ayaklarımda hissettiğim acıyı, dansla hiçbir ilgisi olmayan, *uyandığımda hissettiğim* göğsümdeki sıkışmayı görmezden geliyorum.

Bir gül ve ölmeyen bir anı.

"Milena!" Madam Kuzmina sertçe seslenir. "Kollar!"

Düzeltilirim. Başını sallar, yüzüklerle süslü parmaklarını birbirine vurarak, her zaman bana bir Roman falcısını hatırlatan bir hareket yapar. Sonra ilerler, stüdyonun köşesinde Jackson ve Miguel ile oyalanırken Val'i bulur ve onlara işe dönmeleri için bağırır.

Aynadaki yansımama bakıyorum. Dışarıdan normal görünüyorum. Kontrolüm altında. Güçlü.

Ama normal *hissetmiyorum*.

İçten dışa mahvolmuş hissediyorum. Sanki içimde grip ya da soğuk algınlığı başlıyor ve sonunda beni yere serecekmiş gibi.

Arada bir mola verince telefonumu alıp stüdyonun duvarına yaslanıyorum, terden ıslanmış saçlarımı yüzümden çekip Instagram'da amaçsızca gezinmeye başlıyorum. Lyra'nın dün gece paylaştığı ve kaçırdığım bir fotoğrafı görünce gülümsüyorum: Hafta sonu çekilmiş bir fotoğraf, Carmine ile birlikte şık bir galada.

Lyra, elbette *muhteşem* görünüyor, elbisesinin zümrüt rengi ateşli kıvıll saçlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Carmine, smokin içinde her zamanki gibi biraz psikopat ama yine de erkek süper model tipi yakışıklılığıyla Lyra'nın yanında duruyor.

Aniden donup kalıyorum.

Carmine'in yanında, mor elbisesiyle muhteşem görünen Naomi'yi kollarına almış olan kardeşi Nico var. *Onların* yanında da çok iyi tanıdığım bir yüz var.

Nero De Luca.

Saçları eskisine göre biraz uzamış. Göğsü biraz dolgunlaşmış, omuzları ve kolları biraz daha kaslı. Gözleri o gece olduğundan daha keskin ve ölümcül.

Omurgamdan bir titreme geçiyor.

Aynı sosyal çevrelerde takılmıyoruz ama ara sıra kesişiyoruz. O, Carmine ve Nico'nun arkadaşı; ben ise Lyra ve Naomi'nin arkadaşayım. Bu tür şeyler.

Ancak onunla aynı odada *olduğumda*, içimde her zaman garip bir his uyandırıyor.

Sanırım bu, ilk kez seks yaptığın kişinin yanında olduğunda beklenen bir şey.

Ya da belki de ilk kez seks yaptığın kişi ve o bunu bilmiyor. "Bilmiyor"

derken, "ilk seferin olduğunu fark etmedi" anlamında değil.

Yani, *senin* olduğunu bilmiyorlar.

Evet.

Bilmememiz gerekiyordu. O gecenin amacı buydu. İsim yok. Gizli kimlikler. Maskelerle örtülü yüzler.

Geriye dönüp bakınca, tüm o gizemli davranışlar şimdi çok aptalca geliyor. O noktada, birbirimiz hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyorduk. Her hayali. Her karanlık sırrı. Her gizli fanteziyi.

Dört yıl önce beni Brooklyn'deki o dönüştürülmüş depo katına getiren şey tam da buydu: bir gece boyunca tüm engellerimi ortadan kaldırma vaadi.

Karanlık tarafımı keşfetmek.

Maskelerin, nefes nefese kalmanın ve kalp atışlarının hızlandığı bir gece, o beni arzuladığım kadar sert ve acımasızca becerirken.

Ama sonra silah sesleriyle dolu bir korku gecesine dönüştü. Eve kaçıp merdivenleri tırmanarak babamın masasında oturan Levka amcayı bulduğum bir gece. Babamın tedavisi devam ederken son birkaç aydır her gün olduğu gibi.

"Tanrıya şükür eve geldin Milena. Senin için çok endişelendim."

Masadan fırlayıp bana sarılmak için koştuğu çılgın halini hala hatırlıyorum. Dört yıl sonra, o gecenin *her ayrıntısını* hala hatırlıyorum.

İyi ve kötü olan her şeyi.

"Şimdi evde kalman lazım, tamam mı? Korkma, moya plemynitsa."

"Ne oluyor amca?"

"Savaş, Milena. Savaştaız. De Luca ailesi ilk ateşi açtı ve biz de o piçlerin hiç görmediği bir cehennem ateşi ile karşılık verdik."

Yüzü sert ama gururlu bir ifadeyle konuşuyor. De Luca ailesini neredeyse hiç duymadım. Tek bildiğim, İtalyan oldukları, çok güçlü oldukları ve amcama göre aylardır ailemize bir şey yapmaya çalıştıkları.

"O orospu çocukları bir keskin nişancı gönderdi, Milena. Bu gece! Bu eve!"

Yüzüm bembeyaz oldu.

"Kimse..."

"Evet, Milena," diye homurdandı. "Bizimkilerden bazılarını yakaladılar. Ama Antonio yanlış Ruslarla uğraştı," diye devam etti Levka. "Ve onun başlattığı bu savaş yakında bitecek. O çoktan öldü," diye yüzünü buruşturarak homurdandı, "ve karısı da öyle. Hatta veliaht prens Nero'yu da yakaladığımı duydum."

Nero. Onu duymuştum. De Luca imparatorluğunun varisi. Arkadaşım Evelina'nın ağabeyi Roman ve

Bratva dünyasından tanıdığım birkaç gençle birlikte Knightsblood Üniversitesi'ne gitti: Laz Kislev, Bane Antonov, Mikhail Javanovic.

Ama bunun dışında, o benim için tamamen bilinmeyen biri...

"Da," amcam kıkırdar. "Onu Brooklyn'de bir kızla pantolonu indirilmiş halde yakaladık. Bushwick'te dönüştürülmüş bir sanatçı loftunda."

Kalbim durdu.

"Decatur Caddesi'nde boktan bir yer."

Dünya ayaklarımın altında durur. Zaman, korkunç bir açıklık ve acı anında donar.

"Decatur Caddesi'ndeki bok çukuru" benim az önce geldiğim yerd. AYLARCA sadece mektuplardan tanıdığım bir adamla nihayet yüz yüze tanıştığım bir loft. Onu öptüğüm yer. Ondan karanlıkta peşimden koşmasını, beni yere yatırmasını ve acı ve zevkin şiddetli çatışması içinde bekaretimi almasını istediğim yer.

...Ve sonra, aynı maskeli, tanımadığım adam beni arka kapıdan dışarı itti ve pencerelerden kurşunlar yağarken kaçmamı söyledi.

Madame Kuzmina'nın prova salonunda Dove'a düzeltme yapmak için bağırırken parmaklı ellerinin keskin sesi beni geri gerçekliğe döndürdü.

Çoğunlukla.

Elimdeki telefona boş boş bakarken yutkunuyorum, o geceki ecstasy ve terör, fantezi ve kanın anıları zihnimde dolaşıyor.

Amcam o sözleri söylediğinde her şey korkunç bir şekilde yerine oturdu.

Mektupların, kitabın, maskenin ardındaki adam, bana değerli bir şey gibi dokunan ve lanetli bir şey gibi yiyip bitiren adamın bir adı vardı.

Nero De Luca.

Çılgın imparator.

En azından yüzde doksan eminim.

Aslında, amcamın adamları o gece çatı katını kurşun yağmuruna tuttuğunda ölmemişti. Ailesini gömdü, tahtı ele geçirdi ve acımasızlık ve katliamlarla kendine bir isim yaptı.

Ve her şey çöktüğü gece ona kalbimi ve bekaretimi verdim. Yine, *muhtemelen*.

"Vay canına. Seni Nero De Luca hayranı olarak tanımamıştım."

Brooklyn'in sesi beni o kadar sarsar ki, neredeyse telefonumu düşürüyorum. Telefonu yakalamak için elimi uzatırken, ona bakınca yüzüm kızarır ve hızla kilitlerim.

"Bakmıyordum..."

"Oh, hayır, aslında *bakıyordun*. Özlemle," diye gülümsüyor. "Hayranlıkla, diyebiliriz."

"Tamam, düşündüğün gibi *değil*. Bir şey düşünürken Instagram açık kalmıştı. Sakin ol."

"Evet, *penis* gibi bir şey düşünüyordun." "Dur, kim penis düşünüyor?"

İnledim. Val, tabii ki, işkenceye katıldı.

"Birisi seks konusunda alay konusu olur olmaz, neden hemen ortaya çıkıyorsun?" diye mırıldanıyorum.

"Bu benim süper gücüm," diye omuz silkiyor. "*Sik* de, pat diye ortaya çıkıyorum."

"Milena Nero De Luca'ya sarkıntılık yapıyordu," diyor

Brooklyn kendini beğenmiş bir şekilde. Ona ters ters

bakıyorum. "Ben yapmadım..."

"Hayır, hayır, anladım," Val düşünceli bir şekilde söylüyor. "Uzun boylu, biraz dengesiz, 'boğazına kadar sokacağım' tarzında süper seksi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yardıma ihtiyacın var."

"Hey, Nero De Luca için ıslanan sensin, bebeğim," diye karşılık veriyor.

İç çekiyorum.

Touche.

Val, Brooklyn'e bakarak sırttı. "Yani, öyle bir adam ön sevişmede ne *yapar* ki? Kundak mı yakar? Diz kapaklarını mı kırar?"

"Kesinlikle köpek yavrularını boğar," Brooklyn bilgece başını sallar.

Onlara kaşlarını çatarak bakıyorum. "Sözümü geri alıyorum: *ikinizin de* acil profesyonel yardıma ihtiyacınız var. Kafayı yemişsiniz. Onu *tanımıyorsunuz* bile."

"Sen tanıyor musun?" Val alaycı bir şekilde sorar.

Evet.

En azından, tanıdığımı sanıyorum. O gecedan sonra, mektup arkadaşımın bir daha hiç yazışmadık. Kitap kayboldu. Mektuplar kesildi.

O adamın Nero olduğundan şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin oldum mu? Hayır.

Ama bazen içgüdülerin yeterlidir. Ve o içgüdü, o adam yakınımda olduğunda aniden sessizleşmeme, ona bakıp, itiraf etmeliyim ki çok yakışıklı olan dış görünüşünün ardındaki katmanları soyup, hayal gücümün ürünü mü diye tahmin etmeye çalışmama neden oluyor.

De Luca mafyasının korkunç, acımasız patronunu, derin sırlar ve gizli arzularla dolu bir mektupla uzlaştırmaya çalışmak. Onu yüzyıllık bir Alman kitabının sayfalarında ve ter, kan ve sperm kokan çılgın bir gecede görmek.

Aynı hissi geçen gece de yaşamıştım, Alicia beni Greymoor'da beni ya da onu bekleyen psikopat tarafından kovalanmam için tuzağa düşürdüğünde.

Yutkunuyorum.

Onu bekliyordu ve benim yerine beni yakaladıysa bile, yine de dikkatini çekmişim gibi görünüyor.

Bir *hastalık* gibi yakaladı.

Titreyerek, babamın güvenlik şefi Rurik'le konuşup evin güvenliğini sıkılaştırmasını istemeye karar verdim.

"Neyse, işime dönmem lazım," diye mırıldanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Val elimi tutup beni kolayca ayağa kaldırıyor.

"Ah, bu arada." Brooklyn bana dönüyor. "Cuma günü dışarı çıkmak ister misin?"

"Dışarı çıkmak gibi mi?"

Gülümser. "Doomsday'e gidelim mi diye düşünüyordum?"

Lanet olsun.

Bir kısmım gidemeyeceğimi söylemek istiyor, ama sadece sırf huysuzluktan. Yani, Nero'nun fotoğrafına baktığım için beni yakaladı. Ama Doomsday, hem harika DJ'leri hem *de* mafya tiplerini çeken çılgın bir kulüp — esas olarak Laz Kislev'in kısmen sahibi olduğu için — *çok* eğlencelidir.

Dansçı arkadaşlarımla birkaç ay önce, Lyra'nın ani bekarlığa veda partisi sırasında oraya sürüklendikten sonra gitmeye başladık. Ama şimdi eğlenceli bir gece geçirmek için en sevdiğimiz yer haline geldi.

"Dikkatimi çektin," dedim, kaşlarımı dramatik bir şekilde

kaldırarak. "Nero'nun Instagram sayfası gibi mi?"

"Siktir git."

Brooklyn, Madame Kuzmina bize işe koyulmamızı söyleyerek bağırırken kahkahalara boğulur.

MILENA

Kıyamet günü her zaman tehlike ve seks kokar, altında tatlı bir koku vardır. Belki de pahalı parfüm ve şampanyanın karışımıdır, ya da para ve gençliğin kokusudur.

... Tamam, lanet olası bir gece kulübü hakkında fazla şiirsel konuşuyorum.

Dışarıdaki kapı görevlisi bize neredeyse bakmadan kadife ipi geçiyoruz. Bunun nedeninin hepimizin çok havalı ve buraya düzenli gelenler olmamız olduğunu söylemek isterdim. Ama daha çok, son geldiğimizde Laz da Bane, Mikhail ve birkaç Bratva üyesi ile birlikte buradaydı ve bizi yöneticiye ve güvenlik şefine tanıştırtarak "sürekli listedeyiz" dedi.

Şikayet etmiyorum. Doomsday bazen biraz çılgınlaşıyor, ama *gerçekten* eğlenceli.

İçerideki başka bir güvenlik görevlisi bize başıyla selam verip, dans pistini gören VIP alanındaki büyük kabinlerden birine gelmemizi işaret ediyor.

Bu gece "biz" demek, ben, Brooklyn, Evie ve Lyra demek — ki bu çok şaşırtıcı, çünkü Carmine ile evlendiğinden beri, provalara gelmek dışında 5.Cadde'deki devasa Barone malikanesinde neredeyse hiç çıkmıyor. Tabii ki bu gece bizimle Val de var, şirketten Miguel ve Jackson da var, ve Val'in yaklaşık on dakika önce dışarıda tanıştırdığı çok tuhaf bir çift var, sanırım isimleri Kyle ve Kylie? *İkisi de* bu gece Val'in randevuları olabilir diye düşünmeye başladım.

Asla değişme Val. Asla değişme.

Garson içeceklerimizi ve görünüşe göre "müsabaka" olan bir şişe şampanya getirdi. Ardından, yarışa başladık.

Bas sesleri zeminden sırtımdan geçerek titriyor, biz de şampanyayı yudumlarken müziğin sesini bastırmak için birbirimize bağıyoruz.

"Şu ikisi *kim*?" Brooklyn kulağıma bağıyor ve Val'in Kyle ve Kylie'ye, ya da isimleri her neyse, en *çekici* —gerçekten çekici— gülümsemesini gösterdiği yere doğru başını sallıyor.

Val benim için gerçekten bir kardeş gibidir. Zakharova'daki hepimiz için. Ama şirketteki herhangi bir kız —ya da erkek—onu hiç çekici bulmadığını iddia ederse, yalancıdır.

Adam, kaslı vücudu, çekiciliği, cinsel enerjisi ve kıvrımlı dövmeleriyle dikkat *çekiyor*. Prince ve Freddie Mercury'nin sahip olduğu türden bir havası var, bu yüzden sosyal takvimi sürekli dolu.

"Kyle?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım? Ve o *Ky-lie* mi?" Brooklyn yüzünü buruşturuyor.

"Sanırım onlar onun randevuları." Kaşlarını çattı.

"Hangisi?" "Evet."

Gülümser, gözlerini devirir. "Ona yetişemiyorum."

Kıkırdamak. "Denemiyorum bile."

İkimiz de tekrar gülerken, gözümün ucunda bir hareket dikkatimi çekti. dikkatimi çekti.

Kahretsin.

Gülümsemem kaybolur, Alicia *da* elinde bir kadeh şampanya ile başka bir VIP kabininden bize doğru yavaşça yürür, suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi bana bakar.

"*Milena...*" diyor, zehir gibi gülümseyerek.

"Oh, lanet olsun, seni hatırladım!" Val yüksek sesle diyor, Kylie'nin boynundan çekiliyor ve Alicia'ya yırtıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Sen başarısız olup istifa eden o özentisi değil misin? Yoksa kovuldun mu? Açıkçası unuttum."

Alicia ona soğuk bir bakış attı. "Aslında *istifa ettim*. Kuzmina'nın emirlerini yerine getirmek dışında yapmak istediğim başka şeyler vardı."

"Başaramadın." Val bilgece başını sallar. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Bakışları Kyle ve Kylie'nin üzerinde dolaşır. "Hâlâ şirketin fahişesiymiş, anlıyorum."

Val sırtıtarak kollarını onların omuzlarına doladı. "Suçluyum, bebeğim."

Alicia gözlerini devirdi, sonra tekrar bana çevirdi.

"Geçen gece eğlendin mi?" der, şeker gibi tatlı bir sesle. Tüylerim diken diken olur.

Belki.

Evet

Omuz silkiyorum. "Sadece ürkütücü bir eski evdi."

"Karanlıkta canavar yok mu?"

Sesi alaycı. Gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır."

Yüzünde bir ifade beliriyor... Sinirlilik mi? Hayal kırıklığı mı?

Yani, Alicia ve ben hiç anlaşılamadık. Ama "arkadaş olmamak" ile "maskelenmiş bir adamın onları kovalayıp tecavüz etmeye çalıştığı karanlık bir malikaneye birini göndermek" arasında büyük bir fark var.

Bu psikopatça bir davranış. Ve tekrar söylüyorum, ona bu zevki yaşatmayacağım.

Alicia kirpiklerini kırıştırarak konuyu değiştirir. "Leo Debolsky'nin şehre döndüğünü duydum," der, sesinde keskin bir ton vardır.

Omuz silkiyorum. "Öyle mi?"

Gülümsemesi sertleşir. "Ayrıca, o ve babanın *çok* verimli bir konuşma yaptığını duydum."

Bunu havada bırakıyor. Ben sadece ona hafifçe göz kırpıyorum.

"Gerçekten mi?" "Evet. Irina ve ben çok yakınız."

Kahretsin. Alicia'nın yardımcısı Irina Lenkov'un Leo'nun kuzeni olduğunu hep unutuyorum. Ya da ikinci kuzeni falan.

"Kim bilir," diyor, yaklaşıarak, sesini alçaltarak. "Hala canavarlar arıyorsan, belki de sonunda Bayan Debolsky olursun."

Cevap veremeden, birdenbire sarışın, pembe bir şekil aramıza girip Alicia'ya sertçe parmağını doğrulttu.

"Şey, *PS*," Evie'nin yüzü biraz kızararak yüksek sesle mırıldanıyor.

İnlerim ve kendimi hazırlarım. Onu çok seviyorum, ama Evelina'yı *serbest* bırakmak için yarım kozmo yeter. Ve aniden, dışarı çıktığımızda her zamanki gibi onun alkol alımını kontrol etmediğimi fark ederim.

"Artık benim evimdeki partilere davetli *değilsin*."

Kıkırdamayı zorlukla bastırıyorum. "Küstah Evelina", kuyruğuna fiyonk takmış bir Pomeranian köpeği gibi, hapishane bekçisi köpeğiyle kavga etmeye çalışıyor.

"Oh *hayır*," Alicia alaycı bir şekilde gülümser. "Bu hayal kırıklığını *nasıl* atlatacağım?" "Hey, Alicia?" Brooklyn kaşlarını çatarak sorar. "Artık siktirip gidebilirsin."

"Ben sadece..." Alicia dramatik bir şekilde iç çeker. "Evelina'nın sarhoş kardeşinin kendini *rezil* etmesini bir daha asla izleyemeyeceğimi Evelina'nın sarhoş kardeşi kendini rezil etmesini b i r daha izleyemeyeceğim..."

Başka bir şekil aniden ortaya çıkıp elbisesinin önünden sertçe yakalayıp kafasına bir bardak şampanya dökerken nefesini tutar.

Tüm stand sessizliğe bürünür ve Alicia'nın gözleri, öfkeli bir ifadeyle ona bakan Val'e bakarken öfkeli Val'e bakarken gözleri fal taşı gibi açılır.

"Şimdi defolup gidebilirsin" kibar bir ifade. Benimki ise çok daha az nazik olacak. Defol git, orospu.

Alicia dudaklarını sıkıştırır, yüzü kıpkırmızı olur. Sonra, tek kelime etmeden, Val'in elinden kendini çekip, dönüp uzaklaşır, ardında şampanya damlaları bırakarak.

Brooklyn'e bakıyorum. O da bana bakıyor. Sonra ikimiz de Val'e dönüp, omuzlarındaki gerginliği atıp, randevularının arasına oturmasını izliyoruz.

"Ne?" diye omuz silker. "O orospu kendini çekiçe sikebilir."

"Bravo! Çekiç!" Evelina sırtarak bağırır, ben uzanıp elinden şampanya kadehini nazikçe almadan önce. "Heyyy! Onu içiyordum!"

"Evet, sen bittin, katil."

O dudaklarını bükerek kabul eder, tekrar oturur ve başını Brooklyn'in omzuna yaslar.

Tüm bunlardan sonra, nefes almak için biraz yalnız kalmam gerekiyor.

"Tuvalete gidiyorum," diye yalan söyleyerek ayağa kalkarım. "Hemen dönerim." "Gelek mi?" diye sorar Brooklyn.

Uykulu görünen Evie'ye gülümserim.

"Sen ona bak. Hemen dönerim."

"Ben de geliyorum," Kylie, sanki uyuşturucu almış gibi bir sesle söylüyor.

"Hayır, gelmezsin," diye gülümsedim.

Val gözlerini devirir ve Kyle ile Kylie birbirlerine dönüp arkasında öpüşmeye başlarken "iyi ol" der.

"*Bir şey kapma*," diye dudaklarımla söylüyorum ve arkasını dönüp uzaklaşıyorum.

Tuvalete gitmek için uzun yoldan dolaştım, kulaklarımda çınlayan sesi ve omurgamın dibinde hissettiğim geçmeyen karıncalanmayı gidermeye çalışıyordum.

Alicia'yla olanların beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Belki de tüm hafta boyunca unutmaya çalıştığım şeyleri tekrar hatırlamama neden olduğu içindir.

Karanlıkta bir adam beni kovaladı. Beni yakaladı, yere yatırdı ve külotumu çıkardı.

Bu, içimde sakladığım fantezilerin yüzde seksen beşini oluşturuyor. Ama gerçek çok *daha fazlasıydı*.

Daha gerçek.

Daha heyecanlı.

Daha... her şey.

Ve tabii ki, bu bana daha önce yaptığım tek benzer şeyi hatırlattı...

Tuvaletlere giden koridora dönerken bu düşünceleri kafamdan silip attım. Işığı loş bir köşeyi geçtim, iki kızla oturan ve küçük bir aynadan kim bilir neyi koklayan bir adamı görmezden geldim.

Koridorun ortasında, göğsüne gergin bir şekilde yapışan siyah gömleğinin üzerine kollarını kavuşturmuş bir güvenlik görevlisi duruyor.

Yaklaştığımda önüme geçiyor.

"Tuvalet arıyorum" diyorum gülümseyerek.

Güvenlik görevlisi başını sallar. "Üst kattaki tuvaletler bakım nedeniyle kapalı," der sert bir sesle.

Tekrar deniyorum. "Ben, şey, *Laz* ile birlikteyim?"

Tamam, *değilim*. Ama "sürekli listedeyiz" demişti, o yüzden... Adamın kaşları çatılır, sonra onaylayarak başını sallar.

"Özür dilerim, hanımefendi. Teknik olarak bu gece kapalı, ama isterseniz, etkinlik alanında alt katta bir bayanlar tuvaleti var." İple çevrili bir merdiveni işaret ediyor. "Düz gidin, arkada göreceksiniz."

Gülümserim. "*Teşekkürler*."

Merdivenlerden inerken topuklarım yüksek sesle tıklıyor. Müzik uzaklaştıkça sesi azalıyor ve dans eden, terli bedenlerin yokluğunda hava biraz soğuyor.

Duvarlarda birkaç loş aplik titriyor, yolu zar zor aydınlatıyor.

Aşağıda, masalar bir tarafa itilmiş, sandalyeler ters çevrilmiş, devasa, boş bir balo salonuna ulaştım.

Bir an tereddüt ettim, sinirlerim gerildi.

Burada her şey *tuhaf*. Çok sessiz. Çok durgun. Sanki bina nefesini tutmuş gibi.

Sonra uzak tarafta "bayanlar" yazan kapıyı görüyorum ve oraya doğru yöneliyorum.

İçerisi karanlık, ama duvar anahtarını çevirince zarif, modaya uygun Edison ampuller yanıyor. Banyoda yumuşacık beyaz havlular ve pirinç detaylar var, alçak mermer tezgahın üzerinde gömme lavabo ve devasa, muhteşem bir filigran ayna bulunuyor.

Oraya gidip suyu açtım ve yüzüme birkaç kez su sıçrattım. Ellerim titriyordu.

Kendine gel, kızım.

Havluyu alıp yüzümü kurulamaya başlıyorum, tam o sırada arkamdaki kapı açılıyor. Havluyu çekip yukarı bakıyorum, üst kattaki tuvaletler kapalı olduğu için buraya gelen başka bir kız görmeyi bekliyorum.

Gözlerimi tamamen açma fırsatı bulamıyorum. Anında bir el saçlarımı kavrar ve beni tezgaha çarparak yanağımı aynaya bastırır. Adrenalin tüm vücudumu sarar.

Çığlık boğazımda kalır, nefesim yüzümün önündeki camı buğular. Beni tutan kaya gibi sert vücuda karşı itmeye çalışarak çırpınırım. Savururum, dövüşürüm, tekmelerim...

Sonra donup kalırım.

Çünkü kulağımda homurdanan ses tanıdık geliyor. O ses, geçen geceden beri kabuslarımda ve fantezilerimde duyduğum ses.

"Bitiremedik, *küçük prenses*."

Gözlerim aynada yansıyan gözlerine takıldığında, tüm dünyam altüst oldu.

Çünkü beni cama yapıştıran adam... saçımı yumruğunda sıkmış, yeşil gözlerinde vahşi, yırtıcı bir parıltı olan adam... geçen gece Greymoor'da beni kovalayan adam...

Nero De Luca.

MILENA

Tamamen, tamamen, felç olmuş gibi hareketsiz kalıyorum.

Bu sadece geçen gece çürümüş bir malikanede vahşi bir hayvan gibi avını kovalayan adam değil. Uyurken yatak odama gizlice girip külotumu çıkaran, neredeyse *kesinlikle* bana dokunan ve sonra yastığıma o anın ve kovalamacamızın iğrenç, sapkın hatıralarını bırakan hayalet bile değil.

O.

Bir zamanlar mektuplar yazdığım adam.

Kendimi adadığım kişiye - naifçe, tamamen. Acımasızca ve yıkıcı bir şekilde. Ve o bunu bilmiyor.

Ama ben biliyorum.

Ya da en azından öyle sanıyorum.

Eve geldiğimde öğrendim — mahvolmuş, kanlar içinde, hala onun menisiyle kaplı — ve amcamın, adamlarımızın Antonio ve Natalia De Luca'yı öldürdüğünü ve benim kaçtığım yerde, varis Nero'yu "bir kızla" köşeye sıkıştırdıklarını söylediğini duydum.

O korkunç anda, hem ecstasy hem de dehşetle dolu bir gecenin sonunda, mektuplar ve notlarla konuştuğum, tüm karanlık ve kirli sırlarımı paylaştığım adamın, ailemin düşmanlarının oğlu olduğunu öğrendim.

Bir hafta sonra, son bir kez mektup yazmak ve ona kim olduğunu sormak için New York Halk Kütüphanesi'ne gittim. Şüphelerimin doğru olup olmadığını görmek için, ve bir şekilde, deli imparator Nero'nun elinde kendimi kaybetmiş miydim?

Ama mektuplarımızı bıraktığımız kitap yoktu ve ben en iyi tahminimle baş başa kalmıştım.

Şimdi, burada, şu anda, vücudum binlerce kafa karıştırıcı sinyalle yanıyor, yarısı *kaç diye* bağıyor, diğer yarısı ise *sakın kıpırdama diye* yalvarıyor.

Nefesim kesiliyor, parmağını sevgilinin dokunuşu ya da *pençe* gibi boynumda gezdiriyor. Konuşurken ağzı kulağıma çok yakın.

"O gece biriyle buluşmam gerekiyordu," diye homurdanıyor. "Onun sen olduğunu sanmıyorum."

sen olduğunu sanmıyorum."

Elini belime sıkıca geçirip beni kendine doğru çekiyor, kaya gibi sert vücudu beni mermer tezgaha yapıştırıyor. Parmakları elbisenin içinden etime batıyor ve kıvrımlı kasları dalgalanıp bana doğru atıyor.

"O..." Binlerce farklı duygu ve his vücudumda patlayarak dikkatimi çekmeye çalışırken, sözcükler boğazımda düğümlenir.

"O yukarıda!" diye patladım. "Alicia..."

"Oh, artık *onunla* ilgilenmiyorum."

Eli saçlarıma kayıyor, at kuyruğumu sararak yumruğunun içinde sıkıştırıyor. Yani, bu a d a m beni becermeye çalışıyor.

Korkunç bir şekilde, meme uçlarım elektriklenerek zonkluyor.

"Çok daha eğlenceli bir oyuncak buldum... *Bayan Kalishnik*."

Kalbim hızla çarpar.

"Ama son birkaç gündür anlamaya çalıştığım şey, şımarık bir Bratva prensesinin Greymoor gibi bir yere nasıl girip *benim gibi* bir canavar tarafından *kovalanıp sikilebildiği*di."

Derin sesinde kaba, vahşi bir ton var ve bu ses... bana bir şey *yapıyor*. *Olmaması gereken* bir şey. Korku, panik ya da zarar göreceğimi ya da daha kötüsünü hissettiren kan donduran bir his uyandırmıyor.

Bunun yerine... görünüşe göre ben deli olduğum için... Vücudumda tırmalayan ve hırlayan, ciğerlerimdeki havayı emen, ham bir ihtiyaç hissi uyandırıyor.

"Ben..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, o benim at kuyruğumu sıkıca kavarken, acıya varan karıncalanma hissinin farkındayım.

"Bekliyorum..."

"Beni *kandırdın*," diye patladım, gözlerim aynada yine onun gözlerine takıldı. "Ben... senin orada olduğunu bilmiyordum. Sen ve Alicia'nın ne yaptığınızı hiç bilmiyordum..."

"Sana söyledim ya: Alicia umurumda değil. Onun hakkında konuşmuyoruz. *Senin* hakkında konuşuyoruz."

"*Ben* de *sana* anlatmaya çalışıyorum," dişlerimi sıkarak tıslar gibi söylerim, "ben..."

Saçımı daha sıkı çekince çığlık atıp keskin bir nefes alıyorum, sonra diğer elini kalçamdan çekip, kolunu geriye çekip avucunu *sertçe* kığıma indiriyor.

Durduramadan boğazımdan, bir çığlık ile *inilti* arasında bir ses çıkar.

Düşük, karanlık bir kahkaha boğazımda yankılanır.

"Tekrar deneyelim mi?" diye homurdanıyor. "Ve bu arada o ters ses tonunu da bırak... *prenses*."

Yüzüm kızardı; öfke, utanç ve çok daha kötü bir şeyin karışımı.

"Partide aptalca bir cesaret oyunu yüzünden kandırıldım," diye fısıldadım. "Oraya... oraya... bilirsin..."

"Bilmiyorum. Söyle."

Yutkunuyorum. "*Şeyi*... yapmak için."

Yine boynuma gülüyor, sonra yavaşça, rahatça nefes alıyor. "İnanmıyorum, biliyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "İnanmıyorum...?"

"Geçen gece olanlara karşı duyduğun tiksinti."

"Anlamadım?"

At kuyruğumu bir kez daha *sertçe* çeker, vücudumda yıldırımlar ve taze bir arzu dalgası yayılır.

"Uh uh uh," diye düşük, şehvetli ve derin bir sesle uyarıyor. "Tac takan prenses tavırları hakkında ne demiştin? Tekrar dene."

Sessiz kalıyorum, vücudum onun sert kaslarına karşı titriyor.

"Senin, ait olmadığı bir dünyaya girmiş bir turist olduğunu *düşünmemi* mi istiyorsun?"

"Hayır," diye patladım.

Göğsünden bir hırıltı yükselir.

"Bir turist için rolünü *çok* iyi oynadın."

Kaşlarımı çatıyorum. Cevap verip muhtemelen yine şaplak yemeden önce, o devam ediyor. "Bir *turist* senin gibi koşmaz."

Vücudu bana daha sert bastırınca tekrar titrerim.

Beni ezebilir. Öldürebilir. Bu tezgahın önünde istediği gibi becerebilir.

"Ben... ben korktum," diyorum sessizce. "Ölümüne korktum. Koştum çünkü..."

"Oh, kendine böyle mi söyledin?" diye düşünür. "*Korku* yüzünden ayakların yere vuruyordu ve nefesin gölgelerde kesiliyordu, öyle mi?"

Yutkunuyorum.

"Yoksa bu kadar hızlı koşmanın sebebi, amcığından çıkardığımda külotunun sırlıklam, ıslak *bir hal* almasının sebebi de aynı mıydı?"

Utanç yüzüme çarpar, nabzım hızlanırken aynada yüzüm kan kırmızısına döner.

Nero arkamda sessizce kıkırdıyor.

"Senin gibi bir prenses böyle konuşulmaya alışık değildir, değil mi?"

Alt dudağım dişlerimin arasına çekilir. Sonra tüm vücudum sarsılır, kıvrılır ve kıvrılır, avucunun tekrar kıcıma o kadar sert vurmasıyla, ısırırım ve dilimi kaplayan bakır tadı ile inlerim.

Islak bir his içimde zonklarken, ihtiyaç duyarak ve talepkar bir şekilde inlerim.

Beni tezgaha ve aynaya ne kadar sert bastırırsa, saçımı ne kadar sıkı tutarsa, beni ne kadar çok tokatlarsa, bu yeni, her şeyi tüketen karanlığa o kadar batırım.

Daha fazlasını istiyorum.

İçimdeki çarpık şey bunu arzuluyor.

Boynumu yavaşça yalayıp aynı yolu dişleriyle çizerek iz bırakınca nefesim kesildi. Sıcaklık doğrudan uyluklarıma akıyor.

"O geceki gibi kokuyorsun," diyor boğuk bir sesle. "Yumuşak ve korkmuş... ve tatlı."

Yutkunuyorum. "Bu delilik. Sen böyle yapamazsın..."

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Ah prenses, sevgilim, deliliği henüz görmedin."

Eli aşağı kayıyor, sahiplenici ve açgözlü. Ağırılığı başımı döndürüyor. Yaptığı *her şey* başımı döndürüyor.

"Titriyorsun," diyor.

"Sen de delisin," diye karşılık veriyorum. Bu onu sadece güldürüyor, eli kıcımda dolaşüyor ve elbisenin seksi eteğini kavırıyor.

Beni gerçekten korkutan şey o değil. Benim.

Onun altında eriyip gitmem. Yine.

Zihnimin çılgılık attığı ve bedenimin... bana ihanet ettiği. Acı çekiyor.

Arzuyla.

Saçımı sertçe çeker, boğazımdan utanç verici bir inilti çıkarır. Başımı eğerek aynada gözlerime bakmaya zorlar. Eli elbisenin arkasını yukarı çekmeye başlar, etek ucu uyluklarımdan arkasını okşar...

"Biriyle çıkıyorum."

Sözlerim silah sesi gibi patladı.

"Bir erkek arkadaşım var."

Nero donar. Delici yeşil gözleri aynadaki gözlerime kilitlenir. Çenesi, beni ürperten, zar zor bastırılmış bir şiddetle sıkılır.

Sonra, aniden gülüyor: karanlık, boğuk, havlayan bir kahkaha. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

Başını yana eğdi, koyu renkli saçları bir gözünün üzerine yara izi gibi düştü.

"Geçen gece Greymoor'da bu erkek arkadaşın da var mıydı?"

Tereddüt ediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum sonunda.

Gözleri kısıldı. "Demek sen bir aldatan kadınsın." Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. "Ne? Hayır..."

"*Hayır* mı?" Eli at kuyruğumu hafifçe çeker, diğer eli elbisemi indirip kalçama kaydırır ve beni sahiplenircesine vücuduna doğru çeker.

"O eve ne aramak için geldin..." Kıkırdar. "Sanırım ikimiz *de* biliyoruz."

Gözlerim kısıldı. "Ben *kandırıldım*," diye bağırdım. "Sana zaten söyledim..." O kıcıma tekrar şaplak attığında çığlık attım.

Bunu yapmayı gerçekten bırakması gerekiyor.

Acıttığı için değil... acıttığı için değil... ama her lanet tokatla savunmam biraz daha yıkılıyor, sanki bir baraj çöküyor gibi.

Çok geçmeden, hiç kalmayacak.

"Bilmiyordum..."

"*Neyi* bilmiyordun?" diye kükrer. "Karanlıkta kurt maskeli bir adam tarafından kovalanırken, açgözlü küçük bir fahişe gibi külotunu ıslatacağını mı?"

Boynumdan sıcaklık yükseldi. "Ben yapmadım..."

"Yalan söyleme." Sesi alçaldı. Sertleşti. "Onlar *berbat haldeydi*, Milena. Daha sonra sert, kalın sikimi onlarla okşadığımda, aç küçük amcığının kaygan sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum."

Tanrım.

Aynada ona inanamadan bakarken yüzüme saf ateş basıyor. "Sen *hastasın*."

"Bayan Pot, Bay Kettle ile tanışın. Ve ben aldatanları sevmem." "Ben aldatmıyorum!"

"Gerçekten mi?" Sanki yatakta tembel bir sabah geçiren sevgililer gibi saçlarımı omuzumdan geriye doğru taradı. "Senin bir erkek arkadaşın var sanıyordum, prenses. Yoksa ıslak aminla benden kaçarken, kullanılmayı bekleyen *o adamı* mı düşünüyordun?"

"Konuyu saptırıyorsun..." Sesim titreyerek nefes alıyorum.

"Hayır, tatlım." Dudakları kulağımı okşadı. "Sadece ne kadar *boktan* bir yalancı olduğunu söylüyorum. Aslında bunu daha iyi bir şekilde gösterebilirim."

Düşünemeden hareket etti.

Bir eli bileklerimi yakaladı ve acımasız bir kolaylıkla arkamda bükdü. Diğeri elbisenin eteğini kaldırdı ve kıcımın üstüne kadar çekti.

"*Yapma*," diye boğuk bir sesle söylüyorum, içimden gelen iğrenç, çaresiz bir ihtiyaçla karnım kasılırken. "*Dur*."

Yapma. Dur. Durma.

Yaklaşır, göğsünden düşük bir kahkaha çıkar ve dişleri yine boynumun yanını tırmalar, zihnim dönmeye başlar.

"Bundan *çok* daha ikna edici olmalısın, prenses."

Ben debeleniyorum ama o beni daha da sıkı tutuyor. Aniden eli kıcıma yapışıyor, bir yanağımın yumuşak derisi üzerinde kayıyor ve sonra hızla bacaklarımın arasına dalıyor. Kalın, güçlü parmakları ıslak dantelli tangamın üzerinden amımı okşarken, boğuk, boğuk bir çığlık dudaklarımdan kopuyor.

O inliyor.

Vahşı. Hayvani. İlkel.

"*Tanrım*," diye homurdanıyor. "Benim için çok ıslaksın. O geceden beri benim için bu kadar çaresiz miydin, prenses?"

Parmakları külotumun kasık kısmının altına kayıp onu kenara çekince inlerim.

Bunu hayal ediyordun, değil mi?" "Hayır..."

"*Yalancı*."

Parmakları kıvrımlarımın arasında kayıyor ve boğazımdan çıkan çığlığı bastırırken vücudum sarsılıyor.

"Greymoor'da sana dokunmadan önce bile sırılsıklamdın," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ve şimdi de sırılsıklamsın. Hangisi, prenses? Mazoşist misin, yoksa fahişe mi?"

"Cehenneme git."

"Birlikte gidelim."

İki parmağı sert bir hareketle içime girer, ciğerlerimdeki havayı boşaltır ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılır.

Vücudum gerilir ve titrer.

Dizlerim titrer.

Oh... Lanet olsun...

Zevk bir tokat gibi vurur bana—sıcak, sarsıcı, ani.

Bundan nefret ediyorum. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Beni kovalayan, yatak odama girip uykumda bana dokunan, az önce bana orospu dediği halde bunu sanki bir iltifatmış gibi gösteren adam için ıslanmaktan nefret ediyorum.

Kalçalarımın seğirip onun eline doğru kıvrılmasından nefret ediyorum, daha fazlasını istiyorum.

Karnımın derinliklerinde, doğru ya da yanlışın önemi olmayan, karanlık, aç, şiddetli bir sıcaklık kıvrılıyor. Sadece *istiyor*.

Daha fazla.

Daha

derine.

Daha

sert.

Daha

vahşı.

Ama bu arzunun altında utanç var, kalın ve boğucu, boğazımda çıkaramadığım bir çığlık gibi yükseliyor.

İğrenç biriyim.

Çünkü durmazsa, ben boşalacağım.

"Mmm, gördün mü?" diye karanlık bir kendini beğenmişlikle mırıldanıyor.

"*Küçük amcığın benim için ne kadar da benim için ne kadar pis olduğunu görüyor musun?*"

"Bu..." Nefesim kesilir, vücudum titrer. "Sen değilsin..." O keskin ve alaycı bir şekilde güler.

"Sadece biyoloji mi?"

Boğazımdan ihtiyaç duyulan, acı veren, acınası bir ses çıkar.

"Bilgin olsun, geçen gece sen uyurken seni ziyaret ettiğimde, güzel küçük amcığının tam da böyle ıslak ve sırlıklam olmuştu."

Pis, yanlıştır, öfkeli ve acı verici bir şey beni delip geçer.

"Bu kedi parmaklarımdan kanı emirken çarşafı mahvettin. Ve bu, dilimin ve çenemin her yerine boşalmadan *önceydi*."

Gözlerim şişti, ağzım sessiz bir iniltiyle açıldı ve vücudum kıvranmaya başladı.

Dilim ve çenem.

O sadece külotumu çıkarmadı. Sadece bana dokunmadı. Bana oral seks yaptı.

Ben tamamen uyurken.

Bunun beni bu kadar tahrik etmesi

iğrenç. "Ahh, bunu bilmiyordun, değil

mi?"

Parmakları ıslak amımdan aniden çıkınca inlerim. Elini kaldırır, böylece aynada loş ışığın parmaklarındaki parıltıyı görebilirim.

parmaklarındaki ısıltıyı görebilmem için kaldırıyor. Az önce içimde olan iki parmağını açarak, aralarındaki yapışkan kremanın parmaklarından damlamasına izin verirken yüzüm kızarıyor.

Benim
uyarılmam.

Utanç.

Karanlık, muhtaç acım.

Sonra, yavaşça, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi, aynı parmaklarını ağzına götürdü, içine emdi ve dudaklarını sıkıca parmaklarının etrafına doladı.

Tanrım, ne tatlı.

Nero parmaklarını ağzından çıkarmadan önce onları temizler gibi yaladı.

"Geçen geceki kadar tatlı ve lezzetli, prenses. Sanırım sen benim kalıcı menüme gireceksin."

Eli tekrar uyluklarımın arasına düştü ve aynı iki ıslak parmağı tekrar içime daldığında çığlık attım. Parmaklarını derine soktu, g-noktamı okşadı, uyluklarım titredi ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Bir eliyle bileklerimi arkamda sabit tutarken kollarım gerildi ve ben acınacak bir şekilde inleyip inledim. *Hevesle.*

"Geçen geceyi hayal ettiğini söyle. Beni tekrar peşinde koşarken hayal ederek küçük amını okşadığını söyle. Seni yere yatırdığımı. İstedğim gibi sertçe aldığımı ve rızanı umursamadığımı söyle."

Beynim bunun çok saçma ve birçok açıdan yanlış olduğunu *haykırıyor*. Bu adamın karanlık bir fantezi değil, lanet olası bir avcı olduğunu.

Ama geri kalanım bu mesajı almıyor, ya da alıyor ama kabul etmiyor. Vücudum *bunu istiyor*. Buna tepki veriyor. Buna ihtiyaç duyuyor. Daha fazlasını istiyor.

Parmaklarının etrafında ne kadar utanç verici bir şekilde ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Tanrı aşkına, *duyabiliyorum* — kalın parmakları tekrar tekrar içeri girip çıkarken, müstehcen, ıslak, şapır şupur sesler banyoyu dolduruyor.

"Söyle," diye

hırılıyor. Ondan

nefret ediyorum.

Kalçalarımı lavaboya dayayıp onun eline *doğru* ittiğimden nefret ediyorum.

"Söyle," diye mırıldanıyor. "Sevdiğini söyle. Bu amcığı dokunduğunu ve parmaklarına boşalttığını söyle, onların benim ya da benim sikim olmasını dilediğini, seni siktiğini, sertçe aldığını, daha fazlasını isterken çılgık attığını söyle."

Batıyorum. Boğuluyorum. Onun vahşiliğinde ve çılgın, çılgın karanlığında kendimi kaybediyorum.

"Hayır..."

Başparmağını klitorisimin üzerinde
gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. "Söyle,
prenseler."

Dışlerimi meydan okurcasına sıkıyorum.

Yine de baskı artıyor. Yine de uyluklarım titriyor. Bütün vücudum uçuruma doğru hızla ilerliyor...

Ve sonra duruyor.

Sanki bu oyundan aniden sıkılmış gibi elini çekiyor. Bu arada ben hala titriyor ve acıyla kıvranıyorum, boşalmanın eşiğindeyim.

"*Ne oluyor lan...*" Nefes nefese, boğuk bir sesle çıkıyor. Çaresiz ve muhtaç.

Öfkeli *değil*.

Utanç yüzümü kaplıyor, ben de çekiniyorum.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmedin, değil mi?" diye aynı kendini beğenmiş tonla mırıldanıyor, bana hükmedercesine.

Bileğimden tutan ellerini bırakıp benden uzaklaşıyor.

Titreyerek dönüp, kalbim çarparken elbiseyi aşağı çekip kızgın bir şekilde ona bakıyorum. "Sen..."

Siktir, onu neyle suçladığımı bile bilmiyorum. Beni küçük düşürdüğü için mi? Beni tanıyamayacağım birine dönüştürdüğü için mi?

Bana dokunduğu için mi kızgıyım, yoksa *bitirmediği* için mi?

Belki de içimi gördüğünü, ruhumun karanlık köşelerinde sakladığım karanlık, boktan şeyi keşfettiğini bildiğim içindir. Asla kaçamayacağım o iğrenç küçük gerçeği.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi gömlek manşetlerini düzeltiyor. Sanki onun için parçalanmamışım gibi. Sanki burada, ağlamaya ya da boşalmaya ramak kalmış gibi durmuyormuşum gibi.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor.

"*Erkek arkadaşın* için de böyle boşalır mısın, prenses?" diye soruyor, sesi cam kadar keskin ve alaycı.

Yutkunuyorum.

Sanki hala onun dokunuşlarının altında kıvranıyormuşum gibi bana bakıyor. Sanki bu sadece *ilk raunt*muş gibi.

Tuhaf bir şekilde külotumu yerine sokmaya çalışırken, nabzım hala hızla atıyor. Cildim kızarmış, terden nemli, daha da kötüsü, *arzudan*. Kendimi çıplak, kullanılmış, mahvolmuş hissediyorum.

Ona tokat atmalıyım.

Çılgılık atmalıydım.

Onun yerine, sadece ona bakıyorum.

"*Senin neyin var lan?*" diye fısıldıyorum. O

sırıttıyor. Alaycı bir sırıttış değil. Vahşi, dişlerini göstererek.

"*Çok şey var*, prenses. Hepsini keşfetmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Yaklaşıyor, o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını etrafımı saran bir duvar gibi hissedebiliyorum. Eli kalkıyor ve ben irkiliyorum.

Ama o sadece saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. Yavaşça. Nazikçe. Sanki iki dakika önce parmaklarını g-noktamda hissetmemişim gibi.

"Yarın gece," diyor. "Greymoor. Saat on bir." Ağzım kuruyor.

"Ya gelmezsem?" diye fısıldıyorum.

"Oh, merak etme prenses. Bir dahaki sefere gelmene izin veririm."

Ona bakarken yüzüm kızarır. "*Demek istediğim*," diye kekelerim, "ya ben *gelmezsem*?"

O eğildi, nefesi kulağımı okşadı, beni titretti.

"Seni her halükarda bulurum."

Dönüp çıkar. Sanki beni psikolojik bir katliamın ortasında bırakıp gitmemiş gibi.

Tuvaletin kapısı arkasından kapanıyor. Hareket edemiyorum. *Edemiyorum*.

Bacaklarım titriyor. Külotum sıırılsıklam. Göğsüm sanki bir kilometre koşmuşum gibi inip kalkıyor.

Ve en kötüsü... Hâlâ daha

fazlasını istiyorum.

NERO

Eve geldiğimde hala heyecandan titriyorum. Hala

çok sertim.

İçeri girer girmez sanki derimi soyuyormuş gibi kıyafetlerimi çıkarıyorum. Işıklar kapalı, gölgelerin arasında dolaşarak yatak odama giriyorum ve Manhattan'ı gören pencerenin önüne geçiyorum.

Diğer tarafta da aynası var... ama umurumda değil. İçerisi karanlık olsa da, aşağıdaki sokaklarda kimse beni çıplak göremez, camın kenarına yaslanıp çelik gibi sert sikimi avuçlarımla kavrarken.

Elimi pencereye dayayıp, bana bakan canavara bakıyorum. Çenem sıkı. Gözlerim hayalet gibi. Kuduz gibi görünüyorum. Delirmiş.

Aç.

Onun büyük mavi gözlerinin hatırası geri geldiği anda, sikimi okşamaya başlıyorum, elim kalınlığının etrafını sıkıca kavriyor, şişmiş başı çoktan ön sıvı akıtmaya başlamış. Milena'nın benim için nefes nefese kalıp kıvranırken çıkardığı boğuk, inleyen, çaresiz sesi tekrarlıyorum... Tatlı küçük amcığı parmaklarımı sıkıca kavrarken, üzerime damlarken, boşalmaya saniyeler kala.

Gözlerini hayal ediyorum, geniş ve vahşi. Alnı çökmüş, çenesi gevşemiş. Bacakları açık ve parmaklarım onların arasında derinlerde.

O saf, cilalı, kibirli prenses görünüşü, benim hevesli oyuncağıma dönüşürken paramparça oluyor, azgın bir fahişe gibi parmaklarımı sikiyor.

Bir homurtuyla bitiriyorum, kaslarım sıkı sıkıya gerilmiş. Sikim elimde zonkluyor ve nabız gibi atıyor, taşaklarım sıkı sıkıya çekilirken, sıcak beyaz sperm camın üzerine iplikler halinde fışkırıyor, sanki şehri, benim şehrimi, izimle kaplıyorum.

Düzensiz bir nefes alıp, sikimi son bir kez sıkarak, inci gibi beyaz dölün son damlalarının yere damlamasına izin verdim.

İşimi bitirdiğimde, artçı sarsıntılar azalırken, kalbim yavaşlarken ve gerginlik omurgamdan akıp giderken...

Hiçbir şey değişmedi.

Gürültü hala orada.

Göğsümde, her zaman yüzeyin hemen altında yaşayan lanet olası çığlıklar.

Ellerimi yıkarım, bir bardak viski doldurur ve bir dikişte içerim. Sonra bir tane daha. Yakma hissi zayıf. Bu gece yeterince derine inmiyor.

Pencereye yürür ve şehri seyrediyorum. Orada bir yerlerde, ona yaptıklarımın dolayı hala titriyor.

Ama yine de parçalanmış benmişim gibi hissediyorum.

İçimdeki ham duyguların dalgası acımasız, her şeyi tüketiyor, o kadar hızlı yükseliyor ki, sırf *bir şey* hissetmek için elimdeki boş bardağı önümdeki pencereye vurmak üzereyim.

Bacaklarım titreyerek pencereden uzaklaşıyorum, pantolonumu ve gömleğimi tekrar giyiyorum ve yatak başının yanındaki komodinin yanına diz çöküyorum. Şifreyi giriyorum, üst çekmeceyi açıyorum ve içinde tabancayı arıyorum.

Bu silah, genellikle yanımda taşıdığım bir ya da iki silahtan farklı.

Aylardır bunu yapmamıştım. Bundan zevk almıyorum.

Ama şu anda buna ihtiyacım var.

* * *

Bronx'taki devasa malikanenin yan kapısına geldiğimde ^{ort}alık sessiz. Kapıdaki güvenlik görevlileri tek kelime etmeden başlarıyla geçmemi işaret ediyorlar.

arkadaki mutfak kapısının önündeki güvenlik görevlisi de öyle.

Uzun zaman oldu ama buraya ilk kez gelmiyorum.

Evin arka kanadına çıkıp karanlık bir koridordan geçerek kapalı ofis kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri dalıyorum.

Kir, masasına doğru fırladığımda okuduğu rapordan başını kaldırıyor. Benim açıkça çılgın halime aldırış etmiyor, sadece revolveri ve tek mermiyi çekip masasına fırlatmamı dikkatle izliyor.

Koyu renkli gözleri benden silaha kaydı. Hala tek kelime etmeden yavaşça nefes verip dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve koyu çerçeveli gözlüklerini çıkarıyor.

Boynunu çevirip kollarını gererek, gömleğinin kıvrılmış kollarına ön kol kaslarını gerer.

Saat sabahın biri, kendi evinin rahatlığında ve bu orospu çocuğu *hala* giyinik. Aslında, onu gömlek, pantolon ve kravattan daha az resmi bir kıyafetle gördüğümü hatırlamıyorum. O, takım elbisesini çıkarmayı "rahatlamak" olarak gören katı bir pislik.

Ama şu anda odadaki atmosfer "rahatlamak"tan çok uzak. Kir, altıpatları ve yanında duran mermiye baktı, yüzü sertleşmişti.

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

Kafamı sallıyorum. Çenem o kadar sıkı ki ağrıyor. "Hayır," diyorum. "Bu gece olmaz." "Nero..."

"Bu bir ziyaret değil," diye tıslıyorum. "Şarj et lan..."

"*Hayır*," diyor sessizce, başını sallayarak.

"Yap," diye homurdanıyorum, "yoksa ben yaparım. Ve bir taneyle yetinmem."

Burun delikleri genişledi ve gözleri benimkilere doğru kaydı. "Bunu ne tetikledi?" Cevap vermedim. Veremedim.

"Sadece lanet silahı doldur."

"Bunu olabildiğince açık söyleyeceğim Nero," der Kir nazikçe. "Sana olanlar ve o kadına olanlar *senin suçun değil*, eğer mesele buysa."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Evet, bu gece *o* şeytanlar değil. Daha kötüler.

Ailen öldü, Nero. Onları paralı askerler öldürdü. Onları tutan korkak kim, hiç bilmiyoruz. Çok üzgünüm...

"Sadece yap şunu," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "*Lütfen*." Tamamen dağılmadan önce buna ihtiyacım var.

Bunu açıkça sevmediğini belli ederek içinden küfrediyor. Ama sonra tabancayı alıyor, altı boş yuvadan birine mermiyi sokarken hareketleri temiz ve etkili, tabancayı çevirip yüksek bir klik sesiyle kilitliyor.

Boğazım çalışıyor. "Göster bana," diyorum.

Revolver'ı açar, tek mermiyi gösterecek kadar eğirir. Sonra tekrar kapatır ve masanın üzerine koyar.

"Hayat acıdır," diye mırıldanıyorum. "Bazen ondan kaçamazsın."

Kir yavaşça nefes verir, başını sallar. "Hayır," diye homurdanır. "Bazen kaçamazsın."

Silahı alıp masadan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdüm. Uzaklardaki ormanlık arazinin üzerinde Manhattan'ın parıldayan ışıklarını seyrettim.

Dünyanın benimle birlikte nefesini tuttuğunu hissediyorum.

Revolver'ı daha sıkı kavriyorum. Nabzım hızla atıyor, sanki içimde beni parçalamak üzere bir bomba varmış gibi derim dalgalanıyor. İçimdeki her şey gergin: kan, nefes, düşünceler... Kaçamayacağım bir hapisane.

Işıklara bakıyorum ve o anda film başlıyor.

Annemin kahkahası koridorda yankılanıyor. Babamın viski doldurma sesi. Kiliseye gitmeden önce ceketime sinen kolonya kokusu.

Kan. Çıglıklar.

Suçluluk duygusu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, parmaklarım tabancanın kabzasını sıkıca kavırıyor.

Acı, sızı ve kafamdaki gürültünün arasında, Milena'yı düşünüyorum.

Milena'yı düşünüyorum.

Lanet olası ağzını. Aynaya doğru nefes nefese kalı ını. Bir an için, onunla birlikte, her şeyin *sessiz* olduğunu hissettiğim anı.

Kısa bir an için, delili imden kurtulmuş gibi hissettim.

Ama bu bir yalan, değil mi?  zg rl k yok. İçimde kırılan şeyi tamir etmek mümkün değil. Sadece gürültü ve kaos var.

Asla, asla durmayan acı dolu çığlık.

Şu anda geri geldi, her zamankinden daha yüksek. Kafamın içinde bir siren. Bir *ıslık*,  ı lı a dönüşüyor.

Silahı kaldırıyorum. Namlu  aka ıma de di inde elim titremez. Soğuk metal, sıcak tenime de iyor.

Nefes al. Tut. Son anı bekle. Parma ım sevgiliyi ok ar gibi teti i ok uyor.

Kol kaslarım gerilir, çenem sıkılır ve gözlerimi sıkıca kapatırken ı ıklar karanlıkta dans eder.

Tık.

Kuru ateşin patlamasından sonra odayı kaplayan sessizlik - boş bir hazneye çarpan tetik, tek bir mermi değil - kulakları sa ır ediyor.

Silah sesi yok.

Sadece g  s mden dışarı çıkan düzensiz nefesimin sesi.

Ama bir anda, çığlık kesildi. Berbat kendi kendine terapimden anında katarsis.

Kir'in  ne çıktığını duyarım ve silahı -hala  aka ıma dayalı halde- tek kelime etmeden ona veririm. B y n n etkisinden çıkıp,

silahı açmasını, tek mermiyi çıkarmasını ve ikisini de masasına sertçe bırakmasını izlemek için.

Uzun süre konuşmuyoruz.

"Bundan nefret ettiğini biliyorum," diyorum sessizce.

"Nefret ediyorum," diye homurdanıyor. "Ama anlıyorum da."

Başımı sallıyorum, pencereden şehir ışıklarına ve ağaçlara bakarken yavaşça nefes alıp veriyorum.

"İki tane daha buldum."

Omurgam sertleşir ve çenem gerilir, başımı yavaşça çevirip gözlerimi onun gözlerine dikerim. "*Nerede?*" diye hırlarım.

"Yarın akşama kadar hazır olur. Eğer isterseniz, siz teslim edersiniz..."

"Ben ederim."

O da başını salladı. "Tamam. Her zamanki yere getireceğim." "On birden önce olursa çok iyi olur."

"Tabii. Orada olacağım."

"Bu gece için teşekkürler," diyorum, ona bakarak.

Gözlerime bakamıyor. "Hayat acıdır, Nero," diyor Kir sessizce, elini çenesinin üzerinde gezdirerek. "Ama izin verirsen, bundan çok daha fazlası da olabilir."

Silahı alıp cebime koyarken başımı salladım, sonra dönüp gittim. "Yarın akşam görüşürüz."

"O zamana kadar."

.

Adalet ile intikam arasında fark vardır. İnsanlar fark olmadığını söyler, ama yanılırlar. Adalet, kurallara bağlı intikamdır. İntikam ise, toplumun gerekli gördüğü keyfi sınırlamaların olmadığı adalettir.

Şahsen, sonlarını %100 hak eden insanlar olduğunu düşünüyorum, hatta daha fazlasını. Karma'ya inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ama insanların başkalarına yaşattıklarını kendilerinin de hissetmelerini sağlamaya inanıyorum.

Bu muhtemelen berbat bir durum. Ama ben de öyleyim.

Sesini duyur,

-Ben

MILENA

ERKEN GELDİM.

Bu... korkunç.

Bu gece için düşündüğüm tüm senaryolarda, bu kadar erken gelmek - *bu* her ne ise - planımın bir parçası değildi.

Sessiz, ağaçlıklı Manhattan caddesinin karşısından Greymoor Malikanesi'nin ön cephesine bakıyorum.

Bu gecenin nasıl geçeceğini nasıl bekleyebildim? Neden buradayım ki? Kolay cevap, beni tehdit ettiği için demek olurdu.

Seni yine de bulacağım.

Ama bu zayıf, boktan bir bahane.

Ben lanet olası bir *Kalishnik*'im. Birden fazla korumam var ve çoğu kraliyet sarayından daha sıkı güvenlik önlemleri alınan bir evde yaşıyorum.

...Tabii, Nero benim uyurken evime girip bana *istediğini* yapabildiğini düşünürsek, bu tartışmada bunun hiçbir önemi yok.

İçimde hafif, ağırlı bir sızı hissediyorum. Onu uzaklaştırıyorum.

Nero'nun "peşimden gelmesinden" veya "beni bulmasından" gerçekten endişeleniyorsam, yirmi dört saat silahlı koruma talep edebilir veya babama Nero'nun küçük ziyaretinden bahsedebilirdim. Bu, ertesi güne kadar tüm güvenlik sistemimizin, muhtemelen tüm organizasyonumuzun baştan aşağı yenilenmesiyle sonuçlanırdı.

Ama babama söylemedim.

Kimseye söylemedim. Nero'dan *korktuğum* için değil.

Belki de savunmamdan bu kadar kolay sıyrılmasından korkuyorum. Babamın korumaları ve güvenlik sistemlerinden değil, *kendi* zihinsel savunmamdan ve duvarlarımdan.

Bu da beni asıl soruma geri getiriyor: Neden buraya, karanlıkta beni bu evin içinde kovalayan, odama zorla giren, bana elini ve *ağzını* süren ve dün gece Doomsday'deki kadınlar tuvaletinde bunu tekrar yapan bir adamın isteği üzerine, Nero'yla ilgili bu mesele için geri döndüm?

Çünkü sen istiyorsun.

Bu iğrenç bir gerçek: Buradayım çünkü içimdeki karanlık, boktan bir tarafım *merak* ediyor.

Geçen gece, *yıllardır* uzak durduğum bir uçuruma bakmamı istedi. İlk sorun, bunu yapmış olmam.

İkincisi, *gördüğüm şeyi beğendim.*

Titriyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

Bu mevsim için gece havası normalden daha soğuk, ama belki de sadece bana öyle geliyor. Vücudum yanıyor, cildim elektriklenmiş gibi. Her sinirim uyanmış, vızıldıyor. *Bekliyor.*

Nero, onun tehditleri yüzünden burada olduğumu düşünecek. Korkmuş olduğumu düşünecek... ve belki de biraz korkuyorum. Ama bu sadece onun bana o karanlık fanteziyi tattırmasının cazibesi değil.

Onun bana bu tadı ne kadar iyi verebileceğini biliyorum.

Çünkü bunu daha önce bir kez yaptı, bana sadece hayalini kurduğum türden bir karanlığın özel rehberli turunu verdi. Tatlı bir çılgınlığın bir anlık görüntüsü.

Eskiden mektuplar yazdığım kişinin o olduğundan neredeyse *eminim*. Mektuplarda bana kabuslarını anlatan ve benimkileri soran çocuk. Kendisinin en kötü yanlarını itiraf eden çocuk... karanlık, tehlikeli, kimsenin anlayamayacağı şeyler. Bunları bana güvenerek anlatan çocuk.

Sadece bir yabancıyla hastalıklı fantezilerim hakkında konuşmak ve onun bana bunların hastalıklı *olmadığını*, bunları yaşayan tek kişinin ben olmadığımı söylemesi değildi. Sadece onun içimden çıkardığı karanlığı arzulamıyordum.

Onu arzuluyordum, en azından eskiden tanıdığım halini. Beni fark etmiş gibi hissettirmesini arzuluyordum.

Bu aşk mıydı? Yoksa sadece genç, aptal ve bir sayfadaki sese aşık olacak kadar yalnız mıydım? Bilmiyorum. Dört yıldır kendime sorduğum bir soru bu.

Bu noktada bilmek istediğimi bile bilmiyorum. Çünkü o dört yıl önceydi ve o genç, naif kızdan o kadar farklıyım ki, o benim şu anki halimi tanır mı bilmiyorum.

Peki ya o? Dört yıl önce mektup yazıp kendimi adadığım kişi Nero'ysa, o zaman şimdi bu adam da kim?

Benim tanıdığım Nero – tabii *Nero'ysa* – keskin zekalıydı ve göz ardı edilemeyecek bir karanlık tarafı vardı. Ama düşünceli bir karanlık. Sessiz. Kaçmak yerine ona yaklaşmak isteyeceğiniz türden bir karanlık.

Bugünün Nero De Luca soğuk, acımasız ve dokunulmaz. İmparatorluğunu damarlarında buz, ellerinde kanla yönetiyor.

Gazetelerde gördüğüm ve fısıltılarla duyduğum Nero bu.

Yavaşça nefes veriyorum. Belki yanılıyorum. Belki yıllardır yanılıyorum. Belki de o değildi.

Bu da beni *yine* aynı soruya getiriyor: Neden *lanet olasıca* buradayım?

Sokağı geçerken, kaldırımdaki kapıdan içeri süzülürken ve yavaşça yürüyüş yolundan heybetli ön merdivenlere doğru ilerlerken bu soruyu içime atıyorum. Merdivenleri tırmanmaya başlarken, böyle bir yerde kendini nasıl tanıttığını merak ediyorum.

Zili mi çalayım? Kapıyı mı çalayım? Geçen seferki gibi içeri girip hemen konuya gireyim mi?

O.

Sıcak, utanç verici bir ihtiyaç belimi sıkıştırırken, uyluklarım kasılır. "Beni neyin beklediğini merak ediyorum" gibi klişelere girmeye gerek yok.

O ön kapının arkasında beni neyin beklediğini *çok iyi*

biliyorum. Can atarak beklediğim bir canavar.

Arzuladığım bir karanlık.

Sinirlerimi titretip içimi eriten acımasız bir şiddet.

Arkamı dönüp taksiyle eve gitmeli ve tüm bu olayı hayatımdan silmeliyim. Banyo yapmalıyım. Daha da iyisi, terapiye gitmeliyim.

Ama bunun yerine, orada duruyorum.

Bekliyorum, sanki içeri girmeden önce cesaretimi toplamak için *bir* saniyeye daha ihtiyacım varmış gibi.

Arkamdaki ağaçlarda bir esinti hissediyorum. Yarım saniye gözlerimi kapatıyorum. Ve o anda evin yanından gelen sesi duyuyorum.

"Gerçekten zamanı zorluyorsun. 11'den önce en iyisi olduğunu söylemiştim." Ben sertleşiyorum.

Bu Nero.

Dönüp ön merdivenlere giden yolu terk ediyorum, gölgelerin arasından geçerek, malikaneyi çevreleyen çitlere yakın bir şekilde yan tarafa doğru sürünerek ilerliyorum.

Tekrar konuşuyor, ama bu sefer rüzgâr esiyor ve ne dediğini duyamıyorum. Sadece sesinde merakımı uyandıran keskin bir ton var.

Köşeyi dönmeden durup gölgelerin içinde kalarak etrafa bakınıyorum.

Nero, yan bahçedeki büyümüş bir söğüt ağacının yanında duruyor.

Yalnız değil.

Nero kadar uzun boylu, geniş omuzlu, koyu saçlı, elleri şık siyah paltosunun ceplerinde olan başka bir adam var.

Adam hafifçe döndüğünde, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Kir Nikolayev'in Nero ile konuşmasını görmek *o kadar da* garip değil. İkisi de New York'un çok güçlü suç örgütlerinin başındalar. Yine de, bildiğim kadarıyla - ve bir Kalishnik olarak bu konularda bilgim oldukça iyidir - De Luca ve Nikolayev aileleri arasında resmi bir ittifak yok.

Kir'i iki şekilde tanıyorum. İlki kolay: O bir Bratva ve o ve babam en azından dostane ilişkiler içinde olan ve birlikte birçok iş yapmış kişiler.

Ama Kir'i Zakharova Bale Topluluğu aracılığıyla *da* tanıyorum: O, hem topluluğun en büyük yatırımcısı hem de topluluğun evi olan Mercury Tiyatrosu'nun sahibi.

Komşu binadan gelen loş ışıklar, sallanan söğüt ağacının dallarından süzülerek Kir'in yüzüne dalgalı gölgeler düşürüyor.

Şirketteki neredeyse tüm dansçılar, cinsiyet veya cinsel yönelimlerine bakılmaksızın, bu adama en azından biraz aşık. Kadınlar. Eşcinseller. Heteroseksüeller, hepsi ona aşık. Maggie bile, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşının, eğer böyle bir şey olursa diye önceden ona Kir için "özgürlük belgesi" verdiğini şaka olarak söylüyor.

O gerçekten *o kadar* yakışıklı.

Yaşlı, sizi içine çeken bir ciddiyeti var. Şakaklarında sadece biraz tuz ve karabiber rengi olan koyu saçları, koyu, delici gözleri, jilet gibi keskin çenesi ve her gün birlikte çalıştığım yarı yaşında erkek dansçıların çoğuna rakip olacak bir fiziği var. Bunu biliyorum çünkü ara sıra tiyatronun altındaki ağırlık odasını kullandığı biliniyor.

Gömleksiz.

O odaya girdiğinde yaydığı gücü hissetmek için onun *çok* güçlü bir Bratva imparatorluğunun başı olduğunu bilmenize bile gerek yok.

Brooklyn ve Val buna "büyük penis enerjisi" diyorlar.

Bence o, kir ve kanla bir imparatorluk kurmuş türden bir adam. "Merakımdan soruyorum..."

Gözlerim Kir'den Nero'ya kayar ve yasak bir sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Kir çok yakışıklı olabilir ve havada *hissedilebilecek* bir güç yayıyor olabilir. havada hissedilebilen bir güç yayıyor olabilir. Ama Nero?

Nero'nun gücü tamamen farklı bir tür: daha karanlık, daha keskin, daha vahşi. Kir yakışıklı; Nero ise kurt gibi, ilkel bir havası var.

Kir, seni bir limuzinle alıp, o gün için tamamen rezerve ettiği, hatta belki de *satın aldığı* bir restorana yemeğe götürecek gibi görünüyor. Nero ise kıyafetlerini bıçakla kesip, çıplak halde ormanda peşinden koşacak, sonra boğazını elleriyle sıkarak, Tanrı'yı görene kadar seni becerecek gibi görünüyor.

...VE YİNE, bende ciddi bir sorun olabilir. Çünkü Nero'nun havası, ellerim ve ayaklarım titriyor, nabzım damarlarımdan napalm gibi akıyor. İhtiyacım olan sıcaklık içimde birikince bacaklarım birbirine kenetleniyor.

"Neden bu?" Nero homurdanıyor. "Yani, her zamanki gibi, Black Court'u doğru yöne yönlendirip öyle yapmak yerine?"

Bekle. Kara Mahkeme de neyin nesi?

Kir karanlıkta gülümser. "Bence bu ikisi senin için daha... kişisel olabilir."

"Duman ve aynaları bırakırsan bu çok daha kolay olur," diye homurdanır Nero.

Kir'in boğazından düşük, gürleyen bir kahkaha kaçır. "Her kabilenin bir hayalet hikayesi gerekir. Her kulübün bir öcüsü gerekir. Ben senin için o olabilirim."

Nero'nun gözlerini devirdiğini izliyorum.

"Küçük kulübün *nasıl*?" diye sorar Kir, alçak, bariton sesiyle, neredeyse alaycı ya da küçümseyici bir tonla.

"Aslında umrunda olduğunu sanmıyorum ama Kara Mahkeme gayet iyi." Sırıtarak ekledi. "Merak etme, senin hala onların peşinde olduğunu düşünmelerini sağladım."

Kir'in dişleri karanlık bir gülümsemeyle bir anlığına parladı.

"Mahkemeyi sevmediğini göstermek için *elinden geleni* yapmadın değil ya," diye mırıldanır Nero.

Kir başını sallar. "Sevmiyorum. Senin kanunsuz tavrını sevmiyorum. Ama sarayı yok etmek yerine, onu kendi çıkarlarım için kullanmanın daha basit olduğuna karar verdim."

"Benim yüzümden mi?" diye mırıldanır Nero.

"Belki biraz," Kir sırtarak boğazını temizler. "Her neyse, sana hediyeler getirdim."

Kir, arkasında yerde duran iki büyük çöp torbasına bakıyor. Dönüyor, sonra bir hamle yapıp torbalardan birine tüm gücüyle tekme atıyor.

İçinden düşük, ıslak bir inilti gelir ve kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Bunlar çöp torbaları değil. *İnsan* torbaları.

Kir ikinci torbaya tekme atar ve başka bir ses acı içinde inler.

Nero'nun yüzünde karanlık bir parıltı belirir; o kadar keskin ve acımasızdır ki, buradan bile sırtımda bir bıçak gibi hissediyorum. Çömelir, iki çantayı da üstünden tutar ve açar, bağlanmış ve diz çökmüş iki adam ortaya çıkar.

Titriyorum.

Acımasızca dövülmüşler: kanlı, şişmiş yüzler, morarmış ve yarı kapalı gözler, sayısız darbe, kesik, yarık dudaklar, kırık dişler ve burunlardan kan sızıyor.

"Tanrım. Buraya gelirken *sıkıldın* mı?" Nero fısıldayarak mırıldanır.

"Ailene yaptıkları bana da acı verdi," diye homurdanır Kir, gözleri karanlık bir şekilde parıldayarak.

Nero sadece başını sallar, sanki bunun ne anlama geldiğini

çok iyi biliyormuş gibi. "Onlar kim?"

Kir, adamlara tekrar bakarak homurdandı. Tekrar hamle yaptı ve içlerinden birine tüm gücüyle yan tarafına tekme attı. Adamın çığlığı, şimdi anladığım kadarıyla bir susturma çığlığıydı. Adamın kanlı yüzü acıdan buruşurken inliyor ve ağlıyordu.

"Bu ikisi," diye hırıldıyor Kir, "babanı tutarak *ona izlettirenlerdi*."

Nero'nun gözlerindeki ölümcül soğukluk vücudumda dalgalar halinde bir ürperti yaratır. Yüzünün bir anda insandan insanlık dışı bir şekle dönüşmesi hem

korkutucu hem de heyecan verici. Ceketinden Sweeney Todd'un elinde durması daha uygun olacak bir jilet çıkarınca, donup kalıyorum.

Nefes almıyorum. Sadece bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalp atışlarım hızlanmış, Nero elinde bıçağı meditatif bir şekilde çevirirken, iki adama bakıyor. Onlar ağlıyor ve ağızlarından gelen seslerle çığlık atıyorlar, ama çok geç.

Nero onların kaderini çoktan belirlemiştir.

İki adamın önüne çömelir. Jiletli bıçağın parıldayan ucunu ilk adamın boğazına dayar, esir adam kıvrılır ve çığlık atar, onu bağlayan iplere çaresizce asılır.

"Onların isimleri Antonio ve Natalia'ydı," diye homurdanır Nero. "Onlar benim annem ve babamdı. Ve sen *onları öldürdün*."

Bıçağı adamın boğazına hızla geçirir ve anında keser. Yapışkan kırmızı kan fışkırır, adamın yüzü anında bembeyaz olur, hayat kaynağı göğsünden ve gövdesinden akıp gider. Sonra gözleri geriye döner ve öne doğru yere yığılır.

Gözlerim şişer ve ağzımı sıkıca kapatırım.

Lanet olsun.

İkinci adam çığlık atıyor ve Nero ayağa kalkarken yerde yatan ölü arkadaşına bakıyor. Bir adım öne çıkıyor, sonra tekrar çömeliyor ve bıçağı ikinci adamın boğazına dayıyor.

"Onların isimleri Antonio ve Natalia'ydı," diye tekrarlar Nero. "Onlar benim annem ve babamdı. Ve sen *onları öldürdün*."

İkincisi çığlık atmaya başlar — ağızındaki bezden, yüzündeki saf *korkudan*.

Nero adamın saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çekip, sanki yüzlerce kez yapmış gibi tek bir hareketle boğazını keserken, ben korku içinde gözlerimi kırpmadan izliyorum.

Muhtemelen yüzlerce kez yapmıştır.

Donmuşum. Vücudumun her yeri uyuşmuş, sadece göğsümün arkasında kırılmak istercesine atan nabzım hariç.

Kir, neredeyse klinik bir soğukkanlılıkla kenardan izliyor.

Nero bıçağı ölü adamlardan birinin gömleğine siler, sonra ayağa kalkar ve sakın bir şekilde parmaklarını kırar. Kalp atışları hiç hızlanmış gibi görünmüyor.

Elimi ağzıma daha sıkı bastırıyorum, boğazımın arkasında safra yükseliyor.

Burada ne halt ediyorum ben?

Bunun bir oyun olması gerekiyordu. Karanlık, karışık bir kovalamaca fantezisi, içine dalıp işim bittiğinde çıkabileceğim bir şey.

Bu değil.

Hiç de değil.

Kir, Nero'ya bir şey söylüyor, ikisi Nero lanetli bir malikanenin arka bahçesinde iki adamı infaz *etmemiş* gibi.

Nero'nun ellerine bakmakla meşgulüm. Beni dokunduğunda titretmiş eller.

Beni dokunduğunda titrememe neden olan eller. Beni kırılabilir bir şey gibi parçalayan eller.

Şimdi kanla kaplı.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha.

Sessizce. Dikkatlice. Dikkatli olmazsam kokumu alacakmış gibi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, *dişlerimde* hissedebiliyorum. Cildim soğudu ve bacaklarım titriyor.

Nero bıçağı katlayıp, sanki bu sıradan bir işmiş gibi ceketinin içine geri soktu.

Onun için belki öyleydi.

Ama ben bunu yapamam.

Bu gece buraya geldiğimde oynayacağımı sandığım karanlık ne olursa olsun, bu adama hazır değildim.

Hiç hazır değildim.

Dönüp geldiğim yoldan geriye doğru hızlı ama sessizce yürüyorum, bir avcının huzurunda içgüdüsel olarak hareket ettiğiniz gibi.

Arkamı dönmüyorum. Tek istediğim uzaklaşmak.

Greymoor'dan karşı sokağa koşarak geçtiğimde, nefesim kesilmiş, kafam duygular ve panik düşüncelerle karışmış durumda.

Dört blok öteye varana ve ciğerlerim yanana kadar durmadım.

Sonra sırtımı tuğla duvara dayayıp aşağı kayıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

MILENA

Dört yıl önce: Bu,

bekaretini kaybetmek için çok berbat bir yol.

Eski boya ve talaş kokan, sanatçı atölyesine dönüştürülmüş bu boş depoda onunla buluşmayı kabul ettiğim andan itibaren bunu düşünmüştüm.

Gece ve... yalnız. Ama

işte buradayım.

Ayakkabılarım, açık alanda yürürken sert ahşap zemine sürtünüyor.

. Sessizlik hakim... ya da kulaklarımda nabzımın atışı olmasa sessizlik hakim olurdu.

Düşündüğümünden daha soğuk. Anlaştığımız gibi siyah giyindim ama kıyafetlerime rağmen kendimi *çıplak* hissediyorum. Yüzümü kaplayan plastik maskenin içini buğulandıran her nefesimin farkındayım.

Plan böyleydi: kimlik yok. Hiç kimliğimiz olmadı, neden şimdi olsun ki?

Sadece gerçek dünyada, yüz yüze bir buluşma... tabiri caizse. Konuştuğumuz her şeyi keşfetmek için bir gece. Her sapkın fanteziyi. Her çarpık arzuyu. Hayatım boyunca başka hiç *kimseye* söylemediğim, ona anlattığım her şeyi.

Adını bile bilmiyorum. Sesini de.

Sadece kağıtta ortaya çıkan "ses". Neredeyse bir yıldır. *Genç*

Werther'in Acıları'nı ilk okuduğumda on beş yaşındaydım.

Annem yeni ölmüştü.

Cenazeden sadece üç hafta olmuştu ve hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Okula dönmüştüm çünkü dünya sona erdiğinde yapman gereken budur: sona ermediğini varsayarsın. İnsanlar sana üzüldüklerini söylediğinde gülümser ve başını sallar, sonra da boğulmuyormuş gibi hayatına devam edersin.

İngilizce öğretmenimiz bu kitabı ödev olarak verdiğinde tüm sınıfın inlediğini hatırlıyorum. Çoğu kişi birinci bölümü bile bitiremedi.

Ben ise kitabı bir gecede okudum.

Sonra ertesi gün tekrar okudum. Ve ondan sonraki gün de.

Dağınık, duygusal ve çılgınca dramatikti; özlem, idealizm ve sanki kendi göğsümden oyulmuş gibi hissettiren ezici, acı bir hüznle doluydu. Werther bencil ve gülünç biriydi, ama onu sevdim.

Onun hayranlık uyandırıcı olduğu için değil. Çünkü o, içimde taşıdığım acının tüm dünyam, kafam ve kalbim olmak zorunda olmadığını fark etmemi sağladı.

Buna tutundum.

Bir sayfada yazılmış bir şey tarafından ilk kez anlaşıldığımı hissettim. Sanki üç yüz yıl önce ölen bir Alman yazar benim hissettiklerimi hissetmiş ve bunu yazmanın bir yolunu bulmuştu.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kimseye söylemedim. Çok kişisel bir şeydi.

Birkaç yıl sonra, provanın başlamasını beklerken New York Halk Kütüphanesi'nde zaman öldürüyorduk. Birdenbire, kataloğa baktım. İnanılmaz bir şekilde, nadir bir baskı vardı, en eski İngilizce çevirilerden biri ve üstelik dolaşımda, bu çok çılgınca geldi. Ne tür bir aptal bunu ödünç alır ki?

Görünüşe göre, benim

gibi biri. Hayır, onu sil.

İki aptal. Kitap çoktan ödünç alınmıştı, Johann Wolfgang von Goethe adında biri tarafından. Ya da daha doğrusu, kütüphane kartı başvurusuna bu ismi yazan, nerd bir mizah anlayışı olan biri tarafından.

İade edildiğinde haber verilmesi için talepte bulundum ve birkaç gün sonra bir e-posta aldım.

Kitabı eve getirdikten sonra, *kendi* sahte isimle yaptığım kütüphane kartıyla (kitaptaki bir karakter olan Fräulein von B) içinde saklanmış bir not buldum: el yazısıyla yazılmış, iki kez katlanmış, sır gibi iki sayfa arasına sıkıştırılmış.

Bunu sakladığım için özür dilerim. Şehirde başka Goethe hayranları olduğunu bilmiyordum. Zevkin şüpheli ama saygı duyuyorum.

Küstah. Rahat. Gözlerimi devirmeme yetecek kadar saygısız. Ama beni gülümsetti.

O kadar ki, üç gün sonra kitabı geri götürdüğümde, cevap olarak kendi notumu bıraktım.

Edebiyat masochistinden daha dayanılmaz bir şey var mı? Ayrıca, bunu söyleyen sen misin? Bu kitabı üç kez ödünç almışsın. Kontrol ettim.

Kitabı bir sonraki sefer aldığımda, başka bir not vardı.

Üç kez mi? Ne olmuş yani? Goethe'yi yavaş yavaş okumayı seviyorum. Üstelik eski baskı olduğu için 3 günlük ödünç alma sınırı var. Saçmalık.

İşte böyle başladı.

O nadir baskının sayfaları arasına birbirimize notlar bırakmaya başladık. Bazen kitabı hafta sonu eve götürürdük, bazen rafta dururken notlarımızı kitabın içine gizlice koyardık.

Bir ay sonra erkek olduğunu itiraf etti, ama ben çoktan tahmin etmiştim.

Akıllıydı. Kuru, alaycı bir mizahı vardı, bu da benim de ona karşılık vermek istememi sağladı. Benden birkaç yaş büyüktü. Adını yazmadı, kendisiyle ilgili tanınabilir hiçbir şey söylemedi, ama sesi sanki yüz yüze konuşuyormuşuz gibi net geliyordu.

Beni güldürdü. Gerçek sorular sordu. Dahası, cevaplarımı *dinledi*.

Birkaç ay sonra, kitabı artık ödünç almamızı önerdi. Kitabı rafların arasında bir yere saklamanın daha güvenli olacağını söyledi.

Yeri o seçti: felsefe bölümünün arka köşesindeki, tozlu ansiklopedilerin arkasında gizli bir raf. Birkaç kez yer değiştirdik.

Ve böylece, mektup üstüne mektup, not üstüne not yazarak iletişim kurduk. Bir yıl boyunca birbirimize mektuplar yazdık, tamamen anonim kaldık.

İlk başta mektuplar edebiyat hakkındaydı. Müzik. Aile. Keder. Herkes sana bakarken bile dünyanın seni görünmez hissettirebilmesi.

Ama yavaş yavaş... değişti. Birbirimize kimseye söyleyemediğimiz şeyleri anlatmaya başladık.

Karanlık şeyleri.

Şiddet içeren rüyalar gördüğünü itiraf etti. Bazen nefes alamadan uyanıp, kan dökme arzusu duyduğunu ve bunun onu korkutmasına rağmen bunu görmezden gelemediğini söyledi.

Ben de ona, hala kimseyle paylaştığıma inanmadığım şeyler anlattım. Tutulmak, kovalanmak, iradem dışında kaçırılmak gibi fantezilerimi anlattım.

Beni asla yargılamadı. Anladığını söyledi.

Mektuplar uzadı. Daha samimi, daha içten hale geldi. Bir ara buluşmak için plan bile yaptık. Ben zamanı ve yeri önerdim. Ama sonra paniğe kapıldım.

Ona ailemin... karmaşık olduğunu söyledim. Güçlü. Tehlikeli. Anlamayacaklarını ve öğrenirlerse ona zarar verebileceklerini söyledim.

O da bana ailesinin de tehlikeli olduğunu söyledi.

Anlamadığını düşündüm. Sonunda ailemin mafya olduğunu açıkça söyledim.

O hiç tereddüt etmedi.

Benimki de, diye yazdı.

Ondan sonra işler yine değişti.

Mektuplar daha keskinleşti. Gerçek ve pervasız bir şeye doğru ilerlerken, mektuplar daha dürüst hale geldi.

Bana, nasıl açıklayamayacağım şeyleri ifade edecek kelimeler verdi. Ben de ona, kalem ve kağıt aracılığıyla kendimden verebileceğim her şeyi verdim.

Ve şimdi, ona geri kalanını vermek için buradayım.

Bu gece dostça sohbet etmek ya da birbirimizi görmek için buluşmuyoruz. Benim fantezimi gerçekleştirmek için buluşuyoruz. Bana karanlık tarafını gösterecek. Onunla birlikte keşfetmeme izin verecek.

Ve ben *ona* bekaretimi vereceğim. Aklımı.

Midem bulanıyor ama korkmuyorum. Ondan ya da olacaklardan değil. Eğer korkuyorsam, o kadar çok istememden ve ondan korkuyorum. Kim olursa olsun.

Muhtemelen aptalca. Dramatik. Biraz acınası.

Belki de bağlanmayı takıntı ile karıştırdım. Belki de kafamda bu geceden sonra var olmayacak bir şey inşa ettim. Ama sanmıyorum.

Her halükarda, artık çok geç.

Notu tekrar cebimden çıkardım. Katlanmış ve tekrar katlanmış, kıvrımları yıpranmış. Bana söylediği son sözler gözlerime kazındı:

Yalnız gel. Hazır ol. Geri dönüş yok. Kaçarsan, ciddi ol.

Boğazım kurudu, onu saklarken.

Kovalamayı istiyorum. En korkutucu kısmı bu.

Sertliği istiyorum. İzin istemeyen elleri. *Tam olarak* oyun gibi hissettirmeyen oyunu.

Her şeyi, onu nasıl alacağını tam olarak bilen birine vermek istiyorum. Varlığı aniden beni vuruyor.

Kapının açıldığını duymuyorum. Ayak sesleri duymuyorum. Sadece arkamda havanın değıştiğini hissediyorum, sanki odaya bir fırtına girmiş gibi.

Sonra dönüp bakıyorum ve o *orada*.

Uzun boylu. Bunu biliyorum, çünkü benim uzun boylu olduğumu konuşmuştuk, ama o benden bir ayak kadar uzun.

Benim gibi siyah giyinmiş ve maskeli. İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor, nefesi düşük ve düzenli, kaçıp kaçmayacağımı bekliyor.

Kaçmıyorum.

Henüz
değil.

Yaklaşıyor ve bana dokunmadan önce vücudunun ısını hissediyorum. Parmakları çenemi okşuyor, sonra çenemin altına kayarak yüzümü yukarı kaldırıyor. Maskesi benimki gibi sade. Hiçbir özelliği yok, sadece arkasındaki çocuğu gizlemek için boşluk.

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

Titriyorum, onun ağzından çıkan ilk kelimeler olduğunu fark ediyorum. Sesini seviyorum.

Çok.

Başımı sallıyorum. O da duraksıyor, sonra başını hafifçe yana eğiyor. "Sadece bir kez soracağım."

"Eminim," diye fısıldarım.

Parmakları hafifçe sıkılaşıır. "Güvenlik kelimen *yeşil*."

Tekrar başımı sallarım. Güvenlik kelimeleri hakkında konuşmuştuk.

Sonra bırakır ve yavaşça karanlığa doğru geri çekilir.

Ben kıpırdamam.

Bir an için, her şeyin bittiğini düşünürüm. Belki de bu bir testti ve ben çoktan başarısız oldum.

Sonra arkamda botlarının sürtünme sesini duyarım. Kalbim hızla çarpar, cildim karıncalanır ve titremeye başlar.

"Başlamak için bekliyorsan," diye gölgelerden homurdanıyor. "*Biz çoktan başladık.*"

Ayakkabılarının sert ahşap zemine çarptığı sesi ve sanki bunu sabırsızlıkla bekliyormuş gibi sert nefes alışını duyuyorum.

Dönüp *koşmaya* başladım.

Depo çok büyük, üst üste binen, sürünerek hareket eden gölgelerle dolu. Karanlıkta koşuyorum, ciğerlerim yanıyor. Adımlarının sesi hemen arkamdan geliyor.

Yaklaşıyor, yaklaşıyor, *çok yaklaştı.*

Durmak istemiyorum. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bu sadece korku değil. Adrenalin. Kısıtlanmamış, *kibar* olmayan bir şekilde aranmanın verdiği heyecan.

Bir sütunun etrafından koşarak geçiyorum. Sonra bir tane daha. Onu göremiyorum ama hissedebiliyorum, sanki cildimde statik elektrik çatırtıları gibi: önce nefesi, sonra eli neredeyse kolumu yakalayan fısıltısı. Sonra hiçbir şey.

Sonra... *her şey.*

Arkadan bana çarpar ve sertçe yere düşerim, dizlerim betona sürtünür, avuç içlerim düşüşümü engeller. Ağırlığı üzerime çöker, bir eli saçlarımı yumruklar, diğeri kalçama yapışır.

Çılgılık atıyorum, ama panik içinde değil. Bu bir tür rahatlama.

Giysilerimi yırtıyor. Taytımı aşağı çekiyor, gömleğimi yukarı itiyor. Soğuk hava tenime çarpıyor ama ben direnmiyorum.

İstemiyorum.

Nefes nefese olduğunu duyuyorum. Fermuarının açıldığını, uyluklarımı ayırırken boğazından çıkan düşük bir homurtuyu duyuyorum. Sıcak, *kocaman,*

ağır sikini hissediyorum.

Şişmiş başı aşağı kayıyor, kaygan, istekli dudaklarımı ayırıyor.

Acımasızca, vahşice, o kadar sert giriyor ki gözlerimden yaşlar boşanıyor ve ciğerlerimden nefesim kesiliyor. Onuncu darbesi gelene kadar neler olduğunu zar zor fark ediyorum.

Ve ben *bunu seviyorum*.

Beni ikiye bölüyormuş gibi hissettirmesini seviyorum. Sanki beni parçalayıp, büyük sikinin her muhteşem, sert darbesi ile yeniden birleştiriyormuş gibi.

Yanağım yere değiyor. Ağzım açık. Vücudum ikiye ayrılıyor, parçalanıyor ve bir anda *teslim oluyor*.

Dürüst olmak gerekirse, daha çok
acıyacağını sanmıştım. Ağlayacağımı
sanmıştım.

Ama o ilk çarpışmadan sonra, öyle olmuyor ve ben de öyle yapmıyorum.

Vazgeçtim.

O anda, o bir yabancı değil.

O, beni gerçekten *gören* tek kişi.

* * *

"BİLİYOR MUSUN, bu gece kendimle bir iddiaya girdim."

Henüz üzerimden kalkmamıştı. Yüzüstü yerde yatmamla başlayan olay, onun beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çekip beni acımasızca sikmesiyle sonuçlandı. Sonra pozisyon değiştirdik, ben sırt üstü yatarken o üstüme çıktı, bacaklarımın arasına girdi ve boğazımı elleriyle sıkarken beni bayılana kadar sikti.

Kafama silah dayansa bile, son bir saatte kaç kez orgazm olduğumu söyleyemem.

Hâlâ öyle yatıyoruz: vücudu üstümde, bacaklarım kaslı kalçalarının etrafında, elleri yüzümün iki yanında. Maskelerimizin arasından gözlerini görebiliyorum.

Parlak, zehirli yeşil. Ve o

hala içimde.

Ancak hareket etmeyi bıraktığımızda, ne kadar çığ olduğumu fark ettim. Vücudumu kaplayan lezzetli morluklar ve uyluklarımın arasındaki ağrı. Altımda sert ahşap, gömleğimin yukarı kaymış olduğu yerden omurgama baskı yapıyor ve aniden hala ne kadar çıplak olduğumu hissediyorum.

Ama bu beni hiç rahatsız etmiyor. Sadece bir dansçı olarak kendi çıplaklığıma alışık olduğum için değil.

Bundan daha derin bir şey.

Kendimi azarlıyorum, bu düşünceyi zihnimin arka köşesine itiyorum.

Bunu hiç kararlaştırmamıştık. Hiç konuşmamıştık bile. Bu öyle bir şey değil.

Bu gece özgürlük gecesi idi. Seks, sadece seks. Benim bakire olduğumu biliyordu. Aylarca sapkınlıklarımız, arzularımız ve fantezilerimiz hakkında konuştuk. Ve sonunda bana, benim de onun da olan fantezilerimi yaşamak isteyip istemediğimi açıkça sordu.

Tabii ki evet dedim.

Ama bu sadece seks. Karanlık taraflarımızın keşfi. Mektuplarımızla ne kadar samimi olursak olalım, bundan öte bir şey *değil*.

Bu her şey gibi *hissettirse* de, kendimi bu konuda hayranlık ve duygusallığa kapılmaya izin vermeyeceğim. "Kalbinin benim kalbime çarpması" ya da bunun gibi mide bulandırıcı romantik şeyler düşünmeyeceğim.

Hayır.

Bunu düşünürken bile, yeşil gözlerinin mavi gözlerimi delip geçmesi beni hazırlıksız yakalıyor. *Beni* delip geçiyorlar,

onunla hiç paylaşmadığım birkaç parçamı ortaya çıkarıyor. Başka bir deyişle... pek bir şey yok.

"Ee," diye sırttı. "Hâlâ bunun bekaretini kaybetmenin en kötü yolu olduğunu düşünüyor musun?" Ben homurdandım. "En kötü beşin içinde, kolay. En kötü beşin içinde, yani."

"Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

Maskemin altında kıkırdamak.

"Bu arada, beni ısırдын."

"Isırmadım."

"Isırdın. Omzum," diye homurdanarak kaslarına bakıyor, orada - oops - diş izleri var. "Kesinlikle."

"Bunun bir kısmı seninle kavga etmem gerektiği içindi."

"Evet, hayalarım bir diz bekliyordum, kolumu kemiren bir wolverine değil."

"Eh," diye gülüyorum, "belki hak ettin."

Bir an için, garip bir şekilde her şey normal. İki yabancı, maske takmış, çıplak ve bir depo zemininde birbirine sarılmış, bir saatlik sert, rızaya dayalı rızasız oyundan sonra nefeslerini düzenliyorlar, sanki bu sadece... insanların yaptığı bir şey gibi.

Maskelerimi çıkarmak istiyorum. *Onunkini* çıkarmak ve aramızda hiçbir şey olmadan birbirimize bakmak istiyorum.

Cesaretimi toplamaya çalışıyorum, aptal olduğumu, arkadaşım Evelina'nın şeftali pembesi, sonsuza kadar mutlu prenses havasının beni etkilediğini söyleyen sesi bastırmaya çalışıyorum, tam o sırada keskin, aralıklı silah sesleri binanın yan tarafına yağmur gibi yağar ve pencerelerden biri patlar.

Çılgılık atıyorum, hem silah seslerinden hem de onun kendini çözüp benden uzaklaşmasıyla vücudum kasılmaya başlıyor.

"Giyin!" diye bağırıyor bana, kasları gergin, attığı ceketini alıp silahını çekiyor. "*Hemen!*" diye bağırıyor.

Kalbim deli gibi çarparak gerçek dünyaya geri döner ve giysilerimi kaparım.

"Ne oluyor?!" diye bağırıyorum.

O pantolonunu giyer ve tecrübeli ellerle silahının arjrn iki kez kontrol eder, sonra tekrar yerine sokar.

"Arka kapıdan ık."

Sesi elik gibi, duygudan yoksun. "Ne oluyor
lan?!"

"Sana mafya olduğumu *söylemiştim!*" diye bağırıyor, ben de tişrtm
başımdan geçirirken. "Ben de!" diye patlıyorum. "Ama bu..."

"Alışkın olduğun gibi değil mi?" Silahının emniyetini kontrol edip tetiği çekiyor.
"Hoş geldin, benim dünyama."

Saçlarımı yüzümden geriye attığımda, aniden bir şey fark ettim ve kalbim durdu.

Annemin benimle geçirdiğim son doğum günümde hediye ettiği Louis Monte
Noir elmas küpeler.

Biri kayıptı.

Onu bulmak için yere eğilip aramaya başladım. Sonra başka bir pencere patladı
ve kurşunlar arkamdaki duvara çarptı. Aniden beni ayağa kaldırıp çatı katının
arkasına srklediğinde nefesim kesildi.

"Arkadan ık. Sessiz ol, eğil, durma."

Beni koridora doğru itiyor. Beni bırakmak üzereyken dönüp ona bakıyorum.

"Bekle!" diye bağırıyorum. "Ya sen?"

Maske yüzündeki ifadesini okumamı imkansız kılıyor, ama yeşil gözleri beni
rperten bir şiddetle delip geçiyor.

"Beni merak etme. Bu benim ilk silahlı atışmam değil."

Böyle kalıyoruz, aramızda bir adım bile yok, ikimiz de—yani ben—titriyoruz,
yeni silah sesleri binanın dışına çarpıyor, daha fazla pencere kırılıyor. Bağırışan
adamlar yaklaşıyor.

"Kim *olduğunu* bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ya eğer..."

Başını yana eğdi. "Elbette yaparsın. Ve eğer ben ölürsem..."

Omzunu kaldırdı.

"O zaman seni hayalet olarak rahatsız ederim."

MILENA

Şu an

ODAMDA, okumüş gibi yapıyorum.

Kendime meşgul olduğumu ve *bu* yüzden dün gecedan beri telefonuma dokunmadığımı söylüyorum.

...Greymoor'dan kaçtığımın beri... gördüğüm şeyi gördüğümün beri.

Onların boğazlarına dayadığı bıçağı. *Bunu yaparkenki* rahatlığı, kolaylığı. Ve kan. *O kadar çok kan.*

O zamandan beri bir parçam endişeden felç olmuş durumda, onun emrettiği gibi eve gitmediğim için olacakların yankısını bekliyorum, "seni bulurum" tehdidi beynimde yankılanıyor.

Dün gece uyuyamadım, gerçekten. Sonunda aşağıdaki ana güvenlik merkezine indim ve uykusuzluk çektiğimi söyleyerek Rurik'e satranç oynamak için ısrar ettim. İyi tarafı, Rurik *bana* çocukken satranç oynamayı *öğretmişti*, ama yıllardır onunla oynamamıştım. Sonunda tekrar oynayabilmek harikaydı.

Ne yazık ki, uykusuzluk beni *bitkin* düşürdü ve Nero'nun her kapının arkasında beni yakalamak için beklediğine dair paranoyamı körükledi. Yatağımın altında. Duşta.

Ama o orada değil. Bunun ne kadar delice ve berbat bir hayal kırıklığı olduğunu kabul etmiyorum.

Ellerim hala terli. Bıçağın eti keserken çıkardığı ıslak sesi, gözünü bile kırpmadan onları öldürdüğünü hatırladığımda midem hala bulanıyor.

.
Diğer tuhaf şeyleri saymıyorum bile. *Kir*'in orada olması mesela. Ya da "Kara Mahkeme" ile ilgili konuştukları şey. Ve Kir, "bu ikisi babanı tutarak izlemeye zorladı" derken ne demek istedi?

Her neyse. Düşünmemeye çalışıyorum. *Onu* düşünmemeye çalışıyorum.

Yatak odamın kapısının çalınması kalbimin ağzıma gelmesine neden oluyor.

"Milena?"

Hızla nefes veriyorum.

Nero değil.

Sanki o çalardı.

"Evet, gir!"

Vasilisa içeri girerken ona elimden geldiğince gülümserim.

"Baban seni çalışma odasına çağırıyor," der, dudaklarında hafif bir özür ifadesiyle.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi mi?"

Zayıf bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bir misafiri var. Sanırım seninle tanışmak istiyor."

O ayrılmak için dönünce, onu durdurmak için yataktan atladım. "Bekle, kim?"

O iç çekerek başka yere bakar, sonra bana temkinli bir ifadeyle tekrar bakar. "Bay Debolsky, Milena."

Yüzüm bir anda ekşiyor, göğsümde soğuk bir his oluşuyor. "*Oh*," diyorum, uyuşmuş hissederek.

Vasilisa bana bir bakış attı. "Geldiğinde votkayı reddetti, değil mi?"

"Artık içki içmediğini söyledi."

"Hip hip hoo-siktir-ray," diye homurdandım, tişörtümün ve taytımın üzerine bir kapüşonlu sweatshirt giydim.

Vasilisa boğazını temizledi. "Bence baban giyinmeni isterdi..."

"Olmaz. O pislik için olmaz," diye mırıldanıyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Leo'yu kastettim," diye ekledim gülümseyerek, "babanı değil." İç çektim.

"Hemen aşağı iniyorum." "*Tamam*, ona söyleyeyim," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Çalışma odasına inmeden önce tam on dakika bekledim. Babamın taht odasının kapıları açıldı ve içeri girdiğimde üzerime kara bir bulut çöktü.

Siktir.

Leo Debolsky şöminenin karşısındaki deri koltuklardan birinde oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, elinde kola gibi görünen bir bardak var.

Beni görünce bardağını masaya bırakıp ayağa kalkar ve sanki eski dostlarmışız gibi geniş bir gülümsemeyle bana bakar.

"Büyümüşsün," diyor, gözleri beni süzerek, midemi düğümleyen bir şekilde. "Ya da belki de daha önce yeterince dikkatli bakmamışımdır."

Cevap vermiyorum. Gözlerimi, masasının arkasında taş gibi duran babamdan ayırmıyorum. Levka da orada, sanki bir gösteri izleyecekmiş gibi kitaplığa yaslanmış duruyor.

"Leo az önce," diye araya giriyor Levka, "birkaç yıl önce yarım bıraktığımız tartışmayı yeniden başlatmanın zamanının geldiğini düşündüğünü söylüyordu."

Kalbim durdu.

"Bence bu bir ara vermekten çok *ilgilenmemekti*," diye sertçe söylüyorum. Yüksek sesle.

Oda sessizleşir ve aniden, söylediklerimi kafamın içinde söylemem daha iyi olurmuş diye fark ederim. Öfkeli pislik herif, Leo başka bir Bratva ailesinin oğlu ve bizim dünyamızda, özellikle de güçlü olanlara karşı nezaket gösterilmesi beklenir.

Oops.

Babama baktığımda rahatlarım. Geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri parıldıyor. Kaşlarını hafifçe kaldırıp

ustaca başını sallar.

Leo, benim sert tepkime gülerek karşılık verdi. "Seni anlayabiliyorum Milena. Ben..." İçini çekip başını salladı. "Son görüşmemizde, *yetiştirildiğim gibi bir beyefendi gibi davranamadım.*"

"Oh, öyle mi adlandırıyoruz?" diye mırıldanıyorum.

"Ben bir pisliktim," diyor omuz silkerek açıkça. Babama dönüyor ve başını biraz eğiyor. "Bunun için hem Milena'dan hem de sizden özür dilerim, efendim," diye devam ediyor. "Çok özür dilerim. Mazeret değil ama daha önce de söylediğim gibi, artık içmiyorum. Rus kanım olmasına rağmen, alkol ve ben pek anlaşılamıyoruz."

"Keşke işaretler olsaydı," diye buz gibi bir gülümsemeyle mırıldanıyorum.

"*Milena,*" diye araya girer babam, kaşlarını biraz daha sertçe çatarak. Sonra bakışlarını Leo'ya çevirir. "Hatalarını kabul edebilen bir adamı takdir ederim. Kızımın da özrünü takdir ettiğinden eminim. Ancak şunu söylemeliyim ki Milena, işim veya imparatorluğum için bir pazarlık kozu değildir ve asla olmayacaktır."

Leo bilgece başını sallar. "Elbette, elbette *Godpodin* Kalishnik."

Onun aşırı resmi "Bay Kalishnik" hitabına gözlerimi devirme dürtüsüne direnirim. Alkol olsun ya da olmasın, Leo hala açıkça şımarık bir pislik.

"Eğer söylememe izin verirsiniz, ailelerimiz şu anda harika işler yapıyor. Siz, elbette, kendi ellerinizle kurduğunuz bir imparatorluğa sahipsiniz. Bratva Yüksek Konseyi'nde oturuyorsunuz. *Kalishnik* adı, dünyamızın her köşesinde saygı uyandırıyor." Çenesini tekrar babama doğru eğdi.

Yalaka.

"...Ve duymuş olabileceğiniz gibi, benim babam da son birkaç yıldır Debolsky adını yüceltmek için çok çalışıyor."

Babam başını salladı. "Vladimir son zamanlarda gerçekten iyi işler yapıyor."

Leo sırtarak kollarını genişçe açar. "Öyleyse. İki köklü soy. İki güçlü imparatorluk. Peki ya Milena?" Bana döner ve yaklaşırken midem bulanır. Elimi tutar ve ben kusma ya da elini çekme dürtüsüne direnirim.

Belki ikisini de yapıp ardından hayalarına tekme atmak.

"Şey..." Leo bana sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Aileler ve imparatorluklar bir yana, seni çok tanımak isterim," der sessizce. "Gerçekten. Kötü tavırlarım olmadan."

Bana göz kırpar. Limon ısırmış gibi gülümserim.

"Bence iyi bir çift olabiliriz," diye devam ediyor. "İkimiz de bu dünyanın nasıl işlediğini biliyoruz. Ailelerimiz arasında bir ittifak..."

"Bu mu demek istiyorsun?" Onu kesiyorum. "Bir ittifak mı?"

"Milena..." Bu sefer amcam araya girerek beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Bu... akıllıca bir teklif. En azından dinlemeye değer. Eğer ailemiz ve Vladimir'in ailesi birleşirse, tüm Bratva dünyasının saygısını kazanacak bir şeyin parçası olursun."

Ona kaşlarını çatarak babama döndüm. "Baba..."

"Gerginlik var," diye ekler Levka rahat bir tavırla, "İtalyanlar arasında. De Lucas ve Barones aileleri eskisi kadar yakın değilmiş. Şimdi imparatorluğumuzu başka bir imparatorluğa katmak için uygun bir zaman olabilir..."

"Barone ve De Luca aileleriyle ilgili duyduğun söylentiler, sevgili kardeşim," diye babam yumuşak bir sesle araya giriyor, "tamamen saçmalık. Sevgili kızımın hayatını büyük ölçüde etkileyecek kararları aceleyle almamızı isteyenler tarafından yayılan yalanlar."

"*Moy brat...*"

"Hayır, Levka," dedi babam, uzun zamandır amcama karşı kullandığı ses tonundan daha sert bir sesle. "Tüm saygımla, Bay Debolsky," diye homurdandı, Leo'ya dönerek, "bu konuyu konuşmak istemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kızım pazarlık kozu değildir."

"Elbette değil, efendim," diye cevapladı Leo çabucak. "O benim eşim olacak. Ortağım..."

Midem bulanır.

"Eğer ilgilenmiyorsa," der babam soğuk bir sesle, "o zaman bu konu kapanmıştır."

Leo alaycı bir şekilde iki elini kaldırarak teslim olur. "Elbette, Marko. Sadece geçmişteki davranışlarım için özür dilemek için uğramıştım. Ve ayrıca... şey, sadece

güzel kızınızın benim gibi bir adama ikinci bir şans vermek ister mi diye bakmak istedim."

Spoiler: istemiyor.

Papa ve Levka'ya gülümser. "Tekrar söylüyorum, sadece konuşmak için geldim."

"Anlaşıldı, Leo," der babam sert bir gülümsemeyle. "Ama bence bu konuyu kapatabiliriz."

"Elbette, efendim."

Leo gülümseyerek amcamın elini sıkar, sonra babamın elini sıkar.

Sonra bana dönüp yanıma geldi. Ben tepki veremedim, iki eliyle elimi tuttu.

"Dört yıl önce her şeyi mahvettim, Milena," diye fısıldadı, gözlerimin içine bakarak. "Eğer kalbinde bana gerçekte nasıl bir adam olduğumu gösterme şansı bulabilirsen, bu fırsatı çok isterim."

Sonra elimi kaldırıp *sırtını öper*, içimi ürperten bir his uyandırır.

Levka amca yanımıza gelip Leo'nun sırtına, sanki lanet bir anlaşma yapmışlar gibi vururken, ben elimi çekiyorum.

"Seni dışarıya kadar geçireyim."

Çalışma odasının kapısı kapanana kadar bekledikten sonra babama dönerim.

"Buna izin vermeyeceksin, *değil mi?*" diye öfkeyle sorarım.

Babam eğlenerek gülümser ve başını sallar.

"Tabii ki hayır."

"İyi. O bir pislik."

Babam gülümser. "Eskiden öyle olabilir. Ama kontrol ettim, içkiyi bırakmış." Omuzlarını silker. "Asla bilemezsin. Leo yeni bir sayfa açmış gibi görünüyor."

"Harika. Benim odamın önünden geçmeye devam edebilir."

Babam gülerek kolunu omuzlarıma atıp beni yanına çekerek sarılır.

"Sanki benim savaşçı kızımı evcilleştirebilecek bir erkek varmış gibi."

Gülümsüyorum, ama içimden gülmüyorum. Çünkü aslında böyle bir adam gerçekten *olabilir*.

İzliyor. Bekliyor.

Ve ben onun blöfünü gördüm.

.

Hiç bir şeye tutunup, sonuçlarından korktuğun için hiçbir şey söylemedin mi? Söylemek, göğsündeki yükü %100 hafifletecek olsa bile?

Kemerlerinizi bağlayın, çünkü bunun nereye varacağını biliyorsunuz.

Bir şey hakkında dürüst olmak istiyorum. Ailemin güçlü ve tehlikeli olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama "Mildred teyze öğlene kadar şaraba dokunmasın" gibi tehlikeli demek istemiyorum ve "babam yerel polis şefi ile arkadaş" gibi güçlü demek istemiyorum.

Ben gerçek anlamda, ölümcül derecede tehlikeli ve küresel ölçekte güçlü demek istiyorum.

(Derin bir nefes alıyorum...)

Ailem mafya. Küçük çaplı da değil. New York Times'ın manşetine çıkmadıkça varlığından bile haberdar olamayacağınız türden.

Umarım duyduğum ses, kaçarken ayak seslerinizin yankısı değildir...

Ama öyleyse, anlarım. Çoğu insan bu tür bilgileri nasıl karşılayacağını bilmez.

Babamın "katı" olduğunu düşündüğün zaman, benim odamın penceresinden gizlice girip takılmak istediğini söylediğin şakayı hatırlıyor musun?

Eminim şimdi o şakayı yeniden düşünüyorsundur! Çok normal.

Sadece bu konuyu sürekli kaçamak yapmaktan sıkıldım. Bana karşı dürüst oldun ve ben de bu ilişkiyi yarı gerçekler üzerine kurmak istemedim.

Ayrıca, sen bana her zaman kolay korkmayan biri olarak gelmişsindir.

Yani... hala orada mısın?

-Ben

NERO

Yumuşak nefes alıp veriş i odanın sessiz karanlığını dolduruyor.

Gölgelerin içinde durmuş, göğsünün inip kalkışını izliyorum. Çarşaf lar yarıya kadar atılmış, bacakları çarşaf lar a dolanmış, sanki uykuya teslim olmadan önce onunla mücadele etmiş gibi.

Bu onun alışkanlığı. Küçük bir prenses gibi yatıyor: dişlerini fırçalayıp diş ipi kullanıyor, gece cilt bakımını yapıyor, uzun, platin sarı saçlarını fırçalıyor, yorganın altına girip yorganı köprücük kemiğine kadar çekiyor, yorganı düzgünce katlıyor. Sırt üstü yatıp uykuya dalıyor, dudakları hafifçe kapalı, elleri göğsünün üzerinde, lanet olası elmayı ısırıldıktan sonra lanet olası Pamuk Prenses gibi.

Üç dakika sonra, uykuya daldığında, tüm bu mükemmel rutin mahvolur.

Dönüyor. Çevriliyor. Battaniyeyi tekmeliyor. Uzu vları her yere savruluyor ve ağzı açık kalıyor.

Her gece uykuya dalarken geçirdiği mükemmellikten yıkıma giden yolu izlemekten zevk almaya başladım.

Şimdiye kadar yeterince izledim.

Ama bu gece, sadece izlemek istemiyorum. Beni ekledikten sonra. Bana karşı geldikten sonra.

Yavaşça ve sessizce ilerleyerek, yatağının kenarına kadar yaklaşıyorum.

Sırtüstü yatıyor, battaniyesi neredeyse tamamen açık, bir kolunu başının altına koymuş, diğeri karnının üzerinde. Her zamanki gibi, tişörtü yeterince yukarı çıkmış, çıplak bir şerit görünüyor ve şortu kalçalarında toplanmış.

Parmaklarım yanağına dokunur, sonra omuz kemiğine doğru kayar.

Kıpırdamıyor.

Parmağımın arkasını onun yan tarafına doğru kaydırıyorum, göğsünün yan tarafındaki göğsünün yanındaki şişkinliğe değecek kadar. Sonra parmağımı kaburgalarına indiriyorum.

Odanın havası değişiyor. İçimde nabız gibi atan bir açlık uyandırıyor.

Parmağımı tişörtünün kenarına takıp yavaşça kaldırıyorum, göğüs kafesinin üzerine doğru çekiyorum. Tişörtü göğüslerine kadar kaldırdığımda, diğer elimle tişörtü vücudundan ayırıp yumuşak, kremi göğüslerinin üzerine yerleştiriyorum.

Soluk, neredeyse hayalet gibi pembe meme uçları, soğuk havaya maruz kalınca sertleşir. Sıkım buna tepki olarak seğirir, zaten kalın ve şişmiştir.

Bir meme ucunun üzerinde parmak ucumu gezdirdiğimde, meme ucu daha da sertleşir, dokunuşuma karşı sertleşir ve uyuyan dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkar.

Ben de inleyerek, pantolonumun içindeki şişkin ereksiyonumu avuçlarımla kavrarım.

Diğer meme ucunu da aynı şekilde okşayarak sertleşmesini izledim. Avucumla dansçı gibi gergin karnını okşayarak, dokunuşumla çukurlaşmasını zevkle izledim.

Parmaklarım şortunun beline kayıyor. Onu birkaç santim aşağı çekiyorum, kalça kemiklerini, karnının çizgisini, pürüzsüz cildini görebilecek kadar.

Hâlâ uyanmıyor.

Onları daha da aşağı çekiyorum, sade siyah külotunu da beraberinde. Kalçalarından kayarak uyluklarına kadar iniyorlar, sonra yavaşça amından ayrılıyorlar.

Pembe. Narin. Tıraşlanmış.

Şişmiş, dudakları arasında hafif bir parıltı var, bacakları yumuşakça hareket ediyor. Açgözlülükle sırtıyorum.

Bana rüyanda ne gördüğünü söyle, prenses...

Sessiz odada fermuarımın sesi yüksek çıkıyor, fermuarı indirip içeri uzanıyorum. Penisimi elime alıp dışarı çıkarıyorum, daha kalın

ve sertçe okşayarak, elimde nabızı atıp uzamasını sağlıyorum.

Elimle daha dolgun, daha sıkı hareketlerle okşamaya başlarken gözlerim onun üzerinde dolaşıyor. Gözlerim vücudunda sabitlenmiş durumda: uyurken dudaklarının hafifçe aralanması. Rüya görüyormuş gibi kaşlarının seğirmesi.

Beni mi? Yoksa başka birini mi?

Bunun ilki olduğundan emin olmalıyım. *Her zaman.*

Başparmağımla işaret parmağımın arasında onun meme uçlarından birini yuvarlıyorum — onu uyandırmaya yetmeyecek kadar, sadece uyuyan dudaklarından yumuşak bir inilti çıkacak kadar. Göğsü yükseliyor, yumuşak pembe tomurcuğu sert bir noktaya getirirken sırtı elime doğru kavrılıyor.

Elim tekrar bacaklarının arasına kayıyor. Dudaklarını parmağımla okşuyorum, orada hissettiğim nemli ıslaklık penisimi titretir. Sıcaklık. *İhtiyaç.*

Şişmiş klitorisini bulurum ve yumuşak, yavaş daireler çizerek nazikçe yuvarlamaya başlarım. Milena'nın kaşları zevkten hafifçe çukurlaşır, ağzı biraz daha açılır. Yumuşak bir inilti çıkarır, vücudu hareket eder ve kalçaları biraz yükselir.

Elim sikimi daha sertçe sıktı, damarlarımdaki kan gürültüyle akarken gözlerim çıplak teninde ziyafet çekiyordu. Parmaklarım klitorisini gittikçe daha hızlı yuvarlıyordu. Onun istekli küçük amının ıslak sesi odayı doldurdu. Sikimin kalın, şişmiş başından ön sıvı damlaları süzülerek karnına sıçradı.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor. Nefesi kesiliyor ve hızlanıyor. Uğursuz küçük amcığı parmaklarımı kaygan uyarılmışlığıyla kaplarken, uylukları sıkışıyor ve karnı geriliyor.

"Evet..."

O boşaldığında, sanki bir dalga gibi, vücudu yataktan hafifçe kalkar, nefesi kesilir ve şişmiş klitorisi parmaklarımın arasında titreyerek benim için parçalanır.

Ben de hemen arkasındayım.

Yavaş ve kontrollü bir nefesle boşalırken, beyaz ve yapışkan spermim kalın damlalar halinde karnının alt kısmına dökülüyor. İnleyerek, kızarmış ve şişmiş amını daha fazla spermle boyuyorum ve sonra iyice boşalmak için daha yukarıya nişan alıp

ve inci beyazı ıslaklığın soluk pembe meme uçlarından aşağıya doğru akmasını izliyorum.

İşimi bitirdiğimde, o lanet olası bir karmaşa içinde, göğüslerinden zonklayan pembe amına kadar kalın sperm damlalarıyla kaplı.

Dağınık ve *kasıtlı*.

Mükemmellik.

Nefesimi sakinleştirip tişörtünü tutup aşağı çekiyorum. Şortunu ve külotunu yerine çekiyorum, spermimin içlerini ıslatmasını zevkle izliyorum.

Burada olduğumu anlayacak.

İyi.

* * *

Eve vardığımda, gökyüzü saf siyahtan şafak sökmeden önce kanayan hafif maviye dönmeye başlıyor.

Bu günlerde "ev" gerçekten *evim*: West 72ndve Central Park West'te büyüdüğüm ev, John Lennon'ın vurulduğu ünlü Dakota Binası'nın yanındaki gotik ve orta yüzyıl modern tarzının karışımı olan yüksek bir bina.

Çocukken bu evi çok severdim. Yatak odamın penceresinden Central Park'a bakabilmeyi severdim. Caddenin karşısındaki Strawberry Fields'a, Central Park'taki Lennon anıtına ve onun yanındaki Velvet Guillotine'den Iggy Watts'ı anan anıta yürüyerek gidebilmeyi severdim.

Bu evdeki neşeyi çok severdim: annemin piyanoda çaldığı güzel melodiler, babamın berbat şarkıları, kız kardeşim ve benim, onların serenatları eşliğinde kulaklarımızdan kulaklarımıza kadar gülümsememiz.

Mutlu bir yuvaydı. Muhtemelen on üç yaşında başıma gelenlerden kurtulmamın tek nedeni budur. Ama bugünlerde evim artık bir yuva değil, daha çok bir türbe. O yerle ilgili hala sıcak anılarım var, ama

onlarla birlikte gelen acıyla karışık. Burası, anıların hayaletlerle dans ettiği bir kavşak noktası haline geldi.

Ailemiz öldürüldükten ve ben prenslikten krallığa yükseldikten sonra, Gabriella'yı da alıp buradan taşındık ve şehir merkezine daha yakın, modern bir çatı katına yerleştik. Zaten Knightsblood Üniversitesi'ne başlayacaktı.

Ama bir yıl önce, çoğunlukla Aldo'nun ısrarıyla geri döndüm. Aldo, iktidar koltuğumun babamınkiyle aynı olmasının imparatorluk için iyi olacağını düşünüyordu.

Muhtemelen haklıdır. Genelde haklıdır. Dominic benim *danışmanımdır*, ama Aldo on yıllardır babamın danışmanı ve yakın arkadaşıydı. Bu ailede sonsuza kadar çok önemli bir yeri olacak, ayrıca sezgileri *kusursuzdur*.

Yine de, bir yıl geçmesine rağmen, buraya geri dönmek konusunda ne hissettiğimi hala bilmiyorum. Gabriella'nın Soho'da kendi evi var, *tabii* ki, bu da bu 18 bin metrekarelik mutlu zamanların anısına adanmış evde tek başıma olduğum anlamına geliyor.

Yani ben ve hayaletler.

Yeraltı garajının girişinden içeri girip ceketimi çıkarıyorum. Dom, sessiz bir bekçi köpeği gibi merdivenlerin yanında bekliyor, dudaklarında sönmüş bir sigara.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, beni görünce sadece kaşlarını kaldırıyor, yüzünde hafif bir gülümseme var.

"Erken kalktın," diyorum.

"Sen geç kalktın," diye karşılık veriyor. Sonra dudakları kıvrılıyor. "Adı ne?" "Seni ilgilendirmez."

Beni evin içinden mutfığa doğru takip ederken kaşlarını çatıyor.

"O da ne lan?" Kalın siyah saçlarını parmaklarıyla karıştırıp sigarayı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sakallı çenesini eliyle okşayarak şaşkın bir ifadeyle sordu. "Yunan mı? Soyadı ne?"

"İş." Ona

sırıtarak

gülümserim.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdanıyor. "Çok komik." "Sen sordun."

"Sen sabahın dördünde eve geldiğinde nerede olduğunu sormam *gerekiyordu*. Bu benim işim," Dom, bir bardak alıp suyla doldururken somurtarak söylüyor.

"Senin işin bana tavsiyelerde bulunmak değil mi?" Omuz silkerim ve sanki on yıl çölde kalmış gibi suyu bir dikişte içerim.

Görünüşe göre Milena'yı uyurken izlemek, vücudunu okşamak ve onu orgazma ulaştırıp sonra da cildine spermimi fışkırtmak susuz bırakıcı bir iş. Kim bilebilirdi ki?

"Tamam, o zaman ben *de sana tavsiyede bulunuyorum*," diye mırıldanıyor, "gizemli ve iletişim kurmadığın durumlarda geç saatlere kadar dışarıda kalacağın zaman bana haber ver."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"İletişim kurmadan. Lanet olası telefonun kapalıydı."

Cebimden çıkarıp omuz silkiyorum. "Bak. Öyleydi."

Milena uyurken klitorisini okşarken telefonumun çalmaya başlamasını istemezdim.

Dom'a bakıyorum. "Yine de, sık sık geç saatlere kadar dışarıda kalıyorum." "Son zamanlarda normalden daha fazla."

Ona bakıyorum. "Affedersin, sen benim *danışmanım* mısın yoksa bakıcım mı?"

Dom sırtıttı. "Nero, ikimiz de bunun arasındaki sınırın *çok* belirsiz olduğunu biliyoruz. Ve ben ikisi deyim, bilgin olsun."

Gülerek gözlerimi devirip bardağımı yeniden dolduruyorum.

Dom çocukluğumuzdan beri arkadaşımdır. Benden sadece birkaç yaş büyük ama yemin ederim bazen on yıl gibi geliyor.

Ve evet, sık sık benim bakıcım gibi davranır.

... Dürüst olmak gerekirse, sık sık *buna ihtiyaç duyuyor*.

Keskin çenesi, geriye taranmış saçları, dövmeleri, sürekli şüpheli mavi gözleri. Ben kurt isem, Dom da koyun postu ceketimin içinde saklı bıçak.

"Bir saniye *danışmanlık* yapayım," diye homurdandı, "Leo Debolsky görüşmek istiyor."

Duraksıyorum, bardak ağzıma kadar gelmiş. "Benimle mi?" "Ve Gabriella."

Bu, benden sıkılmış bir kahkaha koparır. "Tabii ki istiyor."

Leo benimle aynı zamanda Knightsblood'daydı. Carmine ve Nico ile de aynı zamanda, Roman, Mikhail, Bane ve Laz ile de... Gerçi dört Rus, ortak geçmişlerine ve babalarının bir zamanlar iş ortaklığı yapmış olmasına rağmen, Leo ile *görülmemek* için ellerinden geleni yaparlardı.

Çoğunlukla Leo'nun bir *pislik* olduğu için, ve sanırım hala *öyle olduğu* için. Ama artık içki içmediğini duydum. Bu bir tür gelişme olmalı.

Ama kız kardeşimin de toplantıya katılmasını istemişse, bu Leo'nun ayıklığında hiçbir incelik bulamadığını gösteriyor.

"Bu eğlenceli olacak," diyorum Dom'a bakarak sırtarak. "Gabby'nin yarın programı nasıl?"

Kafasını sallayarak somurtuyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Ona dikkatle bakıyorum. "Bunu bilmek senin işinin bir parçası."

Kollarını kavuşturur. "Evet, öyle. Ve bu işi *yapmak* çok daha kolay olurdu her gece güvenlik ekibini terk etmeseydi çok daha kolay olurdu." Haklısın. Ve doğru.

Bardağı masaya koyuyorum. "Burada olduğundan emin ol. Leo'nun ne istediğini tahmin edebiliyorum."

"Ona vermek istemediğimiz bir şey mi?" diye mırıldanır Dom. "Ona ne kadar kızgın olduğuma bağlı."

Keskin bir şekilde başını kaldırır. "Bekle, *Gabriella mı*? Onun peşinde olduğu şey bu mu?"

"Kız kardeşime saygısızlık etmek istemem ama evlilik meselesi değilse neden onu da toplantıya çağırırsın ki?"

Dom'un yüzü karardı. "Leo Debolsky..." "Bir pislik yığını. Biliyorum."

"Ve Gabriella senin kız kardeşin."

"Ben de biliyorum," diye iç çekiyorum. "O da çok baş belası biridir. En azından..." Omuz silkiyorum ve ona gülümsüyorum. "En azından, sürekli şımarık bir velet gibi davranmasını engellemek için bir kozumuz olur."

Dom gülererek başını sallar. "Bu iyi gider," der kuru bir şekilde.

Tam o sırada, evin ön kapısı çarparak kapanır ve birkaç saniye sonra, Kasırga Gabriella mutfığa girer.

Kız kardeşim ve ben birbirimize çok benziyoruz. Aynı siyah saçlar, aynı yeşil gözler. Açıkçası, aynı mizaç.

Bu gece, bazılarının elbise diye adlandırabileceği, minik, ısıltılı ve tam Gabriella tarzında bir elbisenin üzerine siyah deri bir ceket giymiş olarak içeri girer. Louboutin ayakkabıları fayansların üzerinde tıklattırken, saçları özenle yapılmış topuzundan yarısı dökülmüş, kırmızı rujlu dudaklarında alkolün etkisiyle sinsî bir gülümseme vardır.

Sorunların vücut bulmuş hali gibi görünüyor.

"Oh, çocuklar beni beklediniz mi?" diye soruyor.

Ceketini çıkarıp, sanki başkasının sorunuymuş gibi taburenin arkasına atıyor. Sonra buzdolabını açıyor, bir şişe su alıyor ve yarısını bir dikişte içiyor.

"Günaydın Gabby," diyorum. "Lütfen içeri gir. Kendini evinde hisset."

Bana bir bakış atar. "*Burası* benim evim, gerizekalı."

İç çekiyorum. "Buraya her zaman hoş geldin, sadece... önceden haber versen iyi olurdu."

"Haber vermek," diye sırtıttı. "Birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım var. Belki bir hafta."

"Peki... Neden?"

Yine, Gabby'nin Soho'da *çok* pahalı bir evi var. Omuz silkiyor.

"Evimi boyatıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne zaman?"

"Şimdi mi?" Omuzlarını silkiyor. "Sanırım yeni geldiler." Ona bakıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Kız kardeşim yarısı boş su şişesini buzdolabına geri koyarken dramatik bir şekilde iç çekiyor, kapıyı kapatıyor ve sonra kapıya yaslanıyor.

"Tamamen beyaz görünümünden sıkıldım. Ve bu akşam sevimli bir barmenle konuşuyordum, *kuzeni* iç mekan boyama şirketi sahibiymiş. O yüzden..." Ellerini açar. "Sanırım Atmospheric Encore'yu seçeceğim. Mücevher tonlarında harika bir mavi..."

"Dur bakalım," diye homurdandım, kaşlarımı çatarak. "*Bu gece* boyacılar tutup lanet dairenize boyamaya mı başladınız?"

Bana "duh" der gibi baktı.

"*Orası* benim evim, Nero."

"Ve kurallarımızın bir nedeni var, Gabriella," diye homurdandı Dom, iç çekerek.

Ona döndüm. "Hemen oraya birkaç adam gönder. O pisliklerin onu soymadığından ve lanet olası banyoya kamera takmadığından emin ol."

Dom kısa bir hareketle başını sallar, telefonunu çıkarır ve aramak için arkasını döner. Gabby bana gözlerini devirir.

"Beni bu kadar küçümsemenin bir nedeni var mı?"

"Şey, sabahın dördünde penthouse'unu boyatmak için lanet *barmenin* aracılığıyla tanıştığın boyacıları tutman aklıma geliyor."

Bana orta parmağını gösterdi. "*Aptal* değilim, Nero. Israr ettiğin korumalardan birkaçını oraya gönderdim. Boyacılar geldiğinde oradaydılar. İş kötü çıkarsa ne olacak?" Kaşlarını kaldırdı. "O zaman ben boyarım. Sadece *para* Nero. Bizim için çok da nadir bir kaynak değil, değil mi?"

Çenem sıkışınca iç çekiyor.

"Tanrım, spontane davranmak istedim. Dava et beni."

Dom geri gelip telefonunu ceketinin cebine koydu. "Bundan sonra, Bayan De Luca..."

"Evet, Bay *Caruso*?" diye karşılık verdi.

Dom derin bir nefes aldı. "Gelecekte, 'spontane' hissederseniz, lütfen önce bana danışın. Özellikle de güvenlik ekibinizin üyelerini beklenmedik işler için gönderirken."

"Sakin ol, Dom," der ve mutfak adasındaki meyve kasesine doğru yürür. Bir elma alır ve büyük bir ısırık alır. "Bu geceki kötü kararların alınması sırasında hiçbir güvenlik görevlisi zarar görmedi."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldanır, çenesi titrer.

"Kızma," der kız, ona dönerek. "Tehlikeli bir şey yapmadım."

"O zaman neden görevini bıraktın?" diye homurdanır.

Kız omuz silker. "Çünkü sıkıcıydılar?"

Dom'un ağzı sıkılaşıyor ve kız ona yaklaşıp, onun alanını ihlal edecek kadar yaklaşmasına rağmen hiçbir şey söylemez.

"Seni iyi tanımıyorsam, beni özlediğini düşünürdüm," diye alay etti.

"Yat Gabriella," dedi sert bir sesle.

Boğazını temizledi. "Hey, kız kardeşime emir verme," diye homurdandım.

Kaşlarını çatarak bana döndü ve başını salladı. "Üzgünüm, patron."

"Önemli değil," diye gülümserim. "Sadece, bu *benim* işim." Kız kardeşime dönerim. "Yat Gabriella."

Dom yanımda kıkırdıyor. Gabby, elindeki elmayı dişlerinin arasına sıkıştırarak bize iki eliyle orta parmak işareti yapıyor. Odadan çıkmak için dönüyor, ama ben onu durduruyorum.

"Yarın," diye homurdanıyorum. "Plan yapma."

"Ya zaten planlarım varsa?" diye soruyor, elindeki elmayı çıkararak. "İptal et. Leo Debolsky toplantı istiyor."

Yüzünü buruşturur. "İğrenç. Leo sarhoş bir pislik. Ayrıca, iğrenç pisliklerle iş toplantıları yapmak senin işin, benim değil."

"Yarın senin işin. Leo seni istiyor."

İnler. "Bu bir tür görücü usulü evlilikse, yemin ederim ki Tanrı'ya yemin ederim..."

"Ne diyeceğini bir dinleyelim, tamam mı? Oraya git."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi.

"Gabby..."

"Orada *olacağım*, tamam mı?" diye iç geçirerek sordu.

"İyi geceler, Nero." "İyi geceler, Gabby."

"*İyi geceler, Bay Caruso*," diye şarkı söyler gibi seslenerek hâlâ somurtan Dom'u taklit eder.

.

O gittikten sonra bana dönüyor.

"Sence onu dizginleyecek bir şey var mı *dünyada*?"

"*Hayır*," omuz silkiyorum. "Ama Leo ona kızarıklıkla onu gelini olarak istediğini söylerken onu orada otururken izlemek *çok* eğlenceli olacak."

* * *

"Ailelerimiz arasında bir evlilik ittifakı önermek istiyorum" Leo böyle başlıyor.

Merhaba, nasılsın gibi laflar yok. Isınma yok. Hemen işe koyul, başla.

Sandalyeye yaslanıp, içimden gelen iç çekişi zorlukla bastırıyorum.

Tahmin etmiştim.

Dom masada yanımda, kollarını kavuşturmuş, yüzü ifadesiz. Gabriella diğer tarafımda oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, sanki sıkılmış bir reality şov yıldızı gibi saçlarını oynatıyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor, mükemmel manikürlü kaşını kaldırarak. "Yani... evlilik evlilik mi? *Biz mi?*"

Leo heyecanla gülümsüyor. "Evet! Bak, Gabby..."

"Adım Gabriella," diyor düz bir sesle, Dom hariç neredeyse herkes ona Gabriella diye hitap etmesine rağmen.

Leo başını sallar. "Tabii. Şey... Gabriella... Sanırım benim hakkımda bazı önyargıların var. Duyduğun şeyler..."

"Knightsblood'a mezunlar günü için geldiğinde, tanıştığımızdan yedi saniye sonra bana oral seks yapmamı istedin," der düz bir sesle.

Gözlerim aniden kız kardeşimden Leo'ya kayar. Yanımda Dom da birdenbire çok sinirli görünür, çenesi gerilir ve eli yumruk haline gelir.

"*Ne dedin?*" diye soğuk bir şekilde soruyorum.

Leo üzgün bir şekilde iç çeker. "Gabriella, *en içten* özürlerimi sunuyorum. Alkolle pek iyi bir ilişkim olmadı ve geçmişteki davranışlarımdan utanıyorum." Bana bakar. "İkinizden de alçakgönüllülükle af diliyorum. Mazeret değil ama içki içmek benim kötü yanıımı ortaya çıkardı ve artık içmiyorum. İçkiyi, yani."

Gabby dudaklarını büzerek Leo'ya keskin bir bakış attı. "Özür... kabul edildi."

Gülümser ve çenesini eğirir.

"Bak," diyor Leo. "Biliyorum, bu giderek modası geçen bir fikir, ama senin ailenle benim ailemin evliliği bizi durdurulamaz hale getirir. Ben bağlantılar getiriyorum, Nero. Bratva çevrelerine tam erişim. Dürüst olalım, İtalyan ailelerin Ruslarla tam olarak kaynaşması hala zor."

Onu incelerken parmaklarım koltuğun koluna vuruyor.

"Sana çok şey sunuyorum, Nero," diye ısrar etti. "Tek başına açamayacağın kapılar. Kaçırmak aptallık olur fırsatlar."

O bunu ısrarla satmaya çalışıyor. Ama yavaş yavaş fark ediyorum ki onu dinlemiyorum bile, ve bunun sebebi onun buraya girmeden önce, kız kardeşimi hiçbir şekilde bir ittifak için takas etmeyeceğimi bilmem değil.

Hayır, aniden o yatak odasına geri dönüyorum, yorganı çekip, parmaklarımı yumuşak, kızarmış teninde gezdiriyorum. Milena'ya dokunduğumda uykusunda hareket etmesini izliyorum. Kokisini içime çekiyorum. Onu doruğa getirdiğimde ve sonra tek parmağımla onu doruğa ulaştırdığımda çıkardığı sesi dinliyorum.

"Ee, ne diyorsun Nero?" Leo, Milena'nın güzel, pembe amcığıyla ilgili hayallerimi rahatsız edici bir şekilde bölerek soruyor.

"Düşüneceğim," diyorum düz bir sesle.

Gabby gülmekten boğulur. "Bekle. *Ne!*?"

Dom bana öfkeyle bakar. Elimi kaldırıp Leo'ya dönerim.

"Düşüneceğim," diye homurdanırım. "Söz vermiyorum."

Geniş bir gülümsemeyle, "Tabii ki. Düşünmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Bak Nero, ailene *büyük* fayda sağlayacak bağlantılar ve ittifaklar sunuyorum. Ve gerçekten değiştim, söz veriyorum," der.

Boğazını nazıkçe temizledi.

"Ancak, eklemeliyim ki - ve bunu kavgacı bir şekilde söylemek istemiyorum - başka teklifler de var."

Başımı eğiyorum. "Ne?"

"Bana," der pürüzsüz bir sesle. "Diğer potansiyel ittifaklar. Diğer mafya prensesleri."

Gabby alaycı bir şekilde güldü. "O zaman gidip onların öğleden sonralarını boşa harcayın." Leo ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım. Elini sıktım, sonra Dom'a baktım. "Gabriella'yı da alır mısın?"

Gabby bana bir bakış attı ve sonra ince bir hareketle parmağını gösterdi.

"Gel prenses," diye mırıldanır Dom, koluna girerek.

"*Prenseslik yapma*," diye tersler. Ama isteksizce onun eşlik etmesine izin verir.

Onlar gittikten sonra Nero'ya döndüm.

"Merak ediyorum: bu evlilik teklifi. Başka hangi ailelerle görüşüyorsunuz?"

Leo hafifçe güldü. "Nero, yapamayacağımı biliyorsun..."

Onu yakasından sertçe tutup, hepimizin az önce oturduğu masanın üzerine hafifçe eğerek onu sıkıştırdığımda, o nefesini tutar.

"Ne oluyor *lan!*" diye bağırır.

"Kız kardeşime on sekiz yaşındayken *sana oral seks* yapmasını söyledin, değil mi?" Elimi yutkunarak çeker.

"Nero, o zamanlar iyi durumda değildim. Alkolü kullanıyordum..."

"Umurumda değil," diye bağıriyorum. "Ama *senin yerinde* olsam, kız kardeşime böyle hakaret etmekten çok daha azı için pislikleri *toprağa* gömdüğüm için çok pişman olurdum."

Ona sert bir bakış attım ve sonra yakasını bıraktım, ayağa kalkıp gömleğini ve ceketini düzeltmesine izin verdim.

"*Başka* kiminle konuşuyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Kalishnik Bratva." Hareketsiz kaldım.

"Marko ile kızı Milena ile evlenme olasılığını konuşuyordum."

Kafamın içinde bir savaş var. Neden birdenbire bu savaşa girdiğimi bile tam olarak anlamıyorum. Ama orada, ruhumda çılgılık atıyor, kükrüyor ve patlıyor. Milena ile tanıştığımdan beri kurduğum hayallerle çatışıyor; ona dokunmak, dün gece onun kendini bırakışını hissetmek.

Onu uyurken izlerken hissettiklerimle.

Gözlerim zehirli bir şekilde Leo'nun gözlerine kayıyor. Bir şekilde, onu paramparça etmekten kendimi alıkoyacak zihinsel gücü buluyorum.

"İlginç," diyorum ifadesiz bir şekilde.

Kollarını açıyor. "Doğrusu, Marko'nun ailesinden çok senin ailenle ittifak kurmayı tercih ederim. İkimiz de Rus olabiliriz, ama senin nüfusun ve etki alanın daha büyük."

Anlıyorum: Beni kendi fikrine çekmek için mecazi olarak yalakalık yapıyor. Eminim Marko'ya da aynı şeyi yapmıştır. Ama artık dinlemiyorum.

Tek düşündüğüm *o* ve onun benim olduğu. Başka kimsenin değil.

Kimsenin.

MILENA

"BROOKLYN, SIRA SİZDE."

Yanımda, arkadaşım West Village'da yürürken gözlerini kırpıştırıyor.

"Ne oynadığımızı hatırlatır mısın?"

Laz gülerek başını salladı. "Son yirmi dakikadır bizimle birlikte yürüyorsun."

Brooklyn kaşlarını çatıyor. "Dikkatimi vermedim."

Bu hafif bir ifade. Yaklaşık üç blok önce, bir vitrinde gördüğüm sevimli bir elbise hakkında ne düşündüğünü sordum ve o "ikisi de" diye cevap verdi.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bir blok sonra yine dalmış olduğunu düşündüm ve en sevdiği dondurma çeşidini sorarak onu sınadım.

"Kesinlikle, aynı," diye cevapladı.

Yani, evet. Brooklyn *fiziksel* olarak bizimle birlikte olabilir, ama zihinsel olarak *kilometrelerce uzakta* uzakta, muhtemelen başka bir boyutta.

Onunla bu konuda şaka yapmamamın tek nedeni, onun da *yorgun* görünmesiydi. Birkaç haftadır böyleydi. Ve stüdyoda geçirdiğimiz son birkaç gün, kesinlikle kendinde değildi, bu ona hiç yakışmıyordu.

Onu sessizce dirsekledim. "Hey,"

diye mırıldandım. "İyi misin?"

"Sadece yorgunum," diyor. "Uykum çok kötü."

"Hala senin sıran," diye araya girer Laz. "Oyun evlen, seviş, öldür: Disney Prensleri versiyonu."

Brooklyn ona bir bakış atar. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diye sırtarak cevaplar.

"Vay canına, ne şanslıyım," Brooklyn ciddi bir ifadeyle. "Siz ikiniz de oynuyor musunuz?" Laz'ın arkasından Bane'e doğru başını sallar.

"Neden olmasın?" Bane, o hafif boğuk ses tonuyla cevap verir. Omuzlarını silker, dövme kolunu kaldırıp parmaklarını koynuna sokar.

"Peki, hangi prensle yatmak istiyorsun?" Ona göz kırptım.

O burun kıvrır. "Güzel tuzak. Arkadaşın Val mi seni kışkırttı?"

Val *çok susamış* bir herif olabilir ve ilgisini ima etmekte pek de kurnaz sayılmaz... Neydi o... Evet, sanırım "Bane'i o kadar iyice becermek ki Beyoncé Brunch'ına ironik olmayan bir şekilde katılmaya başlasın" tam olarak kullandığı kelimelerdi.

"O söylemedi!" Güler. "Ama meraklan soruyorum..." "Hala heteroseksüelim," Bane omuz silkti. "Val'e özür söyle." "Eminim bir yolunu bulur."

Bane gözlerini devirdi. "Harika. *Benim* için sorun olabilir."

"Tabii ki, sıra bize geldiğinde Antonov ve ben onları 'prens' yapacağız," diyor Laz. "Bu arada, Brooklyn soruyu tamamen geçiştiriyor."

Bane ve Laz ile birlikte büyüdüm. Evie de öyle. Rus suç ailelerinin birbirlerini tanınması, önemli bayramlarda bir araya gelmesi ve babalarının genellikle birlikte içmeyi sevmesi göz önüne alındığında, bu kaçınılmaz bir şey.

Bane'in babası Antonov Bratva'nın başı Nikolai, Kir Nikolayev ve Evelina ile Roman'ın babası Pavel Nikitin gibi kişilerle birlikte Demir Masa'da oturuyor. Bu arada Laz'ın babası, Antonov Bratva'nın bayrağı altında faaliyet gösteren Kislev Bratva'yı yönetiyor. Brooklyn, Evie ve ben, West

4th Street'ten Village'a doğru yürürken The Blind Tiger'ın dışında rastladık ve onlar da bize katılmaya karar verdi.

Laz, uzun boylu, keskin hatlı, *neredeyse* iğrenç denebilecek kadar klasik bir model yakışıklılığına sahip, doğal bir havası olan biridir. Biraz çapkındır ama iyi biridir.

Tabii ona karşı gelmezsen.

Bane ise tam tersi. Sessiz. Kötü niyetli. Onu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum, içinde bir karanlık var, sanki bir şey kırılmış ve sonra olması gerektiği gibi tam olarak birleştirilmemiş gibi.

Ayrıca çoğu insanı tedirgin eden bir odaklanma ve yoğunluğu var. Sanırım ben de dahil, onu çocukluğumuzdan beri tanıyor olmama rağmen. Ondan korkmuyorum. Ama bazen neler yapabileceğini düşününce biraz gergin olabiliyorum.

Brooklyn iç çeker. "Tamam, peki." Kaşları konsantrasyondan çatlar. "Evlen... Prens Eric ile."

Laz kaşlarını kaldırır. "*Küçük Deniz Kızı*'ndaki gibi mi? Açıkla."

Brooklyn omuz silker. "O, onun yarısı balık olduğunu anladıktan sonra bile ona aşık kalıyor." Gülümser. "*Ve* yanlış yarısı... Çoğu erkek buna katılır, değil mi?"

Laz yüzünü buruşturur. "Adil. Tamam, Eric ile evlen. Sen kiminle

yatıyorsun?" O hafifçe omuz silker. "Beast. *Tabii ki*."

Bane kıkırdar. Laz gözlerini devirir. Evie ve ben birbirimize bakar ve kararlı bir şekilde başımızı sallarız.

"Gerçekler," diye patlar Evelina. "Yarışma bile yok."

"Bekle, cidden mi?" Laz şaşkın görünüyor. "Koca tüylü canavar mı?"

"Uh, *evet*?" Kıkırdarım. "Yani, romantizmden ya da evlilikten falan bahsetmiyoruz, becerilmekten bahsediyoruz. Beast senin hayatını mahvetmeyi çok iyi bilir."

Evie güler ve kızarır. Brooklyn bana yumruk atar. "Aferin kızım."

"Peki öldürmek?" Laz açıkça sıkılmış bir şekilde iç çeker.

"O da kolay," diyor Brooklyn. "Yara izi." "Oooo, iyi!" Evelina patlar.

"Ne?" Laz yüzünü buruşturur. "Saçmalık. O prens değil ki."

"Öyle!" Brooklyn karşılık verir. "O Mufasa'nın kardeşi. Mufasa kral, bu da Scar'ı prens yapar. Ayrıca pisliğin teki ve Mufasa'yı öldürüyor, o yüzden siktirip gidebilir."

Bane düşünceli bir şekilde başını sallar. "Haklı."

Laz gözlerini devirir. "Saçmalık. Prensler sadece insan olur."

"Hala Beast'le yatabilir miyim?" Brooklyn umutla sorar.

Laz derin bir nefes alır. "Sanırım bu konuyu kapattım."

"Kulübe katıl," diye mırıldanır Bane.

Oyunu bırakıyoruz, ama konuşma Disney prensleri konusunda devam ediyor, özellikle de hangisinin en zehirli olduğu konusunda. *Pamuk Prenses'teki* Florian, ormanda bulduğu bilinçsiz bir çocuğa tecavüz ettiği için yüksek puan alıyor. Aladdin, Jasmine'i kandırmak için kendisi hakkında söylediği tüm yalanlar için onay alıyor.

Katılım ödülü Mulan'daki Li Shang'a gider — zehirli olduğu için değil, erkeklerden hoşlandığı *çok açık olduğu* ve bunu Mulan'dan umutsuzca saklamaya çalıştığı için.

Ancak sohbe katılmaya çalışsam da, düşüncelerim sürekli kafamda çalan ve görmezden gelemeyeceğim alarm ziline dönüyor.

Nero adında çok gürültülü bir alarm zili.

Zehirli demişken...

Ondan kaçınıyorum. Onun sayısız mesajlarına cevap vermiyorum. Geçen gün provadan önce Mercury'nin önünde kan kırmızısı bir Porsche'nin içinde onu gördüğüme neredeyse eminim. Onun yanından geçmemek için caddenin karşısındaki kahve dükkanına saklandım. Madam Kuzmina geç kaldığım için bana ekstra bir tur acımasız kondisyon çalışması yaptırdı.

Ama

yine de.

Buna

değer.

Çünkü bu iş *ciddi anlamda* çılgın bir yöne doğru ilerliyor.

Yine odamdaydı. Bu sefer, *rüya mı gördüm yoksa gerçek mi* oldu bu benim hayalim olup olmadığı konusunda hiçbir

şüphe kalmadı. Bu sefer kanıt bıraktı.

Yapışkan, kurumuş kanıtlar, vücudumun her yerinde, külotuma ve tişörtüme işlemiş.

O gizlice içeri girdi. Bana tekrar

dokundu. *Üzerime geldi.*

Korkmuş olmam gerekirdi. Öfkeli. Belki de öyleyim. Ama olması gerektiği kadar değil.

Bunun yerine... ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Aslında bu yalan. Ne hissettiğimi *çok iyi* biliyorum. Sadece bunu yüksek sesle söylemeye hazır değilim. Onun sınırlarımı, bedenimi, rızamı ve daha pek çok şeyi hiçe saymasına karşı kendimi dehşete ve tiksintiye zorlamaya çalışsam da, kendimi olması gerektiği kadar öfkeli hissedemiyorum.

Brooklyn, *Sindirella'daki* Beyaz Atlı Prens ve onun bariz ayak fetişinden bahsediyor. "Ne kadar aptal olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bütün gece onunla dans etti ve *onun yüzünü tanıyamadı* mı?"

Bu arada, ben düşüncelere dalmış, gerçek olduğu ortaya çıkan ateşli rüyanın anılarına boğulmuş durumdayım. Uyanıp vücudumda kurumuş *spermlerini* hissetmeye.

Dudaklarımı yalayıp, çantamdan telefonumu çıkarıp, milyonlarca kez okuduğum ama henüz cevap vermediğim mesajlaşmaya dokundum. Dürüst olmak gerekirse, numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum.

NERO

Bir dahaki sefere çıplak uyu. Bana zaman kazandırır, sana da çamaşır yıkama zahmetinden kurtarır.

Doğru. Ayrıca yaptığı şeyi inkar etmeye *bile* çalışmıyor. Hiç.

NERO

Parmaklarımla klitorisini okşadığımda ağzından çok seksi inlemeler çıktı. O inlemeler dudakların benim sikimin etrafında olsaydı nasıl olurdu acaba?

NERO

Belki bir dahaki sefere seni böyle uyandırırım. Sikimle güzel ağzını genişçe açarak.

Yani... Karşı karşıya olduğum şey bu. Cevap verseydim bile... Yani, buna nasıl cevap verebilirsin ki? Lanet olası bir başparmak yukarı emojisi mi?

NERO

Çarşaflarını ve kıyafetlerini yıkadın mı, yoksa hala üzerlerinde izlerim var mı? NERO

İkincisini umuyorum. Her zaman benim spermimle kaplı olmana karşı bir fetiş geliştiriyor olabilirim. NERO

Güzel amcığın beni özledi mi, küçük prenses? NERO

Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin Milena. Yine de yakında görüşürüz.

Uyluklarımın arasındaki nabız daha da hızlanmadan uygulamayı kapatıyorum. Tanrım, o hasta. Ben de, bundan tahrik olduğum için.

Ama neden?

Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Bunun ne kadarı benim gerçekten bu tür bir ahlaksızlık ve aşırı karanlık sapıklığı istediğim, ne kadarı suçluluk duygusu?

Çünkü burada görmezden gelemeyeceğim rahatsız edici bir gerçek var: benim ailem onun ailesini mahvetti. Babamın adamları o şiddet ve kargaşa dolu gecede *onun babasını ve annesini öldürdü*. Nero'yu da neredeyse öldürüyorlardı.

Dört yıldır bunu içimde sakladım. Kimseye söylemedim. Hiç kimseye söylemedim.

Ama her zaman orada, bir hastalık gibi kaldı.

Peki... Nero'nun hayatıma getirdiği bu çılgınlığı istiyor muyum? Uyumurken odama gizlice girip bana dokunması, vücuduma boşalması beni tahrik ediyor mu? Yoksa içimdeki boktan bir parçam bunu hak ettiğimi mi düşünüyor?

Her ne olursa olsun, bu, onu her düşündüğümde daha çok arzulamamı açıklamıyor. Neden bir sonraki adımın ne olacağını merak etmekten kendimi alamadığımı açıklamıyor.

"Oooo!"

Evie kolumu çekerek beni düşüncelerimden kopardı. "Hadi içeri girelim! Burası çok sevimli."

Başımı kaldırıp baktığımda, çok şirin, Paris temalı bir ikinci el kitapçının önünde durduğumuzu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. Sonra o tahmin edilebilir his yeniden canlanıyor.

"Elbiseler arıyoruz sanıyordum," diye iç geçiriyor Brooklyn.

"Alıyoruz. Sonra," diyor Evelina. "Sadece biraz bakmak istiyorum. Ayrıca arkadaki aynanın fotoğrafını çekmek istiyorum."

Onları takip ettim, düşüncelerimden başka bir şeye odaklanma fırsatı bulduğum için minnettardım.

Dükkân eski kağıt ve deri kokuyor. Her yer kitaplarla dolu. Tozlu ciltli kitaplar, sararmış, sırtları buruşmuş ve yıpranmış kitaplar, hatta çok havalı bir vintage pin-up dergi bölümü bile var. Kasanın yanında bir pikap, yumuşak, cızırtılı bir caz müziği çalıyor.

Evie, dışarıdan gördüğü arka duvardaki vintage aynayı fotoğraflıyor ve dükkan sahibine nereden aldığını soruyor. Brooklyn, Bane ile birlikte eski *Playboy* dergilerini ve diğer pin-up dergilerini karıştırıyor.

Ben kurgu bölümüne doğru yöneliyorum. Ne aradığımı tam olarak biliyorum, çünkü bu noktada bu benim için bir takıntı haline geldi. Kitapçı? Kütüphane? İçeri girip bakmalıyım.

Genç Werther'in Acıları.

Bir parçam onu arıyor çünkü bana büyük bir nostalji yaşıyor. Annemin öldüğü zor zamanlarda bana destek olan kitap oydu. Ve tabii ki,

beni *ona* götüren kitap.

Ama onu aramamın başka bir nedeni daha var, özellikle ikinci el dükkanlarında.

Şiddet dolu o gece, mektup arkadaşımın kollarından kaçıp eve döndüğümde ailemin Nero'lara karşı savaştığını öğrendim ve mektuplaşmamız sona erdi.

Hiç isim, numara veya e-posta adresi paylaşmadık. Birbirimize ulaşabilmemizin tek yolu, New York Halk Kütüphanesi'ndeki bir kitabın sayfalarıydı.

O geceden sonra bir hafta boyunca Levka amcamın emriyle eve kapatıldım. Daha sonra babamdan, Levka'nın ailemize zarar gelmemesi için De Lucas'ların peşine dışardan adam tuttuğunu öğrendim. Babam bu durumdan nefret ettiğini söyledi, ama bana sır olarak saklamam için yemin ettirdi.

Bugüne kadar, *ailemizin* De Luca trajedisinin arkasında olduğunu babam, Levka ve benden başka kimsenin bilmediğini sanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, babamın bu olaydan hala utandığını hissediyorum, her ne kadar bu olay onu şok ederek iyileşmesine neden olmuş olsa da. Bu olayın, o lanet kanseri yenmek için vücudunu harekete geçirdiğine ve imparatorluğunun başına geçebilmesi için daha çok savaşmasına neden olduğuna inanıyorum.

Ancak karantina sona erdikten sonra ilk yaptığım şey ana şubeye gitmekti. Ona her şeyi anlatmak, ona ve ailesine olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Elimde gözyaşlarıyla ıslanmış bir mektup vardı, içimi döküyordum, ona ona aşık olduğumdan emin olduğumu söylüyordum.

Hala maskeleri istediğimi, ama onu maskesiz de görmek istediğimi.

Ama o gün oraya gittiğimde kitap yoktu. Ödünç alınmamıştı, ama olması gereken yerde ya da bizim kullandığımız diğer yerlerde de yoktu.

Aylarca kütüphaneyi didik didik aradım. Ama kitap yoktu.

Sonunda, kütüphanecilerden biri ne yaptığımı anladı ve bana acıdı. Bana nazikçe, bazen eski kitapların raflardan toplanıp bağışlandığını veya ikinci el kitapçılara satıldığını, bazen de insan hatası nedeniyle kitapların kütüphane sisteminde hala mevcut gibi görüldüğünü söyledi.

Bu yüzden bu tür eski dükkanlara bakıyorum.

Sadece *Werther'in Acıları kitabının* herhangi bir kopyasını aramıyorum. *O* kitabı arıyorum.

Bizim kopyasını.

Bu karanlıkta bir atış ve onu bulabileceğimi sanmıyorum, ama aramaktan zarar gelmez.

Klasikler bölümüne geldiğimde, G harfini bulana kadar rafları bir dakika boyunca taradım. Goethe'nin *Faust'unun* birinci ve ikinci bölümlerini içeren, yıpranmış ama çok eski olmayan bir kitap buldum. Ama *Werther* yoktu.

İç çekip Evie'yi aramak için dönüyordum ki birden donakaldım.

Rafta değil.

...Laz'ın elinde.

Köşedeki kitaplığın kenarına yaslanmış, yıpranmış bir kopyasını karıştırıyor. Buradan bakınca o kitap değil, ama yine de.

Adımımı yarıda kesiyorum. Laz başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Ona, sonra kitaba bakıyorum. Boğazım düğümleniyor. "Uh, evet..." Dudaklarımı ısırp elindeki kitaba başımı sallıyorum. "Goethe'yi çok okudun mu?"

Kitabı kaldırıyor. "Tabii ki." Omuzlarını silkiyor. "Aslında bu kitabı çok seviyorum. En sevdiğim kitaplardan biri. Hüzünlü ama harika. Garip bir şekilde, moralim bozuk olduğunda da beni neşelendiriyor."

Hiçbir şey olmamış gibi okumaya devam ediyor.

Düşüncelerim karmakarışık.

Mektup arkadaşım da o kitabı çok sevdi. O kitap sayesinde, en kötü anlarında bile yalnız hissetmediğini söyledi.

Mektup arkadaşım ayrıca ailesinin mafya olduğunu söyledi. Bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Çok fazla uyumadığını ve gecenin gündüzden daha dürüst olduğunu söyledi.

Sinirlerim birden gerildi.

Laz'ın ailesi mafya. Şu anda Knightsblood'da Galina adında bir kız kardeşi var.

O, ünlü bir gece kuşu ve uykusuzluk hastası.

Gözlerim onun gözlerine kayıyor.

Lanet olası *yeşil*. Gözlerini milyonlarca kez gördüm ama daha önce hiç fark etmemiştim.

daha önce fark etmemiştim.

Başım dönüyor.

Dört yıldır onun Nero olduğundan *emindim*. Ama ya

yanılıyorsam?

"Milena?" Brooklyn önden sesleniyor. "Hadi, Maison Aurore'a gidiyoruz."

Gözlerimi kırıyorum. Laz, sanki kitabı satın alacakmış gibi koltuğunun altına sıkıştırıyor. O an, hiç olmamış gibi geçip gidiyor.

Sersemlemiş bir halde başımı sallayıp diğerlerinin arasına karışarak dükkandan çıkıyoruz. Güneş alçalmaya başlamış, esinti biraz serinlemiş.

Brooklyn, Evelina'nın elini tutup Normandiya'yı işgal eder gibi öncü oluyor. Ben sessizce onların arkasında yürüyorum.

Düşünüyo
rum.

Dönüp
duruyoru
m.

Az önce Laz'ı o kitapla gördüğümde göğsümde neyin çatladığını bilmiyorum.

Ya o gece depodaki adam Nero değilse?

Ya Laz'dıysa?

Yeşil gözler. Uzun boylu. Yakışıklı. Çekici. Mafya ailesi. Küçük kız kardeşi var. Goethe okuyor.

Yanımda yürürken, Bane ile kim bilir ne hakkında konuşurken, onu göz ucuyla izlerken kendimi titriyor hissediyorum. Aniden bana bakıp kaşlarını çatınca sendiyorum.

"Kahretsin, pardon, bunu alacak mıydın?" *Werther'in* kopyasını kaldırır.

"Hayır," diye çabucak cevap veririm. Biraz garip bir şekilde.

Kaşlarını çattı. "Tamam mı?"

"Harika bir kitap," diye mırıldanıyorum ve Evie ile Brooklyn'e yetişmek için aceleyle uzaklaşıyorum.

Maison Aurore sadece iki blok ötede. Çok lüks, özenle seçilmiş, gerçekten *harika* eşyalar var. Yıllar boyunca burada *çok* fazla para harcadım.

Brooklyn çoktan askıları karıştırmaya başlamıştı. Evelina da heyecanla onu takip ediyordu. Ben ayrılıp slip elbiselerin olduğu rafa doğru yöneldim.

Belki dikkatimi başka yere çekmek iyi gelir.

"Oh, *evet*." Dönüyorum. Brooklyn, durduğum elbiseye başını sallıyor — elektrik moru pullu, üzerinde parlak gümüş iplikler olan bir elbise.

"Onu almalısın."

Burnumdan nefes veriyorum. "Önce *denesem* nasıl olur?"

Gözlerini deviriyor. "Amex black kartlar bazı insanlarda *boşa* gidiyor."

Koluna vuruyorum, gülüyor.

Brooklyn, mafya prensesi ya da babasının kredi kartıyla yaşayan ayrıcalıklı bir velet olarak etiketlenmekten *nefret ettiğimi* biliyor. Elbette, inanılmaz derecede şanslıyım. Sanal bir şatoda yaşıyorum. Hiçbir eksikim yok. *Babamın kredi kartı olsaydı*, bu mağazanın tamamını satın alabilirdim...

Ama ben öyle değilim ve öyle olmak da istemiyorum. Elbette ihtiyaçlarım karşılanıyor, ama kendime harcadığım para dans kariyerimden kazandığım para. Ki o da çok fazla değil.

"*Kaltak*," diye alay ediyorum.

O da gülümsüyor. "Oooo, çok alingansın. Cidden, al şunu. Çok güzel. Almazsan ben alırım."

Benim aksine, Brooklyn *sıfırdan* başladı. Sahip olduğu her şeyi, çok çalışarak kazandı.

Bana beş yüz dolarlık bir elbise almayacak. "Gidip deneyeyim."

Sırıtarak, "Çok daha iyi" diyor.

Laz ve Bane, Bane'in sigara içtiği dükkânın dışında duruyorlar. Brooklyn, satış elemanının Evie'ye aynanın önünde bir dizi kabarık pembe elbise tutmasına yardım ettiği yere doğru yürüyor.

Elbiseyi alıp mağazanın arkasına gidiyorum, küçük bir koridordan geçip soyunma odalarından birine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yere kadar uzanan aynaya dönüp bir dakika boyunca yansımama bakıyorum.

Ya Laz gelirse...

Bu düşünceyi kafamdan silip aynadan dönerek elbiseyi askıya asıyorum. Sütyen ve külotumun dışında tüm kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi askıdan alıp başımdan geçiriyorum. Saçlarım yüzüme dökülerek dünyamı bir anlığına platin sarısına çeviriyor, sonra kol ve boyun deliklerini buluyorum.

İşte o anda olur.

Bir el ağzımı kapatarak boğazımdan çıkan çığlığı bastırır. Ağır, kaslı bir ağırlık üzerime çökerek bir elimi aynaya yapıştırırken, diğer eliyle kalçamı sahiplenircesine kavrar.

Dudaklar kulağımı gıdıklıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı sıcaklık yayılıyor.

"Beni özledin mi, prenses?"

NERO

Hala neden onu *köşeye sıkıştırdığımı* anlamış değilim, uyurken onu takip edip saçma sapan mesajlar göndermek yerine.

Bir yanım, bu oyunlardan sıkıldığımı söylemek istiyor. Ya da sikimin, sanki bana borcu varmış gibi mastürbasyon yapmaktan yorulduğunu ve gerçek şeyi istediğini söylemek istiyor.

Ağzı. Yumuşak, dudakları şişmiş dudakları beni sararken, dili şişmiş başımı okşuyor. Amcığı, pembe ve ıslak, benim sikimi sıkıca sarıyor, ben onun istekli küçük deliğine girerken. Kıçı, o kadar sıkı ki, *zorla* girmem gerektiğini biliyorum, külotunu ağzına tıkmış, benim için parçalanırken.

Ama daha kafa karıştırıcı bir açıklama da var: Bu kıza olan arzum, o pislik Leo onunla evlenebileceğini söylediği anda, vahşi ve kontrolsüz bir şekilde tehlikeli *bir takıntıya* dönüştü.

Kendime dürüst olursam... ki her zaman öyle değilim... buraya gelme isteğimi ateşleyen şey *buydu*.

Onu bulmak kolaydı, geçen gece onun evinde telefonuyla kılıfının arasına yerleştirdiğim küçük mikro izleme cihazı sayesinde. Zor olan kısım, onunla birlikte dışarıda olduklarını fark etmediğim Bane ve Laz'dan kaçmak için mağazanın arkasına sızmak ve arka koridorda sürünürken arkadaşlarından kaçmaktı.

Ama şimdi o *benim*. Kapana

kısılmış. Ve benim

merhametime kalmış.

Buradaki ışık yumuşak ve hoş. Kadife bir şezlong. Beyaz duvarlar.
Sessiz.

Ve o, ortada donmuş gibi duruyor; denediği elbiseyi zar zor giymiş, ben onu aynaya dayamışım.

Çığlık atmıyor. Direnmeye çalışmıyor.

Aferin kızım.

Nefesi düzensiz ve kesik kesik. Büyük mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, nabızı boynunun çukurunda atıyor. Dudakları aralık, sanki inlemeli mi yoksa bana cehenneme gitmemi mi söylemeli bilemiyor gibi.

"İhmal edilmeyi sevmem, prenses," diye kulağına karanlık bir sesle fısıldıyorum. "Ayrıca ekilmekten de hoşlanmam. Geçen gece sana ne oldu?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

"Korkmuş muydun, prenses?" Sesim kulağına yaklaşıyor. "Yoksa söz verdiğim gibi *seni kovalayacağımı* mı umuyordun?"

Parmağımın ucuyla yan tarafını okşuyorum, elbisesinin altındaki kaburgalarını okşayarak. Dokunuşumla titrediğini hissediyorum, sırtındaki ince kasları loş ışıktaki kıvrılıyor.

"Sanırım yatak odanın ne kadar *kötü* bir saklanma yeri olduğunu zaten kanıtladım."

Anında kızardı, boynundan yanaklarına kadar. Aynada bunu fark ettim ve sııttım.

"Pencerelerini kilitlemelisin," diye fısıldadım. "Ya da kilitleme. Davetini seviyorum."

Milena titrer, vücudu benimkine daha sert bastırdığımda lezzetli bir şekilde titrer.

"O gece tatlı rüyalar gördün mü?" diye mırıldanıyorum. "Seni ziyaret ettiğimde? Parmaklarımın etrafında açgözlü küçük amcığın zonkladığını hissettiğimde?"

Aynaya karşı yumuşak bir nefes alır ve gözlerini kapatır. Parmaklarım omzuna ve elbisenin askılarına kayar.

"Küçük amcığın beni *çok sertleştirdi*, prenses," diye boynuna fısıldadım. "Sonra da spermimin tenine sıçradığını görünce daha da sertleştim."

"Sen..." Gözleri hala kapalı, titriyor. "*Sen hastasın.*"

"Öyle miyim?" Dişlerimi onun ensesine değdirerek sırttım. "O zaman sen ne oluyorsun?"
sen ne olursun?"

"*Bir kurban,*" diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Sessizce kıkırdıyorum. "Hmm. Amcığın farklı bir fikri var gibi."

Kayışları aşağı doğru çekmeye başladım, her hareketimi hissedebilecek kadar yavaşça.

Gözleri tekrar açılır. Aynada benimkilerle buluştuğunda, artık itiraz yok.

Sadece ateş.

Omuzlarından kumaşı yavaşça indiriyorum, bir askı bir askı. Elbise sanki düşmek istemişçesine kolayca kayıyor. Elbise ayaklarına düştüğünde Milena titriyor, ona bastırdıkça kasları daha da geriliyor.

Göğsüm sırtına yapışır. Titreyen sikim, küçük siyah tangayla ayrılmış, gergin, sıkı kalçalarının arasına yerleşir.

Elim kalçasına kayıyor, nefes alışı hızlanırken parmaklarım sahiplenircesine teninde geziniyor.

"Sana bir özür borçluyum, prenses."

Mavi gözleri aynada benimkilere kilitlenir, ateşle dalgalanır.

"Gerçekten çok kabaydım." Eğilip dudaklarımı kulak memesine değdiriyorum ve elim kalçasını okşarken boğazından bir inilti çıkıyor. "Seni spermimle kapladıktan sonra bile veda etmedim."

Nefesini içine çekiyor. Uylukları birbirine bastırıyor.

Elim kalçasının etrafında kaymaya başlar, karnını iterek, dokunuşumla gerildiğini hissederim. Parmak uçlarım tangasının önünü okşar, dantel bel bandını okşayarak alçaltır ve ustaca altına kayar.

Milena sessizce nefesini tutar, vücudu gerilir ve hafifçe bana doğru bastırır.

Ne kadar hevesli küçük şey...

Elimi daha aşağı kaydırıyorum, parmaklarım erimiş, ıslak sıcaklığına girmeden önce yumuşak teninin sıcaklığını hissediyorum. Milena'nın ağzı açılıyor, parmaklarım kadife gibi yumuşak dudaklarını okşarken ve şişmiş klitorisini yukarı aşağı okşarken boğazında sessiz bir inilti

boğazında kalıyor. Parmaklarım kadifemsi yumuşak dudaklarını okşayıp, yarık boyunca yukarı aşağı hareket ediyor, şişmiş klitorisini yuvarlıyor.

Arka dişlerim gıcırdıyor, sikim onun kışına sertçe bastırıyor, onun ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Amcığı beni ne kadar istiyor.

"Dediğim gibi, prenses," diye sessizce homurdandım, "*sen ve kedin* benim hakkımda çelişkili görüşlere sahip gibi görünüyor."

"*Yapamazsın...*" Parmaklarımla zonklayan klitorisini yavaşça okşarken, o keskin bir nefes alır. "*Yapamazsın...*"

"Ne yapamam, prenses?" diye mırıldandım. "Buraya girip seni aynaya yapıştırıp ellerimi istediğim yere koyamam mı?"

"*E-evet,*" diye boğuk

bir ses çıkarır. "Ama

yine de..."

Gözleri şişer ve ağzı yumuşak bir "O" şekline gelir, ben de iki parmağımı onun açgözlü küçük deliğine derinlemesine sokarım.

"*İşte geldik,*" diye kulağına fısıldıyorum. Parmaklarımı yavaşça içeri sokup çıkarmaya başlıyorum, g-noktasını okşarken ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Uyurken sana ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye hırıltıyla soruyorum.

O, nefes nefese, gözleri yarı kapalı ve vücudu bana yapışmış halde başını sallar. "Sözlerinle söyle, prenses."

O inliyor. "*Evet,*"

diye patlıyor.

"Evet, *ne?*"

Kaşları çatılır ve yemin ederim ki amcığı parmaklarımın etrafında biraz daha sıkılaşır.

"Evet, uyurken bana ne yaptığını bilmek istiyorum." "*Aferin kızım.*"

Bunu söylediğimde amcığı *eriyor*.

"Tamam... Önce, sen uyurken seni izledim."

Parmaklarımı içine batırıyorum.

"Ve sen uykunda kıvrılırken, sana ne yapacağımı düşünürken *çok sertleştim*. Belki ağzını kullanırım diye düşündüm..."

Diğer elimi yukarı kaydırıp parmaklarımı boğazına doladığımda inliyor.

"Ve uyanmadan önce güzel ağzını ne kadar sert sikebileceğimi merak ettim. Yeterince sert sikersen, parmakların uykuda bile ihtiyaç duyduğun küçük amını bulur mu diye merak ettim."

Milena, parmaklarımın sertçe içeri girip çıkmasıyla nefes nefese ve titriyor, odayı ıslak, şapır şupur seslerle dolduruyor. Diğer elim boğazından çenesine kayıyor, çenesini avuçlayıp iki parmağımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Hoşuna giderdi, değil mi prenses..." diye mırıldanıyorum. "Güzel ağzını kişisel sikme deliğim olarak kullanarak seni uyandırsam *hoşuna giderdi*."

İtmeye bile gerek yok. Dudakları kendiliğinden açılıyor. İki parmağımı onun sıcak küçük ağzına sokarken ve dudaklarının parmaklarımı sardığını hissederken sikim zonkluyor.

"Em, bebeğim," diye fısıldadım kulağına.

Dili parmaklarımın üzerinde geziyor ve kalın sikimi kıkına sürterek inlerken parmaklarımı açgözlü küçük amına daldırıyorum.

"Tank topunu yukarı çektim ve ellerimi göğüslerinde gezdirdim. Küçük pembe meme uçların beni daha da tahrik etti, prenses. Onları çevirip çimdiklediğimde *çok sertleştiler*."

Islak parmaklarımı ağzından çekip elimi göğüslerine indirip birini avuçlarım. Tükürükle ıslanmış parmaklarım sütyeninin üzerinden zonklayan meme ucunu çimdikler ve onun tatlı inlemelerini zevkle dinlerim. Küçük meme ucu sert dokunuşumla nasıl sertleşir. Vücudu benim için nasıl canlanır.

Elim aşağı kayıyor, parmaklarım sütyeninin altından kayıyor ve onu yukarı iterek göğüslerini serbest bırakıyorum. Milena inliyor, titriyor, ben birini tekrar elime alıp hayalet gibi pembe meme ucunu sertçe çimdikleyip çevirene kadar kıvranıyor ve elime tam anlamıyla sürtünüyor.

"Ne kadar hevesli, *azgın* bir küçük prenses bulmuşum..."

Tek cevabı boğuk bir inilti. Gözlerinde uzak bir bakış var, sanki konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi, amcığı kasılırken parmaklarımın üzerine damlıyor.

"Sonra şortunu çıkardım," diye kulağına fısıldıyorum. "Sonra da külotunu."

Parmaklarım amından çıkınca iniliyor. Ama sonra elimi çevirip külotunu tutup uyluklarından aşağı çekiyorum. Elim hemen yukarı kayıp dağınık küçük amını kaplıyor ve parmaklarım tekrar içine daldığında zevkten iniliyor.

"Zaten *çok ıslaktın*," diye mırıldandım, kulak memesini ısırarak. "Ve güzel, pembe amın çok davetkardı, sikimi çıkarmak zorunda kaldım."

O, düşük, inleyen bir inilti çıkarır ve diğer elimle meme uçlarını sıkıp çimdikleyip yuvarlarken utanmadan parmaklarıma sürtünür. Nefesi aynayı buğular, ben boynunun arkasını dişlerimle tırmalarken elleri aynaya yapışır.

"Benim için çok tatlı boşaldın prenses," diye homurdandım. "Uslu bir kız gibi, parmaklarımı çok kirletmişsin. Aslında o kadar iyiydin ki, seni ödüllendireceğim..."

Vücudu kasılır, nefesini keserek amcığı parmaklarımı sıkar, kasları gerilir.

"Bu yüzden karnına, amına ve sevimli pembe meme uçlarına, her yerin benimle kaplanana kadar spermimi fişkırttım."

Gözleri iri iri açılır ve sonra bir çığlık atarak sıkıca kapanır. Vücudu spazmlar geçirir ve kasılır, amcığı parmaklarımı sıkıp nabız gibi atarken benim için parçalanır. Kasları seğirir, sırtı şiddetle kavislenir ve orgazm onu sarar.

Sonra benim tutuşumda gevşiyor, parmaklarım onun içinde ve elim vücudunu sararak göğsünü kavıyor, onu ayakta tutan tek şey bu.

Sorun değil.

Artık ayakta durmasına gerek yok.

Parmaklarımı spazm geçiren amından çıkarır ve onu dizlerinin üzerine indiririm. Onun yüksek, sarı at kuyruğunu tutarken, o küçük bir inilti çıkarır — *siktir*,

bu at kuyruğu—ve kafasını çeviriyorum.

Yemin ederim, o kendi kendine dönünce daha da *sertleşiyorum*, sanki ne olacağını biliyormuş gibi.

Bunu çok *istiyor*.

Kemerim şingırdadı. O bana dönüp bakarken şişmiş, ağır sikimi dışarı çıkarmak için fermuarımı açtım ve gözleri şokla büyüdü. Pembe dudakları, zonklayan sikime bakarken kelimenin tam anlamıyla açıldı.

Sırıttırım.

Teşekkürler, genetik.

"Ağzını aç, prenses," diye inlerim, sikimi yumruklarken onun at kuyruğunu tutup kafasını geriye doğru çekerim. "O güzel ağzını aç da *sikebileyim*."

Dizlerinin üzerinde, sütyeni yukarı çekilmiş, göğüsleri dışarıda, külotları uyluklarına dolanmış halde çok güzel görünüyor.

Gözlerinde donuk, muhtaç bir bakış

var. Sonra ağzı açılıyor.

Acımasızca içeri giriyorum, kalın sikimi boğazının derinliklerine sokuyorum. Biraz boğuluyor ama ben geri çekilirken dudakları sıkıca etrafıma sarılıyor.

Mavi gözleri benim yeşil gözlerimle

çarptıyor. Dudakları şişmiş sikimi sıkıca

kavıyor.

Sanırım küçük prensesim meydan okumayı istiyor.

Bir iniltiyle, ona tam da bunu veriyorum. Hazırlık yapmıyorum, benim boyuma alışmasına izin vermiyorum. Onun ağzını *sikmeye* devam ettiğimi bile söyleyemem.

Daha çok *onu kullanmak* gibi.

Dudaklarını ıslak ve yumuşak dudaklarının arasında siktiğimde, soyunma odası ıslak, *yapışkan* seslerle doluyor. İnliyorum, tükürükle ıslanmış sikim, sanki benimmiş gibi açgözlü boğazının içinde ıslak bir şekilde girip çıkıyor.

O lanet at kuyruğunu yumruğumun etrafına sarıyorum, şişmiş başımı onun alaycı dilinin üzerinde kaydırıyorum. Dudaklarının benim kalınlığının etrafında gerildiğini hissediyorum.

boğazının spazmlarını hissediyorum ve ben derinlemesine girerken sikimi emdiğini hissediyorum.

Gözleri *bir an bile* benimkilerden ayrılmıyor. Gözlerini kırpmıyor, sadece meydan okurcasına ama itaatkar bir şekilde benimkilere bakıyor, boğuluyor, tükürüyor ve sikime salya akıtıyor.

Dayanamayacağım. Bu ağızla olmaz. Gözleri benimkilere saplanarak olmaz. *O lanet at kuyruğu* ile olmaz.

"Unutma, prenses," diye inlerim, kalçalarımı sallayarak, şişman sikimi derine sokarken karın kaslarımı kasarak. *"İyi kızlar son damlasına kadar yutar."*

O benim sikimin etrafında inliyor, başını sallıyor, gözleri *hala* benimkilere dik.

Kalan tüm kontrolümü parçalayan şey bu: o lanet gözler, bir kez bile bakışlarını kaçırmıyor.

Derin bir iniltille kaslarımın gerildiğini ve testislerimin sıkılaştığını hissediyorum. Sikim zonkluyor ve şişiyor ve aniden ağzının içine *pathıyorum*.

Boşalmıyorum. "Serbest bırakmıyorum".

Dökülmüyorum. Pathıyorum.

Sikim zonklayıp zıplarken, ağzında seğirirken, diline ve boğazına fışkırarak boşalırken, gözlerinin içine bakarak tıslıyorum. Milena inliyor ve sızlanıyor, yutkunup yutuyor, ben onu zorla çekene kadar sikimi emmeye devam ediyor.

Ağzı şişmiş başımdan ıslak bir sesle kayıyor. Gözlerimiz hala kilitli, aynı ateşli, meydan okuyan *ihitiyaç* onun gözlerinde parlıyor.

"Göster bana," diye mırıldanıyorum.

Yüzünde bir kızarıklık belirir. Ama yavaşça, hala bana bakarak, ağır, şişmiş sikim yüzünün önünde sallanırken, Milena ağzını açar.

Ağzı benim inci beyazı spermimle doluyor.

Dudakları kapanır. Boğazı çalışırken gözlerini kırpmaz. Küçük pembe dili dudaklarını temizlemek için dışarı çıkar ve sonra yavaşça tekrar ağzını açar.

Ağzı boştu. *"Aferin*

kızım," diye inledim.

Eğilip başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirerek kızarmış yüzünden son sperm ve tükürük izlerini silerim.

Hâlâ dizlerinin üstünde, gözleri bulanık, dudakları aralık, göğsü inip kalkıyor. Ve yine de, daha fazlasını istiyor gibi bana bakıyor.

İyi haber şu ki, *o bunu kesinlikle alacak.*

Sikimi pantolonuma geri sokup fermuarını çekiyorum, sonra onu yanağımı avuçlayarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sanırım," diye mırıldandım, gözlerimi onunkilere kilitleyerek, "geçen sefer gelmemenin sebebi, seni boşaltmadığım için bana kızmış olmandı."

Nefesi kesildi.

"Artık bu bir sorun değil, değil mi?"

Kafasını sallar, sersemlemiş gibi. "*İyi.*"

Eğilip ağzımı kulağına dayadım. "Yarın gece.

Greymoor. Saat on bir tam." Titredi.

"Geç kalma, prenses. Ve beni bir daha ekleme."

Dikleşip ona son bir kez bakıyorum — külotları hala uyluklarında, sütyeni yukarı kaymış, elbisesinin etekleri yerde, dudakları şişmiş.

Sonra arkanı dönüp veda etmeden çıkıyorum.

.

Sanırım kontrolü bırakmak istiyorum.

Sevimli, flörtöz bir şekilde değil. "Beni biraz bağla" şeklinde değil. Gerçekten vazgeçmek istiyorum. Daha açık olmak gerekirse (ve belki biraz açık saçık...), zorla benden alınmasını istiyorum.

Kullanılmak istiyorum.

Bu çok yanlış geliyor. Ve gerçek hayatta bunu kimseye asla anlatmam, çünkü bu beni bir tür turbo fahişe gibi gösterir.

Ben. Bakire.

Kendimde bu özelliği nefret ediyorum. Kafamdan çıkmaması ve çıkmaması beni nefret ediyorum. Bunu bu kadar çok istememi nefret ediyorum.

Beni yargılama.

(Ama yargılamayacağını biliyorum.)

-Ben

MILENA

Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Tamam, *biliyorum*, sadece beynim hala *nedenini* anlamaya çalışıyor.

... Kahretsin. "Neden"ini de biliyorum. "Ne" ile sıkı sıkıya bağlı.

Tabii ki, öfke, kükreme, *kara* acılar ve arzular da var, bunlar beni pençeleriyle sıkıca kavramış durumda ve bunu, bir şeyi *bu şekilde* istemenin ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimden beri yapıyorlar.

Büyürken popüler bir çocuktum. Güzelim, zengin ve güçlü bir aileden geliyorum, her zaman güzel şeylere sahiptim. Babam bana dik durmayı öğretti; saygı talep etmeyi, ama aynı zamanda başkalarına da saygılı davranmayı. Nazık olmayı.

Aslında farkı yaratan sonuncusu.

Popüler olduğum için, birçok popüler arkadaşım vardı. Ama hiçbirisi gerçek arkadaşım gibi *gelmiyordu*. Kızlar, açıkçası, acımasız olmasa da, çok kötüydü. Kinciydiler. İki yüzlüydüler. Her biri sana gülümserken, balo kraliçesi olmak gibi saçma sapan bir şey için seni en iyi şekilde sırtından bıçaklamanın planını yapıyordu.

Erkekler de aynı derecede kötüydü. Utanç verici, gürültücü bir şekilde aşırı maço davranıyorlardı. Kibirli ve kendini beğenmişlerdi. Ve kendini beğenmişlerdi. Birinin bu kadar zengin, güçlü ve ayrıcalıklı olup da *hala* pislik olabileceğini hiç anlamadım.

Her neyse, sonunda lisede "buz kraliçesi" olarak tanındım. Zengin, şımarık pisliklerin, Porsche'lerinin arkasında onlara el işi yapmadığınızda size taktıkları isimler inanılmaz.

Elbette bunun çoğu, erkeklerin *pislik* olmasıydı. Gürültücü, kaba, iğrenç ve zorba insanlardı. Ama aynı zamanda, liseye geldiğimde içimde bir karanlık olduğunu da fark etmişim.

Çoğu kız, gül yapraklarıyla kaplı yataklar, onları ayaklarından kaldıran yakışıklı prensler ve klişe romantik komedi filmlerindeki tanışmalar hayal eder. Ben hiç öyle bir şey istemedim.

Spor arabasının arka koltuğunda, preppy bir pisliğe oral seks yapmak *kesinlikle* istemiyordum. Ama... Beyaz Atlı Prens'i de istemiyordum. Güller, büyük jestler, mum ışığında akşam yemekleri istemiyordum... Tamam, belki biraz istemiştim, ama filmlerdeki gibi değil.

Hayal kurduğumda, zihnimi ateşli yerlere götürdüğümde, *The Notebook*'taki baş döndüren öpücükleri hayal etmedim. Gün batımında beni kollarına alıp götürecek, kişiliği yerine gamzeli ve çenesi olan sarışın bir adam istemiyordum.

Jason maskesi takmış bir adamın karanlıkta peşimden koşmasını, beni yere atmasını, dövmesini ve yürüyemeyecek hale gelene kadar *sikmesini* istiyordum.

Ama lisedeki hiçbir erkek, ben deli olup *bunu istesem* bile, bunu benim için yapamazdı.

Greymoor Malikanesi'nin ön cephesine bakarken alt dudağımı dişlerimin arasına alıp titriyorum. Beş dakikadır burada duruyorum. Belki on.

Her neyse, *neden* burada olduğumu biliyorum: Nero beni ne kadar korkutsa da, bana daha önce sadece bir kez deneyimleyebildiğim karanlık, ahlaksız ve lezzetli bir sapkınlık sunabilir.

...*onunla* birlikte, hep düşündüm. Tahmin ettim. Hayal ettim.

Geçen gün Laz'ı o kitabı elinde tutarken gördükten sonra, artık o kadar emin değilim.

Nero bu profile uyuyor. Deli, vahşi ve gözlerinde kurt gibi bir ışıltı var. Onunla ilk kez tanıştığınızda, birkaç dakika içinde onun *tam da* rızaya dayalı rızasız oyunlardan ve karanlıkta kızları kovalamaktan hoşlanan türde bir insan olduğunu anlayabilirsiniz.

Laz ise nazik. Çekici. O... şey... deli ve vahşi *değil*. Bu da bir yandan onun bu tür şeylere ilgi duyduğunu hayal etmeyi zorlaştırıyor.

Ama yine de, *beni* gören biri, benim vanilya seksten hoşlanan iyi bir kızdan başka bir şey olduğumu düşünebilir mi? Yani, evet, küstah ve gürültücü olabilirim ve hiç kimse beni paspasla karıştırmadı. Ama içtenlikle, kimse benimle tanışıp "şeyim" in yere yatırılıp zorlanmak ya da fahişe gibi sikilirken külotumun yırtılıp ağzıma tıklılması olduğunu tahmin edeceğini sanmıyorum.

Ya da "hayır" kelimesini duymayan maskeli adamlar.

Titrek bir nefes alıp, ciğerlerimdeki karışıklığı dışarı vermeye çalışıyorum.

Bu gece, o zaman *kim* olduğu önemli değil. Laz. Nero. Hatta başka biri bile olabilir.

Bu gece, kiminle buluşmak için burada olduğumu çok iyi biliyorum. Kaçmak için. *tahrip edilmek* için.

Ve neden burada olduğumu da çok iyi biliyorum.

Bunu istiyorum.

...En azından, istediğimden eminim.

Bu yüzden sonunda caddenin karşısına geçip Greymoor'a doğru yürüyorum. Bu sefer erken gelmedim, yani Tanrı'ya şükür başka bir çift cinayet izleme şansım yok.

O olay kafamda tekrar tekrar canlanınca kaşlarım çatıldı. Ama geçmişte takılıp kalmak yerine, bunu kafamdan atmaya karar verdim.

Nero'nun kim olduğunu *biliyorum*. Onun kontrolündeki imparatorluğu ve bu işin ne anlama geldiğini biliyorum.

Hâlâ buradayım, kanım damarlarımdan sıvı ateş gibi akıyor.

... Uyluklarımın arasında zonklayan bir sıcaklık.

Ön kapının kilit şifresi değişmiş. Nero yeni şifreyi bana mesajla göndermiş, geç kalmamam için de hatırlatma yazmış.

Ayrıca bana güvenli kelimemi de hatırlattı: Vanquish.

Ama bir uyarı da vardı: Eğer kullanırsam, sadece bu gece bitmez. *her şey*, sonsuza kadar.

Ve bu yüzden Kool-Aid'i içtiğimi biliyorum. Çünkü adam bana kelimenin tam anlamıyla bir çıkış yolu verdi. Sonsuza kadar.

Ve ben hala buradayım.

Kapıyı ittiğimde menteşe gıcırdadı, sonra arkamdan *sertçe* kapatınca daha da yüksek sesle gıcırdadı.

Geniş giriş holü karanlık, tek ışık kaynağı dışarıdaki sokak lambaları ve şehrin genel ışığı.

Gözlerim hemen, geniş merdivenlerin süslü oyma korkuluğunun altındaki finial'e yapıştırılmış bir kağıt parçasına takıldı ve sessizce oraya doğru yürüdüm.

Üzerinde sadece dört kelime yazan bir not.

Koş koş koş, prenses...

Yen.

Yarım saniye boyunca, bu kelime dilimin ucunda dolanıyor, bu çılgınlığı durdurmak için dışarı çıkmak istiyor.

Ama onu geri itiyorum ve lanet olsun, *gömüyorum*. Artık geri dönüş yok.

Ayakkabılarımı çıkarıp ön kapının yanına bırakıyorum, çoraplarımı giyiyorum.

Boğazım sıkışıyor. Ellerim titriyor. *Her* şeyim titriyor.

Ev tamamen sessiz. Tek bir ayak sesi, gölgelerin arasından süzülen tek bir fısıltı bile yok. Ama onun burada olduğunu biliyorum. Duvarların her çatlağından sızan karanlık enerjisini hissedebiliyorum. Göremesem de yeşil gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Son bir kez derin nefes alıp veriyorum.

Nefes al. Nefes ver. Sonra koşuyorum.

Birinci katın planını belli belirsiz hatırlıyorum, o yüzden orada kalıyorum ve geçen sefer karıştırdığım kitaplıkların olduğu odaya koşuyorum. Nefesim boğazımda sıkışmış, o odadan bir sonrakine geçerken sesim çok yüksek çıkıyor.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Beni nerede beklediğini, saldırmaya hazır olduğunu daha da az biliyorum.

Herhangi bir kapının arkasında. Herhangi bir gölgede saklanmış. Ben yerlerde koşarken eski döşeme tahtalarının her bir gıcirtısında gizlenmiş.

Başka bir koridora koşuyorum, ama aniden, bir oda yerine, koridorda bir dönüş ve kilitli bir kapı var.

Siktir.

Kalbim çarpıyor ve terlemişim, geri dönüp geldiğim yoldan koşarak geri dönüyorum. Sol taraftaki başka bir odaya giriyorum ama... Lanet olsun... *O da* geçen seferkinden farklı görünüyor.

Sanki evin kendisi yer değiştiriyor, onu bulmam için ona yardım ediyor. Sanki beni yakalamak *istiyor*.

Arkamda bir gıcirtı duyuyorum. Kalbim hızla atıyor, damarlarımdaki nabzım hızla atarken, karanlığa bakarak dengesiz ayaklarımın üzerinde dönüp duruyorum.

Hiçbir şey yok. Bana uzanan eller yok. Beni delip geçen yeşil gözler yok.

Tekrar koşmaya başlıyorum, başka bir büyük salondan geçip tozlu, eski bir koridordan aşağıya doğru koşuyorum, ta ki evin arkasındaki başka bir merdivene ulaşana kadar.

Bu sefer, duyularım çılgılık atarken, kasten görmezden geldiğim alarm zilleri çalarken, ikinci kata fırladım.

Koş.

Bu çılgınlıktan kurtul.

Biz, aptal türünüzü binlerce yıldır hayatta tutan hayatta kalma içgüdüleriyiz. Bizi görmezden gelmeyi bırak, aptal.

Başka bir koridorda koşarken onları duyarım. Yavaş ve ölçülü ayak sesleri.

Sanki kovalanmıyorum. Sanki avlanıyorum.

Nero eski mektup arkadaşım *değilse*, onu hiç tanımadığım için paniğe kapılıyorum. Onunla birkaç kez yalnız kaldığımda, beni şiddetle soyup ellerini üzerime koymuştu. Rızam olmadan bana dokunup orgazm olmama neden olmuştu. Tanrı aşkına, bunu ben *uyurken* yapmıştı. Onu burada son gördüğümde, gözünü bile kırpmadan iki kişiyi öldürdü.

Karanlıkta peşimden koşmasına ve beni yakaladığında istediği gibi sikmesine izin verdiğim kişi bu mu?

Delirmiş olmalıyım.

Göğsüm sıkışıyor. Sola, daha dar bir koridora dalıyorum, kırık resim çerçeveleri ve solmuş duvar kağıtlarının önünden geçiyorum.

Arkamda yine bir gıcirtı duyuyorum. Dönüp, boğuk bir çığlık atıyorum. Karanlığa bakarken, ses yine geliyor, yine arkamdan.

Sinirlerim kontrolden çıkmış, tüylerim diken diken olmuş, sırtımdan bıçak sırtı gibi soğuk bir ürperti geçiyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Dilim ağır ve uyuşmuş, ses tekrar duyulduğunda yavaşça uzaklaşıyorum.

"Sana bir teklifim var, *prenses*."

Sesi, tırtıklı bir bıçak gibi karanlığı yırtarak geldiğinde neredeyse çığlık atıyordum. Vücudumdaki her sinir spazm geçiriyordu. Derimin her santimetresi buz gibi olmuştu.

"Kıpırdama, çabuk bitireceğim."

Nefesim ciğerlerimde donar. Nabzımın çarpıntısı kulaklarımı doldurur.

"Ama *kaçmaya* devam edersen, prenses," diye homurdanıyor, "iş çok *pis* yaparım. Canını yakarım. Son damla spermimi senin içine ve üzerine boşaltana kadar vücudundaki her deliği kullanırım."

Gözlerim karanlığa doğru şişer.

"Ne olacak, Milena?" diye mırıldanır. "Gerçi, bilgin olsun, buradan bile güzel amcığının ne kadar ıslak olduğunu *koklayabiliyorum*."

Yine geri çekilmeye başlıyorum. Karanlıktan alçak, karanlık bir kahkaha yükseliyor.

"Ne oldu, bebeğim?" diye alaycı bir şekilde sorar. "İçeri girdiğinde çok cesurdun. On beş dakika dışarıda kendine cesaret vermeye çalıştıktan sonra

"

Yüzüm kızarır. Ayaklarım beni ondan ve onun deliliğinden uzaklaştırmaya devam eder. Onun çılgınlığından. Tehlikeli, karanlık cazibesinden.

"Bu ev *benim*, prenses. Her koridor. Her oda. Her lanet *gölge*... bu arada, *şu anda* saklanmaya çalıştığın *gölge* de dahil. Bir adım daha geri çekilirken yerden gıcırta sesi geliyor.

"Ama *ben. Seni. Görüyorum.*"

Son "sen" kelimesi, *hemen yanımdaki* karanlıktan hırıldayarak çıkar. Ve bu sefer, dönüp *kaçmadan* önce yüksek sesle çığlık atarım.

Çoraplarım cilalı ahşap zeminde kayarken ciğerlerim sıkışır, her adımında zemin altımda gıcırıyor. Arkama bakmıyorum. *Bakamıyorum.*

Çünkü şimdi, onun peşimden koştuğunu hissediyorum, nefesinin enseme okşadığını, hayali pençelerinin beni yakalamak için uzandığını hissediyorum.

Ev etrafımda bükülüp kayıyor. Gölgeler uzayıp kısalıyor. Duvar kağıtları bile nefes alıyor gibi. Her köşe diş gibi, her açık kapı beni yutmak için bekleyen dev bir ağız gibi.

Çatlak bir koridor masasını iterek geçiyorum, gevşek bir halıya takılıp neredeyse düşüyordum. Üçüncü kata çıkan ana merdivenler önümde beliriyor. Artık koşmamın bir mantığı ya da sebebi yok.

Artık tek önemli şey hayatta kalmak.

Merdivenlere ulaşıyorum, üçüncü kata çıkmak için tırabzana uzanıyorum.

Aniden, demir gibi bir el ayak bileğimi kavrar. Bacağım altımdan çekilince çığlık atarım ve merdivenlere yığılır, çarpıp düşerim.

Diz kapağım sert ahşap merdivene çarptı ve bacağымda bir acı hissettim. Ama o çoktan üzerime çullandı. *Her yerimden.*

Hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor ve beni pasif bir kurbandan savaşı bir canavara dönüştürüyor. Geriye doğru tekme atıyorum. O homurdanarak kaçıyor ve topuklarım onun hayalarına değil, uyluğuna çarpıyor.

At kuyruğumu yumruğuyla kavrar, başımı o kadar şiddetle geriye çeker ki saç köklerim merhamet için çığlık atar. Dirseklerle geriye vururum ve nispeten yumuşak bir şeye çarparak homurtuyla karşılık alırım. Elimdeki tutuş gevşer ve merdivenleri tırmanmaya başlarım...

Üç adım bile atamadan.

Ağırlığı üzerime çöküyor ve beni geriye doğru fırlatıyor. Dönüp tırnaklarımı çıkararak çıplak tenine geçiriyorum, o da acı içinde kükrüyor. Beni boğazımdan yakalıyor ama ben ön kolumu ona vuruyorum ve tutuşu gevşediğinde elim kendiliğinden geri çekiliyor ve *ona tokat atıyor*.

Bir saniye boyunca sessizlik hakim olur, yüzüme korku kaplar ve gözlerim fal taşı gibi açılır. Sonra yanaklarımdan bir sıcaklık yayılır ve beni tamamen şaşkına çevirir.

O da bana tokat attı.

...ve bundan nefret etmedim.

Bu, asla kurtulamayacağım hastalığımın bir parçası. Ruhumun lanet olası bir parçası bunu *arzuluyor*.

Boyun eğmek, itaatkar olduğum için değil, benden *zorla* alındığı için.

Sıcaklık yanağımı yakarken, daha da karanlık bir sıcaklık bacaklarımdan arasında zonkluyor.

Tekrar saldırdım, ama nafile. O benim yumruğumu kolayca durdurup beni ters çevirip tekrar merdivenlere çarptığında, boğazımdan acınası bir inilti çıktı.

Sarsılıyorum, nefes nefese, dizlerim bir basamakta, dirseklerim iki basamak yukarıda, yanağım bir üst basamağa bastırılmış durumda. O tekrar at kuyruğumu çekip sırtımı kavislerken çığlık atıyorum.

O, yoga pantolonumun arkasını yumruğuyla tutup dizlerime kadar indirirken, dudaklarımdan hıçkırıklarla karışık inlemeler dökülüyor. Tekmelemeye ve mücadele etmeye çalışıyorum, ama açık avucuyla bir, iki, üç kez kıcıma vuruyor, hassas tenimde patlayan sıcaklık beni çığlık atmaya ve inlemeye zorluyor.

Nero beni tekrar şaplakladıktan sonra, tangamın dantelini kalçalarımdan arasında tutup bacaklarımdan aşağıya doğru yırttı.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdanarak kıcıma tekrar şaplak atıyor ve dudaklarımdan bir çığlık koparıyor. "*Mücadele et. Lanet olsun, bana karşı koy.*" Bu beni daha da sertleştiriyor. Bu güzel küçük amcığı daha da mahvetmek istememi sağlıyor."

Bacağım tekrar tekmeledi, ama o bacağımı yana itip at kuyruğumu daha sertçe çekti ve homurdandı. Acı ve zevk vücudumda patladı, tüm bu çılgınlık beni sarhoş etti.

"Uh-uh-uh, prenses," diye hırıldayarak tekrar *sertçe* şaplak atıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, içim büzülüyor. "Pes edemezsin," diye homurdanıyor. "Bunu sen istedin. Şimdi de iyi bir fahişe gibi çekeceksin."

İki parmağını amıma soktuğunda içimden zevk dolu bir hıçkırık patladı. *Sırılsıklam* olmuştum, ama yine de "nazik" ve "Nero" kelimeleri aynı cümlede hiç kullanılmamıştı.

Parmaklarını içime derinlemesine sokarken nefesim kesildi, gözlerim şişti ve bir çığlık daha boğazımda kaldı. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı, etrafımızı saran karanlığı ıslak seslerle doldurdu.

"Sen çok pis, dağınık, hevesli bir şeydin. Söyle bana, sürtük: Dışarıda, eve bakıp sana yapacağım tüm kötü şeyleri hayal ederken de bu kadar ıslak mıydın? Yoksa benim *avım* gibi gölgelerin arasında koşarken mi bu açgözlü amcığı bu kadar ıslak hale getirdin?"

Parmaklarını tekrar içime sokarken inliyorum.

"Ee..."

Çatırtı.

"Siktiğimin..."

Sok.

"Benim için *ıslan.*"

Aniden üçüncü parmağını da içime soktu. Acı ve zevkten titreyerek çığlık attım, beni genişletip sıırılsıklam amıma *sertçe* vururken.

"İşte böyle, prenses," diye homurdanır. "Benim için her *yeri* batır. Elime damla damla akıt ve bana ne kadar iyi bir seks bebeği yakaladığımı göster. Ayrıca,

bebeğim," diye mırıldanıyor, üzerime eğiliyor, eli hala saçımı sıkıca tutuyor ve üç parmağı acımasızca içeri girip çıkıyor, "benim sikimi gördün." Dudakları kulak mememi keskin bir şekilde ısıyor, amım parmaklarının etrafında kasılırken çığlık atıyorum.

"İkimiz de beni alabilmen için *nazik ve rahat* olman gerektiğini biliyoruz."

Kemerinin şingırdaması ve fermuarının metalik sesini duyunca inlerim. Kıvranıp direnirim, ama ondan kaçabileceğimi düşündüğümünden ya da hala kaçmaya çalıştığımdan değil. Çünkü beni sıkıca kavrayan, daha sertçe bastıran ve *bunu benden zorla alan* hissi beni arzulamaya itiyor.

"Evet, prenses," diye inliyor. "Bağır. Ağla. Tırmalayın beni. Hiçbir şey değişmeyecek. Yine de sikimi o kadar derine sokacağım ki kendi adını bile unutacaksın."

Parmaklarını amımdan çıkarır ve iç uyluklarımı sertçe tokatlar. Ben çığlık atarım, o da tekrar yapar. Aynı el yüzüme yaklaşıncaya titrerim ve o, yapış yapış ıslak üç parmağını ağızıma sokar.

"*Karşı koy lan,*" diye boğuk bir sesle söylüyor. "Kaçmaya çalışırsan bunun sayılmayacağını kendine söyle. Ama mesele şu ki, prenses..."

Titriyorum, ağızımdaki parmaklarının etrafında inleyerek, şişmiş, şişkin sikiğin başının ihtiyacım olan amcığıma bastırdığını hissediyorum. Onu hizalıyor, dudaklarımın etrafında sürtüyor.

"İkimiz de *bunu istediğini biliyoruz.*"

İlk hamlesinde beni sikiğinin her santimiyle delip geçmemesinin tek nedeni, benim onu almaya gerçekten çok dar olmam. O sertçe içime girerken, acı ve zevkten boğuluyorum, bedenim, zihnim ve ruhum *sarsılıyor*.

O çok. Lanet olası. Büyük.

Sanki beni parçalıyor gibi. Sanki o kocaman sikini içime gömerken, ben de onun etrafında ikiye bölünecekmişim gibi. Sadece geri çekilip biraz daha derine girdiğinde, ilk hamlede hepsini almadığımı anlıyorum.

"İşte böyle, bebeğim," diye inliyor ve geri çekiliyor. Vahşi bir hamle ile tekrar içeri giriyor, şişman sikini sıkı ve ıslak amcığma daha da sokuyor. "Benim için *geril*, bebeğim," diye hırlıyor. "O küçük sikilebilir deliği büyük sikimin her santimiyle doldurmama izin ver."

O benim kalçalarımı tutarken, merdivenlere yaslanıp inleyerek, kalın sikini dışarı çıkarıp tekrar içeri sokarken, her itişinde biraz daha derine giriyor. O kadar ıslakım ki, resmen uyluklarımdan damlıyor, ama yine de her santimetre için mücadele etmek zorunda kalıyor.

"İşte böyle, prenses. Siktir, çok iyi dayanıyorsun, iyi bir küçük fahişe gibi. Neredeyse geldik, bebeğim. Seni ikiye bölmek zorunda kalsam bile, bu daracık amcığı her santimini doldurmaya kararlıyım."

Tanrım, ben mahvoldum. Hasta. Ahlaksız. Çünkü bu sözler beni tahrik etmiyor. Beni çılgılık attırmıyor.

Kanımı ateşe çeviriyorlar ve kendimi onun sikinde *ıslanırken* hissederken bacaklarım jöleye dönüyor. onun sikini hissederken.

Bir kez daha çekiliyor ve sonra vahşi bir hırıltıyla içeri giriyor...

Tamamen. Lanet olasıca.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bir vücudun hissedebileceğini hayal bile edemediğim bir şey. Ciğerlerimden nefesim kesiliyor. Gözlerim şişiyor, ağzım merdivenlere doğru açılıyor. O kadar derine girmiş ki, onu boğazımda hissetmememe şaşıyorum.

"Bu amcık *benim*, prenses," diye kulağıma homurdanıyor, göğsü sırtıma yapışmış, bir eli kalçamda, diğeri at kuyruğunu yumruğuna sarıyor. Kalçalarını sallıyor, içimde kocaman sikinin şişip nabzı attığını hissederek nefes nefese kalıyorum.

"Ve istediğim *zaman*, istediğim şekilde, istediğim kadar kullanacağım. Anlaşıldı mı?" Tek yapabildiğim hıçkırarak ağlamaktı.

"*Cevap ver.*"

"*E-evet!*" Boğazım düğümlenir.

Boyun eğmem beni kaplıyor, zorla alınmış. Yavaşça, kendimi bulanık, zonklayan, karanlık bir yere batmaya başladığımı hissediyorum. Sanki derim canlanıyor,

ve vücudumdaki her sinir yanıyor. Onun penisinin her seğirmesi, her damarının her atışı, içimde titreme dalgaları yaratıyor.

"Aferin kızım."

Sonra Nero beni sikmeye başlar.

Neredeyse dayanılmaz. Çok derin. Çok hızlı, çok sert, *her şey* çok fazla.

Ama tam da bu çılgınlık ve çılgınca şiddet içinde, tam da arzuladığım şeyi buluyorum.

Beni sertçe, acımasızca sikerken kasları geriliyor, parmaklarım tutunmak için çabalarken dizlerim merdivenlere sürtünüyor. Üstümü yukarı çekip sütyenimi sertçe yırtıyor. İğrenç bir zevkle inleyip ağlıyorum, meme uçlarım tahtaya sürtünürken vücudumda ecstasy dolu bir acı dalgası yayılıyor.

Yumruğu atımı çekiyor. Avucuyla kıcıma sertçe vuruyor, sonra sıkıca kavrayıp derin, acı verici darbelerle içime giriyor. O çılgın, acımasız hızını sürdürürken zihnim eriyor ve vücudum dağılıyor.

Aniden, parçalara ayrılıyorum.

Siktir.

Oh, lanet olsun.

Boğuk bir çığlık atarak, onun için sertçe boşaldığımı hissediyorum, amım kasılır ve dalgalanır, o içime girerken kalın sikini sıkıca kavrar.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor. "İyi bir prenses gibi benim şişko sikimin üzerine boşal. Lanet olası taşaklarımdan damladığını hissetmeme izin ver, bebeğim."

Orgazm bir kasırğa gibi içimi parçalıyor, son gücümü de alıp götürüyor. Ağlayarak, inleyerek ve sızlanarak merdivenlere yığılıyorum, bacaklarım spagetti gibi, vücudum tamamen bitmiş durumda. Yanağım merdivenlere yaslanmış, ağzım açık.

Ama Nero benimle işini bitirmiş değil. Aksine, az önce kendimi bırakıp bir su birikintisine dönüşmem onu daha da ateşliyor, ateşe dökülmüş benzin gibi.

İtmeleri daha sert, daha derin, daha sert oluyor. Elleri her yerde: göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımı çimdikliyor, boğazımı sarıyor, saçlarımı çekiyor

saçımı çekiyor, kıcıımı tokatlıyor. Oradaki tutuşu sıkılaşıyor. Başparmağı kalçalarımın arasına giriyor.

Oh, lanet olsun...

Tek yapabildiğim, merdivenlerin tahtasına salya akıtarak inlemektir. O ise başparmağını sıkı arka deliğime sokup beni bez bebek gibi sikmeye devam ediyor.

Bu his tamamen tüketici, sanki ruhumun her parçasını alıyor gibi. En mahrem yerimde hissettiğim başparmağının elektriksel hissi, içimden dalgalar halinde yayılan titreşimler göndererek, nefes almaya çalışırken tüm gerçekliğimi döndürüyor.

"Çok... Çok fazla," merdivenlere yaslanarak, kendime bile anlaşılmaz bir şekilde inliyorum. Bunu söylerken bile vücudum bana isyan ediyor, parçalanıyor, kıvrılıyor ve başka bir orgazmı patlıyor.

Nero karanlık bir kahkaha atıyor, kalçalarına karşı çılgınca itişlerini yavaşlatmıyor — kocaman penisi beni parçalıyor ve içimde varlığından bile haberdar olmadığım yerleri hem daha fazlasını hem de merhamet için acıtıyor.

"Öyle mi, prenses?" diye homurdanarak saçımı yumruğuyla kavrar. "E-evet!"

Başparmağını kıcıma sokup çıkarmaya başlar, vücudumu titrete, nefes nefese bir duruma soktu. "Nero..."

lütfe...

Diğer eliyle altıma uzanır ve parmakları klitorisimi sıkıştırdığında, sanki üzerime bir dalga daha çöküyor.

Boşalıyorum.

Sikişiyorum.

Yine.

"Nero!" diye hıçkırarak ağlıyorum.

"Bu çok..." Bir çığlık daha. Bir

kırılma sesi daha.

Orgazm olmayı kesmeliyim.

"Eğer gerçekten çok fazlaysa, prenses," diye mırıldanıyor, uzun bir zevkle inleyerek tekrar içime girerken, "beni içinde tutmaya çalışarak sikimi bu kadar hevesle sıklmazdın."

Başka bir dalga içimi sararken hıçkırarak ağlıyorum, havaya tekme atıp altımdaki tahtaya tırmanmaya çalışıyorum. Dizlerimi birbirine sıkıştırıyorum ama bu sadece onun içimde daha da büyük hissetmesine neden oluyor.

"Lütfen...!"

Nero yine kıkırdar. "Durmamı istiyorsun prenses, ama açgözlü amcığın beni sıkmaya devam ediyor. Bence sen ve o bir kenara çekilip ne istediğinizi konuşmalısınız. O sırada ise..."

O bana acımasızca girerken, başparmağını sikinin yanına derinlemesine sokarken ve at kuyruğumu çekerken çığlık atıyorum.

"Bu. Lanet. *Olsun. Bu. Sırada...*"

Her kelime, sikinin acımasız bir darbesi ile vurgulanıyor.

"Bir ay boyunca yürüyemeyecek hale gelene kadar bu sürtük deliği kullanmaya devam edeceğim."

Bana bir kez daha sertçe giriyor. Bir an için, şişkin, kalın sikini hassas, şişmiş amımdan çıkardığında, rahatlayacağımı sanıyorum.

Acı vermiyor değil. Yani, *acıttıyor*, ama lezzetli, acıtan bir şekilde. Sadece *çok fazla*. Çok fazla zevk. Çok fazla his. Çok... Buna inanamıyorum... Çok fazla orgazm.

Beni kaldırırken nefes nefese kalıyorum, uzuvlarımız birbirine dolanmış, üzerimde kalan azıcık giysi de sarkmış, ayağa kalkıyor ve merdivenlerin geri kalanını tırmanıyor.

Bir an için, belki de doyduğunu düşünüyorum. Bu zevkle ölümün sona erdiğini.

Sonra *beni yere atıyor* ve yumuşak bir yatağa düşüyorum.

Lady Greymoor'un yatağı.

Nero milisaniyeler içinde üzerime atladı, vahşi bir hayvan gibi. Dizlerimin etrafına dolanmış külotumu ve yoga pantolonumu avuçladı, bacaklarımı geriye doğru itti, dizlerimi göğüslerime doğru bastırdı, beni ikiye katladı.

Gözlerim, ayak bileklerimden uzanıp parmaklarını yavaşça boğazıma dolayan onun çılgın, vahşi yeşil bakışlarına kilitlenir.

Oh, lanet olsun...

Şişmiş, kalın sikini dövülmüş amıma soktu, içime tamamen girerken beni acı ve karanlık bir zevkle inlettirdi.

Sert ve derin bir şekilde beni sikmeye başlar, boğazımı daha da sıkı kavrar.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kendimi *tekrar* boşalırken hissederken, hayal bile edemediğim bir zevk içimde patlıyor.

Ve yine.

Ve yine.

"Dur."

"Lütfen."

Onun durmasını *istediğimden* değil.

Orgazm olmayı durdurmam gerekiyor, yoksa bayılacağım.

"Yapamıyorum..."

"Yapabilirsin prenses," diye kulağıma hırıldayarak, kulak mememi ısırarak beni ezdi. "Ve yapacaksın da. Benim sikimi iyi bir kız gibi alacaksın ve senin orospu, açgözlü küçük amcığın, *ben* bitirdik *diyene* kadar sikimin üzerinde boşalacak."

Boğazımdan zevk ve boyun eğmeyle dolu bir hıçkırık çıkıyor. "Çıkar..."

"O zaman üstüne gelme." "Lütfen..."

"O zaman aç bir orospu gibi sikimi boğmayı bırak, bebeğim," diye hırıldadı.

İçimde *daha da* büyüdüğünü hissedince acınacak bir şekilde inlerim. Ağır testisleri her acımasız itişinde kıcıma çarpar. Eli hala boğazımda, nefes almamı engelliyor. Diğer eli bacaklarımın arasına kayar, şişmiş, ağrıyan klitorisimi sıkıştırır.

İçimde büyüyen, şişen his, dayanabileceğimden daha fazla.

Dayanabileceğimden daha fazla.

Sinir sistemimin dayanabileceğinden daha fazla.

Vücudu bana karşı çılgınca bir çılgınlık içinde: kasları gergin, elleri tutuyor, tırnakları çiziyor, nefesi hırıltılı. Dişleri boynumu tırmalıyor ve tam içimden patlayacak gibi hissettiğim anda boğazıma sıkıca yapışıyorlar.

Acı içimi deliyor, içimi parçalayan, ruhumu parçalayan, zihnimi uyuşturan, vücudumun parçalara ayrıldığı hissiyle karışıyor, ama beni uçuruma iten o ısırik.

Acı ve zevk karışımı. Lanet ve coşku karışımı.

Çılgınlıkların, tırnaklarımın sıcak ete ve sert kaslara batışının sadece belli belirsiz farkındayım. İçimde şiddetle atan penisinin, içimi dolduran menisinin. Orgazmım beni cehenneme sürüklerken, duvarlarımın onu sıkıca kavradığının.

O içimden çıkarken bacaklarımın arasındaki acıyla hafifçe inliyorum, penisi benim ve onun menisiyle parıldıyor, biraz kanla pembeye boyanmış.

Yatağa yığılırım, vücudum *harap olmuş*, nabzım kulaklarımda çılgınca atarken kendime çöküyorum.

"Henüz değil, prenses."

At kuyruğumu yumruğuyla kavrar ve morarmış, hırpalanmış vücudumu yukarı doğru hareket ettirir, şişmiş, ağır sikini yüzümün hemen önüne getirir.

"O güzel ağzını aç ve iyi kızların pisliklerini nasıl temizlediğini göster bana."

Donakaldım. Ciddi olamaz. Penisi hala bizim spermimizle kaplı. Üzerinde benim *kanım* var.

Nero'nun delici yeşil gözleri benimkilerle kilitlenir ve aşağı uzanıp hala çok sert olan sikini yavaşça okşamaya başlar. Diğer eli saçlarımı sıkıca kavrar.

"*Ağzını geniş aç*," diye karanlık bir sesle mırıldanır.

Tanrım, yardım et, yapıyorum.

Dudaklarım aralanır. Yapışkan, ıslak sikini dudaklarımın arasına bastırırken sessizce inlerim. Dilimin üzerinde, boğazımın derinliklerine doğru kayarken onun tadını, kendimin tadını alıyorum. İnler, dışarı çıkar, sonra tekrar içeri girer.

Sonra tekrar yapar. Ve tekrar.

Penisi demir gibi sertleşir, çılgınca, acımasız vuruşlarla yüzümü sikmeye başlarken çenemi gerer. Eli vücudumda aşağı kayar ve klitorisimi ovmaya başladığında hem acı hem de zevkten inlerim.

"İşte böyle, prenses," diye homurdandı. "İyi bir kız gibi sikimi temizle."

Tekrar tekrar, tekrar *tekrar* sokar, ta ki aniden karın kasları gerilip sikinin ağzımın içinde şişmesiyle onun inlediğini hissedene kadar.

Kahretsin. Boşalıyor. Yine.

Ben de.

Son, acı verici orgazm boğazımı sıkıp hayatımı içimden çekip alırken, ben sadece inleyip mırıldanıp sikinin etrafına salya akıtabiliyorum. Nero homurdanıyor ve sıcak, yapışkan sperminin ağzımı doldurduğunu, dudaklarımın kenarlarından sızdığını hissediyorum.

Başka bir derin iniltiyle çekilir, şişkin, seğiren sikini okşayarak dudaklarımın ve yanaklarımın üzerine, boğazımın içine daha fazla sperm sıçratır.

Gözlerim zar zor açılıyor. Anında, o yavaşça, tembelce kendini okşarken şiddetli yeşil bir çarpışma ile karşılaşılıyorlar. Eğilip, yüzümdeki menimi parmağıyla alıp yavaşça ağzıma sokuyor.

"Yüzün benim spermimle kaplıyken çok güzel görünüyorsun," diye fısıldar, saygıyla.

Neredeyse *tatlı bir şekilde.*

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, yüzünü indirir, gözleri hala benimkilere kilitli, ve beni öper.

Yavaşça. Derinlemesine. Dilinin benimkiyle dans ederken, spermlerinin hala dudaklarımda olduğunu umursamadan.

Bu delilik.

Lanet olsun.

Ve en *tatlı lanet olası unutkanlık*.

NERO

Kendimi bir avcı gibi hissediyorum.

Kötü anlamda değil. Bu kelimeyi hiç de olumsuz anlamıyla görmüyorum. Bence bu kelime, korkakça veya kötü eylemler gerçekleştirenleri tanımlamak için çok fazla kullanılıyor. Ama onlar aslında *avcı* değil. Sadece iğrenç insanlar. Canavarlar. Kötü, pis insanlar.

Gerçek avcılar gölgelerde saklanıp çocukların fotoğraflarını çekmeye çalışmazlar. Kadınları arabalarına bindirmek için yalan söylemezler veya başkalarının talihsizliklerinden yararlanmazlar.

Onlar sadece yer kaplayan pislikler, bana kalırsa hepsi bir araya toplanıp kurşuna dizilebilir. İyi ki kurtulduk.

Yani, hayır. Kendimi avcı gibi hissettiğimde, masum insanları avlayan şehvetli bir canavarı kastetmiyorum. Kendimi *kral* gibi hissediyorum. Ormanın en üstün avcısı gibi, avının ganimetinin tadını çıkarıyorum.

Çünkü ben *tam olarak* bunu yapıyorum.

Yatağın başlığına yaslanıp, bir dizimi yukarı kaldırmış, diğer bacağımı gevşekçe uzatmış durumdayım. Gözlerim, önümde uzanmış avıma, kendini beğenmiş, kibirli bir tatmin duygusuyla yapışmış durumda.

Milena.

Şu anda yarı baygın durumda, bacağımın yanındaki çarşaflara dolanmış. Yoga pantolonu ve sütyeni bir ara bir kenara atılmış. Ama külotu hala bir ayak bileğinde ve gömleği hala göğüslerinin üzerinde.

Çorapları da hala giyili, bu da bana garip bir şekilde sevimli geliyor.

Saçları *berbat* durumda. Cildi kızarmış, kırmızı lekelerle kaplı ve benimle *kaplı*, her anlamda.

Çürükler, sanki çılgın bir sanatçı ona dev bir fırça ve mor ve mavi boya kutuları ile çalışmış gibi cildini boyamış, özellikle boğazı, göğüsleri ve uylukları. Boynunda ve göğsünde kuruyan spermim parılıyor.

İç uyluklarında hala kan izleri var.

Tembel, uyuşuk, memnun bir gülümseme dudaklarımın köşelerini yukarı çekiyor.

Komodine uzanıp çekmeceyi açıyorum ve bir paket sigara ile babamın eski bakır Zippo çakmağını çıkarıyorum — üzerinde kurt yüzü oyulmuş ve altına "*Homo homini lupus est*" yazılmış olan.

İnsan insana kurttur.

Milena, çakmağı çakıp fitili yakıp sigarayı dudaklarımın arasına götürdüğümde hafifçe kıpırdanır. Yavaşça bir nefes çekince ucun turuncu renkte parladığını görürüm, çakmağı sehpaye bırakıp tavana doğru nefesimi veririm.

Bu noktada çoğu insan konuşur. Durumu kontrol eder. Tüm o çılgınlığın ardından olayları değerlendirir. Belki romantik bir hava yaratmak için yumuşak ve samimi bir şeyler fısıldar.

Ama ben çoğu insan değilim ve bu romantizm değildi.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

Yavaşça bir nefes daha çekip gözlerimi ona doğru kaydırdım. Yara bere içinde, çenesinde kuruyan spermimle bile...

Güzel.

Yıkılmış, sahiplenilmiş bir güzellik.

Gözlerimi ayırmak istemediğim bir güzellik, bu da benim için kafa karıştırıcı ve kesinlikle karakterime aykırı.

İnsanlarla bağlantı kurmak için seks kullanmam. Tam tersine. Seks, mesafe yaratmak için kullanırım. Daha güçlü duvarlar örmek için.

On üç yaşımdan beri böyleyim. *Ondan* beri.

Bana, görmem için çok küçük olduğum şeyler
gösterdiğinden beri. Titreyerek başımı sallıyorum.

"Ben yapmam," diye sessizce homurdanıyorum.

Milena kaşlarını kaldırıyor, dudaklarımın arasındaki kanıtı incelerken hafifçe
sırıttıyor.

"Şey... sık değil," diye ekliyorum hafifçe gülümseyerek.

"Sadece özel günlerde mi?" diye alaycı bir sesle soruyor, sesi
hala kısık. "Öyle bir şey."

Karnının üzerine dönerek yüzünü buruşturur, bir anlık acı yüzünü buruşturur ve
dirseklerine dayanarak kendini kaldırır.

"Aynı," diyor. "Sadece burada ve orada." Gözleri ağzımdaki dumana düşüyor.
"Ben..."

Başımı sallıyorum. Düşünmeden bir nefes daha çekiyorum, sigarayı
dudaklarımdan alıp ona uzatıyorum.

Sigara alırken parmakları benimkine dokunur. Yumuşak, şişmiş dudakları
sigarayı sararken, nefes alırken yüzünde bir kez daha acı bir ifade belirir ve
sigaranın ucu parlar.

Dudaklarının az önce benim dudaklarımdan olduğu yere sarılması garip bir şekilde
samimi geliyor.

Sanki az önce yaptığımız her şey - onu kovalamak, onu sertçe sikmek, onu
spermimle doldurmak, yüzüne döküp sonra öpmek - yeterince "samimi" değilmiş
gibi.

Bu mantıklı değil, ama sigarayı bana geri vermeden önce bir kez daha yavaşça
içişini izlerken bu düşünceyi kafamdan atamıyorum.

"Teşekkürler."

Başımı sallıyorum, yanağını katlanmış kollarının üzerine dayarken gözlerimi
ondan ayıramıyorum. "Peki... Bu evin şifresini ve burada serbestçe dolaşma
hakkını nasıl elde ettin?" "Muhtemelen bu *benim* evim olduğu için."

Başını kaldırdı, belki biraz fazla hızlı. Yine yüzünü buruşturdu. Bakışları benimkilerle buluştu.

"Bekle, ciddi mi?"

Başımı salladım. "Birkaç yıl önce satın aldım." Kaşları çatıldı.

"Neden?"

Omuz silkiyorum ve başka yere bakıyorum. "Perili evler havalıdır" ya da "eskiden 'eski Greymoor evi'nin önünden geçerken hep çok güzel olduğunu düşünürdüm" gibi bir şey söylemekten daha kolay ve basit.

Ya da "bir gün burayı eski ihtişamına kavuşturup, şu anda geçmişimin hayaletleriyle paylaştığım mezarlık yerine evim yapmak istiyorum" demek.

"Ne için kullanıyorsunuz?"

Ona bir bakış attım. "Çeşitli şeyler."

Bunu söylediğim anda, gözlerinde soğuk bir kötülük parıldadığını görüyorum, ama o bunu zoraki, kırılğan bir gülümsemeyle çabucak gizlemeye çalışıyor. Yine sigareme uzanıyor ve onu alırken parmakları bir kez daha benimkine değişiyor. Ama bu sefer sigarayı alırken benden başka yere bakıyor.

"Kızları buraya getirip kovalamak, yakalamak ve sikmek gibi çeşitli şeyler mi?"

Sözler, sanki bir sandviç sipariş ediyormuş gibi, duygusuzca dudaklarından dökülüyor. Bilerek soğuk. Kasten açık sözlü.

"Genelde hayır."

Sonunda bana tekrar baktığında kaşları çatıldı.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, uzanıp sigarayı parmaklarından alıyorum. Yavaşça bir nefes çekiyorum, gözlerim hala ona kilitliken dumanı tavana doğru üflüyorum. "*Kıskandın mı*, prenses?"

Dudakları sıkılaşır. "*Hayır*," der aniden. "Sadece sana inanmıyorum."

Gülerek sigarayı ona geri veririm. "Neden?"

"Sadece inanmıyorum."

Sırıttım. "*Neden*?"

"Çünkü *sen... sensin.*"

Daha da geniş bir gülümsemeyle, "Peki *benim* neyim seni bu kadar güvensiz yapıyor?"

O şeytani bir gülümsemeyle gülümser. "Bana sorun çıkaran biri gibi geliyorsun," der kıkırdarak. "Hepsi bu."

Sanki buz gibi bir bıçak beynimi kesiyor.

Her şey soğuyor. Her şey kapanıyor, kömürleşmiş kemikler gibi karanlığa gömülüyor.

Sen tam bir baş belasısın, küçük oğlum.

Kanım damarlarımdan şurup gibi akıyor, nabzım içimde bir yerlerde uzak bir *POUND POUND POUND* sesi çıkarıyor.

Gelip biraz daha sorun çıkarmak mı istiyorsun?

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Gelmeyeceğim."

Milena kaşlarını kaldırır, gülümsemesi genişler. İpuçlarımı tamamen kaçırıyor. "Sorun çıkarmayacaksın?" Bana tembelce sırtıyor. "Saçmalık. Sen..." *"Değilim lan."*

Sözler ağızımdan acı küfürler gibi fırlar, ortamı tamamen bozar. Milena'nın başı birden yukarı kalkar, gözleri fal taşı gibi açılır ve şoktan ağzı açık kalır.

Buna odaklanmıyorum. Kafamın içindeki gürültüden başka hiçbir şeye odaklanmıyorum ve aniden yataktan kayarak ayağa kalkıyorum. Sigara izmaritini komodinin üzerindeki kristal küllüğe saplayıp odadan fırlıyorum.

Giysilerim hala dışarıdaki sahanlıkta. Hızla giyinip, onun da dışarıya attığı giysilerini de alıp giyindim.

Yatak odasına geri giriyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek giysilerini yatağın ayak ucuna atıyorum ve gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

Milena bana bakıyor, yüzü solgun, kaşları karışmış. "Şey... Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," diye soğuk bir şekilde homurdandım. "Burada işimiz bitti."

"Oh," diyor sessizce.

Buna odaklanmak istiyorum. Bu lanet olası şeyi üç dakika geri almak istiyorum, geçmişin hayaletleri beni parçalamak için ortaya çıkmadan önce hissettiğim o garip huzur hissine.

Artık çok geç.

"Kapının yerini biliyorsun," diye homurdandım.

Ona bir bakış attım, bana bakışından çenem gerildi.

Şaşkın. Endişeli, belki. Muhtemelen kızgın.

Ama şu anda bununla ilgilenebilecek durumda değilim.

Bu yüzden tek kelime etmeden arkamı dönüp odadan çıkıyorum ve onu orada bırakıyorum.

...Onu benim deliliğime sürüklemeyi önce.

MILENA

Kendime rahatlamam gerektiğini söyleyip duruyorum.

Bir felaketten kurtulduğumu. Kontrolüm dışında bir şey tarafından ezilmeden veya yaralanmadan kurtulduğumu.

Ama bunun yerine kendimi boş hissediyorum.

Dans çantamın fermuarı sıkışınca kolum seğiriyor. Ona kızgın bir bakış atıyorum, boşluk hissi midemi kemiriyor, sonra tekrar çekiyorum. Bu sefer fermuar gürültüyle açılıyor, yırtılma sesi boş soyunma odasında yankılanıyor.

Her an provaya gelenler gelmeye başlayacak. Ama ben bir buçuk saattir buradayım, bodrumdaki ağırlık odasındaki koşu bandında koşuyorum. Koşmayı seviyorum, ama son günlerde babam en az iki adamının beni takip etmesini istiyor. Ve Central Park'ta her adımını takip eden iki dev, huysuz, gülümsemeyen adamın olması, sandığınız kadar motive edici *değil*.

Bu yüzden bazen buraya erken gelip hayali kaldırımları koşuyorum. Madam Kuzmina bunu biliyor ve birkaç ay önce bana yan kapının şifresini verdi.

Terli koşu kıyafetlerimi çıkarıp duşlara doğru yürürken, suyun ısınmasını bekliyorum. Ağrıyan kaslarımı masaj yapan suya inkar edemediğim bir iniltiyle karşılık veriyorum. İki gün önceki Greymoor'daki çılgınlıktan kalan morluklarımı ve ağrılarımı yıkarken yüzümü buruşturuyorum.

Nero o zamandan beri ortalarda yok.

Bunun ona "sorun çıkarıcı" dediğim için olduğuna inanmıyorum: altı yaşından büyük birinin buna birazcık bile kızması delilik olur, beni dışlayacak, buz gibi davranacak ve ortadan kaybolacak kadar kızması ise daha da delilik.

Ama ben, onu mantıklı, hatta tamamen normal sayılabilecek, *yatak sohbetleri yapan* Nero'dan, iletişim kurmanın imkansız olduğu kara bir duvara dönüştüren bir şey söyledim.

Bir saniye önce, az önce yaptığımız çılgınlığın ardından huzurlu bir an yaşıyorduk. Bir saniye sonra ise o yoktu.

Ve neden canımı yaktığını bilmiyorum. Neden *mutlu* olmadığını bilmiyorum.

O benim erkek arkadaşım değil. "Biz" hiçbir şekilde, hiçbir biçimde "biz" değiliz. Sadece son derece boktan seks oyunlarına karşı karşılıklı bir ilgimiz var.

Hatta Nero ile birlikte olmak ya da *ona* sahip olmak beni korkutmalı. Daha karanlık, daha derin ve daha vahşi olabilme yeteneği, büyük bir tehlike işareti olmalı.

Orgazm seli bir yana, onun hedefinden çıkmış olmaktan *rahatlamış* olmam gerekirdi.

Öyleyse neden aptal bir ergen gibi telefonumu kontrol edip, ondan mesaj gelip gelmediğini merak ediyorum?

Su belirli bir noktaya çarptığında tekrar irkildim ve vücudumu kaplayan izlere baktım.

Tanrım, ben bir istismar kurbanı gibi görünüyorum.

Soyunma odasının kapısı gürültüyle açılır ve beni irkiltir.

Nero.

Bu düşünce beynime çarptığı anda içimden bir ürperti geçer, kapı açıldığında aklıma gelen ilk şeyin bu olması hoşuma gitmez.

Ama öyle değil. Nero, yani.

"N'aber, bayan? Erken gelmişsin."

Omzumun üzerinden Brooklyn'in soyunma odasına girdiğini görüyorum. Ağır dans çantasını omzundan inkarcı bir şekilde atıyor.

Başımı düşün altına eğerek başımı sallıyorum. "Evet, aşağıda koşuya çıktım."

"Central Park'ta yaşadığının farkında, değil mi?"

Gözlerimi devirip, üstünü çıkarırken ona bakıyorum. İkimiz de bir an gerginleşiyoruz, gözlerimiz birbirimizin yaralı vücutlarını inceliyor.

Gerginlik havada asılı kalır, boşluğu sadece düşün sesi doldurur. "Brook..."

"Sen sormazsan ben de sormam," diyor sessizce.

Kaşlarımı çatıyorum. "Siktir et. Bunları nasıl aldığımı *biliyorum* ve suç değil." Gözlerim öfkeyle kaburgalarındaki siyah izleri inceliyor. "Brooklyn, kim yaptı bunu..."

"Bunu bırakabilir miyiz?" diye mırıldanıyor, gözleri bana yalvarıyor.

"*Lütfen?*" "Hayır, Brooklyn. Bunu görmüyorum ve..."

Kapı tekrar gürültüyle açılır. Bu sefer içeri giren Val'dir, dans çantası kaslı omzunun üzerinden sarkmıştır.

"Dostum, hadi!" Brooklyn ters bir şekilde dönüp kendine bir havlu kapar.

Gözlerimi devirip duşu kapatmadan önce kendimi durulamayı bitirmek için arkamı döndüm ve ben de bir havlu aldım.

"Ne?" Val kaşlarını çatarak, yüzünde tamamen ilgisiz bir ifadeyle çantasını yere bırakır. "Sizin memelerinizi milyonlarca kez gördüm, ikinizin de."

"Evet, erkekler için soyunma odası *var*, gerizekalı," diye iç çekerek havlumu vücuduma sıkıca sararak dolabıma doğru yürüdüm. "Bu arada, son zamanlarda sadece senin kullandığını sanıyordum?"

Val'in bazen bizim soyunma odasını kullanması şimdiye kadar hiç garip gelmemiştir. Ama son birkaç aydır, Dove'u, yeni dansçılarımızdan biri, rahatsız ettiği için, bunu yapmaması gerektiğine karar verdik. Dove bunu söyleyecek kadar rahatsız değildi, ama şirketteki diğer kızlar için durum oldukça açıktı ve bu da gayet normaldi.

Tabii ki, onun nedenleri hakkında yüzlerce farklı teori var ve bunlar bazen onun geçmişiyile ilgili *binlerce* farklı dedikoduyla bağlantılı. Babasının Marchetti İtalyan mafya ailesinin başı Cesare Marchetti olduğu herkesin malumu, ama neden birkaç yıldır New York'ta olmadığı bilinmiyor.

Fransa'da psikiyatri koğuşu. İsviçre'de rehabilitasyon merkezi. "Mars İmparatoriçesi" dediklerini duymamış olmama şaşıyorum.

"Cidden," diye mırıldanır Brooklyn, havlusunu bırakıp Val'i görmezden gelerek taytını giyer. "Git erkeklerin dünyasında oyna."

Val, koyu renk saçlarını parmaklarıyla tararken kaşlarını çatıyor. "Evet, şey..." diye kaşlarını çatıyor. "Şu anda cennette sorunlar var. Sorun olmazsa ben burada soyunacağım. Merak etme," diye homurdanarak tişörtünü çıkarıyor. "Uluslararası gizemli kadın gelmeden gitmiş olurum."

Brooklyn'e bakıyorum, o da bana bakıyor. Sonra ikimiz de Val'e dönüyoruz.

"Ne yaptın?"

Gözlerini devirip arkasını dönerek kot pantolonunu indirip taytlarına uzanmadan önce
taytına uzanır.

" 'Fuck around and find out' deyimini bilir misin?" diye soruyorum. "Bu iyi olacak. Kimi sikmişsin?"

"Étienne'in kız arkadaşı."

Brooklyn yüzünü buruşturur ama Val hemen parmağını kaldırır.

"Buradaki Bayan Yargıç benim boğazıma tırmanmadan önce, ben *davet edildim*. İşleri biraz renklendirmek ve başka bir erkek getirmek istediler..." Omuzlarını silker. "Benim itibarım..."

"Kendinden bir mil önce gelir," diye araya girdim. Val dramatik bir şekilde eğildi.

"Aynen," diye sırttı.

"Ee...?" Brooklyn ısrar eder. "Eğer onlara katılmak için davet edildiyse, bizim ünlü konuk sanatçımızla nasıl batırdın?"

Étienne normalde Paris Opera Balesi'nde dans ediyor. Ama iki aylığına buraya konuk olarak geldi.

"Öncelikle," Val homurdanarak orta parmağını kaldırır. "Siktir git." "Sadece ne olduğunu anlat," diye iç geçirerek gözlerimi deviririm.

"Tamam," diye mırıldanır Val. "Étienne heteroseksüel, yani bu sadece onunla ilgili bir şeydi.

Ama..." Üstünü giyerken kaşlarını kaldırır. "Görünüşe göre Simone

onunla öyle inlemiyor..." Brooklyn

sırıttı. "Oh, *lanet olsun*."

"Dostum, bana mı anlat," Val iç çekerek. "Ayrıca, yani, boyut olarak, garipti..."

"Ah-dat-dat-dat-dat," Brooklyn sözünü keserek, başını ve parmağını sallayarak leotardını yukarı çekiyor. "Hayır. *TM-lanet olsun*, dostum."

"Demek bu yüzden bir süreliğine erkekler tuvaletine giremezsin," diye iç çekiyorum.

Val başını sallar. "Aynen öyle. O, kız arkadaşının aslında başka bir erkekle birlikte olduğunu *öğrendi*. Ama bu benim sorunum değil."

"Hayır, sadece bizim," diye gülümsedim ona. Hepimiz işimizi bitirip kapıya doğru yönelirken.

Brooklyn beni bir saniye tutar.

"Hey," Val'in duyamayacağı bir mesafeye geldikten sonra sessizce diyor. "Bak, gördüğün şey..." Yüzüm buruşuyor. "James?" diye soruyorum sessizce.

Bana yalvaran bir bakış atar. "*Bitti*, tamam mı? Gerçekten, artık bir şey yok. Yemin ederim, ben iyiyim." Kaşları yukarı kalkar. "Tamam, şimdi sıra sende."

Yüzümü buruşturuyorum. "Pas."

"Siktir et. Ne oldu?"

Oh, bir manyak tarafından perili bir malikanede kovalandım, feci şekilde dövüldüm ve sayamayacağım kadar çok kez boşaldım. Önemli bir şey değil.

Bunu düşündüğüm anda, başka düşünceler ve duygular içime sızdı.

Boşluk. *Neden* boş hissettiğime dair kafa karışıklığı.

"Hiçbir şey."

O inleyerek gözlerini devirdi. "Bayağı bir motorcu çetesi tarafından sikilmişsin galiba."

Ben burun kıvırıyorum. "Yok, sadece yarısı."

O sırttı. "Adi herif."

"Siz kaltaklar geliyor
musunuz?"

"Evet, bana öyle deme," Brooklyn, Val'in kapıda beklediği yere doğru yürürken ters bir şekilde cevap verdi.
kapının yanında beklerken.

"İngilizlerin '*cunt*' kelimesini hala kullanıyor olmalarına hep hayran olmuşumdur," diye omuz silker ve kapıyı açarken sırtarak.

"Bana '*cunt*' dersen," Brooklyn tatlı bir sesle diyor, "senin sikini kesip kıcına sokarım..."

Soyunma odasından çıkıp neredeyse doğrudan Kir Nikolayev'in *üzerine* çıkınca, dünyadaki tüm hava emilmiş gibi oldu.

Ayağım takılıp duruyorum. Mucizeler mucizesi, *Val* bile ne diyeceğini bilemiyor gibi. Neredeyse Kir'in göğsüne çarpacak olan Brooklyn, şok olmuş yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ona bakıyor.

"Siktir..." diye boğuk bir ses çıkar.

Onu burada görmek *o kadar da* garip değil. New York'un en tartışmasız güçlü Bratva liderlerinden biri olarak şehrin yarısını yönetmediği zamanlarda, Kir ara sıra Mercury Tiyatrosu'na uğrar.

Sonuçta binanın sahibi ve şirketin baş finansörü.

Ayrıca *rahatsız edici derecede* yakışıklıdır. Koyu saçları, büyüleyici koyu gözleri ve Armani mankeni gibi bir çene hattı vardır, ki giyim tarzı da öyle.

Karanlık gözleri üzerimizde dolaşırken hepimiz donup kalıyoruz, sonra da zavallı Brooklyn'e takılıyor, o da sanki cinayetin ortasında yakalanmış gibi ona bakıyor.

"Bu... oldukça açık bir tehdit, Bayan Ellis."

Çılgınca bir şey: Yüzünün renginin gerçek zamanlı olarak değiştiğini *görebiliyorsunuz*. Soluk maviye, sonra beyaza, sonra aniden pembeye dönüyor ve sonunda kıpkırmızıya dönüşüyor.

"Ben... öyle düşünmüştüm," diye mırıldanır.

Kir'in kaşları yükselir. "Bir gün bunu kullanmam gerekecek." Çelik gibi bakışları Val'e kayar. "Bay Bancroft," diye homurdanır, sesi sessiz ama bir şekilde *delice* bir güç taşır. "Böyle bir tehdidi hak eden şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Val boğazını temizledi. "Sanırım ona orospu diyeceğim kısmı?"

Kir'in karanlık gözlerinde bir gölge belirir.

"O yeter," diye homurdanır. "Onun tehdidine dayanarak, bunu yapmamanızı öneririm."

"Çok net duydum, efendim," Val başını sallar.

Tam o sırada, Madam Kuzmina koridorda süzülerek ilerler, parmaklarındaki yüzükler ışıldarken, koyu renkli gözleri suçlayıcı bir bakışla üzerimizde dolaşır.

"Üçünüzün şu anda Kondisyon dersinde olmanız gerekirdi," der soğuk bir sesle. "Bay Nikolayev'i rahatsız *etmemelisiniz*."

İstedğinde çok korkutucu olabiliyor, ama Madam Kuzmina'ya karşı bir zaafım var. Belki de ortak Rus kökenimizden ya da vahşi bir falcıya benzemesinden dolayıdır.

Hepimizin onu çok daha yaşlı sanması da komik, çünkü koyu renkli, şekilsiz şallarına sarılmış, demir yumrukla şirketi yönetiyor. Ama yakından bakınca, muhtemelen otuz beş yaşlarında olduğunu anlıyorsunuz.

Yine de son derece korkutucu.

"*Şimdi*, canlarım," diye kötü niyetle fısıldadı.

Kir hepimize bir kez daha delici bir bakış atar ve kusursuz çenesiyle ustaca başını sallar, sonra Madam Kuzmina ile birlikte dönüp koridordan uzaklaşır.

Titriyorum, ama Kir'in genleri yüzünden değil. Kafamda hala tekrar tekrar oynayan bir sahne yüzünden.

Greymoor'un dışındaki gölgelerde, Nero ve Kir'in sessizce konuştuğu sahne... Nero'nun iki adamın boğazını kesmeden hemen önce.

"*Her kabile bir hayalet hikayesine ihtiyaç duyar. Her kulüp bir öcüsüne ihtiyaç duyar. Ben sizin için o olabilirim.*"

Nero ve Kir o gece neden iki adamı öldürdü? Neden ve nasıl konuşabiliyorlar ki? Beynim, Nero'nun o gece kan dökmeden hemen önce gözlerindeki tüyler ürpertici parıltıyı tekrar tekrar oynatıyor. Bu bakış, *bana* yöneltilen bakıştan *çok da* farklı değil.

...Beni kovalamaya başlamadan hemen önce. Ya da beni becermeden hemen önce. Kasırga gök gürültüsüyle vurmadan hemen önceki sahilin ürkütücü sakinliği gibi bir bakış.

Ve aniden, boşluk geri geliyor.

Kabul etmek bile istemediğim kafa karışıklığı ve acı. "Hey, Milena..."

Gözlerimi kırıp bakışlarımı Brooklyn'e çeviriyorum. "Ha?"

"Sana sürekli Rusça'da nasıl söylenir diye sorduğumu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

"*Büyük penis enerjisi* nasıl denir?"

Brooklyn ve Val kahkahalara boğulurken gözlerimi devirdim.

"Az kalsın 'loud and clear' yerine 'loud and *KIR*' diyecektim," diye inler Val. "Ne *lan bu*?"

"O *çok* seksi," Brooklyn iç geçirir. "Delicesine, gülünç derecede, yasadışı derecede..."

"Ve ayrıca dev bir suç örgütünün kötü şöhretli lideri?" Brooklyn'e anlamlı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Fantezilerimizi şiddet içermeyen erkeklere yöneltsek nasıl olur? Mesela resim yapan, çiçek yetiştiren, belki ördek besleyen erkekler?"

Val kaşlarını çattı. "Uh, bu Bratva Suç Patronu kadar seksi gelmiyor?"

"*Pakhan*," diye karşılık verdim. "Rusça *Pakhan*."

"Orospu çocuğu kesinlikle *Pakhan*."

Brooklyn kıkırdayıp kahkahayı patlatırken gözlerimi devirdim. "Oh, tabii ki."

"Siz iğrençsiniz," diye inlerim. "Hadi kondisyona başlayalım."

"Sence onun sikine '*sulu*' kelimesi uygun olur mu?" Val düşünceli bir şekilde çenesini okşayarak sorar.

"Kesinlikle," Brooklyn kıkırdar.

İkisini Kir'in sikini övüp dururken bırakıp provaya gittim.

Hâlâ içimde garip, kafa karıştırıcı, boş bir acı hissediyorum.

Ve hala karanlıkta parıldayan o yeşil gözleri hayal ediyorum.

NERO

"Seni görmek güzel, *yaramaz*."

Aldo'ya sarılırken gülümseyerek sırtını okşuyorum ve altı yaşımıdayken bana taktığı aptalca lakabı kafamdan silip atıyorum.

Yani, *Aldo* işte.

Aldo ve babam, dedem aile işlerini yürütürken bile arkadaşı ve Aldo'nun babası Bruno, dedemin *danışmanıydı*. Babam Antonio işleri devraldığında, Bruno'nun oğlu Aldo *onun danışmanı* oldu.

Aldo'nun hiç çocuğu olmadı. Hiç evlenmedi bile.

Dom, en eski ve en iyi arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen, gizli bir toplulukta sanıkları yargılama ve cezalandırma konusundaki part-time tutkumu paylaşmasa da, benim *consigliere'm* olarak seçilmişti. Ama bir sorunu çözemediğimde veya bu oyunda onlarca yıllık deneyimle kazanılan tavsiyelere ihtiyacım olduğunda hala Aldo'yu ararım.

Aldo benden uzaklaşır ve Dom'u kucaklayarak sırtını okşarken gülümser. Hepimiz ofisime geçeriz, Aldo ve Dom kanepelere otururken ben bar arabasına yönelirim.

"İçki ister misin, Aldo?"

"*Evet, teşekkürler*," diye başını sallar. "Fernet,

lütfen." "Dom?"

Danışmanım yüzünü buruşturur. "Fernet *dışında* her şey olur, teşekkürler."

Hey, herkes pişmiş otlar ve kıçtan servis edilen Jägermeister gibi tadı olan şeylerin hayranı değildir. Ama Dom'un aksine, ben Aldo'nun itiraf ettiği gibi iğrenç tadı olan İtalyan aperatifine olan sevgisini paylaşıyorum.

Aldo'nun itiraf ettiği gibi tadı *kötü olan* İtalyan aperatifine olan düşkünlüğünü paylaşıyorum.

Dom'a viski doldururken gülümserim ve sonra Aldo ve kendim için Fernet şişesini alırım.

"*Şerefe*," diyorum ve üçümüz kadehlerimizi kaldırıyoruz. Sonra ikisinin karşısındaki kanepeye oturuyorum.

"Ee," Aldo başını sallar. "Leo Debolsky." Dominic, ben yavaşça nefes verirken somurtarak bakar. "İlk izlenimin?" diye sorarım.

Aldo burnunu kırıştırır. "O bir pislik ve bir ayyaş. Hiçbir sınıfı yok," diye mırıldanır.

Dom kollarını açar. "Aynen öyle."

"Adil olmak gerekirse," diyorum, "görünüşe göre artık sarhoş değil. Bu aralar ayık."

Aldo omzunu kaldırıp homurdandı. "Hâlâ sınıfsız bir pislik. Ancak..." Boğazını temizledi. "Debolsky Bratva yükselişte, son birkaç yıldır oldukça hızlı bir şekilde. Vladimir bazı iyiliklerin karşılığını aldı ve Moskova'daki Havacılık Konseyi'nde kendine bir koltuk satın aldı, bu da temelde ihracat konusunda *kendini* denetleme ayrıcalığına sahip olduğu anlamına geliyor." Aldo burnunu çekti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu onu çok kısa sürede son derece zengin ve güçlü bir adam yaptı."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Lanet olası kız kardeşimi bir pazarlık kozu gibi evlendirmek gibi bir niyetim yoktu. Lanet olası on birinci yüzyılda yaşamıyoruz. Ama Aldo'nun bu konudaki fikrini almak istiyordum, çünkü Debolsky ailesi, kız kardeşimin Rusça öğrenmek zorunda kalmayacağı bir şekilde bizimle iş yapmanın bir yolunu bulmak istiyor olabilirdi.

Aldo, Fernet'inden yavaşça bir yudum alırken bana bakıyor. "Gabriella'yı evlendirmek istemiyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade.

Omuz silkiyorum. "Babam evlendirir miydi?"

Derin bir kahkaha atıyor. "Vladimir Debolsky ona şu anki gücü, nüfuzu ve parasıyla gelseydi?" Sırıttırır. "Belki?"

Dominic kaşlarını çatarak içkisini bir dikişte bitirir. "Nero bunu yapmaz."

"Kralın kendi adına konuşmasına izin verelim, Bay Caruso," diyor Aldo sessizce. "Belki kararını vermiştir. Ancak şunu söylemeliyim ki, Debolsky Bratva ile bir ortaklık bu aile için *son derece* avantajlı olacaktır. Vladimir'in Bratva Yüksek Konseyi'nde bir koltuk için hamle yapacağı bile konuşuluyor. Bunun önemsiz bir şey olmadığını söylememe gerek yok."

Haksız değil.

Çeşitli suç örgütleri, en büyük balıklar arasındaki barışı korumak ve yükselen dalganın tüm gemileri kaldırmasını garanti etmek için kendi sözde yasama organlarını kurma yöntemleri vardır. İrlandalıların Klanlar Konseyi vardır. Biz İtalyanların ise Komisyon vardır, ben de Barone, Amato, Scialami ve Marchetti aileleriyle birlikte bu komisyonda yer alıyorum.

Ruslar *iki* gruba ayrılır, çünkü onlar Rus'tur ve tabii ki öyle olur. Demir Masa'da Nikolayev Bratva'dan Kir, Solovyova Bratva'yı yöneten Yelizaveta Solovyova, Nikitin Bratva'nın başındaki Roman'ın babası, Antonov Bratva'nın başındaki Bane'nin babası ve Drazen Krylov yer alır. Ayrıca, Mikhail'in teyzesi Anastasia'nın liderliğindeki Javanović Bratva ile Kashenko, Volkov ve Tsarenko Bratva ailelerinin de dahil olduğu Bratva Yüksek Konseyi vardır.

...Ve Kalishnikler.

Düşüncelerim birdenbire Leo'nun kız kardeşimle evlenme teklifinden çok uzaklara gitti.

Ve tamamen *ona*

odaklanıyorum.

Milena.

İçimde öfkeli, keskin bir duygu yükseliyor. Bu duygu ona ya da geçen gün beni çileden çıkaran tamamen zararsız sözlerine yönelik değil.

Hayır. Şu anda *benimle birlikte* olmadığı için.

Bunu ilk kez hissetmiyorum. O ilk gece, Greymoor'a neyin beklediğini *bilmeden* içeri girdiğinden beri içimde bir yerlerde gizleniyordu.

Can sıkıcı gerçek şu ki, Milena'nın etrafımda olmasını

seviyorum. Hem de çok.

Onun varlığı kanımın biraz daha hızlı akmasını sağlıyor. Kokusu koku duyularımda, salarımda ve cildimde kıvrılıp orada *kalması*, beni takip etmesi.

Gözlerindeki ışıltı beni acıdan, karanlıktan ve içimde dolaşan şeytanlardan çok uzaklara götürüyor.

Onunla *konuşmayı* seviyorum, oysa çoğu insanla konuşmayı pek sevmem. Bu çok şey ifade ediyor.

Yine de, geçen gün çekip gittim. Arkanı dönmedim, aramadım, mesaj atmadım.

...Çoğunlukla sorunlu bir aptal olduğum için.

En sinir bozucu kısmı da bu: Burada oturup, sanki *beni* o yatak odasında terk eden oymuş gibi, istediğim kadar kederlenip somurtabilirim, ama ondan uzaklaşan bendim.

Fernet'ime somurtarak, Aldo ve Dom'un Gabby Leo ile evlenirse ne olacağı konusunda tartışmaya başladıklarını tamamen duymazdan gelerek içime kapaniyorum.

Ondan ben uzaklaştım.

Bunun çoğu, tamam, neredeyse tamamı, benim lanet olası yakınlık sorunlarımdan kaynaklanıyor. Özellikle seksle ilgili. Bu yüzden peşinden koşuyorum, ama yakaladığım anda bırakıyorum. Bu yüzden Black Court'taki kızlar kıkırdayıp labirentin içinde ne olduğunu göstermemi istediğinde onları eğlendiriyorum.

Sürpriz! *Ben* ve takıntılarla dolu karavanım.

Ama seks benim için geçilmez bir sınır. Kimsenin bunun farkında olduğunu sanmıyorum, Court'ta bana en yakın olanlar bile.

Uzun zamandır kendime izin vermedim, yani sekse. *O* geceden beri.

Sonra Milena ortaya ıktı.

O benim dünyama girdiğinde, en azından bir süreliğine, kafamdaki karışıklığı ortadan kaldırdı. Ta ki bana "sorun çıkaran" diyene kadar.

O kelimenin benim için bu kadar keskin bir anlam taşıdığını bilemezdi. Ama onu duymak, seks ve birbirine dolanmış bedenler ve uzuvlarla birleşince, yıllardır kilit altında tutmak için çok uğraştığım bir şeyi içimde sarsarak ortaya çıkardı.

Bu yüzden lanet olasıca oradan çıktım.

"Hayır, *beni* dinle Aldo," diye bağırdı Dom, aniden ayağa kalkarak. "Senin lanet olası varsayımlarını *bir yere kadar* dinleyeceğim. Ama Gabriella'nın o sik kafalıyla evleneceği bir gerçeklik *yok*..."

"Anladık, Dom," diye sessizce homurdandım ve elimi kaldırdım. Aldo'ya bir kez daha sertçe baktı, sonra nefes verdi.

"Üzgünüm," diye mırıldanır. "Benim..."

"*Tutkulu*," Aldo gülümseyerek başını sallar. Dom'un omzuna uzanıp hafifçe vurur. "Aynı sayfadayız dostum, aynı *takımdayız*."

Dom hala kızgın görünüyor ama başını sallar.

Gerçekten de tutkulu.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyorum, saate bakarak. Açıkçası, tüm bunlar sadece Aldo'nun durumu nasıl gördüğünü öğrenmek içindi.

Ama aynı zamanda gitmem gereken

bir yer var. Ve eğer kafam karışırsa?

Mahvoldum demektir.

* * *

"SUÇLU."

The Stag'ın ses tonundaki kesinliği, Tony DiCorzo'nun bu gece buraya geldiğinde zaten sahip olduğu kaderi kesinleştirir.

Tony gibi biriysen ve on sekiz yıl önce imzaladığın bir kan bağına kurtulmaya çalışıyorsan, adını değiştirip Avrupa'ya taşınmak iyi bir fikir gibi görünebilir.

Ama büyük kaçış planın, buradaki herkesin ailenin nereli olduğunu *bildiği Piedmont'ta lanet olası kuzeninin yanına taşınmaksa?*

Bu sadece tembelliktir.

Ve bu gece, Tony bu tembelliğin bedelini hayatıyla ödeyecek.

Bazı insanların Kara Mahkeme'yi saf bir kanunsuz anarşi olarak gördüğünü biliyorum. Maskeler takıp yeraltı katedralinde dolaşan, İspanyol Engizisyonu gibi hükümler ve infazlar dağıtan bir grup kana susamış psikopat olduğumuzu.

Ama gerçek şu ki, yeraltı dünyası bize *ihtiyaç duyuyor*.

Hepimizin içinde yaşadığı suç dünyasında, doğa dışında çok az kural vardır. Ama bazı kurallar vardır ki, çiğnenemez ve çiğnenemez. Kan bağı da bu kurallardan biridir.

İki taraf, tek bir söz, kanla imzalanmış. Bunlardan birini bozamazsınız. Bunlardan birini bozmakla şaka yapamazsınız.

Çünkü bu olmadan ve dünyamızın bu basit kurallarının oluşturduğu temel olmadan, her şey gerçek bir anarşiye dönüşür.

Dünyanın suçluları, rica ederim.

Raven, yanındaki koltuğundan kalkarken boynunu çevirir ve kürsüden iner. Sarsılmış görümlü Tony'nin önüne geçer ve başını yana eğirir.

"Savaş ya da kaç."

Katedralin tüm alanı sessizliğe bürünür. Sanki izleyenler ne olacağını duymak için nefeslerini tutmuş gibidir.

Raven, baltalar, bıçaklar, kılıçlar, sopalar, pirinç muşta ve daha fazlasıyla dolu masayı işaret eder.

"Savaşabilirsin," diye mırıldanır, "Ya da..." Dönüp labirente açılan taş kemeri işaret eder. "Kaçabilirsin. Ne yapacaksın, Tony?"

Tony dönüp, solgun yüzüyle ikramların bulunduğu masaya bakar.

Yemin ederim, eğer başka bir Barone kardeşi benden önce o düello tabancalarını kullanırsa...

"Kaç."

İlginç. Bunu beklemiyordum.

Tony kavgacı tiplerdendir, sert bir adamdır ve kavgacı bir fiziği vardır: kısa boylu, geniş omuzlu, biraz göğüslü.

Koşucu gibi uzun bacakları *yok*, anlarsın ya.

Raven sinirlenmiş gibi nefes verir. "Sadece kavga çıkar, pislik." Tony titrer.

"Seçim şansım var demiştin!"

"Yani, *var*," diye iç geçirir Nico. "Sadece bu gece koşmak istemiyorum." Derin bir nefes verir ve bana döner. "Wolf, yardım et."

Nabzım hızlanır.

Mükemmel.

Nico ve ben yer değiştiriyoruz. O koltuğuna geri dönerken ben ana kata iniyorum. Tony'ye yaklaşıyorum, maskemden onu gözetliyorum.

"Son şansın," diye mırıldanıyorum.

"*Kaçmak*," diye patladı. "Kaçmayı seçiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Dövüş tabancalarını *fark etmedin* mi?"

"Wolf," diye homurdanır The Bull. "O seçimini yaptı."

Mavi topakları olan küçük pislik.

Tony'yi kemere kadar eşlik ediyorum. Ona her zamanki bilgileri veriyorum: burası bir labirent, sen önde başlıyorsun, belki kaçabilirsin, falan filan.

Çıkamayacak.

Koşmaya başlar, panik ve çılgın nefesleri ayak seslerinden daha yüksek çıkıyor. Ona bir dakika veriyorum, sonra peşinden dalıyorum, duyularım keskinleşiyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Her sinirim, hiç kontrol edemediğim açlıkla titriyor. Lanet *avın* heyecanı.

Yavaş yavaş hızım azalır, ta ki labirentin ortasında durup bir duvara bakarak kalana kadar.

Heyecan eskisi kadar iyi

değil. *O* olmadan olmaz.

Karşılaştırıldığında ucuz geliyor. Berbat bir taklit.

Milena varken olduğu gibi bu avı arzulamıyorum. Ayaklarımın dibinde beni kışkırtan aynı takip hissini hissetmiyorum.

Nefes verip saçlarımı okşuyorum.

Kafamdaki karışıklığı çözmem lazım. Ona gitmem lazım.

Yapmam lazım... "Sanırım bir çıkış yolu buldum!"

Tony'nin sesini duyunca gerçekliğe geri döndüm.

"Gerçek!"

Siktir.

Bu saçmalık değil. Kaçma şansı verildiğinde, labirentten kurtulabileceklerini, bir çıkış yolu olabileceğini ima ediyoruz. *Gerçekten de var.*

Seslere bakılırsa, bu orospu çocuğu hiç kimsenin yaklaşmasına izin verilmeyen bir noktaya yaklaşmış.

Buna izin veremeyiz.

Koşmaya başlıyorum, koridorlarda koşarken köşeleri o kadar sert dönüyordum ki duvara çarpıyordum.

Tony çıkışa yakın olabilir, ama bu lanet labirenti avucumun içi gibi biliyorum. O salak, tam nerede olduğunu belli ederek bağırdıktan yaklaşık on bir saniye sonra, başka bir köşeyi dönüp ona yandan çarptım.

Duvara çarptığında o kadar sert vurur ki, kan taşlara sıçrar. Nefes nefese, inleyerek dizlerinin üzerine çöker ve çatlamış kafasını tutar.

"Ben... çok yaklaştım... lütfen..."

"Yeterince yakın değilsin."

Bıçağım boğazını temiz bir şekilde keser ve taş zemine kan nehri akar. Adam bir süre titrer, kısa bir süre boğulur, sonra yüzüstü yere düşer ve hareketsiz kalır.

Yukarı bakıp kaşlarımı

çattım. Kahretsin,

gerçekten çok *yakındı*.

Fazla yakındı.

Konsantrasyonumu kaybediyorum ve bunun nedenini çok iyi biliyorum.

MILENA

Boş duran eller şeytanın işidir ^{derler.} *Ben* öyle düşünmüyorum ama "onlar" öyle düşünüyor.

Benim durumumda, boşta duran eller, son 60 saatlik sürede hayatımda *Nero'nun* belirgin bir şekilde eksikliğinden kaynaklanıyor. Ve onlar kontrolü ele geçiriyor ve bana delice şeyler yaptırıyor.

...Mesela yatak odamı temizlemek gibi.

Felaket bölgesi falan değil. Ama birkaç yıl önce taşındığımda temizlenmesi gerekiyordu ve *geri* taşındığımdan beri hiçbir şey yapmadım. Bu yüzden bu gece boş ellerim çok çalışıyor.

Duvardaki çerçeveli fotoğrafları yer değiştiriyorum. Monstera bitkisini bir köşeden diğerine taşıyorum. Çok rahat okuma köşemin düzenini değiştiriyorum. Hatta, neden olmasın diye, yatağımı pencereye biraz daha yaklaştırmak için homurdanarak ve zorlanarak bile başardım.

Sonunda devasa kitap raflarıma dönüp dikkatle bakıyorum. Kitaplarımı düzenlemek, kesinlikle ertelediğim bir proje.

Şu an gibi bir zaman yok. Yaklaşıyorum, bakışlarım raflardaki *birkaç Werther'in Acıları* kitabından birine takılıyor ve dudaklarımı ısırıyorum. Aklım kitapçıdaki o sahneye gidiyor.

Laz.

Raflardan uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. Masamdan telefonumu alıp yüzüstü yatarak kilidini açıp Instagram'ı açıyorum.

Ne yapıyorsun, garip şey.

Son birkaç gündür beynimin *büyük* bir kısmı Nero'ya takılıp kalmış durumda: tavırları. Yırtıcı yürüyüşü ve avlanma şekli, onda hissettiğim vahşi his. Yeşil parıldayan gözleri. Dokunuşu, kokusu, dudaklarının tadı. Karanlıkta, hemen arkamda koşan ayak seslerinin verdiği heyecan.

Ama şimdi, Nero ile meşgul *olmayan* beynimin küçük bir parçası başka bir yüze geçiyor.

Tuhaf suçluluk duygularını bastırıyorum... *bunlar* neyin nesi... Laz'ın profiline tıklayıp gönderilerini kaydırmaya başlıyorum.

İlk bakışta, herhangi bir genç, yakışıklı mafya varisinin sosyal medya hesabı gibi görünüyor. Egzotik spor arabaların yanında veya elinde şampanya kadehi ile çekilmiş fotoğrafları. Tatilde. Kulüplerde. Kısmen sahibi olduğu Doomsday'de çekilmiş birçok fotoğraf. Çok, çok fazla, güzel kadınlarla poz verdiği veya kadınlarla çevrili fotoğrafları.

Gözlerimi deviriyorum.

Sonra, diğer fotoğrafların arasına serpiştirilmiş başka paylaşımlar dikkatimi çekiyor. Bunların beğeni ve yorum sayısı çok daha az.

Ama dikkatimi çekiyorlar.

Eski kitapçıların fotoğrafları. İlk baskı kitaplar. İlginç *New Yorker* makaleleri ve denemelerinin paylaşımları. Hatta Ernest Hemingway'in mezarının fotoğrafları bile var, görünüşe göre Laz bunu görmek için özellikle Ketchum, Idaho'ya gitmiş.

Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

İkinci kez, onun hakkında hiç bilmediğim bambaşka bir yüzü olduğunu düşünüyorum.

Yukarı kaydırıp Laz'ın birkaç ay önce Ibiza'ya gittiği zamanki slayt gösterisine tıklıyorum. Plajda gömleksiz fotoğrafları var; bronzlaşmış, kaslı, dövme.

Büyüleyici, mükemmel bir gülümseme. Hafif dağınık koyu saçlar. Delici yeşil gözler. Nabzım düzensiz bir şekilde atarken dudaklarımı yalıyorum.

Ya *eğer*?

Ya yıllar önce mektuplaştığım kişi Nero değilse? Ya ilk seferim, *benim* ilk seferim *Laz*'la olmuşsa?

Sırt üstü yuvarlanıp titreyerek telefonu yanıma düşürdüm. Garip bir his içimi kapladı ve onu uzaklaştırmak için kendime sarıldım.

Telefonum başımın yanında çaldı ve beni irkitti. Telefonu aldım ve yüzüme tuttum, sonra kim mesaj attığını görünce gözlerimi kırptım ve oturdum.

NERO

Çoğunlukla benim tarafımdan, bazen biraz dağınık olabileceğim öne sürüldü. Eğlenceli bir dağınıklık da değil.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Dudaklarım gülümsemeye çekilirken yanaklarım ısınır.

NERO

Öyle çıkıp gitmemeliydim.

Bu bir özür değil. Ama ondan alabileceğim en yakın şey bu. Yutkunup dudaklarımı ısıyorum ve başparmaklarımla yazmaya başlıyorum.

ME

Hayır, yapmamalısın.

BEN

Başka birkaçını çağırıp işi bitirmelerini istemek zorunda kaldım. Fena değillerdi, sanırım. Harika değillerdi ama idare ederdi.

Tabii ki dalga geçiyorum. Ama mesajı gönderir göndermez, bunu anlayacak mı diye endişeleniyorum. "Şaka yapıyordum" yazarken telefonum çalıyor.

NERO

Hey, onları suçlama. Beni takip etmek zorunda olduğunu hayal edebiliyor musun?

Gözlerimi devirip telefonuma gülümsüyorum.

NERO

Bu pek adil bir yarışma değil. Elvis'in senin için açılışını yaptığını düşün. Mahvolursun.

ME

Değil mi?

NERO

Ama iyi sikler, değil mi?

Kahkahayı içime çekiyorum. Bu... tuhaf. Ama eğlenceli. Ve birdenbire, günlerdir olmadığım kadar iyi bir ruh haline giriyorum.

ME

Daha iyisini gördüm.

NERO

Biliyorum.

Ekrana gülümserken yanaklarım kızarıyor.

NERO

Siklerden bahsetmişken, benimki seni özlüyor. Greymoor'a gel.

Şaka yapmıyorum: *Anında* ıslandım.

Ama saat neredeyse gece yarısı ve yarın erken kalkmam lazım.

ME

Gerçekten çok mu geç oldu? Saat 9'da dans etmem lazım.

Cevap yok. *Anında* moralim bozulur. "Şaka yapıyordum, yoldayım" yazmak üzereyken kendimi durdururum.

Ne halt ediyorsun, kendin.

Birincisi, *beni* Greymoor'da bırakıp günlerce haber vermeden ortadan kaybolan oydu. İkincisi, onun isteği üzerine her şeyi bırakıp aceleyle oraya gitmek çok acınası bir davranış.

Mesajlaşmamıza bakıyorum. Hala cevap yok. Ekranı titreten nokta bile yok.

Dudaklarımı sıkıyorum.

Cevabımı değiştirmeyeceğim.

Sonunda telefonum tekrar çalıyor.

NERO

Ee?

BEN

Ne var?

NERO

Hala bana kızgın olduğun için iyi bir kız gibi sikime gelmeyecek misin?

Yüzüm kızarıırken tüm vücudum titriyor.

ME

Oh, daha önce açık olmadım mı? Ben yatıyorum. Bazılarımızın yarın işi var.

Gülümserken yazmaya devam ediyorum.

BEN

Ayrıca, geçen gece sen gittikten sonra gelen iki adam beni ikili takım olarak becermek için geliyorlar.

Cevap anında geliyor.

NERO

Tek şakanı çoktan kullandın.

BEN

Şaka yaptığımı kim söyledi?

NERO

Dikkatli ol, prenses. Benim olanı paylaşmam.

Siktir.

Vahşı, ateşli bir ihtiyaç içimde derinlerde zonkluyor, titreyene kadar her damarımda dolanıyor.

ME

Tamamen açık olmak gerekirse, şu anda tam olarak neyi "senin" olarak adlandırıyorsun?

NERO

Aynaya bak.

NERO

Hazır başlamışken, kıyafetlerini çıkar ve bana mükemmel göğüslerinin ve güzel amının fotoğrafını gönder.

Ağzım açık kaldı.

Hiç *kimseyle* "seks mesajlaşması" yapmadım. Bu, onun söylediklerinin pisliğini bir şekilde daha da heyecanlı hale getiriyor.

Daha heyecan verici.

ME

lol HAYIR

NERO

Geçen gece için zaten özür diledim. Bazı... sorunlarım var.

ME

Öyle mi? Aslında "üzgünüm" kelimesini görmedim.

NERO

Hayal gücünü kullan.

Kendimi gülümserken buluyorum.

ME

■
Yapamam. Sana söyledim, arkadaşlarım geliyor :P

Yazmaya devam ederken sırtıtıyorum.

BEN

■
Cidden, gerçekten yatmam lazım. Mesaj attığın için
teşekkürler. BEN

■
İyi geceler!

NERO

■
Pencerelerini kilitle, prenses.

NERO

■
Kötü kurt ne zaman kapıyı çalacak, asla bilemezsin.

"Ne zaman tekrar görüşeceğiz?" yazmaya başlarken aptal gibi sırtıtıyorum.

Sonra kaşlarımı çatıyorum.

Çok fazla.

Çok fazla.

Siliyorum.

ME

■
lol. Gözüm üzerinde olacak.

Telefonu yatağıma bırakıp banyoya gidip yıkanıyorum. Dişlerimi fırçalayıp saçımı taradıktan sonra bol bir şort ve tişört giyiyorum.

Uyku kolay gelmiyor. Aklım kovalamaca, avlanma, homurdanma ve hırıltılarla dolu. Uzatılmış eller ve acı veren tokatlarla. Parçalanmış, ziyafet çeken dudaklar ve dişlerle ve onun içimde uyandırdığı çılgınlıkla.

Bir ara, bilincimin yavaşça geri geldiğini fark ediyorum. Dışarısı hala karanlık ve ev sessiz. Bir an için neden uyanık olduğumu anlamıyorum.

Bilincim biraz daha yerine gelmeye başladığında dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökölüyor ve yavaş yavaş yatakta ağır bir yük olduğunu fark ediyorum.

Ve şortumun yok olduğunu fark ediyorum.

Aniden, Nero'nun çıplak bacaklarımin arasında uzanmış, şişmiş klitorisimi diliyle yalarken, yeşil gözleriyle benimkilere bakarak beni deli gibi izlediğinin farkına varıyorum.

"Pencereleri kilitlemeni söylemiştim, *prenses*."

.

Buna gerçekten cevap vereceğini beklemiyordum.

Ve bu cevabı alacağımı da hiç beklemiyordum.

Ama bunun için seni yargılayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Bir itirafta bulunacağım: Konuşmamızı rastgele o yöne çekmedim. Geçmişte söylediğin bazı şeyler, kullandığın bazı ifadeler, ima ettiğin bazı düşünceler veya istekler beni meraklandırdı, bu yüzden bizi kasten o yöne çektim.

Senin kafanın ve arzularının da benimki gibi karanlık, boktan yerlere gidip gitmediğini bilmek istedim.

Tekrar söylüyorum, yargılamıyorum. Ve spoiler: evet, öyle.

Zevklerim genellikle... kutuplaştırıcıdır. Çoğunlukla dışlanır. Ben bir canavar değilim, sadece çoğu insanın canavarca bulacağı şeyleri yapma dürtüsü var.

Kovalamak. Bağlamak. Tüm gücü ve kontrolü elinden almak.

Rıza dışı rıza, diyebiliriz sanırım. Yani hayır, senin fantezinin "boktan" olduğunu düşünmüyorum. Bence dürüstçe. Bu notlar dışında birbirimizi tanımadığımız için yazık, değil mi?

Sesini duyur,

-Ben

NERO

ÇOK YOK. Ama Milena'nın birkaç kusurundan biri, ona söylediğim bazı şeyleri hala abartı olarak algılaması. Daha da kötüsü, şaka olarak.

Artık bunu bilmesi gerekirdi.

Onun yatak odasının karanlığında soyunuyorum, sikim şişerken onun yavaş, sessiz nefeslerini dinliyorum, ta ki sikim o kadar sertleşip tavana doğru kıvrılana kadar, nabız gibi atan başından ve ucundan ön sıvı akıp sikimin gövdesinden aşağıya doğru akıyor.

Bir kurt avlanır ve avı onu alay ederse, kaçınılmaz olan sadece daha da...

Kişisel.

Gerekli.

Seni ne zaman göreceğim?

O kelimeleri yazıp sonra hızla sildiğini gerçek zamanlı olarak izledim. Nasıl mı? Çok basit. İki gece önce, o uyurken ben *de* yatak odasıdaydım ve uyurken orgazm olana kadar klitorisini yavaşça ve şehvetle okşuyordum.

Sabah uyandığında, amından ve bacaklarının arasından damlayan sperm izlerini görmemiş olmalı. Belki duşa girerken hala sersemlemişti, kim bilir.

Her neyse, onun açgözlü küçük amını parmaklarımın üzerinde boşaltmanın yanı sıra, yüzünü kullanarak telefonunu açtım ve orada hazırken gizli bir ekran yansıtma uygulaması yükledim.

Hayır, bunun için en ufak bir suçluluk duymuyorum.

Ama bu yüzden buradayım, sikim sert, nabzım kulaklarımda atıyor, gözlerim odanın loşluğunu delip geçerken, uyuyan vücuduna doğru yavaşça yaklaşıyorum.

O sordu.

Bu onun cevabı.

Yorganı çektiğimde neredeyse hiç kıpırdamadı ve parmaklarımı pamuklu şortunun beline sokup aşağı çekmeye başladığımda sessizce mırıldandı. Elimi sıkı kalçalarının altına sokup kaldırdım ve şortunu çıkardım. Dantelli siyah tangası da onu izledi ve ben yatağa gizlice girip uzun bacaklarını ayırdım ve arasına süründüm.

Dudaklarını parmağımla okşadığımda, dudakları çoktan nemli ve sıcaktı. Dudaklarını ayırdığımda uykusunda sessizce inledi, loş ışıktaki parıldayan pembe amını görünce inledi.

Bacaklarının arasına yerleşip dilimi yarıklarına doğru sürüklerken göğsümde karanlık bir hırıltı yankılanır. Bunu tekrar yaparım, uç kısmını dudaklarının arasına kaydırırken biraz daha bastırır ve şişmiş klitorisinin üzerinde dans ettiririm.

Milena inliyor. Vücudu kıvrılıyor ve kalçaları sanki ağzımın daha fazlasını almak için açgözlüymüşçesine yükseliyor.

Aferin kızım.

Dilimi içine sokuyorum, o biraz daha yüksek sesle inlerken tatlı amını tadıyorum. Vücuduna bakıyorum, gergin karnından, dansçı göğüslerine ve o çok çekici soluk pembe meme uçlarına. Yüzü hafifçe çöküyor, alnı kırışıyor, ağzı yumuşak, sessiz bir zevkle açılıyor.

Dilimi klitorisinin üzerinde daha sertçe döndürürüm.

Aniden gözleri açılır.

Bir an için tamamen kafası karışır, gözleri yarı kapalı halden ve bacaklarının arasında yatan bana bakar. Ağzı açılır, kaşları yukarı fırlar.

O bir şey söylemeden ya da beni itmeden önce dudaklarım klitorisini sarar. İki parmağımla içine sokarım, şişmiş küçük yumruğunu sertçe emerken g-noktasını okşayarak parmaklarımı kıvrırırım ve dilimi üzerinde gezdiririm.

"Nero..." diye inliyor, bacaklarını başımın etrafına sıkıştırmaya çalışırken kıvranıyor. İç uyluklarına sert bir şaplak atıyorum, bu da onu öyle bir inlemeye başlatıyor ki, sikim ağrıyor ve yatak çarşaflarına ön sıvı akıyor.

Onun amına doğru homurdanarak, ağız ve çeneme damlayan kadife yumuşaklıkta dudaklarını yalıyorum. Siktir, tadı en tatlı cennet gibi. Yiyip bitirmeye hakkım olmayan bir şey gibi. Çok güzel. Çok *saf*. İçimdeki canavarın onu parçalayıp ruhunu yiyip bitirmek istemesine göre çok saf.

Yine de yapacağım.

Ben klitorisini daha sert emdiğimde, o keskin bir şekilde nefes alır, sırtı yataktan şiddetle kalkar. Parmaklarımı tekrar onun istekli amına sokarım, o elimi siktiği sırada parmaklarımı içeri dışarı hareket ettiririm.

Nefesi kesilir, şişmiş klitorisini yalarken vücudu ağzımın altında kıvrılır, parmaklarım hala dağınık amını okşarken, bacakları omuzlarıma titreyene ve amının parmaklarımı sağarken karın kaslarının kasılmasını görene kadar.

Elleri çarşaflarda yumruk haline gelir. Sırtı kavislenir, başı geriye düşer, ağzı açılır ve odayı düşük bir zevk inlemesi doldurur.

"*Bekle! Nero, ben...*"

Sanki dilimin üzerine boşalmak istemiyormuş gibi beni itmeye çalışır.

Kaba mı?

İstese de istemese de şu anda oluyor.

...Ve gerçekçi olalım, o da istiyor.

Yine sertçe kalçasına tokat attım, amcığı parmaklarımın etrafında mengene gibi sıkışarak ciyaklamasına neden oldu, parmaklarımın her yerine damladı. Klitorisi acımasızca emdiğimde dilime karşı nabız gibi atıyordu. Elleri sanki beni tekrar itmek istercesine saçlarıma düştü.

Birinin ona dersini vermesi gerekiyor.

Uyluklarına tekrar vuruyorum.

Sonra tekrar, tekrar ve dördüncü kez. Ben şişmiş klitorisini yalamaya ve emmeye devam ederken, inlemeleri ve hıçkırıklarla karışık inlemeleri ağır havayı doldurur. Parmaklarım onun içine girer, tüm vücudunun gerildiğini ve gerginleştiğini hissederken, içerdeki o noktayı okşarım.

Nefesi kesilir ve aniden, elini ağzına kapatarak vücudu şiddetle sarsılır.

"*Geliyorum!!*" diye bağırır, boğazından acı bir çığlık kopar. Vücudu bükülür ve titrer, kalçaları ağzıma sertçe vurur, utanmadan dilimi açgözlü bir fahişe gibi sikmeye başlar.

Milena hala titriyor, ben de bacaklarının arasında yukarı kayarken göğsümde düşük, aç bir hırıltı duyuluyor. Karnını ve kalçalarını ısıtıyor, emiyor ve ısıtıyorum. Dişlerim derisini sürtünce çığlık atıyor, karnı ağzımın ısıyla çöküyor.

Morarmış soluk pembe meme ucunu dişlerimle ısırıp, boğazından zevk ve acı karışımı keskin bir çığlık koparır, sonra dudaklarımı etrafına sarar ve nazıkçe emerim.

Ellerim memelerini kavrar, ağzım bir memeden diğerine kayarken, şişmiş meme uçlarını yalarken, şişkin sikim onun dağınık küçük amına sürtünüyor.

Kalçalarım yuvarlanıyor, dişlerim meme ucunu son anda bırakıyor. Göğüslerini mahvettiğim manzaraya bakarak inliyorum: morarmış, şişmiş ve kırmızı.

Sonra onu sertçe öptüm. Dilimi dudaklarının arasına soktum, sikimi onun sıkı küçük deliğine dayarken ağzını yaladım. Milena bana karşı hevesle inledi, beni öperken kalçalarını kaldırdı, ağzımda kendi azgınlığını tattı.

Onu acımasız bir vuruşla içime alıyorum, bana sıkıca sarılırken çığlığını yutuyorum. Uylukları kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Tırnakları sırtımı sıcak bıçaklar gibi kazıyor, onu içimde sürtünürken ve morartacak kadar sert öperken boğazımdan bir hırıltı çıkıyor.

"Nero..."

Geri çekilip şişmiş sikimi tekrar içine sokuyorum, ne kadar sıkı olduğuna dişlerimi sıkarak. Milena inliyor, kalçalarını kaldırıp benim

, başını yana eğiyor. Gözlerim, hayatının amacını benim yumruğuma sarılmak ve *çekilmek* olarak belirlemiş gibi görünen o lanet at kuyruğuna kilitleniyor.

Daha derine giriyorum, ağzımı boynuna indirip dişlerimi yumuşak, narin derisinin üzerinde gezdiriyorum. Milena inliyor, bana karşı kıvranıyor ve göğsümü tırmalıyor.

"Nero..."

Kalçalarımı döndürürken boynunu ısırıyorum ve kendimi tekrar onun erimiş sıcaklığına gömüyorum. Ben ona girerken o hala göğsümü tırmalıyor.

"Nero—"

"Bu damlayan küçük amcık neyi hayal ediyordu—"

"Neden gittin?"

Bu soru, onun göğsümü tırmalamadığını, *ittiğini* fark ettiğim anda kafama çarptı.

Hareketsiz kalıyorum, şehvetin kırmızı sisi gözlerine bakarken hafifçe kayboluyor.

Milena alt dudağını dişlerinin arasına çekerek, beni mahveden o büyük mavi gözleriyle bana bakar.

"Geçen gün," diye fısıldadı, ikimiz de nefes nefese, birbirimize sürtünmeyi bırakmıştık, sikim hala derinlerdeydi. "Greymoor'da. Neden sen—"

Çenem sıkışıyor.

"Önemli değil," diye homurdanıyorum. Boğazından bir inilti kopuyor, gözleri geriye dönüyor, ben de sikimi neredeyse tamamen çıkarıp tekrar içeri sokuyorum.

Onu tekrar sikmeye başlıyorum, ama sonra o el, beni durdurmak için göğsümü okşuyor.

Ben de duruyorum.

İstemeyerek.

"Benim için önemli," diye mırıldanıyor, nabızı hala boynunda deli gibi atıyor. Vücudu hala seğiriyor ve titriyor. Amcığı hala dalgalanıyor ve

sanki bu konuşmadan sıkılmış ve benim onu sikmeye devam etmemi istiyormuş gibi.

"Bak..."

"Söylediğim bir şey miydi?"

Kaşlarım çatıldı. "Sen değilsin," diye mırıldandım. "Bu..." "Aman

Tanrım," diye inledi. "*Sen değilsin, ben miyim?* Cidden mi?"

Yumruklarımı başının iki yanına koyuyorum, kollarım gergin, onun üzerinde duruyorum.

.

Bacakları hala bana sıkıca sarılmış durumda. İhtiyacı olan amcığı hala bana yapışmış ve teknik olarak şu anda sevişmediğimizi anlamamış gibi sikimi sıkıyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor.

"Karanlıkta oynamayı seviyorsun, prenses."

Kaşlarını çatıyor. "Evet, ama sorumu kaçırıyorsun. Neden..."

"*Orada yaşıyorum* lan," diye homurdanıyorum. "Sen..."

"Ne?" diye ters bir şekilde soruyor. "*Turist* misin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Senin sözlerin."

Gözleri koyulaşırken fırtına bulutları renginde mavi bir renk belirir. "Yani... ne, benim için yeterince sapık olmadığımı düşündüğün için mi gittin? Oradan çekip gitmeden önce olanlardan sonra bunu ciddi olarak düşünmüş olamazsın."

Yani, onu perili bir malikanede kovaladım, merdivenlere fırlattım ve tecavüz etmeye çalışır gibi siktim.

Haklı: Eğer onun da bundan *çok* hoşlandığını kabul edersek - ki hoşlandı - o zaman benim onun belirli bir sapkınlık seviyesine ulaşmadığını düşünmem zor.

Ama ben sapıklıklardan bahsetmiyorum. Beni tahrik eden ve onu ısılatan garip, sapıkça şeylerden bahsetmiyorum.

On beş yıl önce ruhuma kazınan yaralardan bahsediyorum.

Bir parçam bunu en belirsiz şekilde bile olsa açıklamak istiyor. Ama o parçam çamurun o kadar derinine gömülü ki, çamurun etrafındaki duvarlar o kadar kalın ki, *ben* bile oraya ulaşip onu kazıp çıkaramıyorum.

Yavaşça çekilip geriye otururken hala sertim. Milena benden uzaklaşırken yüzünde bir gölge belirliyor, dizlerini çenesine çekip yorganı tekrar üzerine çekiyor.

"Sen benim karanlık tarafımı istemezsin," diye hırlıyorum. "Güven bana."

"Yani *benimle* o karanlık taraflarını yaşamak istemiyorsun," diye tersledi.

"Ben öyle mi dedim?" Gözlerimi kısıyorum. "Prenses, *sana söylüyorum*, sen..."

"Benim adıma karar veremezsin," diye tısladı. "Benim neye katlanabileceğimi, neye katlanamayacağımı ya da benim için neyin çok berbat olduğunu sen karar veremezsin."

Gözlerimiz çarpışır—buz mavisi ile zehirli yeşil. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Yoksa tüm bunlar sana küçük baş belası dediğim için mi..."

"*Sakın* bunu söyleme," diye hırlıyorum.

Gözleri kötücül bir şekilde parlar. "Karanlıkta kızları kovalayarak sertleşen büyük, sert adam, bir *çocuğun* umursamayacağı aptal bir isim yüzünden suratını asıyor."

Çenem sıkılaşıp. Anlamadığı bir ateşle oynuyor. "*Seni uyarıyorum*, prenses," diye tıslarım.

"Korkak."

Beni kışkırtmaya çalışıyor. Sorun şu ki, *işe yarıyor*. Ben acınası biri olduğum için değil. Bu kızın beni sinirden deliye çevirip içime işlemeyi başaran bir yöntemi var. Beni ne kadar kışkırtarsa, onu yere yatırıp o lanet ağzını sikip salyasını sikime akıtmak o kadar çok istiyorum.

"Kes şunu," diye bağıyorum.

"Yoksa ne olacak, *korkak*?" diye gülümsüyor. "Kız istemiyorsa sen de istemiyor musun? Öyle mi?"

"Çok dikkatli olmalısın," dişlerimi sıkarak tıslıyorum, "ağızından çıkacak kelimelere dikkat et..."

Hatta hemen farkına bile varmıyorum. Bir saniye önce, ona dönük olarak yatakta diz çökmüş durumdayım, bir saniye sonra ise o tam karşımda ve yüzüm zonkluyor.

...Çünkü o lanet olasıca *bana tokat attı*.

Nadiren dilim tutulur. Ama o anda, sadece ona bakabiliyorum, yüzümde donmuş, şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle.

Yanağım ateş gibi yanarken, o bana doğru eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor.

"*Ne istersen yap*," diye fısıldadı. "Bakalım kim neye dayanacak..."

Elimi çekip lanet boğazını kavradığımda, boğuk, hıçkırık dolu bir çığlık göğsünden çıkar. Parmaklarım narin, soluk tenini sıkıca kavrarken, dudaklarım acımasız bir gülümsemeye bürünür ve gözleri arzuyla ve şehvetle parlar.

Nefes borusuna uyguladığım baskıdan keskin bir nefes alır, diğer elimle at kuyruğunu yumruğumla kavrar ve başını geriye çekerim.

"Sadece bil diye söylüyorum," diye homurdandım, yaklaşarak, "buna *buna 'istemek' denir*."

Onu itip yatağa geri gönderdiğimde tekrar inler.

Yerden kalkıp, kıyafetlerimi attığım yere doğru yürüdüm ve kemerimi pantolonumun halkalarından çekerek, derinin çatlamasına neden olacak kadar sert bir hareketle çıkardım.

Milena, ben yavaşça ona dönerken titreyerek nefesini tutar. Gözlerim kararmış, yatağa doğru geri dönerken onu izliyorum. Bana, benimle uğraşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu yeni fark etmiş *gibi* bakıyor.

Şimdi geri adım atmak istiyorsa çok geç.

Çok geç.

Milena, bileklerini tutup kemerimi sıkıca sararken inliyor. Onu sertçe çarşafların üzerine çekip, bağladığım bileklerini başlığa sabitleyene kadar titriyor.

Deri, demirin etrafına iki kez dolanıp sıkıca düğümlenir.

Kan damarlarımdan kan fışkırıyor, sikim seğirip zonkluyor, elimi etrafına dolayıp yavaşça okşarken ön sıvı damlıyor.

Milena gergin bir şekilde yutkunuyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Göğüs uçları sertleşmiş ve dikleşmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Bekle, Nero—"

"Ağzın az önce *büyük* bir çek yazdı, prenses," diye boğuk bir sesle söylüyorum yatakta yerimi alırken.

Bacağını vücudunun üzerine atıp göğsünün üzerine diz çöküyorum, sıcak sikim kalın ve ağır bir şekilde göğüslerinin arasında yatıyor.

"Çekini bozduğumda ne olacağını görelim."

Dudakları titriyor, büyük mavi gözleri benimkilere bakarken kocaman açılıyor. "Nero..."

"Konuşma. Şu anda ağzını tek bir şey için kullanacağım."

O lanet olası at kuyruğunu yumruğumun etrafına sararken vücudumda elektrik akımı dolaşüyor. Sikim yüzünün hemen üzerinde sallanana kadar vücudunda yukarı doğru ilerliyorum.

"Şimdi ağzını iyice aç," diye fısıldadım, "ve uslu bir kız gibi *em*."

Önce taşaklarımı ağzına soktum. Bir şeyler mırıldandı ama dudakları genişçe açıldığında sözleri duyulmadı. Sikim yüzüne sarktı ve dilinin taşaklarımı okşayıp alaycica oynamasına inledim.

"Em dedim, öpme dedim," diye homurdandım.

O itaat eder. Ağır taşaklarımın birer birer sıcak ağzına almasıyla vücudumda zevk dalgaları yayılır. Onları ıslakça yalarken yüksek sesli şapırtı sesleri yatak odasını doldurur, sikim seğirir ve daha fazla ön sıvı akar.

"*Daha sert*, prenses," dişlerimi sıkarak homurdanıyorum.

Lanet olsun.

İnlerken, gözlerimi onun gözlerine kilitlerim, yanakları çökmüş, her iki testisini de ağzına almış ve dilini etraflarında döndürür. Sikimdeki damarlar belirginleşir, başı o kadar şişmiş ve kalındır ki başım dönüyor.

Yavaşça çekilirken, taşaklarımın ağzından kayarken çıkardığı yumuşak, ıslak sesin tadını çıkarıyorum. Elim at kuyruğunda sıkılaştırıp, sikimi dudaklarına bastırırken başını biraz yukarı kaldırıyorum.

"Bu lanet at kuyruğunu her gördüğümde, onu yumruğumla tutup boğazını sikmek istiyorum." Gözlerim ona doğru parıldıyor. "Ağzını geniş aç, prenses."

Milena inleyerek ağzını açar ve kafamı içine alır. Bir homurtuyla kalçalarımı öne doğru sallayarak sikimi boğazının en derinlerine kadar sokarım.

Boğulur ve inler, gözleri şişerken sikimin her yerine salya akıtır. Bana bakar, bebek mavisi gözleri arzuyla parlar ve köşeleri sulanır.

"Benim dünyamda oynamak mı istiyorsun, prenses?" diye hırıldarım.

O inliyor, derin, titreyen bir "mmmm-hmmm" sesi çıkarıyor ve benim sikimi emdiği için taşaklarım karıncalanıyor. Dişlerimi gıcırdatarak çekiliyorum, sadece başını ağzında bırakıp boğazına geri sokuyorum.

Bir boğulma daha. Beni daha da sertleştiren bir inilti daha. Kalın salya sikimi kaplayıp ağzının köşelerinden damlarken bir öksürük daha. Bacaklarımı bükerek dizlerimin üzerine kalkıyorum ve ağzına girmeye başlıyorum, onu yalarken onu sikime çekmek için at kuyruğunu tutuyorum.

İt.

Boğulm

a.

İt.

Salya.

İt.

Derin inlemeler çıkar, gözleri geriye döner, ben ağzını daha sert ve daha derine sikiyorum. Boğazından ve ağzından hevesli, ıslak sesler çıkar, sanki

Onu bu kadar sert kullanmamdan zevk alıyor gibi. Hayır, onun *gibi* değil.

O gerçekten *öyle*.

Vücudunun altımda kıvrıldığını ve büküldüğünü hissedebiliyorum ve bacaklarının arasındaki sürtünmeye çaresizce, utanmadan uyluklarını birbirine sürttüğünü görebiliyorum.

Gözlerim tekrar onun gözlerine kayarken gülümsüyorum, ağzını kullanırken saçlarını daha sıkı kavıyorum.

"Ne iyi bir kız," diye homurdanıyorum. "O sürtük amını benim için ısıtıyorsun."

Boğazını ıslak bir şekilde siktiğimde, sikimin etrafında inliyor.

"Ne kadar muhtaç bir şey," diye mırıldanıyorum, bir elimle saçlarını sıkarken diğer elimle çenesinin arkasını okşayarak ağzını açıyorum. "O açgözlü küçük amcık, onu yırtıp büyük sikimle doldurmamı özledi mi?"

O inliyor, gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyor. "Merak etme prenses, aç sikik deliğini yakında doyuracağım."

Sikimi dilinin üzerine birkaç kez daha vurarak homurdanıyorum, sonra çekiyorum. Boğuluyor, öksürüyor ve nefes nefese kalıyor, yüzü ön sıvı ve tükürükle kaplı, dudakları şişmiş ve kanamış, gözleri şehvetle benimkilere saplanıyor.

Tek bir hareketle vücudunu aşağı kaydırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Bana doğru inliyor, sanki boşalmak için o kadar çaresizmiş gibi vücudu bana karşı kıvrılıyor, sanki teninin benim tenime sürtünmesi onu boşaltmaya yetebilirmiş gibi.

Ama o kadar kolay pes etmez. Tabiri caizse.

Arkamdan uzanıp, daha önce çıkardığım külotu alıyorum. Milena'nın gözleri, külotu yüzüne yaklaştırdığımda fal taşı gibi açılıyor.

"*Siktir*," diye inliyor. "Nero..."

Onu külotla sustururken inliyor, onu görünce inliyor: şişmiş, kabarık dudaklarının arasına sıkıştırılmış külot, donuk gözler, yanakları benim ön sıvımla kaplı, bilekleri hala başının üstündeki yatak başlığına bağlı.

Dizlerinin arkasını tutup bacaklarını göğsüne doğru itiyorum, sertleşmiş sikimi onun ıslak amına yukarı aşağı kaydırıyorum.

"Ne çaresiz, ıslak bir hal aldın prenses," diye inliyorum. "Ne hevesli bir seks oynucağı." Ben hızlanıp açık avucumla kıkına vururken, o külotuna inliyor ve bunu yaparken amının sikimi ıslattığını hissediyorum.

"Benim küçük seks oynucağım."

Milena ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor, vücudu yataktan kalkıyor ve bağlı elleri cılınca havayı tırmalıyor, ben de ona acımasız bir vuruşla giriyorum.

SİKİŞ, çok ıslak.

Onu siktiğimde yatak odası müstehcen seslerle doluyor, sıkı, açgözlü deliği her itişimde bana daha da çaresizce yapıyor. Kalçalarım kıkına çarpıyor, onu sikip duruyorum, amını sikimle defalarca dolduruyorum.

Milena. Çıldırıyor.

Altımda çırpınıyor, aç amcığı benim sikimi yutarken kalçaları bana doğru kalkıyor. Onu sikerken, vücuduna eğilirken, taşaklarım ve uyluklarım onun ıslaklığıyla sıırıslıklam oluyor.

"Beni savuşturmak için ellerin yok," diye boğazına doğru homurdandım. "Kaçmak için bacakların yok. Sadece benim için kullanabileceğim hevesli, sürtük bir delik var."

O benim her şeyimi istiyordu.

Ve onu alacak — sansürsüz, kısaltılmamış, seyreltilmemiş.

"Benim için *çığlık at*, bebeğim. Bütün ev bu amcığın kime *ait olduğunu* bilsin. Lanet *komşular*, benim şişko sikim için ne kadar azdığını bilsin."

Milena ağzına tıklmış külotun içine uluyor ve inliyor, gözleri odaklanmadan ve vahşice dönüyor, yüzü kırmızıya dönmüş, dantele doğru çığlık atıyor. Boğazı düzensiz bir şekilde uğuldarken, ağzının köşelerinden salya yanaklarından sızıyor.

Onun içine girerken homurdanıyorum, her itişte taşaklarım kıkına çarpıyor. Aramızdan uzanıp başparmağımla işaret parmağımla bir meme ucu sıkıştırıyorum,

acımasızca büküyorum. Sikimi içinden çıkarırken inliyorum, o sızlanırken sikimi yumrukluyorum, o çaresizce kalçalarını kaldırmaya çalışıyor.

Geriye yaslanıp, dizlerinin arkasından bacaklarını tutup genişçe açıyorum. Sonra penisi tekrar elimle kavrayıp, şişmiş klitorisine kalın başını vuruyorum, onu çığlık atıp külotlu bezle boğulmasına neden oluyorum.

Sikimin başını klitorisine tekrar tekrar sürtüp tokatlıyorum. Gözleri geriye dönüyor, vücudu kasılmaya ve titremeye başlıyor. Bacakları titriyor, gözlerini sıkıca kapatıp dantele *çığlık* atarken omuz ve kol kasları geriliyor.

Amcığı, sikimi kaygan bir ıslaklıkla doldurur, taşaklarıma damlar ve çarşafı ıslatır. Sonra titrer ve gevşer, yatağa yığılır.

Dudaklarım acımasızca kıvrılır.

"Oh, *hayır hayır hayır*, prenses," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle, sikimi okşarken uzanıp tekrar acımasızca meme uçlarından birini çimdikliyorum. "Henüz bitmedi."

Sikimin başını onun kaygan, pembe dudaklarının arasına ittiğimde gözleri benimkilere çevrilir.

"*Bir kez boşalmak sana merhamet kazandırır mı sanıyorsun?*" Başımı sallarım. "*Ne kadar tatlı.*"

Ben tek bir vuruşla onun içine sonuna kadar girerken, o boğulur, vücudu yataktan sıçrar. Amcığı sikimi boğar, beni o kadar sıkı sıkı ki, çıkmak için mücadele etmek zorunda kalırım ve sonra tekrar içeri girerim.

"*Evet, sik beni,*" diye bağıriyorum, dişlerimi sıkarak tekrar içine giriyorum. "İşte böyle, bebeğim. Benim şişko sikimi em. Ne kadar açgözlü bir sık fahişesi olduğunu göster bana."

Milena inliyor, altımda kıvrılıyor ve kalçalarını benim darbelerime uyacak şekilde sallıyor. Bacaklarını omuzlarıma üzerine atıyorum ve ona sertçe giriyorum, onu sert ve derinden sikerken kıcını yataktan kaldırıyorum, göğüsleri sallanıyor ve gözleri geriye dönüyor.

Ağır taşaklarım kıcına çarpıyor ve parmaklarımı tekrar boğazına doluyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve ona vururken sıkmaya başlıyorum.

Göğsünün derinliklerinden gelen bir sarsıntı ve boğuk bir iniltiyle, tüm vücudu şiddetle titrer. Başka bir dalga ıslaklık sikimi doldurur,

ben de onu daha sert ve daha vahşice sikerek ikimizi de pis bir hale getiriyorum, vücudunu kişisel seks oyuncağı gibi kullanıyorum, o ise çığlık atıyor, kıvranıyor ve havayı tırmalıyor, bir orgazm daha vücudunu sararken.

"Mmm, bebeğim, amcığın sikimi sıkıştırışını seviyorum. Bana biraz daha dölünü ver, prenses. Açgözlü küçük amcığının büyük sikimin her yerine boşalmasını tekrar hissetmeme izin ver."

Derinlemesine soktum, boğazını sıktım.

O tekrar parçalanıyor, bacakları titriyor ve titriyor, omuzlarıma sarkmış, gözleri geriye dönüyor.

Milena, ben onun bitkin bedenini bir bez bebek gibi sikerken gevşiyor. Amcığının sikimi sıkıp yukarı aşağı dalgalandığını hissedebiliyorum - geri kalanı bitmiş olsa bile, amcığı henüz pes etmeye hazır değil.

"O küçük amcık hala istiyor, bebeğim. Hala bana *karşı geliyor. Siktir*, prenses. Dağınık amcığın benim için parçalanıp böyle bir pislik yaratması, beni hiç durmak istemiyor."

Eğilip klitorisini sıkıyorum. *Tetiği*

çekmek gibi.

O kadar aşırı uyarılmış, o kadar çok boşaldığı için o kadar kafası güzel ki şişmiş düğmesinin üzerinde parmaklarımı bir kez yuvarlamam yeterli, tekrar tamamen patlayıp sikimi başka bir dalga spermle dolduruyor.

Durmuyorum.

Odaklanamıyorum. Kendi orgazmım kükrüyor, içimden patlamak istiyor. Ama dişlerimi sıkıp onu geri bastırıyorum, onun dağınık küçük amını tekrar tekrar sikiyorum.

Milena da tamamen gevşemiş olmasına rağmen henüz bitirmemiş. Yorgun, donuk gözleri dönüp benimkilere kilitlendiğinde, onlarda saf bir kararlılık görüyorum.

Durma.

Sikişmeye devam et.

Bu savaşı kazanamayacaksın.

Homurdanıyorum, taşaklarım o kadar dolmuş ki, ona vururken neredeyse acıyor.

"Bana bayılacak mısın, prenses?" diye inleyerek onu daha sert sikiyorum, meme uçlarını sıkarak için uzanırken göğüsleri zıplıyor.

Milena inleyerek boğulur, başını hayır demek istercesine bir yandan diğer yana sallar.

"İhtiyacın varsa git," diye hırslıyorum. "Ben bu güzel deliği sikmeye devam edeceğim. Uykunda seninle oynadığımda ne kadar ıslandığını ikimiz de biliyoruz."

Bu artık sikişmek değil.

Bir dayanıklılık yarışı.

Birlikte unutulmaya giden bir maraton.

Ter, cildinde parıldıyor ve sırtımdan damlıyor. Etrafımızdaki dünya çılgın bir bulanıklığa dönüşüyor. Sikim o kadar çok kullanılmış ki *acıyor*.

Ama onu sikerken boğuk, hıçkırık gibi inlemeleri keskin, kesik kesik nefeslerle dışarı çıkarken beni uçuruma doğru sürüklüyor ve ben onu da yanımda götürmeye kararlıyım.

"Gözlerini bana bak, prenses," diye homurdanıyorum. "Bu aç küçük amcık bir kez daha boşaldığında gözlerime bak. Hissetmeme izin ver, bebeğim. O siktiğimin dölünün taşaklarıma dolduğunu hissetmeme izin ver. Uslu bir kız ol ve *hemen benim için boşal*."

Elim boğazını sıkıca kavrar, yüzü kararır. Başparmağım klitorisini okşarken, sikim erimiş amcığına derinlemesine girer, onu acımasızca sikerim.

O gerçek zamanlı olarak boşalır.

Son orgazm geldiğinde, o sızlanan, salya akıtan, gevşek küçük bir seks bebeği gibidir, ama sonra sanki biri onu canlı bir kabloya takmış gibidir.

Milena'nın vücudu bükülüp kıvrılır, sırtı şiddetle kavislenirken neredeyse ikiye bölünür. Boğazından ham, ilkel bir ses çıkar ve bacakları tekmeliyor, sıkıyor ve şiddetle titriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Tamamen kemiksiz hale geldiği anda, ben de hırıltılı bir iniltiyle içinden çekiliyorum. Vücudunu yukarı doğru hareket ettirip göğsüne çömeliyorum ve damarlı, şişmiş sikimi okşarken gözlerini gözlerime kilitliyorum.

Boğuk bir kükremeyle, spermim kalın, ağır iplikler halinde patlar, yüzüne, boynuna, göğüslerine sıçrar, ağzına tıkılmış ıslak külotunu kaplar. Hala kıvranarak inliyor, gözleri sanki başka bir boyutta gibi geriye dönüyor, ben de sikimi yumruk yapıp testislerimi onun üzerine boşaltıyorum.

Oda dönüyor, görüşüm köşelerde kararmaya başlıyor. Bir elim başlıkta, öne doğru düşerken zar zor kendimi tutuyorum. Milena yatakta tamamen gevşemiş durumda, ben kemerini çözüp kollarını bırakıyorum.

Vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum, bir şekilde banyoya sendeleyerek gidip bir bez alıp ılık suyla ıslatıyorum.

Ben yatağına düşerken o neredeyse bayılmak üzere. Onun gevşek ağzından külotunu çekip yüzünü havluyla temizliyorum.

Dudaklarım dudaklarını bulur ve onu kollarıma çekerek öperim.

"Siktir..." diye fısıldar, gözleri hala kapalı. *"...sen."*

Kaşlarımı çatarak geri çekilirken gözlerimi kırıştırıyorum. Sonra dudakları tembel bir gülümsemeye çekiliyor ve bir gözü zar zor açılıp bana bakıyor.

"...Beni şüpheye düşürdüğün için," diye mırıldanır uykulu bir gülümsemeyle.

"Sen... sana bir şans verdiğim için şanslısın, pislik."

Gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Sonra gözleri tekrar kapanıyor.

Yatağına geri düşerken karanlık beni içine çekmeye başlar. Cildini ve sıcak nefesini hissediyorum, yanağı göğsümde yatıyor.

Maraton bitti.

Sanırım bu bir beraberlik.

Bu, şu anda anlayabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

MILENA

MADAME KUZMINA bana, imkansız olanın tekrar edilmesi onu sadece mümkün değil, rutin hale getirdiğini yaklaşık on bir milyon kez söyledi.

Bunun baleden *çok* daha öteye, Nero ile yaptığım şeyin... her neyse, o şeyin çılgınlığına dönüştüğünü düşünmeye başlıyorum.

Çünkü *deliliğin* tekrarı onu sadece *akıl sağlığına* dönüştürmüyor. Onu *norm* haline getiriyor.

Anormal olan benim *yeni* normalim ve bununla ilgili kötü bir şey söyleyeceğimden emin değilim.

. Tabii, vücudum bu aralar benden nefret ediyor ve bu, bir ömür boyu bale eğitimi aldıktan sonra bir şey ifade ediyor.

Ağrım olduğunu söylemek, yüzyılın en hafif tabiri olur. Yeni ten rengim morumsu mavi, bazen sarı-yeşilimsi, vücudumun her yerinde morluklar var. Öyle ki, tişört ve etek yerine uzun kollu gömlekler ve pantolonlar giymenin yanı sıra, tek başıma balıkçı yakaları modaya geri getiriyor olabilirim.

Eşarplar da, ama o konuda trend belirleyici ben değilim. Bu onur, Carmine Barone ile evlendiğinden beri oldukça geniş bir koleksiyon edinen Lyra'ya ait.

On yaşındayken, Soho'daki bir Sephora mağazasına girdim ve bugüne kadar da anlayamadığım bir nedenden dolayı bir ruj çalacağıma karar verdim.

Parayı hiç dert etmediğim bir çocuktum, *on* yaşındaydım. Ruj bile sürmezdim. Çalmak istedim çünkü bir filmde birinin yaptığını görmüştüm ve nasıl bir his olduğunu merak etmiştim.

Sonunda cesaretimi toplayıp rujumu cebime koyduktan sonra, yaklaşık on beş yaşında, üç metre uzakta duran bir kızla göz göze geldiğimi hatırlıyorum.

... *O da aynı şeyi bir tüp kapatıcıyla yapıyordu.*

İkimiz de yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorduk, ama o adrenalin dolu anda, birbirimizi anladık. Gülümse, tek kelime etme, yoluna git. Aynen öyle oldu.

Daha sonra, suçluluk duygusu beni ele geçirdiğinde Vasilisa'ya suçumu itiraf ettim. O da, onunla birlikte mağazaya geri dönüp bir şeyin parasını unutmuş olduğumu söylersem babama söylemeyeceğine söz verdi. Neyse ki, çok anlayışlı davrandılar. Ya da belki Vasilisa, Rus aksanını abartarak onları korkuttu.

Her neyse, Lyra ve ben provaya boynumuza ipek eşarplar takarak gittiğimizde de aynı hissi yaşıyorum: ikimiz de ne olduğunu biliyoruz. İkimiz de sadece gülümsüyoruz, kızarıyoruz ve bu konuyu *hiç* konuşmamak konusunda anlaşmışız gibi.

Ne yazık ki, diğer arkadaşlarımdan hiçbirisi morluklarım konusunda bana benzer bir hoşgörü göstermiyor. Brooklyn ve Naomi, beni dolaplara yapıştırıp üstümüzü değiştirirken bizi kontrol etmeyi görev edindiler, sonra vücudumda yeni el izleri gördüklerinde bana anlamlı bakışlar ve sırtışlar atıyorlar. Val, neredeyse her konuşmada "boğmak" kelimesini kullanmayı başarıyor ve bana alaycı bir sırtışla bakıyor.

Ve Evelina, zavallı, tatlı Evelina, Naomi ona morlukların benim sakar olduğumun işareti *olmadığını* açıkladığından beri ne söyleyeceğini bilemiyor.

"*Buna 'çılgınlık yapmak'* denir," diye kıkırdamıştı Brooklyn, bu da zavallı Evie'nin çenesinin yere düşmesiyle ketçap rengine dönmesine neden olmuştu.

Ama dediğim gibi, delilik benim yeni normalim oldu. Ve

yine, gerçekten şikayet etmiyorum.

Kanepeye geri yığılırım, Nero'nun kalın - *tanrım*, ne kadar kalın - penisi ıslak bir sesle içimden çıkarken inlerim. Hala nefes nefese, minderlerin içine gömülürüm, içimden bol miktarda... şey... o damlar.

Greymoor'dayız, burası bizim uğrak yerimiz haline geldi.

...Koşmak için bolca yer var, değil mi?

Göğsüm inip kalkıyor, cildim hala kovalamaca ve ardından gelen acımasız, vahşi sikişten dolayı karıncalanıyor ve terden parlıyor. Zavallı vajinam vahşice tahrip edilmiş gibi. Meme uçlarım yanıyor. Nero beni diz çöktürüp, bir osmanlıya eğip, arkamdan sikip, aynı anda *iki* parmağını kıcıma soktuğu için kığım bile acıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanacağımı düşünmemiştim.

Ama yine de, mor ve mavi yeni siyah, delilik yeni akıl sağlığı ve o bunu yaparken geceki dördüncü ya da beşinci orgazmımı yaşadım.

Kendime bakıyorum, vücudumun halini görünce kaşlarım çatılıyor. Taze, şiddetli morluklar eski morlukların ve daha önce iz bırakmamış cildin üzerine yayılmış, göğüslerimi, uyluklarımı, belimi ve kalçalarımı... her yerimi kaplamış.

Böyle devam ederse, ciddi tıbbi bakıma ihtiyacım olacak. Önlem olarak her gün tonlarca kızılçık suyu içmeme rağmen idrar yolu enfeksiyonu kapmamış olmam bile bir mucize.

Nero karşımdaki kanepenin koluna yaslanarak uzanıyor, zayıf, kaslı vücudu terden parlıyor. Nefes alıp verirken vücudu esniyor ve dövmeleri dalgalanıyor. Parmaklarını koyu saçlarının arasına tembelce geçiriyor, keskin yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyor.

Gözlerim çenesine ve ağzına takılınca kızarıyorum.

Onlar benim spermimle ve lanet olası bir hayvan gibi bacağıma ısırıldığı yerden damlayan birkaç damla kanla kaplı.

Buna değdi.

Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor ve ben ayaklarımla kanepenin minderlerinden birinin altına gizlice sokuyorum.

Kulağa mide bulandırıcı bir kibir gibi gelebilir, ama ben güzel olduğumu biliyorum. Annem çok güzeldi, babam iyi şarap gibi yaşlanan bir Hollywood aktörü gibi görünüyor ve ben hayatım boyunca fiziksel olarak en iyi formumdaydım.

Ama ayaklarımdan kesinlikle *nefret ediyorum*.

Çarpık. Yaralı. Şekilsiz. Nasırlı. Grotesk, yumrulu şeylere dönüşmüş.

Yani, bale umurunda değil, çünkü orada *herkesin* ayakları öyle görünüyor. Ama babamın evinde bile çorap giymeden dolaşmam.

Biliyorum, bu garip, ama kendi vücut imajım söz konusu olduğunda benim tek toksik özelliğim bu.

Kanepede yer değiştirirken, taze morluklardan bahsetmeye gerek bile yok, birden uyluklarımdaki ısırık izine yüzümü buruşturuyorum.

Nero, av sonrası bağımlılığımız haline gelen yan sehpadaki sigara paketine ve pirinçten yapılmış Zippo çakmağına uzanırken fark eder. Sadece başımı sallarım.

"Ben iyiyim."

Kaşları çatılır ve ayağa kalkar. "Burada bekle."

O odadan çıkarken, utanmadan gözlerimi onun lanet olası *mükemmel* kısından ayırmıyorum.

odadan çıkarken kışına bakmaya devam ettim. Üçüncü kata çıkan merdivenleri çıktığını duydum, sonra bir çarpma sesi ve su akma sesi duyunca şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden aşağı indiğini duyarım. Kovalamacanın bittiği salona geri döner. Kanepeye oturmak yerine, bana doğru yürür ve sanki kurtarılması gereken bir kız gibi beni kollarına alır.

O odadan çıkıp merdivenleri çıkarken nefesim kesildi. Bir an için yatak odasına gittiğimizi sandım, ama Nero merdivenlerin en üstünde sağa döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

Gözlerimi kırıyorum, sözlerim kesiliyor, çünkü büyük, muhteşem, eski tarz fayanslarla döşenmiş bir banyoya giriyoruz. Bu malikanede en az beş altı tane var, ama elektrik gibi su da çalışmıyor.

Ne?

Bu teori, Nero beni sıcak, köpüklü suyla dolu eski bir pençeli küvete indirince uçup gidiyor. Geriye yaslanırken şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum, Nero uzanıp musluğu kapatırken sıcak su anında ağrılarımı dindiriyor.

"Nasıl...?"

Bana dönerek sırtıyor.

"Evde biraz tadilat yaptırdım."

Yavaşça nefes veriyorum, su ağrılarımı alırken inliyorum. "*Biraz mı?*"

Omuzlarını silkiyor. "Gerekliydi. Buraya gelip su içmemek biraz yordu."

Gülümserim. Sonra yavaşça, istemeden aklıma hoş olmayan bir düşünce gelir.

"Nasıl..." Boğazımı temizliyorum. "Bu aralar buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

Her zaman *buraya* gelmiyorum, ama son birkaç haftadır en azından her iki gecede bir onunla birlikteyim.

Evet. Her *iki gecede bir...*

Nero, küvetin yanındaki küçük tahta taburede çıplak otururken omuzlarını silkiyor, sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve ustaca yakıyor.

"Oldukça sık."

Dudaklarım

büzülür.

"Kovalamaca için

mi?"

Sigarayı dudaklarından çekip bana uzatır, ben küçük bir nefes alıp ağzımın kenarından üflerken sigarayı benim için tutar.

"Diğer kızların bu durumda olmasını istemiyorum," diye sonunda sıkı bir şekilde söylüyorum.

"Benim küvetimde mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Senin tarafından *kovalanıp, çıplak* halde seninle birlikte," dedim.

O sırtarak, yavaşça dumanı içime çekiyor. "Buraya senden başka kimse davet edilmez, prenses," diye mırıldanıyor. "Pençelerini çekebilirsin."

Bana bakarken yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Bir gün buraya taşınabilirim diye evi biraz düzenliyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Omuzlarını silkiyor ve sigarayı tekrar bana uzatıyor.

"Biliyorum. Burası ürkütücü bir hayaletli ev. Ama burayı seviyorum. Her zaman sevdim."

Dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme beliriyor.

"Aslında ben de öyle. Eskiden birbirimize buradan koşarak geçmeye cesaret ederken, ben hep biraz yavaşlar ve içerisi aydınlık olsa nasıl olurdu diye hayal ederdim." Omuzlarımı silkiyorum. "Bence bu ev çok güzel... yani, olabilir."

Nero hiçbir şey söylemez, sadece zümrüt yeşili gözleriyle merakla bana bakar, duman başının etrafında bir hale gibi kıvrılır.

Hâlâ tek kelime etmeden dönüp bir bez ve bir kalıp sabun alır, bezi ılık suya batırıp köpürtür.

"Ne—"

"Dön."

Hemen itaat ederek yanına dönüp sırtımı ona çeviriyorum. Islak, ılık bezin sırtımda hareket etmeye başladığını hissedince nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun..."

"Seni yıkıyorum. Kıpırdama."

Ve işte böyle, Nero De Luca, kurt gibi, canavarca, muhtemelen sosyopatik karanlığın efendisi, nazikçe *bana banyo yapmaya* başlıyor.

Sırtımdan başlıyor. Sonra boynum ve kollarım. Koltuk altlarımı yıkamak için bile kollarımı kaldırıyor. Sonra beni döndürüyor ve önümü yıkıyor —her zaman taze morluklardan dikkatlice kaçınarak.

"Kalk."

"Nero—"

"*Prenses.*"

Yüzüm kızarır, gözlerimi deviririm ve sonunda ayağa kalkarım. Bacaklarımı, sonra popomu yıkar... Sonra titremeye başlarım ve dudaklarımı ısırırım, çünkü sıcak bezi bacaklarımın arasına sokar ve hem amımı hem de iç uyluklarımdaki ısırik izlerini nazikçe temizler.

"Leo Debolsky hâlâ etrafında dolanıyor mu?"

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Uh, *hayır.*" Sessizce güldüm. "Levka amca ailelerimizin *birleşmesini* istiyor," diye inledim, gözlerimi devirdim. "Siyasi nedenlerden dolayı. Babam ilgilenmiyor."

"Peki ya sen?"

"Oh, sen ve ben... *aiiee!*"

Nero açık avucuyla kıcımlı tokatlayınca kıkırdarak çığlık atıyorum. "*Şaka yapıyorum,*" diye gülüyorum. "*Belli değil mi?*"

Bana sert bir bakış atıyor, ama kendi gülümsemesini zorla bastırıyor. "Gerçekten yapmıyorum, biliyorsun. Buraya başka kızları getirmeyi kastediyorum."

O, havluyu çekip beni tekrar köpüklü sıcaklığın içine bırakırken, içimde bir karıncalanma hissediyorum. yine köpüklü, sıcak küvete giriyorum.

"*Peki,*" diyorum, yarı ciddi yarı şakacı, "sen Alicia'yı buraya getirecektin."

O sırtıyor. "Kovalamak için, belki. Ama hepsi o kadar."

Ona tamamen şüpheyile bakıyorum.

"*Sadece* kovalamak için."

O başını sallar. "İnanması o kadar zor mu?" Ben burun kıvırırım. "Biraz."

Nero nefes verip sigarayı tekrar bana uzatır. "Ben..." Gözlerini kaçırıp kaşlarını çatarak.

"Söyle bana," diyorum aniden sessizce. Elim sudan kayıyor ve farkına varmadan onun elini tutuyorum.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Tuhaf bir şekilde samimi geliyor.

"Ben kovalamaktan zevk alıyorum," diye homurdanır. "Seks...

fena değil." Ona öfkeyle bakarım. Nero sırtarak sessizce

kıkırdar. "Kötü bir kelime seçimi, üzgünüm."

"Öyle," diye mırıldanıyorum.

"*Tabii* ki sen hariç."

Eli elimden kayar, küvetin kenarından kıvrılır ve suya dalar. Nefesimi tutarım, titreyerek ve içimde ateşin parladığını hissederken, eli bacaklarımın arasına kayarak amımı avuçlar.

"*Bu* seks," diye homurdanıyor, sesi kaba, "çok çok iyi."

Sigara izmaritini küvetin yanındaki küçük bir tabakta söndürüp ayağa kalktı. Onu izledim, nabzım hızlandı ve gözlerim utanmadan onun muhteşem vücudunda dolaştı. Sıcak suya girip bana dönerek oturdu.

Eli köpüklerin altından bana uzanır ve o benim cinsel organımı tekrar avuçladığında inlerim. Kalın parmaklarından biri dudaklarımı tembelce yukarı aşağı okşamaya başlar, sonra parmağını içime sokar ve nefesimi keser.

Zevk vücudumda yayılmaya başlasa da, cevapsız sorular da geliyor.

"Nero..."

"M-hmm?" diye mırıldanıyor, parmak ucuyla klitorisimi okşayarak beni inlemeye zorluyor.

"Geçen gün..." Kafamı sallayıp kaşlarımı çatıyorum. "Seni rahatsız eden ne dedim ya da ne yaptım?"

Parmakları bir iki saniye duraksıyor. Sonra yumuşak bir sesle mırıldanıyorum, parmakları tekrar beni okşamaya başlayınca gözlerimi kapatıyorum. Ama o sessiz kalıyor ve gözlerimi açtığımda sadece başını sallıyor.

"Söyle bana."

Kafasını tekrar salladı. "Hakkımda bilmek istemeyeceğin şeyler var, prenses," diye mırıldandı.

"Bunu bilmiyorsun. Dene beni."

"*Hayır*, Milena..."

Elini bacaklarımın arasından çekiyorum.

"O zaman bu kadar yeter."

"Pas."

Elini tekrar bacaklarımın arasına koyduğunda nefesim kesildi, sonra parmağını tekrar içime sokarken parmağını tekrar içime soktuğunda, g-noktamı mükemmel bir şekilde kavrayarak. Sonra kendime geliyorum, elini tutup bir kez daha itiyorum.

"*Söyle*," diye ısrar ettim. "Yoksa amcık yok."

"Yüzüne zarar vermek için burnunu kesmek deyimini bilir misin, prenses?"

Gözlerimi devirdim. "*Rıza* kavramını biliyor musun?" "Senin için bu kavramın gri bir alan olduğundan eminim."

Yüzüm kızarır. "Peki, sen söylemeden olmaz, kesinlikle olmaz."

Beni açgözlülükle süzüyor. "Ya yine de yaparsam?"

"Bu eğlenceli bir hayır olmayacak," diyorum sessizce.

Nero küvete yaslanıp başka yere bakarken yüzü karardı. Kolunu küvetin kenarından dışarı uzattı ve ben şaşkınlıkla izledim. Paketten bir sigara daha çıkardı ve hiç tereddüt etmeden yaktı.

O aslında sigara içen biri değildir. Onu sigara içerken gördüğüm tek zaman, seks yaptıktan sonra ve o da ara sıra, her seferinde değil. Ve sadece bir tane.

İki kez değil.

Sigarayı derin nefeslerle içiyor, alnı kırışıyor ve yüzündeki gölge giderek büyüyor.

"Tamam," diye mırıldanır, sigarayı içmeye devam ederken hala başka yere bakıyor. "On üç yaşındayken, bir aile dostumuz, komşumuz, benim seks yapmaya başlamam için uygun yaşta olduğuma karar verdi."

Sözleri yüzüme yumruk gibi çarptı.

Aman Tanrım...

"Nero..."

"Yaklaşık üç ay boyunca," diye devam ediyor, gözleri duvara dikilmiş, "beni düzenli olarak evine ya da otellere çağırdı ve bana istediğini yaptı."

Sıcak suya rağmen omurgamdan bir ürperti geçer.

"Tanrım, Nero..."

"Bilmek istemiştin," diye tısladı. "İşte lanet olasıca gerçek." Yüzü gece yarısı gibi karardı. "En eğlenceli kısmı da bu. Birkaç ay sonra, kocası karısının başka biriyle yattığını öğrendi. *Ben* değildim, ama... başka biri."

Yavaşça dönüyor, gözleri beni delip geçiyor, bakışlarında hayalet gibi, uzak bir ifade var. "Sonra onu öldürdü... ve sonra kendini."

Kalbim durur, kırılır.

"*İşte*," diye hırsla söylüyor. "Bu benim lanet olası trajik kötü adamlık hikayem. Artık iyi miyiz?"

O kadar uyuşmuşum ki, beni kucağına çektiğini, bacaklarımın kaslı kalçalarının iki yanında olduğunu zar zor fark ediyorum. Ama bacaklarımın arasına uzanıp parmağını amımın üzerinde gezdirdiğinde, gerçekliğe geri dönüyor, yüzüm çöküyor ve gözlerim aniden ona odaklanıyor.

"Nero, bekle... bir saniye..."

"Bir saniye bile beklemek istemiyorum."

Parmağı içime giriyor, ama ben bileğini tutup elini çekiyorum. "Sen... az önce bana söylediğin şey..."

"Az önce sana söylediğim şeyi, dünyada başka kimse bilmiyor," diye fısıldadı. "Kimseye söyleme."

Başımı sallıyorum, ellerim onu daha fazla dokunmak, ona daha yakın olmak istercesine içgüdüsel olarak yüzünü okşamak için uzanıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Hiç kimseye söylemedin, değil mi?"

"*Kimseye* söylemedim," diye mırıldanıyor. "Aileme de, *kimseye*. Sadece sana."

Penisi iç bacaklarımın arasında zonkluyor. O benim kalçamı kavrayıp beni kaldırırken, kalın, şişmiş penisinin başı dudaklarımın arasına girerken sessizce inliyorum.

"Bekle, Nero, konuşalım..."

"Beklemek istemiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ve bunun hakkında konuşmak da istemiyorum."

Gözleri benimkilerle kilitlenir ve aniden, yeşil zehir gibi gözlerinin içinde dönen hüznün ve öfkeye boğulurum.

"*Milena*," dişlerini sıkarak boğuk bir sesle söylüyor. "Şu anda, bunu unutturacak bir şey hissetmek istiyorum. *Seni* düşünmek istiyorum." Elleri sırtımda kayıyor ve saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor. "Bana yardım edebilir misin?"

"*Evet*," diye boğuk bir sesle söylüyorum, kalbim kırılırken ve erirken, ona doğru eğilip alnımı alnına dayıyorum. "Yapabilirim."

"*Teşekkür ederim*."

Başımı yana eğip dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu derin bir öpücükle öptüm, üzerine çöktüm.

Bunu yapabilirim.

MILENA

"Bunu yapabildiğimize çok sevindim Milena."

Tam tersini hissediyorum, pislik herif.

Yine de, küçük bar masasının karşısındaki Leo'ya gülümsüyorum — gerçek bir gülümseme değil, ama tamamen sahte bir gülümsemeden bir iki derece daha iyi.

Açıkçası bu benim fikrim *değildi*. Ama Nero'yu gördükten sonra kafam hala bulutlarda dolaşırken Levka amcam bana pusu kurdu. Hatta babamı da haberi olmadan bu pusuya dahil etti.

Görünüşe göre, Leo ve babası Vladimir, Levka'ya bir kez daha ulaşarak, ailelerimiz arasındaki anlaşmanın faydalarını ona anlatmaya çalışmışlar. Amcam, Vladimir Debolsky'nin Rus Havacılık Konseyi'ndeki koltuğu göz önüne alındığında, Debolsky'lerden en azından bir şeyler koparmanın faydalı olacağını düşünmüş.

Babam da, korkunç bir şekilde, kabul etti.

Tabii ki, beni hemen kenara çekip, Leo ile evlenmeyi düşünmemem gerektiğini, "siyasi amaçlarla evlendirilmeyeceğim" ve Leo aracılığıyla böyle bir anlaşmanın nasıl olabileceğini anlamak için en uygun kişinin ben olduğumu defalarca söyledi.

İşte bu yüzden, şık bir şehir merkezindeki barda bu adamla içki içiyorum.

Aslında içki içiyorum, gerçek içki. Ama sadece bir tane. Hamptons'taki o karışıklıktan sonra Leo'nun yanında sarhoş olmama imkan yok. Şu anda ayık olması umurumda değil.

Leo ise dördüncü virgin Arnold Palmer'ını içiyor, sanki hayatta kalmak için buna ihtiyacı varmış gibi limonata ve buzlu çayı karıştırıp içiyor.

Belki de şeker onun yeni alkolüdür.

"Ailemle ilgili iş konuşmaktan her zaman memnuniyet duyarım," diyorum yine yarım gülümsemeyle. "Babanın Havacılık Konseyi'nde büyük işler çevirdiğini duydum."

Leo, dördüncü bardağını bitirirken gerçekten *kıkırdıyor* ve garsona beşinci bardağı istemek için gösterişli bir işaret yapıyor. Sonra bana dönüyor, yüzü kızarmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Evet, *çok* heyecan verici. Babam hem burada hem de Moskova'da ağımızı kurmak için çok çalıştı. Ve bu yeni pozisyonla?" Yüksek sesle ıslık çalar. "Lanet olsun, bu para basma lisansı gibi."

Bu sefer biraz daha içten gülümsüyorum. "Bu... inanılmaz. Tebrikler, Leo. Bu gerçekten..."

"Sen de bunun bir parçası olabilirsin," diye sırtarak masanın karşısından bana bakıyor. Omuzlarımı silkiyorum. "Bunu... konuşabiliriz."

Leo'nun gözleri büyüdü. "Bekle, ciddi misin?"

"*Ailelerimiz arasındaki anlaşma* hakkında," diyorum, avuçlarımı kaldırarak. "Bak, Leo, kişisel bir şey değil, ama..."

Kokteyl garsonu Leo'nun Arnold Palmer'ını getirince sözüm kesildi. Leo sırtarak bana bakarak içkinin yarısını bir yudumda içti.

"Ne diyordun, güzelim?"

Lanet olsun.

Sıkıca gülümsüyorum. "Leo, *demek istediğim*, çok isterim..."

"Farkına varacağını *biliyordum*."

Sahte gülümseme yanaklarımı ağrıtmaya başlıyor.

"Ailelerimiz arasındaki *iş anlaşmasını* konuşmak istiyorsan," diyorum dikkatlice, "babamın bu fikre oldukça ilgi duyduğunu açıkça söyleyebilirim. Onun ABD'deki bağlantıları ve babanın Rusya'dan dünyanın herhangi bir yerine istediğin her şeyi taşıma kabiliyeti

Rusya'dan dünyanın herhangi bir yerine ulaştırabilme yeteneği ile bu çok gl bir ittifak olabilir."

Leo başını salladı, bana bakıyordu... Özellikle göğsüme... sanki beni dinlemiyormuş gibi, ama giysilerimin altında ne olduğunu hayal ediyor gibi.

Bu beni ürkütüyor.

"Leo."

Gözleri cam gibi parlayarak benimkilere takılıyor. "Evet, Milena?"

"Biz..." Boğazımı temizledim. "Ailelerimiz arasında olası bir iş ilişkisi hakkında konuşuyorduk."

O içini çekerek elini salladı. "Tamam, tamam. Ama peki ya..."

İkisini bir dikişte içip bardağı biraz sertçe masaya vurur, sonra dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğilir.

"Bizden bahsedelim mi, Milena?" Ne *oluyor*

lan?

"Milena" demiyor. Daha çok, bir yerlere fazladan bir "L" ekleyerek, "*Mlil-ayy-nah*" gibi bir ses çıkartıyor.

Cam gibi gözlerine ve kızarmış yüzüne bakarak kaşlarımı çattım. Bana odaklanamadan szc bakışları. Peltek sözleri. Kambur duruşu.

Gözlerim önündeki boş buz ve limon dilimlerinin olduğu bardağa düşüyor: bakire Arnold Palmer.

"Virgin."

Kahretsin.

Leo *sarhoş*.

Ona gülümsüyorum. "Bekle biraz. Tuvalete gidiyorum." "Yardım ister misin?" diye bana sarkıntılıkla bakıyor.

"Bir şeye ihtiyacım yok," diyorum sertçe, ayağa kalkıp barın arkasına doğru yürüyorum.

Servis barının yanında, bir tepsiye kokteyller koyan garsonu buluyorum.

"Hey, şuradaki arkadaşım..." Leo'nun yanındaki su birikintisine doğru başımı sallıyorum. "Bunlar alkolsüz Arnold Palmer, değil mi?"

Kafasını sallayarak bakışı her şeyi anlatıyor. "Hayır, siz gelmeden önce onun siparişini getirdim. Votka, limonata ve biraz buzlu çay."

Orospu çocuğu.

"Bir sorun mu var?"

Hiç yok, çünkü ben gidiyorum.

"Sorun yok," diye gülümsüyorum. "Ama benim payımı ödeyebilir miyim?"

"Tabii ki, tatlım."

Ödemeyi yaptıktan sonra masaya geri dönüyorum. Gitmeliyim, ama Leo gizlice sarhoş olsa ve bu günlerde ayık *olmasa* bile, ben hala Kalishnik ailesini temsil ediyorum. Ve buraya iş için geldim.

Bar artık daha kalabalık, aynı takım elbiseler giymiş ve 400 dolarlık saç kesimi olan bir grup finansçı, berbat bira içip masamızın yanında birbirlerini itip kakıyorlar.

Leo, koltuğuma geri kayarken bana sırtlıyor. "*İşte* buradasın."

"Evet, buradayım," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Bak, Leo, aslında gitmem gerek..."

"Awww, ne?" diye yüksek sesle inliyor. "Daha yeni geldin!" "Biliyorum," diyorum nazikçe gülümseyerek.

"Ama bilirsin, zaman uçup gidiyor!" Ya da... her neyse.

"Evet, kesinlikle babamla senin baban arasında bir çözüm bulmak için tekrar konuşmalıyız..."

Bir el ağır bir şekilde dizime konunca
irkiliyorum. Leo'nun eli, masanın altında.

Gülümsemem bir taş gibi düşer ve elini çekerim.

"Yapma bunu."

"Biliyorsun," diye sırtıyor, "O zaman Hamptons'ta çok *eğlenebileceğimizi* hep düşünmüşümdür."

Ayağa kalkmaya başlıyorum. Anında eli tekrar dizime yapışıyor.

Görünüştünden tahmin edilenden çok daha güçlüydü. Ve Nero'nun önceki gece yaptığı güzel morluğun *tam* üzerine basıyordu. Bu yüzden bana dokunduğunda yüzüm buruştu ve bacağım titredi.

Koltuğa geri düşerim, eli eteğimin altından bacağıma doğru kayarken nefes nefese kalırım. "LEO, DUR!" diye bağırırım.

Ama bar çok gürültülü ve arkamızda bize sırtlarını dönmüş bir grup finansçı var.

Bacağımı tekmeliyorum ama el yerinde kalıyor.

"Leo!" diye bağıriyorum. "Çek elini lanet olasıca..."

"Yoksa *ne olur?*"

Bir saniye önce, uyluklarımı sıkıca tutuyor, omurgamdan tüylerim diken diken oluyordu. Bir saniye sonra, eli eteğimin içine giriyor.

Terli eli külotumun üzerinden vajinamı kavrarken boğazıma kusmuk yükseliyor. Parmakları tırmalıyor, çekiyor, dantelin altından kıvrılarak cinsel organıma ulaşmaya çalışıyor.

Ve o anda, aramızdaki masayı iki elimle tutup yere çarpıyorum.

Bu, finansçıların dikkatini çekiyor ve votka sodam, buzlar ve kırık cam parçaları cilalı ayakkabılarının üzerine saçılırken, hepsi birden dönüyor.

"Dostum, ne yapıyorsun!" diye bağırir bir adam, Leo'ya dönerek.

Fırsatı kaçırmadım. Leo adama dönerken, elini itip ayağa kalkarak kalabalığın içine daldım.

Kalbim deli gibi atıyor. Vücudum titriyor. Bar müşterilerinin arasından geçip kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken midemde korkunç, mide bulandırıcı bir his oluşuyor.

Tam da bekleyen ellere.

Çılgılık atıp debeleniyorum, tırmalıyor ve nefes nefese kalıyorum, onlar beni daha sıkı tutmadan önce.

"*Milena!*"

Gözlerim odaklanırken nefesim kesildi.

Nero.

Yüzü karanlık ve kırıışık, bana kaşlarını çatarak bakıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Ne... ne... ne yapıyorsun burada?!" diye patladım.

"*Ne oldu?*" diye homurdandı.

İçimde hala mide bulandırıcı bir his var. Ve farkına bile varmadan kendimi onun göğsüne atıyorum ve hayatım ona bağıymış gibi ona sarılıyorum.

Yüzümü göğsüne bastırıp gömleğine bağırırken gözyaşlarım sıcak ve hızlı bir şekilde akıyor. Güçlü kolları beni sarıyor, sıkıca tutuyor ve sessizce saçlarımı okşuyor.

"*Leo,*" diye boğuk bir sesle sonunda söyleyebildim ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü ona doğru çevirdim. "Lanet olası *Leo Debolsky* oldu." Ona yalvaran gözlerle bakarken titriyordum. "Gelmek istemedim. İşle ilgili bir şey olacağını sanmıştım ve..."

"Ne oldu?" diye tekrar homurdanıyor.

"Leo ile neden dışarı çıktın?" değil. "Ne oldu lan?" değil.

Ne oldu?

Neye ihtiyacın var, söyle.

"O sarhoş," diyorum. "İş konuşuyorduk ve ben onun alkolsüz içki içtiğini sanıyordum, çünkü görünüşe göre bu aralar içmiyor. Ama..."

"Değil," diye tamamladı Nero.

Yüzüm düşerken başımı sallarım. Nero yüzümü nazikçe avuçlar.

"*Bana dokundu,*" diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Nero, elini altına soktu... altına..."

Yine ağlamaya başlıyorum, gözyaşları yüzümü ıslatırken o beni kollarına sarıp göğsüne çekiyor. Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, o beni tutarken ben ona yaslanıp ağlıyorum.

Sonunda geri çekilip ona bakıyorum. Yüzündeki zehirli bakışları görünce içimi bir ürperti kaplıyor.

"Arabaya bin, prenses," diyor sessizce. Dönüp, yalnız olmadığımızı fark edince kızarıyorum. Uzun boylu, yapılı, yakışıklı, siyah saçlı ve *şık* bir takım elbise giymiş bir adam, *şık* siyah bir Escalade'in yanında durmuş, arka kapıyı açık tutuyor.

"Ne?"

"Bu Dominic," diye fısıldadı Nero. "Seni evime götürecekt."

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum ve Dominic ile Nero beni arka koltuğa oturturken ona zoraki bir gülümseme atıyorum. Sonra dönüp Nero'nun da gelmediğini görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Yaklaşıp yüzümü avuçladı. "Bir şeyi düzeltmeye."

Sonra eğildi ve farkına bile varmadan beni öptü. Her zamanki vahşi öpücüklerimizden değildi.

Bu öpücük... normal.

Yumuşak.

Rahatlatıcı.

O uzaklaşırken beni titretir. Dominic'e döner ve hızlıca başını sallar.

"Onu eve götür. Ona göz kulak ol. Ben hemen geliyorum."

.

Hiç o kadar gerçekçi bir rüya gördünüz mü ki, uyandığınızda gerçek olduğuna inandınız?

Çünkü dün gece rüyamda biri beni kovalıyordu. Karanlık bir evin içinden, galiba. Ama sonra orman oldu galiba? Şimdi çok bulanık. Ama hissettiğim şeyi hatırlıyorum, korku ve adrenalin karışımı bir şeydi.

Ve yakalandığımda, senin olduğunu anladım. Sanki biliyordum.

Muhtemelen delice geliyor ama bana neyin beni canlı hissettirdiğini sen sormuştun. İşte... cevabım bu.

Beni canlı hissettiren şey, korku ve heyecan arasında bir yerde olan o his. Korkmakla ölümsüz hissetmek arasında.

Bilirsin, mektup arkadaşına onunla ilgili bir kovalamaca rüyası gördüğünü söylediğinde hissettiğin duygu gibi, lol.

-Ben

MILENA

Demek burası Nero'nun evi.

Oyun oynadığımız ev değil, gerçek evi. Central Park West'te, babamın evinden çok uzak olmayan, modern ve orta yüzyıl tarzının gotik unsurlarla harmanlandığı muhteşem bir şehir evi. Ünlü Dakota binasının hemen yanında ve parkta bulunan John Lennon ve Iggy Watts anıtlarının tam karşısında.

"Bir şey içmek ister misin?"

Kafamı sallayıp, arkamdaki mutfak tezgahına yaslanarak kendimi kucakladım. Mutfağın karşısında, beni şehir merkezindeki bardan buraya sessizce getiren Dominic, sessizce başını salladı. Dönüp buzdolabını açtı, bir şişe su aldı, buzdolabını kapatıp ona yaslandı.

Bir yudum aldı, ikimiz de tek kelime etmeden, loş mutfağa hafif bir sessizlik çöktü.

"Peki..." Boğazımı temizliyorum. "Sen Nero'nun şoförü müsün?" "*Danışmanı.*"

"Oh."

"Ve sanırım bu günlerde onu bu hale getiren sensin." Kızarıp ayaklarıma bakıyorum.

"Ben... biz... biz..."

"Oh, hayır, *tabii ki* değil," diyor gülümseyerek. Bir yudum daha alırken beni dikkatle inceliyor. "Marko Kalishnik, kızının Nero gibi biriyle takıldığını biliyor mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Affedersiniz, Bay De Luca sizin patronunuz değil mi?"

Gülümsedi. "O aynı zamanda en iyi arkadaşım. Bu yüzden sorabilirim. Yani... *soruyorum*," dedi, daha kesin bir şekilde. "Marko bunu biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Özel hayatım babamı ilgilendirmez..."

"Oh, ikimiz de buna gerçekten inanmıyoruz," dedi düz bir sesle. "İtalyanlar ve Ruslar genellikle iyi geçinemezler, neden sorduğumu merak ediyorsan."

"Öyle mi?" gülümsüyorum. "Kir Nikolayev ve Nero'nun bu bilgiyi aldığından emin değilim."

Bunu söylediğim anda ağzımı kapattım.

Ne halt ediyorsun sen, kendin?

Dominic ilk başta hiçbir şey söylemez, sadece soğuk bir bakışla bana bakar ve bir yudum daha su içer.

"Sen ne biliyorsun?" diye soruyor sonunda, sesinde merak var. Omuz silkiyorum. "Birlikte takıldıklarını biliyorum."

"Hayır,
bilmiyorsun."

"Onları *gördüm*."

Dominic'in kaşları çatıldı. Suyu tezgahın üzerine koydu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben olsam bunu söylemezdim," diye homurdandı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Karanlık saçlı bir kız mutfağa girerken hızla dönerek irkildim... Üzerinde pek bir şey yoktu.

Biraz şeffaf, oldukça kısa bir kaşkorse giymiş, altında ise sadece erkek tipi kısa bir külot var. Ve bir an için her şey *kırmızıya* boyanıyor.

Yeşil.

Belki ikisi de.

Ama sonra aniden orada durduğumu fark ediyor ve dönerek bana bakarken biraz çığlık atıyor.

Aniden her şey anlaşıyor.

Bu *sıradan bir kız* değil.

Bu Gabriella De Luca. Nero'nun kız kardeşi.

Sadece bir kez, Doomsday'de tanışmıştık. Ama o da... bir yıldan fazla oldu. Yine de, onu gördüğüm anda, Nero ile akraba oldukları belli oluyor. Aynı yüz, aynı burun, aynı koyu saçlar, aynı keskin yeşil gözler.

Gözleri fal taşı gibi açılır ve geri atlayarak Dominic'in arkasına saklanır. "Sen de kimsin lan?!"

"Milena," diye gülümsüyorum zayıf bir şekilde. "Korkutmak istemedim."

O, biraz rahatsız görünen Dominic'e hala yapışık halde nefes verir.

"Her şey yolunda." Öldürücü bir gülümseme atıp kendine baktı. "Ben... kimse uyanık olduğunu fark etmedim. Su içmek için aşağı indim." Dominic'in başının arkasına bakıp kolunu çekti. "Ceketini ver Dom. Kendimi striptizci gibi hissediyorum."

"*Böyle mi* giyinmişsin? *Cidden* mi?" Dominic alaycı bir şekilde mırıldanır, sırtına dirsek attığını görmezden gelir ve ceketini çıkarıp ona uzatır.

Ceketi giyip etrafına sarınca içinde yüzüyor gibi oluyor. "Bu çok utanç vericiydi," diyor ve elini gevşekçe sallıyor. "Ben Gabby, Nero'nun kız kardeşi." Dominic'e tekrar bakıp kaşlarını çatıyor. "Kardeşim nerede?"

"Dışarıda."

"*Çok* yardımcı oldun, teşekkürler Dom," der kuru bir şekilde, sonra bana dönerek hafifçe kaşlarını çatarak. "Peki, sen burada ne yapıyorsun?"

"O..."

"Kardeşini bekliyor," dedim. "Tamam..."

Başını salladı.

"Yatağına dön, Gabriella," diye homurdandı Dominic.

Gabby orta parmağını onun yüzüne doğru uzatır, hala bana bakarak, kaşlarını çatmış. "Sen..."

Durduramadan yüzüm kızardı. Gabby'nin ağzında bir gülümseme belirdi ve biraz rahatladı.

"*Ahhh, anlıyorum*," diye gülümser. Sonra tekrar bana bakar. "Bekle—Milena *Kalishnik*?"

Daha da zayıf bir gülümsemeye "Evet" diyorum.

Gabby hafifçe kaşlarını çatı. "Seni oyalamıyor, değil mi? Nero, yani." "Ben... sanmıyorum?"

Hala kaşlarını çatmış halde başını sallar. "O kimseyle çıkmıyor, o yüzden sordum." "Oh," kızarıyorum. "Ben... biz... emin değilim..."

"Gabriella," Dominic araya girdi. "Şimdi zamanı *değil*. Geri dön..."

"Canın cehenneme, Dom," der Gabby, hala bana bakarak. "Kız kıza, mafya prensesi mafya prensesine..." Beni baştan aşağı süzer, derin bir nefes alır. "Ya çıkıyorsunuz ya da zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Ve sen, benim kardeşim gibi birinin zamanını boşa harcayacak kadar seksi bir kız değilsin."

Gülümserim, gözlerimi
deviririm. "Şey,
teşekkürler," diye
mırıldanırım.

"O zaman ona gerçek bir cevap vermesini zorla," Gabby omuz silkiyor. "Yoksa?" Tsk tsk sesi çıkararak başını sallıyor. "Cidden, benim kardeşimin pisliklikleriyle zamanını boşa harcayamayacak kadar çok seksisin. Anladın mı?"

"O ne demek istediğini biliyor," Dominic karanlık bir sesle mırıldanarak onun üzerine eğildi. "Ve *yatma vakti* geldi, Gabriella."

Ona dönerek sırtarak sorar. "Beni yatırmak ister misin, Dom?" O kızarır.

Derinden.

Gabby bana dönüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Böyle bir anda içeri girdiğim için özür dilerim. Gerçekten burada kimse olduğunu bilmiyordum."

Benim burada olduğumu bilmediğini düşünüyorum. Dominic ise başka bir hikaye olabilir.

"O..." Gabby odadan çıkınca Dominic boğazını temizledi. "İlginç bir karakter."

"Öyle görünüyor," diyorum gülümseyerek.

Tam o sırada bir kapının kapandığını, ardından ağır ayak sesleri duyuyorum. Birkaç saniye sonra, Nero yüzünde sert bir ifadeyle mutfağı girerken kalbim hızla atmaya başlıyor. Dom'a başıyla selam verdikten sonra dönüp bana doğru büyük adımlarla geliyor. Ellerimi ellerine alırken, yeşil gözleri benimkilere dikilince kalbim garip ve beklenmedik bir şekilde çarpıyor.

"Benimle gel," diye sessizce homurdandı.

NERO

"NE OLUYOR LAN?!"

Onu Greymoor'daki bodruma götürmeden önce göreceği şeyi ona söyleyebilirdim. Ama söylemedim.

Bu yüzden merdivenlerin en altına indiğimizde ve Leo'nun Debolsky'yi sandalyeye bağlı halde siktiğini gördüğünde çılgılık atıp arkama atladı.

Ağzında tıkaç.

Yüzünde kan vardı.

Oh, evet—ve sağ eli sandalyenin koluna bağlanmış bir tahtaya çivilenmiş.

Bazen ciddi bir zararı olmayan ama çok sinir bozucu sorunlar olur. Mesela bir kıymık: kanaman olmaz. Cerrah ya da dikiş gerekmez. Ama o kıymık *çok canını sıkarak*.

Aklından çıkaramazsın. Her zaman *oradadır*. Bazen enfeksiyon kaparak gerçekten canını sıkarak. O zaman artık onu görmezden gelemezsin.

Leo, bu benzetmede lanet olası kıymık, eğer bu yeterince açık değilse. Ve kıymık gibi, bazen onu zorla çıkarmak zorundasınız.

Sorunu ortadan kaldırmak için işi kendi elinize almanız gerekir. Ben de bu gece öyle yaptım.

Leo'nun ilk içkisine alkol katması için barmene para veren benim olduğu için suçluluk duyuyor muyum? Ya da Leo'nun sonraki Arnold

Palmers'ın, kokteyl garsonu tarafından yeniden sipariş edildiğinde, her seferinde biraz daha fazla alkol katılması için üç yüz dolar verdiğim aynı barmen tarafından hazırlanmasını sağladığım için mi? Sonuncusu neredeyse limon ve çay aromalı votka olana kadar? Hayır.

Onun orada olmasının riskini biliyordum, ama onun işleri bu kadar ileri götüreceğini bilmiyordum.

Bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Ama bu gece, Leo'nun kanıyla birlikte bu suçluluk duygusunu da içimden atacağım.

Her şey, sevdiğim kişinin bu Rus pisliğin dikkatini çekmesinden hoşlanmamamla başladı. Ama sonra bu "hoşlanmama" duygusu giderek arttı ve onun hayatına sürekli karışmasından "lanet olasıca nefret etme" duygusuna dönüştü.

Araştırmamı yaptım. Vladimir Debolsky'nin Havacılık Konseyi'ndeki yeni pozisyonunu kullanarak New York'un güçlü aileleriyle anlaşmalar yapmaya çalıştığını öğrendim.

Ayrıca, birkaç yıl önce Milena'nın bu pislikle Hamptons'ta olduğunu ve onun kirli ellerini ona sürmek için yatak odasının kapısını kırmaya çalıştığını da öğrendim.

Bir yandan... *Anlıyorum.*

Diğer yandan? O adam öldü bitti.

Bu kıymık son kez elimi acıttı. Ve şimdi, çıkarılacak.

Sonsuza kadar.

"Ne *oluyor lan?!'*" Milena arkamdan tekrar bağırdı, yüzünde Leo'ya bakarken dehşet dolu bir ifade vardı.

Şimdi ona bu orospu çocuğunu ortadan kaldırmanın tek çözüm olduğunu göstermem gerekiyor.

"Sadece elini mahvedip, sana dokunduğu için bu orospu çocuğunu bir uyarı ile eve gönderecektim..."

Onun sağ elini işaret ettim, Milena'ya dokunduğu elini. Biliyorum, çünkü ona söylemesini istemiştim. El, sandalyenin koluna bağlanmış iki tahta parçasına çakılmıştı.

"Ama sonra arabasında bunları buldum."

Bodrumun köşesindeki sallanan masaya doğru yürüdüm ve bir poşet hap ve birkaç kablo bağı çıkardım.

Leo ağızındaki tıkaçla çığlık atmaya başlar, çılgınca başını sallar.

Tamam, kartları masaya koyalım, bunları Leo'nun arabasında bulmadım. Ama geçmişinde, kızların onunla içtikten sonra çıplak ve hiçbir şey hatırlamadan yatakta uyanma gibi korkunç bir alışkanlığı olduğunu gösteren birkaç örnek buldum.

Bu kızlar daha sonra Vladimir'in oğlu hakkında çenelerini kapatmak için gizlilik anlaşması imzalamaya ve cüzi miktarda para almaya zorlandılar.

Yani, belki Leo Milena'yı uyuşturup tecavüz etmeyi planlamıyordu.

Ama umurumda değil. Tıpkı şimdi ayık olmaya karar vermiş olması umurumda olmadığı gibi.

O bir pislik, daha da kötüsü, benim radarımda beliren ve *benim olan şeye* burnunu sokup elini süren bir pislik.

Muhtemelen ağızında olan bu yüzden böyle bağılıyor. Ama siktir et onu.

"Kapa çeneni, pislik," diye bağıyorum. Milena'ya dönerek nefes veriyorum. "Bu," diyorum, poşeti göstererek, "GHB. Tecavüz ilacı." Sonra plastik bağları kaldırıyorum ve yüzü bembeyaz oluyor. "Sanırım onun planlarını tahmin edebilirsin."

Şu anda ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Aslında çok suçlu hissediyorum. Ama aynı zamanda, yıllarca hayatları mahvedip diğer kızları inciten bu pisliği ortadan kaldırarak dünyaya büyük bir iyilik yapıyorum.

Ayrıca, ona dokundu.

Geçmiş ne olursa olsun, bu kaçınılmazdı.

Milena'nın ağız sıkı, gözleri çelik gibi Leo'ya bakıyor.

"Alkollü içecekler de sipariş ediyordu. Söylemeye *gerek yok*, o lanet olasıca ayık değil."

Leo tekrar ağlamaya ve bağırmaya başladı. Bu sefer, onu sızlanan küçük bir orospu gibi bırakmaya karar verdim.

"Oh, ve Vladimir'le bir anlaşma yok."

Evet. Leo ve Milena'nın evlenmesi dışında - ki bu kesinlikle olmayacak - Kalishnik ve Debolsky aileleri arasında hiçbir anlaşma yok, Vladimir'in bu konuda bir söz hakkı varsa tabii.

"Hiçbiri gerçek değildi, Milena," diyorum sessizce.

O, sandalyeye bağlı, kanlar içinde, ağzındaki bezle ağlayarak kendi idrarıyla sırlıslıklam olan adama bakıyor.

"Hepsi seni sikmek içindi," diye homurdandım. "Seni görmek istedi. Dokunmak istedi. O küçük sikini içine sokmak istedi." Ona baktım, dudaklarım hafifçe kıvrılırken onu çağırdım. "Buraya gel, prenses."

Yutkunur, dudağını ısırır ve bana doğru yürür. "Ona onlardan *birini* yapmasına yardım edeceğim."

Ağzını açamadan, onu döndürüp kalçalarını masaya doğru itiyorum.

"Nero..."

Onu masanın üzerine eğip, bir elimi beline koyduğumda tekrar nefesini keser.

"Ne halt—"

O kıvranıyor, sonra ben elimi nazikçe eteğinin altına kaydırırken çırpınmaya başlıyor. "Ne yapıyorsun *sen... oh...*"

Kendimi tutamıyorum. Üzerimize bir kasırga çökse bile ve *yine de* ona dokunmak isterdim. Onu öpmek, tadını almak ve içine girmek isterdim.

Her zaman onun da bana karşı aynı şeyi hissettiğinden şüphelenmiştim. Ama parmaklarımı külotunun kenarından kaydırıp tatlı amcığının benim için ıslak ve kaygan olduğunu hissettiğimde, haklı olduğumu *anladım*.

"Nero..." diye boğulur, ben eteğinin altından am dudaklarını parmağımla okşarken nefesi boğazında takılır. "*Ne yapıyorsun...*"

"Benim olanı alıyorum," diye homurdanıyorum. "Aksini düşünen pisliğin önünde."

Başını çevirip, şok olmuş gözlerle bana bakar.

"*Bekle,*" diye inledi, ben parmağımı kaygan dudaklarının arasına sokup zonklayan klitorisini ovuştururken. Yüzü kıpkırmızı oldu ve ellerinin arasına gömdü, on beş metre uzakta ağzına tıklanmış bir bezle çığlık atan Leo'ya bakamıyordu.

"*Utanma, bebeğim,*" diye homurdanıyorum, sırtına eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırarak sarışın saçlarını kenara itiyorum. "*Sen hasta değilsin, berbat değilsin, ya da kırık değilsin, çünkü ellerimi sana değdirdiğimde ıslanıyorsun.*"

Giyisilerimizin üzerinden zonklayan ereksiyonumu kıkına bastırırken inlerim. Amcığı parmağımın etrafında sıkılaşıp ve titrer.

"Gördün mü?" diye mırıldandım. "Eğer hastaysan, ben de hastayım. Eğer mahvoldun, ben de mahvoldum. Eğer kırıksan... Birlikte kırık olabiliriz."

Eteğini bir avuç dolusu tutup, arkadan biraz yukarı çekiyorum. "Ben..." Tekrar titriyor. "*Onun izlemesini istemiyorum...*"

"Merak etme prenses," diye fısıldadım kulağına. "Bu onun göreceği son şey olacak."
"

Omurgası birden dikleşir, başı keskin bir hareketle döner ve gözleri benimkilerle kilitlenir.

"*Son gördüğü şey.*"

Ağzı açık kalır, ben iki parmağımı erimiş amına sokarken. Leo çığlık atıyor ve çırpınıyor, ama parmaklarım onun içinde girip çıkarken onu duymuyoruz. Onu göremiyor, ama yüzünün çökmesi ve dudaklarından yumuşak bir inilti çıkmasıyla ne yaptığımı açıkça anlayabiliyor.

Fermuarımı aşağı çekip şişmiş sikimi çıkarırım. Leo muhtemelen onu görmüştür. Umurumda değil.

Parmaklarımı ondan yavaşça çıkarırken, klitorisini okşayarak sikimin başını onun ıslak deliğine dayadım.

"*Nero... oh, lanet olsun...*"

İçine girerken inliyor, kalçalarımı ileri doğru iterek kalın sikimin her santimini onun daracık deliğine gömüyorum. Leo bir şeyler mırıldanıyor—İngilizce mi? Rusça mı? Bilmiyorum ve umurumda da değil—ben dışarı çıkıp sonra tekrar içine girerken.

Milena hala yüzünü ellerine gömmüş, üst vücudu masanın üzerine eğilmiş, ben de onu masanın kenarına doğru yavaşça sikiyorum. Daha hızlı hareket etmeye başladığımda dişlerimi sıkarak inliyorum, sikim onun açgözlü küçük amından kayıyor, ama hemen geri giriyorum.

Kalçalarım kıcına çarpıyor. Hala onun çıplaklığını gizliyorum, onu sikerken eteğini üstünde tutuyorum. Ama birbirimizin içinde kayarken çıkan ıslak sesler ve onun inleyen küçük inlemeleri, Leo'nun çaresizce izlediği kirli bodrumu dolduruyor.

Onu daha da sert sikmeye başlıyorum, sikim onu sikerken amını genişletiyor. Homurdanarak saçlarını yumruyorum, kalçalarım Leo'ya doğru dönüp ona bakarken vurmaya devam ediyorum.

"Dinle bunu, orospu çocuğu," diye hırlıyorum. "Bu am *benim*. Ve dikkatle izle," diye tıslıyorum, hala ona bakarak, "çünkü onun sikimin üzerine boşalması, göreceğin son şey olacak. Seni cehenneme gönderdiğimde beyninde bu olsun istiyorum."

Bunun üzerine, bir elimle kalçasını, diğer elimle saçlarını tutup onu sikmeye başlıyorum.

Sikim onu defalarca sikiyor, inlemeleri ve çığlıkları gittikçe yükseliyor, sanki yalnız olmadığımızı unutmuş gibi. Onu arkadan siktiğimde, zevk sesleri nemli odada yankılanıyor, bacakları titremeye ve sallanmaya başlayana kadar, hevesli küçük amcığı sikimi boğuyor.

Ağlayarak masanın üzerine yığılır ve orgazmını haykırarak benim sikimi kendi menisiyle doldurur.

Yavaşça çekilip çıkıyorum. Sikimi örtmeye zahmet etmeden dönüp Leo'nun yanına yürüyorum. Gözleri şişmiş, sanki *onu* sikmek niyetindeyim sanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benim yapacağım şeyden bunu tercih ederdi.

Ben iki adım uzaklaşıp ceketimin altından bıçağı çekene kadar ne olduğunu anlamıyor. Gözleri şişiyor, vücudu sarsılıyor, bağlarını çekip çığlık atıyor.

Siktir git, Leo.

Benim olan şeye dokundun.

Tek bir hızlı hareketle bıçağı boğazına dayadım. Yapışkan kırmızı bir sıvı göğsünden akarken ıslak bir gırtlaksı ses duyuldu.

Onun ölmesini izlemeye tenezzül etmiyorum, bıçağı yere atıp dönüp Milena'nın yanına yürüyorum. Onu sertçe masanın üzerine çekip ters çevirip sırt üstü yatırırken, bacakları kalçalarımın etrafında genişçe açılmış halde, inliyor.

Elimi boğazına doladım ve kendimi tekrar içine soktum. Kalçalarım uyluklarına çarptı, sikim onun ıslak, açgözlü amını sikiyordu, kulaklarımı onun dizginlenmemiş, vahşi inlemeleri dolduruyordu.

Leo'ya bakmak ve neden bağırmayı kestiğini görmek için başını çevirmeye başlar. Ama çenesini sıkıca tutar, sikim ona tekrar tekrar girerken başımı sallar.

"Gözlerin bende olsun, prenses," diye inlerim. "Her zaman bende."

O anda boğazını sıkan elimde kan olduğunu fark ettim. Benim değil.

Onun da değil.

Bu düşünce dudaklarıma vahşi bir gülümseme getirir ve onu pervasızca sikmeye başlarım. Çılgınca.

Kendimi lanet olası bir kabile reisi ya da savaştan sonra düşmanlarının kanıyla kaplı bir savaş lordu gibi hissediyorum.

Aniden, onunla birlikte masanın üstündeyim, hala onu sikiyorum, kanlı parmaklarım hala boğazını sıkıyor, tüm gücümle onu öpüyorum, o ise altımda patlayarak ağzıma adımı haykırıyor, amcığı sikimi sıkıca sarıyor.

Son bir iniltiyle dudaklarını ısıırıyorum ve bana sarılıp deli gibi öperken, sıcak spermimi ona pompalıyorum.

•

Hiç de deli değilim.

Seni sürekli kovaladığımı hayal ediyorum.

Sesimi duy,

-Ben

MILENA

GEÇENİN BİR KISMI, **Kabuslar görüyorum.**

Kırmızı kan seli. Boğuk çığlıklar ve bükülmüş, ürkütücü bir ölüm maskesi.

Ama sonra korku sahneleri kaybolur ve karanlık, içimi acıtan bir zonklama hissi uyandıran başka bir şeye dönüşür. Gölgeler kıvrılır, eller, parmaklar ve diller karanlıktan ortaya çıkar ve okşar, dokunur ve yalar.

Zevk cildimde karıncalanıyor ve bacaklarımın arasında sıkışıyor. İhtiyacı olan bir açlık içimi kaplıyor, klitorisime odaklanıyor, kıvranıp inerken, daha fazlasını istercesine nefes nefese kalırken bile bacaklarımın arasındaki hissi yoğunlaştırıyorum.

Gözlerim açılır ve gölgeler, çekilmiş perdelerden süzülen sabah güneş ışığıyla dağılır.

Her şey geri geliyor: Greymoor'daki bodrum. Kan. Seks. Delilik.

Artık biliyorum, şüphesiz *biliyorum*, bende bir sorun var. Nero, Leo'nun önünde beni siktiğinde ona *karşı koymadım*.

Bunu *arzuladım*. Sadece seksi değil, onunla birlikte gelen sinsi, hırçın karanlığı da. Nero'nun deliliğine adım atmak, dünyayı onun acımasızlığıyla görmek, beni o kadar ıslak hale getirdi ki, kendimden nefret etmem gerekirdi.

Ama nefret etmiyorum.

Belki de dün gece onun gözümün önünde birini öldürmesini izlemem garip gelmeliydi. Birinin ölümünü izlemem.

Ama sadece bir rahatlama hissi var.

Zihnim, Nero'nun yaklaşıp sakın bir şekilde Leo'nun boğazını keserken, onun sikinden hala titreyerek, gözlerimi kocaman açmış bir şekilde izlediğim anı tekrar tekrar oynatıyor. Sonra bana doğru yürüdü, ellerinde kan varken beni ters çevirdi, parmaklarını boğazıma doladı ve beni tekrar sikti, ben kendimi lanetlemeye teslim ederken gözlerimin içine bakarak.

Beni yukarı taşıyıp arabaya koyduğunu, sonra buraya, onun evine geri getirdiğini hatırlıyorum...

Bacaklarımın arasındaki zonklayan baskı güçleniyor. Baskı klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor ve aniden bunun bir rüya olmadığını anlıyorum.

Gözlerim açılır ve zehirli yeşil gözlerle kilitlendiğinde nefesim kesilir.

"*Günaydın*," diye mırıldanır Nero, bitkin bir sesle.

Bacaklarımın arasında, ağrıyan klitorisimi okşayan elini izliyorum, omuzları ve kol kaslarının dalgalandığını izliyorum. Sonra parmağını içime sokuyor ve beni yumuşak bir şekilde inlemeye zorluyor.

"Nero..." diye fısıldıyorum. Ellerim çıplak gövdesine gidiyor, parmaklarım oyulmuş karın kasları ve göğsünde kayıyor, inerken tırnaklarımla hafifçe çiziyorum.

Parmağı içime giriyor, bacaklarım kendiliğinden açılırken g-noktamı okşuyor.

"*Günaydın...*" Nefes nefese, kalçalarımı sallayarak inledim.

Dudakları dudaklarıma değdi ve bir an için bunun ne kadar *normal* olduğuna şaşırdım. Sıradan bir insanın sabah eğlencesi.

Karanlıkta kovalamaca yok. Vahşet yok. Boğazımı sıkan eller yok. Tamamen nefes alamayacak kadar boyun eğmek yok.

Bunlardan bıktığımdan değil, hiç de değil. Her zamanki oyunlarımızdan vazgeçmek istemiyorum. Sadece bu çok *farklı*. O beni yavaşça öperken, dilini benimkiyle dolaştırıp tadını çıkarırken ve okşarken kendimi ona karşı eriyip gidiyorum. Parmakları klitorisimi okşadıktan sonra kaygan sıcaklığımın içine dalıyor.

Şişkin, sert peni si uyluklarıma vuruyor ve ben onun öpücüğüne inleyerek küçük elimle onu sarmalıyorum.

Tanrım. Lanet olsun, o kadar büyük ki, parmaklarım onu kavrayamıyor. Onu yavaşça okşuyorum, ağzıma homurdanırken uyluklarımın arasında şiştiğini hissediyorum. Onu daha hızlı okşamaya başladığımda, şişmiş başından yapışkan bir sıvı cildime sızmaya başlıyor. Diğer elimi de aşağı indirip, ikisini üst üste koyarak onu sararım. *Hala* üstünden dışarı çıkan ve cildime sürtünen kısmı var.

Onu istiyorum. Onun her şeyini.

Şimdi.

Sanki Nero düşüncelerimi okumuş gibi. Bacağını kaldırırken öpücüğüne inleyerek karşılık veriyorum. Şişkin başını amıma çekiyorum, şişkin sıcaklığının dudaklarımda yukarı aşağı kaymasını hissedince titriyorum. Elini platin saçlarıma dolayarak içime girmeye başlıyor...

Yatak odasının kapısı yüksek ve keskin bir şekilde çalınır.

O, nefesini tutarak tıslar ve kesintiye neden olan yere doğru omzunun üzerinden bakmak için dönünce, ben irkilirim.

"Ne?!" diye bağırır.

"Günaydın!"

İnler. Ben de öyle, Gabby'nin sesini duyunca irkilirim.

"Nero, yatıya kalan arkadaşın kahvaltı yapmak ister mi?" *"Tanrım,*

Gabby," diye homurdanır. "Git buradan!"

Bana dönüp tekrar sikini içime sokmaya başlar.

"Kahvaltı var mı demek?"

Kıkırdamayı zorla bastırıyorum. Omzunun üzerinden tekrar bakarak

somurtuyorum. *"Hayır! Şimdi defol git, Gabby!"*

"Kendi adına cevap verebilir mi lütfen?"

"Ben iyiyim!" diye bağıyorum. "Yine de

teşekkürler!" "Hey, kız!" diye kapıdan

sesleniyor.

Nero inleyerek başını yastığa düşürdü.

"Hey, Gabriella," diye gülümserim.

"Oh, bana Gabby diyebilirsin," diyor.

"Ve bu konuşmayı," Nero kulağıma homurdanarak, "seni *sikmekle* meşgul olmadığım zaman yapabilirsin."

"Ben... kahvaltıya ihtiyacım yok!" diye bağıryorum. "Yine de teşekkürler."

"Unutma, kızım," diye bağıır Gabby. "Bu kadar seksi birini bekletemezsin. Tamam, *Görüşürüz.*"

Onun uzaklaştığını duyduktan sonra Nero bana dönerek kaşlarını çatıyor. "*Bu* ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyor.

Gülümserim, başımı sallarım. "Hiçbir şey."

"İyi. Şimdi bacaklarını aç da seni düzgünce uyandırayım."

Onun önceki nazik tavırları parçalanıp altında her zamanki vahşi Nero ortaya çıkınca kendimi sırtarken buluyorum. Uyluklarımı kavrayıp bacağıma kaldırıyor ve ağır sikiyle klitorisime vurarak beni inletiyor.

"Bir ara dışarı çıkmalıyız."

Gerginleşir, gözleri benimkilere doğru kayar.

"Ne?"

"Dışarı çıkmak gibi." Ona bakarken dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "Bilirsin, mesela..."

"Randevu," diye

homurdanıyor. "Evet?"

"Olmaz."

Kalın kafasını bana gömdü, içimi zevk dalgaları sardı.

"*Bekle.*"

Nero, ellerimi göğsüne bastırıp onu geri çekerek bana öfkeyle bakar.

"Ciddiyim," diye mırıldanırım.

O kaşlarını çatıyor. "Eğer planın beni seks yapmamakla tehdit ederek seni randevuya çıkarmaya zorlamaksa, bu senin için iyi bitmeyecek."

Yüzüm kızarır. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü seni yine de sikerim."

Ve ıslandım. Yani, zaten ıslaktım. Ama o bunu söylediği anda, baraj kapakları açıldı.

Ve Nero bunu *kesinlikle* hissediyor.

Üstüme atlar, beni yere yatırır ve sırt üstü çevirir. Bileklerimi başımın üstüne sabitler ve delici yeşil gözleriyle vücudumun geri kalanına aynı şeyi yaparken, kalbim deli gibi atıyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor. "Bence bu fikir hoşuna *gitti*."

"Ben..." Ona karşı kıvrılırken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Aramızdaki boşluğa bakıyorum, kocaman sikinin amımın hemen üzerinde sallandığını görünce içim sıkışıyor.

Nero, kalçalarını indirirken sessizce homurdanıyor ve sadece kalçalarını kullanarak müstehcen büyüklükteki sikini amımın üzerinde sürtüyor. Baş klitorisimin üzerinde kayıyor ve o kalçalarını tekrar salladığında inlememe neden oluyor.

Ağır sikini daha aşağıya doğru sürükleyerek dudaklarımı ayırır ve başını deliğimin üzerinde yukarı aşağı kaydırırken tüm vücudum onun için titreyip erir.

"Tamam!" diye patladım. "Randevu için seks yapmayacak değilsin!" Karanlık bir kahkaha attı.

"Ama..." Yutkunuyorum. "Takas yapalım mı?"

Nero kaşlarını kaldırıyor. "Ne ile?"

"Bilgi. Senin hakkında bilmediğim şeyler var," omuz silkiyorum. "Ve bilmek istiyorum."

Gözlerimin içine bakarken hafifçe eğlenir gibi görünüyor. "Şey, *benim de senin* hakkında bilmediğim şeyler var."

Kaşlarım şüpheyle kalkar. "Gerçekten mi? Benim tüm sırrımı sırrımı öğrenmişsin."

Dudakları köşelerinden kıvrıldı. "Her zaman gelişme için yer vardır."

"Şey, demek istediğim..." Onun kalın penisi tekrar klitorisimin üzerinde oynarken, keskin bir nefes alıp, iniltiyi yutuyorum. "Demek istediğim... Tamam, dur. Sen bunu yaparken bu konuşmayı yapamam."

"Bana yap."

O bana sırtarak bakar.

"Mesele *şu* ki," diye boğuk bir sesle söylüyorum, "senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Nero gerçekten duruyor.

"Neden?" diye sorar, gerçekten şaşkınmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum. "Sadece *istiyorum*, tamam mı? Mesela..." O, penisiyle klitorisimi okşarken, ben çaresizce bir örnek bulmaya çalışıyorum. "Mesela..." Ön kolunda, elinin arkasına doğru kıvrılan dövmeyle çenemle işaret ediyorum.

"O dövme ne anlama geliyor? Tarih mi? Koordinatlar mı?" "Evet ve evet."

Gözlerimi deviririm. "*Neyin?*"

Nero kaşlarını çatınca, bacaklarımı sıkıca kapatıp sırtıyorum. Sonra o bir elini aramıza sokup bacaklarımı fiziksel olarak ayırmaya başlayınca inliyorum.

"Söyle, söyle de bırakayım," diye patladım. "Ya da söylemezsen yine de yaparım."

İç çekerek, köpek yavrusu gibi gözlerle ona baktım. "*Lütfen?*"

Nero homurdanarak gözlerini devirir. "*Tamam*, Tanrım." Dövmeye bakar. "Krakatoa."

Kaşlarım çatıldı. "Volkan mı? Neden koluna bunu dövme yaptırmışsın?"

Bir an duraksıyor, beni eğlendirecek mi yoksa ters çevirip benim rızamla ya da rızam olmadan becerecek mi karar vermeye çalışır gibi bakıyor.

Yani, *o bunu anlıyor*, ama bilirsiniz.

"1883'te Sumatra'da Krakatoa patladığında, patlama üç yüz on desibeldeydi," diyor. "Bu, insanlık tarihinin kaydettiği en yüksek sesiydi ve hala da öyle, iki yüz megatonluk bir bombaya eşdeğer."

Vay canına.

"Ses dalgası Dünya'nın etrafını üç kez dolaştı" diye devam ediyor. "İnsanlar 3000 mil uzakta duydu ve 40 mil uzaktaki insanların kulak zarları patladı."

Vay canına.

"Neden bunu dövme yaptırdın?"

Omuzlarını silkiyor. "Bana ilham veriyor."

Gülümsüyorum. "Çünkü kaos ve yıkıma neden oldu?"

"Belki," diye gülümsüyor. "Ya da dünyadaki en gürültülü şey olduğu için." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Belki de sadece duyulmak istiyorum."

Dizini bacaklarımın arasına sokar ve sertçe ayırır. Penisini dudaklarıma sürter ve hala sert olan penisini içime sokmaya başlar.

"Dur biraz..."

"Hayır," diye mırıldanıyor, karanlık bir gülümsemeyle. "Sorunu sordun." "Bir tane daha var. *Şimdi mi* durayım, sonra mı?"

O, geriye yaslanarak bana dik dik bakarken gözlerini dramatik bir şekilde devirdi.

"Tamam. Siktir," diye mırıldanıyor. Yaramazca sırtarak dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Sen ve Kir nasıl tanıştınız?"

Gerginleşir, gözleri kararır. "Dikkatli ol, prenses," diye mırıldanır.

Başımı yana eğip, çıplak göğsümün üzerine kollarımı kavuşturuyorum. muhtemelen sert olmaktan çok komik görüldüğünü fark

ettim. Beni soğuk bir bakışla süzdü. "Neden bunu bana soruyorsun?"

Boğazım düğümleniyor.

"Milena..."

"Geçen gece seni gördüm," diye patladım. Kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Sen bana ilk gece Greymoor'a gelmemi söylediğinde gelmediğimde." Duraklıyorum. "Ben... *Gittim*. Yani, oraya gittim. Sadece..."

"Erken," diye mırıldanır Nero, gözleri bana kilitlenmiş. "Tam olarak ne duydun?" Ellerime bakıyorum, bu konuyu açtığıma anında pişman oluyor ve kendime aptal olduğum için lanet okuyorum.

"Ne *duydun*, prenses," diye fısıldar. "Yeter."

Ağzı bükülür. "Peki ne gördün?"

"*Çok şey*," diye fısıldarım boğuk bir sesle.

Yatak odası sessizliğe bürünür. Gözlerine bakamadan göğsüne bakarım. Sonra çenemi avuçlayarak kaldırır, gözlerim onun yüzüne, bakışlarına kadar yükselir.

"Dört yıl önce annem ve babam öldürüldü," diyor düz bir sesle. "*İnfaz edildiler*."

Bütün vücudum kaskatı kesilir. Nabzım aniden kulaklarımda çınlamaya başlar ve boğazım sıkışıyor muş gibi hissederim.

Bunu benim ailem yaptı, diye bir ses kafamın içinde çığlık atıyor.

"O gece ben de saldırıya uğradım," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Onlar paralı askerlerdi. Onları kimin tuttuğunu hiç öğrenemedim. *Onların* bildiğini bile bilmiyorum. Düşmanımız eksik değildi."

Karnım düğümlenirken, kalbim korkunç bir şekilde burkuldu. Nero ya da Laz.

İkisi de mafya. İkisi de çok düşmanı var ve vardı. O gün kitapçada Laz'la konuştuktan sonra

Laz'la kitapçada geçirdiğim gün: O zamanlar, amcam ve De Lucas ailesi kısa süreli bir savaş halindeyken, onun ailesi Bulgar mafyasıyla kanlı bir çatışmanın içindeydi.

O gece benimle birlikte olan, amcamın kiralık katilleri tarafından vurulurken beni kaçıran Nero *muydu*? Yoksa Bulgar mafyasının kurşun yağmurundan kaçarken bana arka kapıdan çıkıp arkama bakmamamı söyleyen Laz Kislev miydi?

Her halükarda, Nero hala onun ailesini öldürenin *benim lanet ailem* olduğunu bilmiyor. Ve şu anda bu, herhangi bir çürük veya kesikten çok daha fazla acıtıyor.

"Saldırının olduğu gece, ailemi babamın sahibi olduğu bir restoranda buldular."

Sesi düz, sert. Yüzü çelik gibi gergin, bana bakarken.

"Annemize tecavüz ettiler ve babama izlettikten sonra ikisini de öldürdüler."

Farkına varmadan ağlamaya başlıyorum. Yüzümü göğsüne gömerek gözyaşları yüzümden akıyor.

O gece hiçbir tetikleyici unsur olmadığının farkındayım. Katillere hiçbir şekilde yardım etmedim veya suç ortaklığı yapmadım. Ama ona bildiklerimi söylememek de aynı derecede kötü hissettiriyor.

"O gece Greymoor'un yan bahçesinde benimle birlikte gördüğün iki adam..." Kollarını bana doladı. "O gece babamı tutan iki adam onlardı." Başını salladı. "Onlar için kendini kötü hissetme."

Üzülüyorum.

Onun için üzülüyorum.

Çok kötü hissediyorum.

Vücudum titremeye başlar ve Nero'nun kollarının beni daha sıkı sardığını hissedirim

. Sonra yavaşça geri çekilir, çenemi tutup yüzümü tekrar kendine doğru kaldırır. Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek kaşlarını çatıyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Benden asla korkmana gerek yok, bebeğim. Asla."

Ağzı benimkine yaklaşır, dudakları benim dudaklarıma yapışır. İlk başta yumuşak bir öpücük, sonra daha ateşli ve tutkulu hale gelir. Bacaklarım açılır ve onu daha da aç bir şekilde öperken bacaklarımı beline dolarım.

"*Bekle*," diye fısıldadı.

Dudaklarına sessizce kıkırdarım. "Oh, şimdi *beni* durduruyor *musun*?"

O sıırttı. "Sadece yarın gece ne yapacağını sormak için." Yanaklarım kızardı. Sonra yüzümü buruşturdum.

"Kahretsin. Geç prova var."

"O zaman yarın gece," diye homurdandı. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Yeşil gözleri beni büyülediğinde dudaklarımı ısırıyorum. "Bunun bir bedeli var mı?"

"Sadece çeneni kapat ve kazan, prenses," diye mırıldanıyor.

Sonra o penisini içime batırırken, ağzını ağzıma yapıştırarak derinlemesine ittiğinde derin bir inilti çıkarırım.

* * *

Ertesi gün sabah saat 5'te Dominic beni evime bırakır. Görevli güvenlik görevlilerine hızlıca selam verdikten sonra ön kapıdan içeri süzülürüm. Merdivenlerin yarısına kadar çıkmışım ki arkamda boğazını temizleyen bir ses duyarım.

"Erken geldin," diyor babam.

Gerginleşiyorum, yüzümü buruşturuyorum.

"Ya da geç," diye gülüyor.

Yüzüm yanarken yavaşça ona dönüyorum. "Günaydın, baba."

Bana gülümsüyor. "Gel," diyor. "Kahve içelim."

Zayıf bir gülümsemeyle başımı sallayarak onu takip edip evin içinden mutfağa giriyorum. Bana bir fincan kahve dolduruyor, biraz süt ekliyor, şeker koymuyor, tam sevdiğim gibi.

Bana uzatıp pencerenin yanındaki kahvaltı köşesine oturur, masayı davetkar bir şekilde okşayarak. Karşısına otururum ve kahvelerimizi yudumlarız, buhar burunlarımızdan yükselir.

"Dün gece eve gelmediğim için özür dilerim. Geç oldu, Evelina'nın evinde kaldım."

Babamın yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Milena... Ben doğdum, ama dün değil." Çenesiyle bana doğru başını salladı. "O çocuk kim?"

Kalbim hızla atıyor.

"Baba..."

"Başın belada değil," diye gülümsüyor. "Sen yetişkin bir kadınsın ve özel hayatın seni ilgilendirir. Soruyorum çünkü ben senin babanım ve seni seviyorum. Zarar görmediğinden emin olmak istiyorum." Boğazını temizliyor. "Ayrıca, bütün gece dışarıda kalınca endişeleniyorum."

"Üzgünüm," mırıldanıyorum.

O başını sallar. "Önemli değil, *solnyshka*." Bana anlamlı bir şekilde bakar, hala hafifçe gülümsüyor. "Ee... Kim o?"

Gözlerimi kahve fincanına indiriyorum. "Hoşuna gitmeyecek," diyorum. Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, *Leo* değil, değil mi?"

Burnumu kırıştırırım. "*Hayır*, kesinlikle o değil."

"Bu arada, nasıl gitti?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Onunla oturup konuştuğun şey."

Kan tsunamileri ve boğazımı saran yapışkan kırmızı parmaklar gözümün önüne gelir. İçim burkular, kalın bir penis beni ikiye ayırırken, yeşil gözlerin beni kirli masaya sabitleyen tüm benliğimi ele geçiren çılgınlığı tekrar tekrar canlanır.

"*Harika*," diyorum düz bir sesle. "Leo sarhoş oldu ve bana elini attı."

Babamın yüzü karardı. Gözlerinde acımasızlık parladı, güçlü çenesi sıkıldı ve dövme parmakları önündeki kahve fincanını sıktı.

"Öyle mi?" diye fısıldar. "O zaman o bir ölü, Milena." Acı bir gülümsemeyle gülümserim.

"Önemli *değil*, baba. Yani, *önemliydi* ama onu itip bardan kaçtım."

Çenesini eğip yumuşak bir gülümsemeyle "Aferin kızıma" der.

Bir süre sessizce kahvemizi yudumladık, sonra babam tekrar boğazını temizledi.

"Evet, baba?"

"Dün gece *gerçekten* kiminleydin, *solnyshka*?"

Yutkunarak cevap veriyorum. "Yetişkin bir kadın olduğumu sanıyordum. Özel hayatımın bana ait olduğunu."

"Öyle," der, sakın bir sesle. "Leo Debolsky ile dışarı çıktığın ve sonra o ortadan kaybolduğu geceler hariç."

Babama yalan söyleyecek biri değilim. Bunun için birbirimize çok yakınız: her zaman birbirimizin yanındayız ve o da beni benim ona saygı duyduğum kadar saygı duyuyor.

"Milena..."

Gözlerimi kapatıp kahve fincanını dudaklarıma götürmeden önce yavaşça nefes alıyorum.

"Nero De Luca."

Babam sessiz, yüzü maske gibi. Ben kahvemi yavaşça yudumluyorum.

Sonra bir yudum daha. Ve bir yudum daha.

Sonunda başını sallar. "*İlginç*," diye mırıldanır. "Çok ilginç."

Yanaklarım ısınır ve tüm çabalarım rağmen dudaklarım kıvrılır. "Bu..."

Babam sessizce gülümser. "*Anlıyorum*. Gülümsemenden bunun iyi bir şey olduğunu anlıyorum, değil mi?"

Utangaç bir şekilde ona bakıp başımı salladım. Babam içini çekti.

"Şunu bil ki: eğer sana kötü davranırsa, sana herhangi bir şekilde zarar verirse, kafasını keserim."

Bana her zaman tüm kanlı ayrıntıları anlatmaz, ama babamın hayatıyla ilgili hiçbir şey benden saklanmaz. O yüzden böyle dediğinde?

Onun ciddi olduğunu biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla.

"Bence buna gerek yok," diyorum, aptalca gülümseyerek.

"Onun iyiliği için," diye iç geçirir babam, "umar öyledir." Kaşları çatılır. "Dün gece Leo'nun sorunu hakkında..."

Dün gece Leo'nun sorunu konusunda... yardım etti mi?"

Başımı sallarım. Babamın ağzı sıkılaşıır.

"*Nero'yu gören* oldu mu? Daha da önemlisi, seni *Nero'yla* gören oldu mu?"

"Bu sorunu çözmeye *yardım* ederken mi?"

Kafamı sertçe salladım. "Hayır. Neden

sordunuz?"

"Leo Debolsky, dün gece eve gelmeyince bu sabah babası tarafından kayıp olarak bildirildi. Cep telefonu, Metropolitan Müzesi yakınlarındaki bir kanalizasyon kanalına kadar izlendi."

"Oh," diyorum sessizce.

"Öyle," diye homurdandı babam, bana bakarak. "Milena... Leo'yu tekrar görecektir miyiz?"

Yutkunup yavaşça başımı salladım. "Sanmıyorum, baba," diye fısıldadım. Ona bakarken parmaklarımı birbirine doladım. "Bu Vladimir için sorun olur mu? Leo ile buluştuğumu biliyor..."

"Vladimir Debolsky aptal bir adam değil, Milena," diye homurdanır babam. "Oğlunun içindeki şeytanları çok iyi bildiğini ve düşman edinme yeteneğini de biliyorum." Boğazını tekrar temizler. "Bay De Luca hakkında bildiklerime göre," diye homurdanır, "Leo'nun yakın zamanda *ortaya çıkıp* birinin onu bulması için bir fırsat vermeyeceğini varsayabilir miyim?"

Kollarımı kucaklayarak biraz titriyorum. "Ben... sanmıyorum."

Babam başını sallar. "İyi. Bu konuyu kapatalım ve bir daha asla konuşmayalım." Ona zayıf bir gülümsemeyle bakarım. "Öyle yapalım."

Babam gülümser, kahve fincanını alır ve benimkine hafifçe vurur. Bir yudum alır, yavaşça nefes verirken pencereden arka bahçeye bakar.

"*De Luca*," diye mırıldanır, sanki tadına bakmak istercesine ismi dilinde yuvarlar. "İlginç."

Acı bir gülümsemeyle gülümserim. "Rus bir adam olmasını tercih ederdin."

Babam gülerek başını sallar. "Benim istediğim, kızımın mutlu, güvende ve saygı görmesi." Bana bakar. "Eğer bu konularda en ufak bir hata yaparsa, bir kez bile olsa, bana söyler misin, lütfen?"

Gülümseyorum. "Onu küçük parçalara ayırıp, bir varile tıktırıp, şehrin aşağısındaki bir tekneden denize atmak için mi?"

O sırtarak cevap verdi. "Kim *küçük* parçalar demiş?"

"Baba..."

Gülerek elimi tutar. "Ciddi olarak, senin bir Rusla evleneceğini hep hayal etmişimdir." Gülümser. "Komik... Dmitriy Kislev, oğlu Laz ve senin hakkında birkaç kez dolaylı olarak bahsetmişti."

Omurgamda bir ürperti hissettim.

"Öyle mi?"

Babam başını sallar. "Evet. Ama her zaman söylediğim gibi, kızım pazarlık kozu değildir."

Elini sıkarak gülümserim. "Teşekkür ederim," derim sessizce.

"Bir İtalyan..." diye düşünür, kendi kendine gülümseyerek başını sallar. "Kim bilir. Belki Nero o DNA testlerinden birine girer ve sonunda içinde biraz Rus kanı olduğunu keşfeder."

"Sorun çözüldü," diye gülüyorum. Sonra saate bakıp yüzümü

buruşturuyorum. "Hay aksi, işe gitmem gerek."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Dönüp gitmek üzereyken aklıma bir şey geldi. Ona dönüp kaşlarımı çattım.

"Baba... Sen ve Kir arkadaşsınız, değil mi?"

Yavaşça başını sallar. "*Arkadaşsınız*. Dürüst olmak gerekirse, Kir'in arkadaşları *olduğunu* sanmıyorum. Ama ona güveniyorum ve saygı duyuyorum, bence o da benim için aynı şeyi hissediyor. Neden sordun?"

"O ve *Nero'nun* neden arkadaş olabileceğini biliyor musun?"

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, ama hemen kayboldu.

"Nero ne diyor?" "O... bir şey demiyor."

Babam gülümser. "Bilmiyorum, *solnyshka*. Belki birlikte iş yapıyorlar."

Yavaşça başımı sallarım, kafamda düşünceler

dolaşır. Sonra işe hazırlanmak için yukarı

çıkardım.

MILENA

Sahnede heyecanlanmam.

Ne sahneye çıktığımda, ne de seçmelerde. Tabii, bazen perde açılmadan hemen önce kalbim çarpar. Ama bu eğlenceli bir heyecan, vücudumu saran, enerji ve heyecan veren, endişe değil. Bu yüzden aynada farklı elbiseleri denerken hissettiğim gerginlik benim için yeni bir duygu.

Her şey için *endişeleniyorum*: elbise, saçım, tırnaklarımın rengi doğru mu, beyaz elbise yerine mavi elbiseyi giymeli miyim?

Tıraş olurken bacağıma yaptığım kesik. Evie'nin geçen doğum günümde aldığı muhteşem ayakkabıları giymek *istemem*, ama açık burunlu oldukları ve... ugh... dansçı ayaklarımın çirkinliğini ortaya çıkardıkları için sadece evde, yakın arkadaşlarımın yanında giyebilmem.

Aynada kendime kızgın bir bakış atıyorum.

Kendine gel lan.

Bu lanet olası gerginliğin nereden geldiğini bilmiyorum. Bu ilk randevumuz değil ki. Yani, o aşamayı *biraz* geçtik. Yaklaşık iki yüz kez seks yaptık ve o beni onlarca kez karanlıkta kovaladı.

Birlikte *çok* karanlık fanteziler keşfettik. Öyleyse neden bu *kadar* gerginim?

Sonra camda yansıمامı görüyorum ve gerçek ortaya çıkıyor.

Bu ilk randevumuz. Yabancı olarak birbirimizde ortak bir şeyler bulmaya çalıştığımız anlamda değil, ama ilk kez birlikte dışarı çıkıyoruz.

.
Bir restorana. Yemek yiyeceğiz, içecek bir şeyler içeceğiz ve nazikçe gülümseyeceğiz. O beni gölgelerin arasında kovalarken ve sonra beni yerden yere vururken çığlık atıp inlemeyeceğim.

Yani, bu gece öyle olacak. Ama, bilirsin... Yemeğin ortasında değil.

Bir kez daha titrek bir nefes alıp, odanın diğer ucundaki bir kitaba gözlerimi diktim. Yürüyüp rafta duran kitabı aldım, yatak kenarına oturup parmaklarımla yıpranmış deri kapağını okşarken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bu, *Genç Werther'in Acıları'nın* ilk baskısı. Gerçekten.

Babam üç yıl önce doğum günüm için bulmuştu. Tabii ki kitabın derin anlamını ya da mektup arkadaşım ve ondan sonra olanları bilmiyordu. Ama annem öldükten sonra bana yardımcı olan en sevdiğim kitap olduğunu ve eski baskılarını topladığımı biliyordu.

On dokuzuncu doğum günümde bana bu kitabın Almanca ilk baskısını hediye etti.

Bu, en değerli eşyalarımın biridir. Ayrıca, yıllar önce mektup arkadaşımın bana yazdığı mektupları da burada saklıyorum.

Bazıları ne yazık ki kayboldu. Ama çoğu hala burada, bizi bir araya getiren kitabın sayfalarının arasına sıkıştırılmış durumda. Tabii ki *aynı* kitap değil. Ama bu ilk baskı, bu notların saklanacağı yer olarak çok uygun.

İki notun sayfaların arasına sıkıştığı yeri açıyorum. Bunu çok sık yapmam, ama bazen stresli veya endişeli olduğumda okumak iyi geliyor.

Bu gece biraz okumayı hak ediyor gibi.

İlk notu açarken gülümsüyorum.

Hey

Öncelikle, mezuniyet gösterisinde rolü alamamana üzüldüm. Çok kötü. Bunu küçümsemeyerek ya da önemsiz göstererek seni incitmeyeceğim. Harika bir Coppelia olurdun, biliyorum.

Ve evet, ikimiz de biliyoruz ki ben hiç bale izlemedim ve bu rol hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama seni tanıyorum ve bu rolü çok iyi oynardın. Tabii ki seni dans ederken hiç görmedim. Ama iyi olduğunu biliyorum. Aslında, fantastik.

Yine de... üzgünüm.

Ama bir şey daha söylemek istiyorum. Senin yaşındayken biri bana bunu söylese muhtemelen ona yumruk atardım, ama...

Önemli değil.

Küstah, nihilist, "hiçbir şeyin önemi yok" diyen emo tarzında değil. Daha çok... Sen bir zerresin. Ben bir zerreyim. Tüm hayatlarımız bir zerrenin içindeki bir zerrenin zerresi. Dünya senin terfi almanı, o rolü kapmanı ya da o randevuya çıkmanı umursamıyor.

Bu kulağa oldukça kasvetli gelebilir. Ama bunu olumlu bir şekilde düşünmeye çalış.

Eskiden işler kötü gittiğinde kendimi kaybederdim. Tamamen deliye dönerdim. Ama şimdi, güneşin 1,3 milyon —lanet olası milyon— Dünya büyüklüğünde olduğunu düşünüyorum. Tektonik plaka kaymaları. Erozyon. Kasırgalar. Sel.

Sana veya bana ne olursa olsun, Dünya uzayda dönmeye devam edecek. Bu bana rahatlık veriyor. Nihilist değil. Özgürleştirici. Bir gün hepimizin sadece kemik olacağımızı, hatta hiçbir şey olmayacağımızı düşünüyorum. Ve sonra nefes alıyorum.

O rolü kaçırdığın için gerçekten üzgünüm. Ama iyi olacağını biliyorum.

Sesini duyur,
-Ben

Tekrar okurken gülümsüyorum. Birbirimizden sakladığımız sadece yüzlerimiz değildi. Kelimenin tam anlamıyla hiç isimlerimizi paylaşmadık. Muhtemelen dördüncü mektupta konu açıldı. Gerçek isimlerimizi mi kullanmak istediğini sordum.

Neden isimlerle uğraşıyoruz ki, mektupları sadece biz okuyoruz, dedi. Mektupların kime yazıldığını ve kimden geldiğini biliyoruz.

Açıkçası, haklıydı.

Bu yüzden mektupları her zaman "Hey" veya "Hey, dostum" ile başlatıyor ve sadece "-Ben" ile bitiriyorduk.

Mektubu tekrar gözden geçirip bir sonrakine geçiyorum. Kitapta mektuplar hemen hemen sırayla dizili, bu yüzden ara sıra bizim yazışmalarımızı elime aldığımda, ona yazdığım mektuplar onunla birlikte olsa da, çoğunlukla takip edebiliyorum.

Ya da atılmış. Ya da zamanla kaybolmuş.

Hey

Vay canına. Son notunda tam bir 99. seviye öfke patlaması var.

Bayıldım. Ama bana bir daha asla seni kızdırmamam gerektiğini hatırlat. O rolü alan kişiye neredeyse acıyorum.

Yine de, bunun kendini şüpheye düşürmesine izin verme. Artık sen bir profesyonelsin. Yani, az önce profesyonel bir bale topluluğuyla sözleşme imzaladın. Bunun farkına var, bunu motivasyon kaynağı olarak kullan ve beş yaşındaki halinin bugünkü halini ne kadar havalı bulacağını düşün. Cidden, tebrikler, bu harika bir şey. Oh, ve birkaç not önce s a n a cevap vermediğim bir şey söylemiştin...

Acının belki de asıl mesele olduğu hakkında. Kusursuz bir performans istemediğini, düşmeleri ve morlukları da istediğini. Her şeyini verdiğini bildiğin halde hala yetmediğini hissettiğinde ciğerlerinde hissettiğin nefes alamama hissini.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Biraz saçma ama anlıyorum, muhtemelen gerekenden fazla.

Ayrıca, bir şeylerin peşinden koşan biri gibi konuştuğumu da söyledin.

...Bu konuda haklısın, ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Ya da hiç konuşulmayacak.

Her neyse, düşmelerin seni etkilemesine izin verme. Güneşin patladığını düşün. Ya da bir kasırga. Ya da bir şehri yok eden bir volkan, ya da ne olursa.

Ugh, gerçekten nihilist bir edge lord gibi konuşuyorum.

Sesini duyur,

-Ben

Gülümsüyorum.

Eskiden NYPL'ye gidip kitabımızı arar, son notuma cevap vermiş mi diye bakardım. Her zaman ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi.

Kim olursa olsun.

Kitabı bir saniye kenara koyup, mavi ve beyaz elbiseleri sandalyenin üzerine astığım yere doğru yürüdüm.

Beyaz olsun.

Giydim, aynada kendime bir bakıp dönüp yatağa doğru yürüdüm.

Bir not daha yazıp çıkmam gerek.

Hey

Doğal afetlerden bahsetmişken (tsunamiler hakkında uzun uzun anlattığın için teşekkürler. Yeni bir korku daha kazandım...), geçen gün 1883'teki Krakatoa patlamasının o kadar gürültülü olduğunu okudum ki, insanlar 3.000 mil uzaktan duymuşlar. Yani, kelimenin tam anlamıyla kıtalar ve okyanuslar ötesinden. Kulak zarlarını patlatmış ve tüm GEZEGENİ sarsmış. Tüm dünya karanlığa gömülmüş.

300 desibelden fazla olduğunu söylüyorlar, bu da insanlık tarihindeki en yüksek ses.

Neyse, haftanın istenmeyen bilimsel bilgisi bu. Rica ederim.

Bu arada, birkaç tane daha dövme yaptırmayı düşünüyorum. Babam, bir gün onun yerini alıp ailenin reisi olacağımı düşünerek, çok görünür veya dikkat çekici dövmelere pek sıcak bakmıyor. Ama Krakatoa ile ilgili bir dövme, belki ön koluma ya da elime yaptırmak çok havalı olur diye düşünüyorum. Ne dersiniz?

Fikrinizi bekliyorum.

-Ben

İkinci veya üçüncü kez okumuyorum. Tek yapabildiğim, son "- Ben" kelimesine, sanki harfler alev alacakmış gibi bakmak.

Ne

Ne

Siktir.

"Krakatoa ile ilgili bir dövme, belki ön koluma ya da elime, çok havalı olurdu."

Nabzım damarlarımdan şurup gibi yavaşça atıyor. Başım dönüyor, gözlerim kelimelere odaklanmaya çalışırken, dün sabahın anıları sisin içinden süzülerek geliyor.

"Neden koluna o dövmeyi yaptırdın?" "Bana ilham veriyor."

"Kaos ve yıkım mı?"

"Belki. Ya da dünyadaki en gürültülü şey olduğu için. Belki de sadece duyulmak istiyorum."

Duyulmak.

Her şey bir anda vuruyor, bir dalga üzerime çöküyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Yıllarca, en derin, en karanlık düşüncelerimizi ve fantezilerimizi bile birbirimize anlattığımız halde, mektup arkadaşımın kim olduğunu hiç bilmedim.

Sapıklıklar. Arzular. *İhtiyaçlar*.

Sadece bir kez, maskeli olarak buluştuk ve o beni gölgelerin arasında kovaladı, yere düşürdü ve her yerimi aldı.

Sonra kurşunlar geceyi parçaladı ve o her kimse rüzgarlara savurdu. Ve son birkaç haftadır, onun Laz mı Nero mu olduğunu tartışıyorum.

İkisi de doğru yaşta. İkisi de siyah saçlı ve keskin yeşil gözlü. İkisi de mafya ailelerinden geliyor.

İkisinden biri olabilir.

Ama ben sadece birini istiyordum. Ve dileğim gerçekleşti. O, o.

Mektup arkadaşım ve o geceki adam... *Nero*.

Yüzüme yayılan gülümsemenin gücü beni sersemletiyor. O kadar çok gülümsüyorum ki canım *acıyor*, heyecandan başım dönüyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Binlerce soru patlıyor içimde.

Onun gözlerinin içine bakıp her şeyi anlatma ihtiyacı ile titriyorum. Benim ben olduğumu.

Dört yıl önce kaldığımız yerden devam ettiğimizi. Kalbim atıyor.

... *Onu sevdiğimi*.

Aptalca olduğunu söyleyebilirim. Gözlerimi devirip kendime saçmalamayı kesmemi söyleyebilirim. Ama bu ani bir düşünce değil. Haftalardır görmezden gelmeye çalışsam da, bir süredir içimde büyüyen bir duygu.

Artık bunu yapmayacağım.

Sersemlemiş bir halde makyaj masasına doğru yürürken tüm vücudum karıncalanıyor. Mücevher kutumu açarken parmaklarım titriyor ve kolyeyi çıkarırken dudaklarıma hafif bir gülümseme yayılıyor: tek bir elmasın asılı olduğu narin bir gümüş zincir.

Aslında kolye değil.

Küpe.

Onunla geçirdiğim o geceden sonra elimde kalan tek Louis Monte Noir elmas küpeden üç yıl önce yaptırmıştım.

Nero ile.

Kurşunlar uçuşurken birini kaybetmiştim, ya da belki de akşamın erken saatlerinde kovalamaca sırasında kaybetmiştim. Her halükarda, eve tek bir taneyle dönmüştüm. Aylar sonra, kalan tek küpeyi bu kolyeye dönüştürdüm.

Onu boynuma takarken dudaklarımda köşeleri hafifçe kıvrıldı. Bunu sık takmam ama bu gece takmak uygun geldi.

Hala ne düşüneceğimi, tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum: heyecanlı ama ayaklarım yere basıyor. Gergin ama emin. Kontrolde çıkmış ama doğruca ona doğru gidiyorum.

Yıllar boyunca *Werther'in* birkaç kopyasını topladım. En değerli olanı, notlarımı sakladığım babamın ilk baskısı. Ama ikinci sırada da başka bir ilk baskı var.

Bunu iki yıl önce Londra'da bir antik kitapçıda buldum. Babamınki kadar iyi durumda değil, ama yine de çok değer verdiğim bir kitabın muhteşem bir kopyası.

Ve bu gece onunla ne yapacağımı biliyorum.

Masama oturup titrek ellerimle kitabı açıyorum. Kalemi tutarken ellerimin titrememesi için derin nefes alıyorum. Sonra, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, kitabın iç kapağına kelimeleri karalayıp kapatıyorum.

Kalbim hızla atıyor. Saate baktığımda cildim karıncalanıyor. Vakit geldi.

Sonunda yüz yüze görüşme zamanı. Aramızda kelimeler, yıllar ya da maskeler olmadan.

Ve sabırsızlanıyorum.

NERO

DERİN NEFES ALIYORUM.

Beni gözetliyor olsaydın, yerinde duramamaktan, volta atmaktan ve aynaya sık sık bakmamdan gergin olduğumu anlayabilirdin. *Ben*.

Ama ellerimi sıkıp dişlerimi gıcırdatmamın sebebi gerginlik değil.

Heyecandan.

Çünkü bu gece, hayallerimi gerçeğe dönüştüreceğim. Yaklaşık kırk dakika sonra, şehir merkezindeki en yeni Michelin yıldızlı restoran Oolong'da Milena ile akşam yemeğinde buluşacağım ve aramızdaki son engeli yıkacağım.

Bu gece, tüm gerçekler ortaya çıkacak.

Aynada gözlerime baktığımda yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Hey.

Bu "ben"im.

Ve ben de senin kim olduğunu biliyorum, Milena.

Tekrar nefes verip kravatımı düzelttikten sonra odamın karşı tarafında, kanepenin üzerinde asılı duran tabloya doğru yürüdüm. Tablonun arkasında gizli menteşeler vardı ve parmağımla biyometrik kilidi açtım. Pasaportumu, birkaç yüzlük banknot ve bir 45'lik şarjörü kenara kaydırırdıktan sonra küçük siyah kadife mücevher kutusunu çıkardım.

Hayır, lanet olası bir yüzük değil.

Tanrım. *En azından* şimdilik değil.

Ama onun çok seveceğini biliyorum.

Kutuyu açarken gülümsüyorum, içindeki elmas ısıldıyor.

Mükemmel.

Kutuyu kapatıp ceketimin cebine koyuyorum. Sonra gülümseyerek kasaya uzanıp en değerli eşyayı çıkarıyorum.

Bir gün, belki, New York Halk Kütüphanesi bunu bu kadar uzun süre aldığım için bana binlerce dolar ceza verecek, özellikle de nadir bir kitap olduğu için.

Ama önce beni yakalamaları gerekecek.

Kanepede oturuyorum, kadife kutu cebimde güvende, parmağımla yıpranmış deri kapağı okşuyorum.

Genç Werther'in Acıları'nı her zaman sevmişimdir.

Başlangıçta, ezoterik 18.yüzyıl Avrupa edebiyatına meraklı bir öğretmen tarafından verilen sıradan bir kitap gibi görünüyordu. Ama nedense bu kitap beni kendine bağladı. İngilizce okuduğumu ve özellikle Almanca'dan çevrilirken ne kadar çok şeyin kaybolduğunu bilmeme rağmen, bu kitabın üslubunu çok sevdim. Ama muhtemelen Almanca *öğrenemeyeceğimi* de biliyorum, yani neyse ne.

Kitabın mektuplar şeklinde yazılmış olmasını sevdim.

Ama en çok sevdiğim şey, bir gün beni ona götürmesiydi. Uzun bir süre o sadece "o" idi.

Mektup arkadaşım. Kalem arkadaşım. Ateşli mizacı, keskin zekası, akıllı aklı ve düşüncelerinde büyüleyici bir şey olan Goethe hayranı arkadaşım.

Elimde tuttuğum kitabın sayfalarının arasına notlar sıkıştırarak birbirimize mektuplar yazdık. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Ve yavaş yavaş, daha derine inmeye başladık.

İçimizdeki şeytanları ortaya çıkardık. Kabusları ve hayalleri. Korkuları ve arzuları. Özlemleri ve istekleri.

Ve sonra bir gün, sayfadan gerçek hayata geçmeye karar verdik. Ne istediğimizi tartıştık ve bir plan yaptık: maske takacak ve onun her zaman merak ettiği karanlık dünyayı keşfedecektik.

Buluştuk. Ve ılgın, pervasız bir akşam, hiç ummadığım bir şekilde karanlığımın eşi olan kişiye buldum.

Sonra kurşunlar her şeyi paramparça etti.

şiddet başladığında, onu güvenli bir yere kaçırdım. Kolumdan kurşun yedim, ama beni öldürmek için gönderilen dört orospu çocuğunu öldürmeyi başardım. Beni nasıl bulduklarını bilmiyorum: Daha sonra, telefonumun izlenip izlenmediğini görmek için çok pahalı bir Çinli hacker'a para dedim. Ama o bile bu gizemi zemedi.

Bu sadece başlangıçtı.

Bir saat sonra, depodan çıkıp yaralı Dom'la buluştuktan sonra, ailem hakkında bir haber aldım.

Babamın sahibi olduğu bir restoranda pusuya dşrlmşlerdi: Babam, annemle romantik bir akşam geçirmek için o gece restoranı bilerek boşaltmıştı.

Silahlı beş pislik – daha sonra paralı asker olduklarını öğrendim – içeri daldı. Babamı dövdüler. Anneme tarif edilemez şeyler yaparken onu izlemeye zorladılar.

Sonra ikisini de öldürdüler.

O geceden sonra biraz yıkıldım. Gabby Tanrı'ya şükür güvendeydi, ama geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ailem. Bildiğim tek ailem.

O.

O gecenin her şeyin sonu olmak zorunda olmadığını biliyordum. Onu kolayca tekrar bulabilirdim.

Ama bazen geri dönüş yolu tıkalıdır ve yaralar o kadar derindir ki her şeyi geride bırakmak zorunda kalırsınız.

Bu yüzden kütüphaneye son bir kez gidip kitabımızı bulduktan sonra, onu yanıma aldım ve o kapıyı arkamdan kilitledim.

Ondan sonra kendimin bir parçasını kaybettim. Biraz zaman aldı, ama ortalık sakinleşip kral olarak taç giydikten ve Gabby'nin güvende ve bakıldığından emin olduktan sonra, kendimi gece yarısı kafama silah dayamış halde buldum.

O gece Kir beni buldu.

"Hayat acıdır."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onun sözlerini duymak istemiyorum. Buraya geleli üç dakikada o kadar çok şey söyledi ki, bunları nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

Nasıl hissedeceğimi.

Bundan sonra ne

yapacağımı.

Aslında sonuncusunu zaten biliyorum.

Metal alnıma bastırıyor. Parmağım tetiği okşuyor. "Ve bazen," diye devam ediyor, "ondan kaçamazsın."

Tam karşımda durur, karanlık gözleri benimkilere sabitlenir.

"Ama her zaman hayatın kurallarına göre oynamak zorunda değilsin."

Silaha uzanıyor. Gerginleşiyorum, silahı daha sıkı tutuyorum. "Geri vereceğim," diyor sessizce. "Söz veriyorum."

Neden ona inandığımı bilmiyorum, ama inanıyorum. tabanca elinden alıp, silindirini açıp, altı mermiyi avucuna dökmesini izliyorum.

Gözleri tekrar bana kayıyor.

"Hala oynayabilirsin," diye mırıldanıyor. "Hala ölümle yüzleşme şansın var. Ama saçma sapan bir ihtimalle değil."

Tek bir mermiyi kaldırıp silindire sokar. Silindiri kapatır ve şiddetle döndürür.

"Tek kurşunun var, Nero," diye homurdanıyor. "Sadece bir tane."

Silah yine elimde. Kir'den uzaklaşıp, çerçeveli fotoğrafıma, kütüphaneden çaldığım kitaba ve onunla birlikte gelen anılara bakarken avucum terlemiş.

Namluyu şakağıma dayadım. Gözlerimi kapatıp horozu geri çektim. "Hayat acıdır, Nero," diye mırıldandı Kir. "Bazen ondan kaçamazsın..."

O kadar hızlı oluyor ki, kendimi sorgulamaya vaktim olmuyor.

Beynimdeki nöronlar birbirine bağlanıyor. Sinapslar ateşleniyor. Parmağım tetiği çekiyor.

TIK.

Revolver kafama kuru ateş ederken nefesim vücudumdan hızlı ve uğultulu bir sesle çıkar.

Kir'in eli namluyu kavrar ve nazıkçe elimden alır. "Ama diğer zamanlarda," der. "Yapabilirsin."

Parmaklarım Werther'in kopyasının üzerinde dolaşüyor ve dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. Cebime uzanıp kutuyu hissediyorum ve başımı sallıyorum.

Zamanı geldi.

Yeniden yolumu bulma zamanı. Her şeyi itiraf etme zamanı. Ona her şeyi anlatma zamanı.

...Ama özellikle, onu sevdiğimi.

Ayağa kalkmadan önce bir kez daha nefes veriyorum, kitabı kasaya geri koyuyorum, kasanın kapağını kapatıp kilitliyorum ve resmi yerine geri koyuyorum.

Kapıya doğru yönelirken bir tıkırtı duyuyorum. "Nero."

Kapıyı açtığımda Dom'un kaşlarını çatmış bir şekilde durduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet."

Boğazını temizledi. "Nereye gideceğini bana söylemeyi düşünüyor musun?"

"Mmm... hayır."

Gülümser, gözlerini devirir. "Peki, gitmeden önce... Bu sana geldi."

Bana küçük, yastıklı bir posta zarfı uzattığında kaşlarımı çatıyorum; zarf kapalı, üzerinde posta pulu yok.

"Kuryeyle geldi." Dom, söylemediğim soruyu cevapladı. "Merak etme, güvenlik ekibi patlayıcı kalıntısı var mı diye taradı."

Bunun aşırıya kaçtığını söyleyip şaka yapardım, ama... Benim dünyama hoş geldin.

Dom yola çıktıktan sonra kapıyı kapatıp paketi açtım. İçinde bulduğum küçük flash bellek oldukça ilginçti.

Üzerine yapıştırılmış "oynat beni" yazan post-it notu daha da garip.

Dizüstü bilgisayarımı alıp kanepeye oturuyorum ve flash belleği takıyorum.

İçinde tek bir dosya var, bir video. Tıkladığımda, ilk başta ne izlediğimi anlayamıyorum. Ama çok geçmeden her şey netleşiyor.

...ve tüm gerçekliğim ekseninden kayar.

Bir an, ekrana bakarak donup kalıyorum. Vücudum uyuşuyor. Gözlerim videoya kilitleniyor, ellerim titremeye başlarken izlemeye devam ediyorum.

Hayır.

Sanki fizik kuralları gözünüzün önünde çöküyor. Gerçek olamayacağı için gerçek olmayan bir şeye tanık oluyorsunuz. Çünkü eğer *gerçekse*, bildiğiniz her şeyin temellerini yıkar.

Gerçekliğin kendisi.

Video kısa ama tekrar oynatıyorum. Ve tekrar.

Ve yine.

Dünyam ikiye bölünüyor. Kalbim burkuluyor ve bükülüyor. Şiddet ve soğuk, karanlık, çalkantılı bir delilik içimde gürlemeye başlıyor, görüşüm kızarıyor.

Bu gece, aramızdaki son duvarı yıkmayı planlıyordum.

Gerçeği ortaya çıkarmayı planlıyordum.

Ama gerçek, önümdeki ekranda ortaya ıktı. Sırtımdan
bıçaklanmış gibi.

Tamam. Muhtemelen söylememem gereken bir şey söyleyeceğim. Ama bunu sürekli düşünüyorum, o yüzden siktir et, işte geliyor:

Hiç tanışsaydık nasıl olurdu diye düşündün mü? Gerçekten, gerçek dünyada.

Ve bu konuda, benim de bir itirafım var: "Hadi buluşalım, kahve içip Goethe hakkında konuşalım" demek istemiyorum.

Yani, buluşup konuştuğumuz her şeyi yapalım demek istiyorum. Mesela... karanlık şeyleri.

Lanet olsun, bunu yazdığımı bile inanamıyorum.

Mesele şu: hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen benim en yakın arkadaşlarımdan biri oldun. Belki de şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşım.

Sana güveniyorum. Seni hiç görmedim, ama sana güveniyorum ve eğer fantezilerimi gerçekleştirmek için cesaretimi toplayabileceğim tek bir kişi varsa... sürpriz: o sensin.

Ama aynı zamanda bunun her şeyi mahvedeceği korkusu da var. Yüzünü görmek her şeyi gerçek hale getirebilir. Ya da her şeyi değiştirebilir.

Sana karşı bu kadar açık olabilmemin sebebi anonimlik mi?

O zaman bana deli olduğumu söyle. Her şeyi çok abarttığımı söyle. Daha da iyisi, bu notu yak ve ben hiçbir şey söylememişim gibi davran.

Ugh.

-Ben

MILENA

RURİK beni kendisi götürmekte ısrarcı. Sanki bir erkekle akşam yemeği randevusu silahlı koruma gerektiren bir olaymış gibi. Unutma, Rurik temelde *her zaman* savaş alarmında.

Sanırım bu onu babam için oldukça iyi bir güvenlik şefi yapıyor. Ama aynı zamanda çok *huysuz* bir Uber şoförü de yapıyor.

Bu konuda onunla dalga geçmemi hiç sevmiyor.

"Beş yıldız geliyor," diye gülümsüyorum ve Fujian Çin mutfağından esinlenerek tasarlanmış, iki Michelin yıldızlı ultra şık Oolong restoranının önündeki kaldırıma park ederken telefonumu sallıyorum.

Rurik dönüp Range Rover'ın ön koltuğundan bana kötü bir bakış attı.

"Ama bana böyle bakacaksan," diye iç çekiyorum, "dört yıldız bile olmayabilir." dört yıldız düşebilir..."

"Milena," diye mırıldanıyor, gözlerini kısarak. "Uber şakaları yeter artık."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten sana eşlik etmeliyim."

"Evet, çünkü romantik bir akşam için, hapishane dövmeleri olan 1,93 metre boyunda korkutucu bir Rus'un partiye katılması kadar uygun bir şey olamaz," diyorum kuru bir şekilde.

"1,95 metre. Ve *hepsi* hapishane dövmesi değil."

Ona gülümserim ve öne eğilip elimi omzuna koyarım. "Rurik, seni sevdiğimi biliyorsun. Ama bu gece Nero ve benim gecemiz, tamam mı?" Somurtur. "Milena..."

"Bu bir *randevu*, Rurik. Düşman kalesine saldırmıyorum."

Arkasını dönüp torpido gözüne uzanıyor. "O zaman bunu almanı ısrarla istiyorum."

Silahla geri döndüğünde burnumdan hava çıkardım.

"*Randevumuz var*, Rurik," diye tekrar iç çektim. "Zaten bunu nereye koyacağımı düşünüyordun ki?"

Vücuduma oturan, yazlık, diz boyu beyaz elbiseyi, yüksek topuklu ayakkabılarımı ve *küçük* el çantamı anlamlı bir şekilde işaret ettim.

Rurik yine kaşlarını çatı. Aslında bu onun normal ifadesi.

"Tamam, belki de seninle çıktığın kızlar gibi kocaman göğüslerim olsaydı, onları dekoltemle saklayabilirdim. Ama ne yazık ki..." Elimi uzatıp küçük göğüslerimi avuçlarım. "Benim vücudum öyle değil..."

"Bu konuşmaya devam etmeyeceğiz," diye mırıldanır Rurik, ellerimin göğüslerimde olduğu hariç, arabadaki her yere bakar.

Gülümserim ve kapı koluna uzanırım. "Bana uyar." Omzuna tekrar hafifçe vururum. "Ben iyi olacağım, Rurik. Ama endişelendiğin için teşekkür ederim."

Kaşları çatılır. "Ben burada bekleyeceğim..."

"*Hayır, beklemeyeceksin*," derim kararlı bir şekilde. "Eve git. Gecenin tadını çıkar." Ona sırtarak bakarım. "Şu büyük memeli kızlardan birini ara..."

"Telefonunu açık tut, Milena," diye

homurdanır. "*Bunu* yapabilirim."

Yanımdaki koltuktan paketlenmiş hediye alıp Range Rover'ın arkasından indim. Çinli misafirperverliğinden çok İtalyan mafyasına benzeyen takım elbiseli bir adam kapıyı açtı ve beni içeriye davet etti. Maître d' resmi bir şekilde eğilerek nazikçe gülümsedi ve beni masamıza kadar eşlik etti.

Vay canına.

Restoranın tamamı boş.

New York'un en trend ve en seçkin restoranlarından birinde kırk masa var ve hepsi *boş*.

...Arka tarafta, küçük bir çay bahçesine bakan pencerenin yanındaki bir masa hariç.

Nero, maître d' beni masaya götürürken ayakta duruyor, sonra sandalyemi çekiyor. Oturmuyorum. Aniden biraz gerginleşerek gülümsüyorum.

"Merhaba," diyorum sessizce, yüzüm kızarır.

O sadece başını sallar, çenesi sert. Neredeyse glmek istiyorum.

Ne, o da mı gergin?

Hediyeyi masanın üzerine koyup ona doğru yaklaşarak, kollarımı onun bedenine sararak sıcak bir kucaklaşma ile onu kucakladım.

Kollarını yanlarından ayırmıyor, bu da beni daha da gülümsetiyor. Cidden çok *gergin*.

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor.

Parmak uçlarına basarak yanağına öpücük konduruyorum, geri çekilirken hala gülümsüyorum.

"Sağlık departmanı bir sorun buldu mu, yoksa tüm mekanı kapattın mı?"

Çenesini eğip omzunu kaldırıyor. "Yalnız kalmak istedim."

Yerlerimize otururken kaşlarını oynatıyorum. "*ok* havalı bir hareket, Bay De Luca."

Nero'nun önünde bir kadeh kırmızı şarap var, yarısı bitmiş. Dominant ve Cocky Bay'in ne yapacağını bilemeyen bir gerginlik içinde olması gerçekten çok sevimli.

Dudaklarımı ısırıp onu içime çekiyorum, nabzım hızlanıyor.

Yani, adam *ok yakışıklı*. Koyu kömür grisi keten takım elbise giymiş, çok Avrupai bir tarzı var — altında düğmeleri açık, kravatsız, bembeyaz bir gömlek. Bu kombinasyon, bronzlaşmış Akdeniz tenini ve yeşil gözlerini loş mum ışığında parlatıyor.

İnanılmaz görünüyor. Kesinlikle daha karamsar, ama inanılmaz derecede karizmatik.

Gözlerim, keskin çenesi ve elmacık kemiklerinde dolaşıyor, yüzünden geriye doğru taranmış koyu renkli saçları. Boynundaki atan damar.

...Kolunun altından görünen ve elinin arkasına doğru kıvrılan dövme.

Krakatoa.

Duyul.

Bir an gergin bir şekilde kıpırdanıp durduktan sonra nefes verip önümdeki paketlenmiş hediyenin üzerine elimi koydum.

"Ben, şey... bu aptalca gelebilir, ama ben..."

"O yeni mi?"

Gözleri masanın ötesinden, doğrudan göğsüme dikildi. Kolyeyi parmaklarımla okşarken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Hayır, aslında." Gülümsemem genişledi. "Yıllardır bende. Aslında anneme ait bir küpeydi. Bu bir..."

"Louis Monte Noir elmas."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Sanki zaten biliyormuş gibi çok soğukkanlı bir şekilde söyledi. Yüzümde gülümseme daha da genişlerken kaşlarım havaya kalktı.

"Evet, aslında." Hafifçe güldüm. "Sen gizli bir mücevher uzmanı mısın?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ne kadar sürprizlerle dolusun, Bay De Luca," diye gülümserim, yüzüm kızarır. Titrek bir nefes alıp elimi hediyenin üzerine koyarım. Zamanı geldi.

Nefes verip başımı kaldırdım, mavi gözlerim onun yeşil gözlerine bakarken parladı.

"Senden... hoşlanıyorum," diyorum. "Çok hoşlanıyorum. Ve bunun mutlaka *bu olduğu* anlamına gelmediğini biliyorum, ya da..." Tekrar deniyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani, aramızdaki ilişkinin ne olduğunu hiç tanımlamadığınızı biliyorum. Ama bunun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Paketli kitabı masanın üzerinden çekinerek itiyorum.

Nero'nun kaşları çatılır. Ağzında bir gerginlik vardır ve aniden, içeri girdiğimden beri bana neredeyse on kelime bile söylemediğini fark ederim. Ama

hediyeı kendine doğru çeker, sonra parmağını ambalaj kağının kenarına takar.

"Artık aabilirsın."

Elini titreyerek zar zor başını salladı ve kitabı elinde çevirirken kağı yırttı.

Bütün vücutu kaskatı kesilir. Omuzları takım elbisesinin kumaşı altında gerilir ve boynundaki damarın çılgınca atmaya başladığını izlerim. Gözleri elik gibi kararmış ve çenesi o kadar gergin ki neredeyse titriyor.

Tek kelime etmez, ama elinde ne tuttuğunu *ok iyi* bildiği açıktır. Bu tek başına bile kalbimin arpışını hızlandırır, içimde sıcak bir heyecan kabarcıkları dans eder.

"Bence amalısın," diyorum sessizce. "İçine bir şey yazdım." Ön kapağı açıyor ve gözleri yazıya takılıyor:

Sen olduğunu biliyorum.

"Sen olduğunu biliyorum."

Sözcükler dudaklarından karanlık bir şekilde çıkıyor. Yüzü gergin, gözleri sayfaya dikilmiş.

"Sen yaptın, biliyorum..." der tekrar, yavaş ve derin bir nefes alarak.

Benim nefesim hala kesik. Hala o "ah-ha!" anını bekliyorum, bana büyük bir gülümsemeyle bakıp, gözlerinde bir aydınlanma ile. Masayı kenara itip, beni kollarına alıp, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığı anı. Bana her zaman benim olmasını istediğini söylediği, sonra beni öptüğü ve sonsuza kadar sarıldığı anı.

Ama bunların hiçbirisi olmuyor.

Hareketsiz kalıyor, elindeki kitaba bakıyor. Çenesi sıkı. Gözleri elik gibi.

"Ben..." Sinirli bir şekilde yutkunuyorum, kafam çok karışık.

Parça
lanmı
ř.

İncin
iyoru
m.

"Nero, ben..."

Masadan aniden kalkar, tüm boyunu ortaya çıkarır. Sonunda...
sonunda... gözleri tekrar benimkilere

takılıyor. Ama sert. Okunamaz. Soğuk.

Ne oluyor lan?

Yavaşça masanın etrafından bana doğru yürüdü. Kalbim hızla çarparak çenemi kaldırdım, bu soğuk tavrını bırakıp beni kollarına almasını bekledim.

Yavaşça yürümeye devam ediyor, ta ki tam arkama gelene kadar. Sonra duruyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Boğazım kuruyor. Eli aniden boynuma kayarak arkadan boğazımı sarınca sessizce nefes alıyorum.

Tanrım, beni öpecek.

Her an, beni çıldırtan o şekilde saçlarımı yumruğunun içinde kıvrıp, başımı çevirip, nefes alamayana kadar öpecek.

Eli sıkılaşıyor.

"Sen olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor, benim sözlerimi

tekrarlıyor. Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Nero..."

Dur. Bir terslik var. Parmakları sıkılaşıyor, ama sahiplenici bir şekilde değil, benim sevdiğim şekilde

değil. Sadece sert.

Çok sert.

Boğazım sıkışır, gözlerim şişer, eli mengene gibi boğazımı sarar. Vücudum sarsılır, ayağa kalkmaya çalışır. Ama demir gibi sıkı tutuşu beni sandalyeye yapıştırır, dudakları arkamdan eğilir ve kulağımı okşar.

"Ve *biliyorum*," diye hırladı, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçirdi, "*sen yaptın*."

Boynuma keskin bir darbe gelir. Şoktan nefesim kesilir, gözlerimi yana çeviririm...

...Tam da Nero'nun iğneyi çıkardığını görmek için.

Elini boğazımdan çekip bırakınca kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Vücudum uyuşmuş ve halsizdir, odadaki mum ışığı aniden çılgınca titremeye başlar. Başım sallanır, görüşüm bulanıklaşır, gözlerim boşuna ona odaklanmaya çalışır, ama beni korku sarar.

"Ne..." Oda karardığında inledim. "Neden..."

Son gördüğüm şey, o keskin yeşil gözlerde alevlenen saf, zehirli öfke.

Sonra her şey karardı.

MILENA

İLK BAŞTA, tek hissettiğim soğuktu.

Karanlık. Nemli beton. Küf ve rutubet kokusu. Küflü, hareketsiz hava.

Ve sesler. "Evet,

baba."

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız."

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum, sanki yeni uyanıyormuş gibi hissettiğim donuk, yavaş nabzımın atışını hissedince inliyorum.

Gözlerimi açtığımda, belirsiz, titrek bir ışık bilincime girer. Mavimsi.

Bir televizyon.

Neredeyim ben?

Neden bu kadar üşüyorum?

Sorular karanlıkta kıvılcımlar gibi geliyor, beni ürkütüyor ve gözlerimi biraz daha açmaya zorlamadan önce yüzümü buruşturuyor.

"Hepsi bir amaç için."

Sesler kaybolur. Bulanık televizyon ekranı kararır.

Boğazım çalışıyor, yutmaya çalışıyorum ama sanki vücudumdaki tüm su sıkılmış gibi. Kendimi kağıt gibi kuru, zayıf ve güçsüz hissediyorum. Tekrar deniyorum ama kumun üzerinde dondurma sürmeye çalışmak gibi.

"Bu geceye hazır mısın?"

Ne oluyor lan?

Bu sefer, babamın sesiyle gözlerim birden açılıyor. "*Baba?*" diye boğuk bir sesle soruyorum.

Ama o burada değil. Gerçekten değil. "Evet baba, hazırım."

Soğuk bir ürperti, beni saran buz gibi nemden bile daha soğuk, sırtımdan aşağıya doğru akıyor.

O benim sesimdi.

Yavaşça gözlerimi duvardaki ekrana kaldırıyorum.

"Nero'nun kararlaştırdığınız yerde olduğundan emin olacak mısınız?"

Bu bir video—görüntünün kalitesine bakılırsa bir güvenlik kamerasından. Babam ve ben evimizin arka bahçesindeki bir bankta oturuyoruz, kameraya sırtımız dönük. Ekranı izlerken, babam kolunu omuzlarıma atıp başını sallarken, kaşlarım karışmış bir şekilde bakıyorum.

"Tabii ki, baba."

"Mükemmel," diye homurdanıyor babam. Dönüyor ve kamera, ekrandaki bana gülümserken yüzünün yarısını gösteriyor. "Değişiklik olursa hemen haber ver."

"Evet, baba."

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Tabii ki, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi bir amaç için yapılan şeyler."

Göğsümde tuhaf bir korku kıvrılıyor. Bunun ben olduğumu biliyorum, tıpkı bunun babam olduğunu bildiğim gibi. Bunların bizim seslerimiz olduğunu biliyorum.

Ama *bu konuşmayı hatırlamıyorum*. Hiç hatırlamıyorum.

Ekrandaki "biz"in ne hakkında konuştuğunu bile bilmiyorum.

Şiddetli bir ürperti vücudumu sarar ve dikkatimi televizyondan çeker. Soğuk, kirli bir beton zeminde yatıyorum. Nero ile randevum için seçtiğim beyaz elbise hâlâ üzerimde ve soğuk hava, çıplak tenime pençeler gibi saldırıyor. *Dondurucu* bir soğuk değil, ama rahatsızlık hissi beni karanlıktan daha da uzaklaştırmaya başlıyor.

Gözlerim netleştğinde, saf bir korku içimi kaplıyor.

Ne oluyor lan?

...Bir *kafesin* içindeyim.

Çapı üç ya da dört metre kadar olan ağır metal bir halkanın ortasındayım. Halkanın içinden kalın metal çubuklar yükseliyor ve üstümdeki bir noktada birleşiyor. Kaynaklanmış gibiler, büyük bir kuş kafesi gibi. Kafesin üzerinde tek bir ampul asılı, üzerime ve yere tuhaf gölgeler düşürüyor, sanki daha fazla çubuk varmış gibi.

Kalbim güm güm atıyor. Korku içimi boşaltırken kanım buz gibi oluyor.

Ne oluyor lan...

Yüzüme tokat gibi çarptı. Restoran.

Şimdiki zaman.

Boğazımı sıkan el.

Ve bunun SEN olduğunu biliyorum.

Boynuma saplanan iğnenin hissini yeniden yaşarken irkiliyorum, elim o noktaya doğru sekiyor. Karanlığın üzerimi kapladığını, soğuk, zehirli yeşil gözlerinin beni yokluğa sürüklerken beni deldiğini hatırlıyorum.

Nabzım hızlanıyor.

Tanrım, beni hapseden *Nero*. "Bu gece için

hazır mısın?"

"Evet baba, hazırım."

Dünya, tekrarlanan korkunç, berbat bir gerçeklik versiyonuna dönüştü ve ben bunu durduramayan esir bir izleyiciyim.

"Nero'nun kararlaştırdığımız yerde olmasını sağlayacak mısın?" "Elbette, baba."

Televizyondaki sesler bizim seslerimiz, ama aynı zamanda bizim seslerimiz değil. Sanki gerçeklikten yaratılmış bir deepfake gibi.

"Mükemmel. Eğer bir değişiklik olursa, hemen bana haber ver." "Evet, baba."

Televizyon, kafesin çevresinden birkaç metre dışarıda, taş duvara monte edilmiş. Ama yine de inleyerek, dengesiz çıplak ayaklarımın üzerine kendimi iterek, dudaklarım hırçın bir şekilde kıvrılırken televizyona doğru koşuyorum, sanki ona ulaşmak için parmaklıkları kıracaktım gibi.

Ne oluyor lan?

Kafesin yanına bile *ulaşamadan*, ayak bileğimden geri çekiliyorum. Karşı momentum beni ayaklarımdan koparıp soğuk, sert betona çarpıyor.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi bir amaç uğruna."

Dizimi tutarak acı içinde inlerken boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıkar. Omzuma dönüp bakarken inlerim ve kalbim durur.

Sadece kafese

kapatılmadım. Lanet

olası *zincirlenmişim*.

Ayak bileğimde bir kelepçe var, kelepçe kafesin kafese uzanan bir zincirle birbirine bağlı ve kafesin uzak köşesindeki iki parmaklığa kilitli. Onun yanında, kafesin içinde bir ranza, bir sürahi su ve... Tanrım... yanında bir rulo tuvalet kağıdı olan *bir kova* var.

Tüm ruhum çöküyor ve bitkin gözlerimle etrafımdaki korkunç manzarayı gördükçe vücudum gevşiyor.

"Bu geceye hazır mısın?"

Dönerek, göğsümden bir hıçkırık kopar ve televizyonda tekrar tekrar tekrarlanan sahneyi izlerken gözlerim bulanıklaşır.

"Evet baba, hazırım."

"Nero'nun kararlaştırdığınız yerde olduğundan emin olacak mısın?" "Elbette, baba."

"Gösteriden hoşlanıyor musun?"

Çılgılık atarak hızla dönüp, kesik dizim yere sürtünce yüzümü buruşturuyorum.

Sonra zeminin altımdan kayıp gittiğini hissettim.

Nero, tavandaki ampulün ışığının oluşturduğu halkanın hemen dışında gölgelerin içinde duruyor. Sadece belirsiz silüetini seçebiliyorum.

Ve şiddetli yeşil gözleri.

Yavaşça ışığa doğru adım atıyor ve kanım donuyor.

Hâlâ restoranda giydiği takım elbiseyi giyiyor. Hâlâ *mantıksız bir* şekilde göz alıcı.

Ama değişmiş. Fiziksel olarak değil, ama ona baktığımda, o restorana girmeden önce tanıdığım Nero'ya bakmadığımı kesin olarak biliyorum.

"*Ne oluyor?*" Boğazım düğümlenir, panik içinde nefes alıp verirken göğsüm inip kalkar. "Sana bir soru sordum Milena."

Sesinde hiçbir duygu yok. Ne sevinç, ne öfke, *hiçbir şey*. Ve bana da aynı şekilde bakıyor.

aynı şekilde bakıyor.

Sadece... boş.

"Bu ne?" diye fısıldıyorum, kollarımı kendime dolayarak, çıplak, donmuş kollarımı ovuşturuyorum.

"Bu bir kafes," diye

homurdanıyor. "Ama neden

buradayım?!" diye bağıriyorum.

Nero hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını hafifçe yana eğerek beni izliyor.

"Belki filmi izlemeye devam etmelisin. Bu geceki film bir *klasik*."

Beni geçip televizyona doğru başını salladı, cehennem gibi döngü çoktan yeniden başlamıştı. "Bu geceye hazır mısın?"

"Evet baba, hazırım."

"O ben değilim," diye bağırarak başımı salladım. Ekranı suçlayıcı bir şekilde parmağımı doğrulttum. "O ben *değilim*!"

"O zaman o senin tıpatıp aynın," diye homurdanıyor.

Kekeliyorum, kaşlarım çatılıyor, içimde korku yükseliyor.

"Hayır, yani... *Benim*, sadece..." Titriyorum. "Ben öyle şeyler demedim."

"Gerçekten mi? Kesinlikle senin sesin gibi geliyor."

Onun duygusuz, umursamaz bakışları üzerime çöktüğünde, buz gibi parçalar kalbime saplanıyor. "*Nero*," diye boğuluyorum. "Çıkar beni buradan. *Lütfen*..."

"Goethe'yi hiç *okudun* mu?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "*Ne*?"

"*Genç Werther'in Acıları*," diye homurdanır. "Okudun mu sen onu?"

"Tabii ki duydum!" diye yalvarıyorum. "Otuz kez duydum lan!" "M-hmm."

"Nero!"

Ona en yakın parmaklıklara sürünerek yaklaşıyorum, tutunuyorum ve yüzümü aralarına sıkıştırıyorum. "Ne oluyor *lan*..."

"Dört yıl önce..."

Işığa biraz daha yaklaşır, yavaşça bana doğru yürür, gözleri beni ikiye bölüyor.

"Ailem benden alındı. Onlara pusu kurdular. Annemi tecavüz ettiler, babama izlettiler. Sonra da idam ettiler." Gözleri soğuk, yeşil birer yarık haline geldi.

"Gabriella da onlarla birlikte gitmeliydi. O da orada olacaktı

olacaktı." Çenesi o kadar sıkı kapanır ki, boynundaki ve şakaklarında damarları patlar. "Eminim babama da *bunu* izlettirirlerdi."

"Nero—"

"Kapa. Çeneni. Kapa."

Sözler dudaklarından silah ateşi gibi fişkırdı. Ve gözleri...

Gözlerinde sadece öfke vardı.

Saf nefret.

"Ben de gidecektim, biliyorsun. Ama onun yerine başka planlar yaptım. Konuşmaya başladığım bir kız vardı..."

"Nero—"

Çılgık atarak parmaklıklardan geriye doğru sendelerken, o parmaklıklara doğru atılır, yüzü korku dolu, dişlerini sıkarak metali kavrır.

"Bir daha sözümü kesersen, yemin ederim seni şu anda öldürürüm."

Aniden göğsümü kesen bir acı, o kadar şiddetli ki bir an için gerçekten vurulduğumu ya da bıçaklandığımı ve bir şekilde bunu fark etmediğimi sanıyorum.

Ama silah ya da kurşun yok.

Sadece onun sözleri, beni parçalıyor ve kalbimi göğsümden söküp alıyor.

İki kez aşık olduğum adamın gözlerimin içine bakarak, *beni nefret ettiğini* en açık şekilde söylemesini görmek.

"Yani... Bu kızla buluşmak için akşam yemeğini atladım." Dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Yani, yazıştık. Lanet olası bir kitaba *notlar* bırakarak. Birbirimize karanlık, kirli küçük sapıklıklarımızı anlattıktan sonra buluştuk. Maske takmıştık."

Yüzümden bir damla gözyaşı süzölmeye başladı.

"Ve o gece, onu takip ettim, onu becerdim ve *ona aşık oldum!*" diye bağırdı, ben ondan uzaklaşırken korku içinde hıçkırarak boğulmaya başladım.

"O kız *sendin*, Milena," diyor, daha sessizce. "Bana öyle olmadığını söylemeye çalışma. İlk gece sana tekrar dokunduğum anda senin o kız olduğunu anladım."

Greymoor'da. Seni ilk tattığımda... öptüğümde... siktiğimde anladım.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir.

"Benim küçük *mektup arkadaşım*," der kuru bir sesle. "Ama..." diye ekler boğuk bir sesle. "Bilmediğim şey, *o* idi."

Parmağını benden geçerek duvardaki ekrana işaret eder.

"Nero'nun kararlaştırdığınız yerde olmasını sağlayacak mısınız?"

"Elbette, baba."

"Mükemmel. Eğer bir değişiklik olursa, hemen bana haber ver." "Evet, baba."

Ona döndüğümde yüzüm bembeyaz olmuştu.

"*Tamam*," diye fısıldadım. "Evet, sana yazan bendim. Ama ben..." Gözlerimi kapatıp kendime sarıldım, içimi bir ürperti kapladı. "Cevap yazanın *sen* olduğunu bilmiyordum."

O neşesiz bir kahkaha attı.

"Öyle olmasını istedim!" diye bağıryorum, gözyaşlarım artık daha serbestçe akıyor. "Gerçekten, gerçekten senin olmanı istedim. Birlikte olduğumuzdan beri..."

"Biz *birlikte* değiliz."

Boğazımda bir hıçkırık
düşümlenir.

"O zamandan beri..." diyorum, ağlayarak. "Bunu hep merak ettim, acaba sen misin diye merak ettim. Senin olmanı *çok* istedim. Bu gece eski notlarımızı okuyordum... Ben..." Başımı eğiyorum. "Onları saklamışım."

O hiçbir şey söylemedi.

"Krakatoa'dan bahsettiğin bir not buldum. Ve her zaman "duyulmak" ile bitiriyordun, geçen gün de öyle demiştin. Ve..."

"Bu çok *güzel* bir hikaye, Milena," diye homurdandı Nero. "Ama *beni tuzağa düşürdüğün* kısmı atlıyorsun!"

Bağırışı o kadar acımasız ki çığlık atıp geriye doğru sendeleyerek ayaklarımın etrafındaki zincirle takılıp düşüyorum. Yere acı bir şekilde çarpıyorum ve yüzümden sıcak gözyaşları akarken hıçkırarak ağlıyorum.

"*Kes şunu,*" diye hırlar. "Ağlama numaran işe yaramayacak."

"Oyun değil!" diye haykırıyorum. "Ve o!"... Dönüp parmağımı televizyona doğrultuyorum... "O ben değilim! Babamla hiç öyle bir konuşma yapmadım! Seslendirilmiş ya da öyle bir şey! Belki seslendirme sanatçılarıdır! Ya da yapay zeka!"

Nero yine ince, soğuk bir kahkaha attı. "*Yapay zeka* mı? Dalga mı geçiyorsun Milena? Ne kadar da *modaya uygun*. Siktir git."

"*Seni hiç tuzağa düşürmedim!*" diye bağırırım ona. "O gece eve dönene kadar amcamın adamları gönderdiğini bilmiyordum..."

Ağzım birden kapanır.

Oda sessizleşir.

Ve aniden, imkansız olduğunu düşünmeme rağmen, daha da öfkeli görünüyor.

"Sen..." Yüzü öfkeden çarpıldı. "Sen *biliyordun,*" diye ölümcül bir şekilde hırladı. Başımı sağa sola sallarken titriyordum. "Nero..."

"Diyelim ki," diye tıslar, "bir saniye bile olsa beni tuzağa düşürmediğine inandım... *Hayır,*" diye bağırır. "Şu anda konuşma." Çenesi sıkılır. "Diyelim ki, silahlı pislikler babamın restoranında ailemi öldürdükten sonra beni öldürmeye gelmeden hemen önce tesadüfen benimle buluşup seviştin."

Ellerini parmaklıkların etrafında o kadar sıkı sıkı ki, parmak eklemleri beyazlaşır.

"O gece yine de eve gittin ve ailemin öldürüldüğünü, bunu yapanların *senin ailen tarafından gönderildiğini* öğrendin."

Titreyerek yutkunuyorum.

"ÖĞRENMEDİN Mİ?!" diye

bağırıyor.

"Evet!" diye hıçkırarak ağlıyorum, kendimi kucaklayıp titreyerek. "Nero! Özür dilerim..."

"*Senin özrünü istemiyorum!*" diye bağıyor. "*Biliyordun*. Benimle buluşmaya devam ettin, beni sikmeye devam ettin, lanet olası ailem hakkında anlattıklarımı dinledin ve tüm bu süre boyunca benim ailemi öldürenin senin ailen olduğunu *biliyordun!*"

Dizlerimin üzerine çöküp ağlayarak titrerken, karanlık etrafımızı sarar.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi bir amaç uğruna."

"*Ben değilim...*" Yüzümden gözyaşları akarken titreyerek boğuk bir sesle söylüyorum. Gözyaşlarıyla bulanık gözlerle ona bakıp yalvarıyorum. "*Nero...*"

"Artık *benim için* hiçbir önemi olmayan sensin," diye soğuk bir şekilde homurdandı. "Ben intikamımı nasıl alacağımı bulana kadar burada kalacaksın." Gözleri beni delip geçiyordu. "Seni nasıl kıracağımı. Seni ve sevdiğin her şeyi nasıl yok edeceğimi."

Ağlama sesim karanlığı doldurur.

"Çünkü sana söylediğim gibi Milena," dedi, sesi yine tamamen duygusuzdu, "sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Ve tüm bunlar sadece *bir amaç için bir araç*. Öyle değil mi?"

O dönüp ışığın içinden gölgelere ve odadan çıkarken ben hâlâ ağlıyorum. Ağır metal kapı arkasından çarparak kapanıyor ve beni soğuk karanlıkta dizlerimin üstünde ağlarken, televizyon hâlâ aynı şeyi tekrarlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun." "Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız."

NERO

Onun başında durmuş, göğsünün ritmik iniş çıkışlarını izliyorum. Sonunda uykuya daldı.

Yatağın üzerinde yanına kıvrılmış, bir kolunu yanağının altına koymuş, diğerini vücuduna dolamış, sanki sahip olmadığı bir battaniye gibi kendini koruyor.

Cildi lekelenmiş ve kirli, uykusunda hafifçe titreyerek tüyleri diken diken olmuş.

Onu ısıtmak isteyen içimdeki sesle mücadele ediyorum. Onu kollarımın arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek isteyen içimdeki sesi *bastırıyorum*.

Olmayacak.

Bakışlarım, kir ve terle lekelenmiş, kirli ve yırtık elbisesinin üzerinde dolaşıyor. Bir askısı omzundan sarkmış ve eteğin kenarının çıplak bacaklarına kadar kaymış olduğunu görünce nabzımın hızlandığını inkar edemiyorum.

Siktir. O, her zamanki küçük balerin prensesin mahvolmuş hali olabilir. Ama esaret altında, zincirler içinde bile, saçları her zamanki gibi o lanet at kuyruğunda.

Çelik kelepçe ayak bileğinde duruyor, zincirin diğer ucu parmaklıklara kilitli. Ben ona ne yapacağıma karar verene kadar hiçbir yere gidemez.

İntikamımı en iyi nasıl alacağımı düşünürken tatmin olmalıyım. Ama

olmuyorum. Sadece mahvolmuş, yorgun ve onun kadar esir hissediyorum.

Ona bakıyorum, ona karşı hissettiklerime rağmen göğsümde öfke yanıyor.

O yaptı. Belki de ailemin canını o çekmedi. Ama o gece o mekanizmanın bir parçasıydı.

Evet, baba.

Onları bana yönlendirip, beni yalnız bırakarak bana ateş etmelerini sağlamadı. Beni annemden ve babamdan ayırdı. O gece gitseydim, belki de babam gibi infaz edilerek öldürülürdüm.

Ama belki de onları kurtarabilirdim. Karşı koyup onları koruyabilirdim. Onlara zaman kazandırabilirdim.

Ama bunu asla bilemeyeceğim, çünkü bu kadın beni onlardan uzaklaştırdı.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, parmaklarım yumruk haline gelirken titriyor.

Ya eğer öyleyse?

Onu bırakıp boş Greymoor Malikanesi'ne geri dönüp odada volta atmaya başladığımdan beri bu düşünce kafamı kurcalıyor.

Ya doğruyu söylüyorsa? Ya video sahteyse?

Ya ne için kullanıldığını bilmiyorsa? Ya *hiç* kullanılmamışsa?

Ya bu bir tuzak değilse ve o gece hayatıma yağan şiddet sadece korkunç bir tesadüfse?

Gözlerim onun üzerinde.

Hayır. Daha önce bildiğini ağzından kaçırmıştı. Belki o gece bana ilk geldiğinde değil. Belki onu kovaladığım, yere yatırdığım ve siktiğimde de değil.

Ama bir noktada, benim ailemin peşime düşen silahları gönderenin kendi ailesi olduğunu öğrenmişti. O zaman biliyordu, aramızdaki bu şey başladığında da biliyordu.

Ve bunu benden sakladı. Bu bana "suçluluk" diye bağıyor.

Aynı zamanda kalp acısı ve karanlık da bağıyor. Bıçak gibi saplayan ve ateş gibi yakan, ruhu parçalayan bir acı.

Çünkü şu anda kalbimde ona karşı duyduğum tüm öfke ve nefretin ötesinde, ona baktığımda, onu tuttuğumda, hatta onu düşündüğümde bile, daha önce orada olan başka bir şey var.

Onu düşündüğümde bile.

Sevgi.

Her şeye rağmen, şu anda ona baktığımda, her şeyi bildiğim halde, *hala* hissettiğim aynı aşk.

Keşke o duyguyu içimden söküp atabilsem. Ama o kadar derine işlemiş, varlığımın liflerine o kadar sıkı dokunmuş ki, asla çıkaramam.

Milena'nın adını bile bilmeden ona aşık olmuştum. Mektuplarımızda onu sevmiştim. Onu ilk kez kucakladığımda ve dudaklarımda inlemelerini tattığımda onu sevmiştim.

Onu kaybettiğimde sevdim ve sonra onu bulduğumda yeniden aşık oldum. Beynim bilmesede, lanet hücrelerim biliyordu. Sanki bizi her zaman bir araya getirecek kimyasal bir reaksiyon varmış gibi.

Onun için aşk acısı *çekiyorum*. Oynadığı rol yüzünden ondan nefret edebilirim. Benden o korkunç sırrı sakladığı için ondan nefret edebilirim.

Ama şu anda onu nefret ediyorum çünkü onu gerçekten nefret *edemiyorum*.

Gerçek miydi? *Onu* gerçekten sevdim mi? Yoksa onun yarattığı bir hayalete mi aşık oldum?

Her

halükarda.

İşte

buradayız.

Eğilip metal su kovalarını aldım. Uyuyan halini

.

Milena çığlık atar ve boğuk bir ağlama ile oturur.

Milena çığlık atar ve boğuk bir ağlama ile oturur.

Kendini korumak için çırpınıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, saçları yüzüne yapışmış, elbisesi yarı saydam ve ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış.

"Ne halt yedin sen?!" diye bağırarak bana bakar.

"Senin neyin var *lan*?!" diye bağırarak bana dik dik bakıyor.

Yüzündeki ifade içimde bir şeyleri parçaladı. Bu korku değil. Öfke de değil.

Kalp kırıklığı.

Sonra kovayı fırlatıyorum. Kovaya yere çarparak parmaklıklara şiddetli bir *sesle* vuruyor ve kızın gözleri bir anda yana kayıyor.

"Biraz ürkek miyiz?"

O, o meydan okuyan tavrını tekrar takınmaya çalışıyor. Ama bu sadece bir gösteri ve ikimiz de bunun farkındayız. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum. Gözlerinin yüzümde dolaştığını fark et, sanki zırhımda bir çatlak arıyormuş gibi. Bir çıkış yolu.

Ama bulamayacak.

Orada duruyorum, suyu yüzünden damlarken onun üzerinde dikiliyorum. At kuyruğu sarkık ve dağınık bir şekilde sırtına dökülüyor. Göz makyajı akmış.

Elbisesi...

Siktir.

Beyaz yazlık elbise ikinci bir deri gibi ona yapışmış. Her kıvrımını sarıyor.

Her *kıvrımı*.

Islak elbise o kadar şeffaf ki, küçük göğüslerinin şişkinliğini ve sertleşen meme uçlarının yumuşak pembe rengini görebiliyorum.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum.

"Baban ve onun küçük pislik kardeşi Levka'nın sorumlu olduğunu varsayabilirim," diye sessizce homurdandım. "Ama o gece olanlarla örgütün başka kimleri ilgisi vardı?"

Arkamda sadece sessizlik var. Yavaşça nefes alıp topuklarımı döndürerek tekrar ona bakıyorum.

"Eğer benim dalga geçtiğimi düşünüyorsan," diye mırıldanıyorum, "*ne kadar* yanıldığını sana *tam olarak* göstereyim."
ne kadar yanıldığını gösteririm."

Elim arka cebime kayar, bir bıçak çıkarır ve yumuşak bir *şıklatma* sesiyle açarım. Milena'nın dudakları titrer, gözleri parıldayan bıçağa takılır.

"*Başka kim var bu işin içinde, Milena?* Rurik mi? Açık konuşayım, merak ediyorum çünkü *canlı canlı* derilerini yüzeceğim insanların listesini yapıyorum. Sonra da yavaşça parçalarını keseceğim... Ne için, henüz karar vermedim. Muhtemelen *en az* iki hafta sürer."

Vücudu titriyor, bunu açıkça engellemeye çalışsa da.

"Belki bu bir tehdit, belki bir söz." Elimde tuttuğum bıçağı düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Belki de sadece keskin nesneleri seviyorum."

Dudaklarını sıkıştırır. "İnsanlar beni arayacak." "Bundan şüphem yok."

"Seninle birlikte olduğumu *biliyorlar*, Nero," diye mırıldanır. "Bunu aklımda tutacağım. Kim yardım etti lan..."

"Burada amacın ne?!" diye bağırır, ayağa kalkmaya çalışır. "Bu nasıl bitecek, Nero?! Beni *bıçaklayacak* mısın?! Canımı çıkaracak mısın?!" Titrer. "Ailenle savaşta kimlerin olduğunu söylemezsem bana *işkence* mi edeceksin?"

Acı bir kahkaha atıyorum.

"O savaş değildi, *prences*," diye hırlıyorum. "Sebepsiz bir katliamdı."

Kızgın bir ifadeyle bana bakar. "O misillemeydi. İlk ateş eden senin ailen oldu."

Soğuk bir kahkaha attım.

"Baban, babamın evine bir keskin nişancı gönderdi..." "Öyle olmadı," diye tısladım.

"Evet, öyle oldu."

"Öyle mi?" Ona soğuk bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ailenizden kim öldürüldü, Milena? Bu önleyici keskin nişancı saldırısında kim yaralandı, hatta *rahatsız oldu*? Hmm?!" Kendine çekilirken ona kendini beğenmiş bir şekilde bakıyorum.

"Hayır mı?" diye homurdandım. "Hiçbir fikrin yok mu?"

"İnsanlar yaralandı!" diye

bağırır. "*Kim?*"

Gözleri sağa sola kayar.

"Kimse sana isimlerini söylemediği için mi bilmiyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Yoksa *böyle bir şey olmadığından mı?*"

Dudakları kıvrılır. "*Siktir git.* Sadece bu şehirde babam için çalışan yüzlerce adam var. Ben..."

"Onların kim olduğunu bilmemi mi bekliyorsun?" diye homurdandım. "Gerçek bir prenses gibi konuşuyorsun. Benim için çalışan *her* erkeğin adını biliyorum," diye bağırdım. "Kiminle uyuduklarını biliyorum. *Çocuklarının* adlarını biliyorum."

Dudaklarını sıkıştırdı, boğazı titredi.

"Babam bunların hiçbirinde parmağı yoktu," diyor sessizce.

Gözlerimi devirdim. "Şimdi o videoda bir teknoloji saçmalığı hologramıyla konuştuğunu mu söyleyeceksin?"

"Senin ailen saldırıya uğradığında babam ağır kanser tedavisi görüyordu," diyor Milena sakın bir sesle. "O kadar çok kemoterapi almıştı ki, neredeyse bilinci kapalıydı."

"Ne trajik."

"Adi herif," diye karşılık verir. Gözleri yine elimdeki bıçağa düşer. "Şimdi beni canlı canlı derimi yüzme kısmına mı geldik?"

"Belki de onu senin o lanet elbiseni kesmek için kullanırım, seni dizlerinin üzerine çökerteceğim ve ne kadar sikildiğini anlayana kadar orospu amını sikip dururum, *prenses*," diye hırlıyorum.

Milena'nın yüzü kızarır. Ağzı açılır, gözleri büyür. Lanet olsun, o

elbise şu anda *çok* fazla şeffaf.

Hala her kıvrımına yapışmış, dik göğüslerine, dansçı kalçalarına ve kıkına göre şekillenmiş. İnce kumaşın altında sıkı duran soluk pembe meme uçlarını görebiliyorum. Elbise bacaklarının arasına yapışmış, bacaklarının arasındaki vadi görünüyor.

Titrek bir nefes alır, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. Sonra bakışları kendine iner, yanakları kızarır ve yavaşça bana bakar.

"Buraya bunun için mi geldin?" diye tükürüyor. "Güç gösterisi mi? Lanet olası bir kafese kilitlediğin kızı *dikizlemek* için mi? Senin için dans edip *striptiz yapmamı* mı istiyorsun, pislik?"

Ona karanlık bir bakış attım. "A, lanet olası ses tonuna dikkat et. Ve

B, *belki*." Ağzını sertçe kapattı, kaskatı kesildi.

Bıçağı katlayıp cebime geri soktum. Ona doğru yürümeye başladığımda, nefesi kesildi. Benden uzaklaşırken dudaklarından küçük bir ses çıktı ve bu sesin beni sinirlendirdiğini mi yoksa tahrik ettiğini mi anlayamadım.

Onun önünde dururum, minyon vücudunun üzerinde dikilir, gözlerimi onun gözlerine dikerim. Titriyor, ama çenesi hala meydan okurcasına dik, gururla duruyor, titremesine rağmen duruşu "siktir git" diyor.

"Bu senin işin mi, Nero?" diyor sessizce. "Kızları kilitlemek? Üzerlerine su dökerek uyandırmak, sanki lanet olası..."

Elimi uzatıp boğazını kavradığımda inliyor, inliyor.

"*Sessiz ol* dedim. *Lanet olası ses tonunu kes*," diye bağırdım.

Boğazı avucuma karşı direniyor, nabızı parmaklarımın üzerinde staccato ritmiyle atıyor.

"*Yoksa ne olacak?*" diye boğuk bir sesle sordu. "Beni kafese mi kapatacaksın?"

Göğsümde alçak, karanlık bir kahkaha yankılanır. "Beni kırılanda kadar zorlamaya kararlısın, değil mi? Bunun aptalca *bir oyun* olduğunu mu sanıyorsun, Milena?"

Titriyor. "Bence bu, beni bu lanet olası yere kilitlediğinde sahip olacağını sandığın kontrolü sağlayamadığın için..."

Gözleri fal taşı gibi açılır, nefes nefese kalır, elim boğazından kayar, çenesini yukarı iter ve aniden at kuyruğunu yumruğumla kavrar.

Bunu neyin yaptığını bilmiyorum. Tavırları. O *lanet* ağız. Burun buruna duruşumuz, sanki tüm güç bende değilmiş gibi.

Ya da belki de ıslak elbisesinin ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmasıdır.

Şeffaf kumaş. Sertleşmiş meme uçları. Korku olması gereken yerde lanet olası bir *meşdan okuma*.

Her neyse, beni çileden çıkaran ve son kalan itidalimi yok eden, o akıllı küçük ağzından çıkan son sözlerdi.

"Haklısın, prenses," diye tıslıyorum ona. "Sana karşı olması gereken kontrolü sağlamıyorum. Bunu bana gösterdiğin için çok teşekkür ederim, böylece *düzeltebilirim*."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve saçını sertçe çekerken sessizce nefesini tutar, sonra yumruğumun etrafında sıkıca tutarken inler.

"Dizlerinin üstüne."

Milena titrer, nefesi kesilir.

"Dizlerinin. Üstüne. Lanet.

Dizlerinin," diye tıslarım. "Bu bir emir mi?"

"Bu çok güçlü bir öneri."

Yutkunur. "Ya hayır dersem?"

"Diyorsun?"

Cevap yok.

"*Aferin*

kızım."

Saçını bir kez daha çekerek onu aşağıya indirmeye çalışıyorum.

Yavaşça, gözleri bana kilitlenmiş, dizleri soğuk betona değene kadar kendini indirmeye başlar.

Sikim taş gibi sertleşmiş, Milena'nın dizlerinin üzerinde bana bakarken, elleri kucağında, meme uçları o lanet elbisenin içinden çıkmak üzereyken, aşağıya bakarken kulaklarımda nabzım atıyor.

"Sikimi çıkar." Yüzü

kızarır. "Yap,"

emrediyorum.

Yutkunur, dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarır ve gözleri müstehcen bir şekilde şişmiş pantolonumun önüne düşer.

O kadar sertleşmişim ki, sadece ereksiyonuma bakması bile sikim seğiriyor, ağzı biraz açılırken pantolonumun ön kısmına baskı yapıyor.

Elleri kemerime uzanır, hafif bir tıkırtı ile kemeri açar. Sonra düğme. Bir saniye uğraşır, sonra şişkin sikimin üzerindeki fermuarı açar.

Parmakları külotumun beline kayıyor. Göğsünün inip kalkmasını izliyorum, gözleri buğulanıyor, külotumu ve pantolonumu yavaşça aşağı çekiyor.

Sikim kalın ve ağır bir şekilde yüzünün önüne fırladığında, ağzından şaşkınlık dolu küçük bir inilti kaçtı. O kadar sertleşmişim ki, sikim hafifçe yukarı doğru kıvrılmış, damarları belirginleşmiş ve ucunda kalın beyaz bir damla ön sıvı birikmişti.

Ve lanet olsun, gözlerinde açlık ile bana bakarken yüzündeki ifade...

İnlerim, ön sıvının damlası yavaşça aşağıya doğru akar. Milena bana uzanmaya başlar ama ben başımı sallarım.

"Uh-uh, prenses," diye homurdanıyorum. "Ellerini kullanma." Elimi sikimin dibine doluyorum

yavaşça okşuyorum. "O güzel ağzını aç da düzgünce *sikebileyim*."

Boğazı çalışır. Yüzü daha da kızarır. Ve ağzını genişçe açar.

İçine girerken zevkten inleyip tıslıyorum, onun sıcak küçük ağzına batarken ağzına batırırken inleyip tıslıyorum. Dilinin başımın ve alt kısmının üzerinde dolaşmasıyla omurgamdan ürpertiler geçiyor. İhtiyacı olan bir inilti boğazında yankılanırken, penisim dilinin üzerinde ön sıvı sızdırıyor.

Elim at kuyruğunu sıkıca kavrar ve çenem kenetlenir.

"Benim *şeyimin* ne olduğunu mu soruyordun, prenses?" diye homurdanıyorum. "Şu anda benim *şeyim* bu güzel ağzı bir am gibi sikmek. Her damla spermimle doldurana kadar sikmeye devam edeceğim. Anladıysan gözünü kırp."

Gözleri hızla kırpışıyor. Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, dili şişmiş başımın üzerinde dans ediyor.

"İyi bir kız gibi ağzını açık tut, Milena."

Kalçalarım geriye doğru kayar ve lanet olası yarış başlar.

Ona ağzını sikeceğimi söylediğimde, "ağızla yap" ya da "dudaklarını sikimde hissetmek" demek istemedim.

Siktim demek istedim. *Onu*.

Ağzını. Ve tam da bunu

yapıyorum.

Onun sıcak küçük ağzını kişisel sikme deliğim gibi kullanıyorum. Boğuluyor ve inliyor, sızlanıyor ve sikimin her yerine salya akıtıyor, ben de sikimi çıkarıp boğazının derinliklerine sokuyorum. Boğuluyor ve öğürüyor, ben zevkle inlerken boğaz kasları sikimin üzerinde dalgalanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, köşeleri yaşlarla dolmuş ama ateşle parlıyor. Onun at kuyruğunu daha sert kavrar inliyorum, diğer elimle çenesini kavrarken boğazına giriyorum.

"İyi bir kız gibi her santimini yut, prenses," dişlerimi sıkarak, içimde zevk birikirken tıslıyorum. "Sikimi pis bir hale getir, bebeğim. Siktir, yüzünde salya ve benim spermimle çok güzel görünüyorsun."

Derin bir inilti çıkar, bacaklarını birbirine sıkıştırır, ben de ağzını sanki gerçekten amcığymış gibi sikerim. Tükürük ve ön sıvı dudaklarının köşelerinden sızar, çenesinden damlayarak elbisesine akar. Meme uçları kumaşa baskı yapar, sert ve pembe. Bu beni daha da tahrik eder, dilinin üzerine ve boğazına doğru iteklerim.

Elleri kucağında kıvrılıyor, parmakları karnına doğru bükülüyor.

Vahşice sırtıyorum.

"Mmmm, *lanet olsun*," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "O muhtaç küçük amcık kıskanıyor mu?

ağzı mı? Gizlice bunu mu yapmaya çalışıyorsun? O açgözlü amcığı dokunmak mı?"

Milena derin bir inilti çıkarır, gözleri geriye döner ve ben boğazına daha sert girerim.

"Hepsini boğazına al, bebeğim. İyi kızlar böyle yapar. Ne kadar da güzel bir dağınıklık."

O inliyor, benim sikimi emerek mırıldanıyor ve inliyor. Ben onun ağzını sikerken, taşaklarım sıkılaşıyor, karın kaslarım geriliyor, dilini dans ettirip döndürüyor, boğazı şişmiş başımı sıkıyor, sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"O sikimi açgözlü bir fahişe gibi emmeye devam et, yoksa boşalacağım," diye homurdanıyorum.

İnlemeleri daha yüksek, daha vahşi hale geliyor. Dizlerinin üzerinde kıvranıyor ve sikimi daha da derine alıyor.

"Artık o sürtük amcığıyla oynayabilirsin, prenses."

Elleri bulanık bir şekilde elbisesini yukarı çekip altına sokuyor. Kolları sarsılırken boğazından uğultulu, inleyen bir ses çıkıyor, parmakları kumaşın altında sertçe ovuşturuyor.

Onu dizlerinin üzerinde, yüzü ön sıvı ve tükürükle kaplı, klitorisini çılgınca ovuştururken sikimi boğazına alırken görmek, boşalmak için çaresizce çabalaması beni doruğa çıkarır.

Bir iniltiyle boğazının derinliklerine girip sonra çekiliyorum. Milena nefes almaya çalışırken, kalın tükürük iplikleri dudakları ile sikimin arasında sallanıyor, ben de sikimi elimle kavrayıp *okşuyorum*.

Sadece iki pompa sonra testislerimin sıkılaştığını hissediyorum.

"O güzel prenses ağzını aç, bebeğim," diye inliyorum.

O da inleyerek ağzını genişçe açıyor, yüzünde zevk dolu bir ifadeyle amını okşuyor.

.

Spermim sıcak ve yoğun bir şekilde dilinin üzerine düşüyor. Sonrakiler dudaklarına ve çenesine. Karanlık bir şekilde tıslayarak, şişmiş sikimi pompalıyorum ve yüzüne daha fazla sperm fişkırıyor, ta ki o benimle sıırıslam olana kadar.

"*Siktir!*"

O çığlık atarak dizlerinin üzerinde titreyerek parmaklarına boşalır.

Bunu görünce, sikim *kaya gibi sert* kalır.

Daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlasını.

Kırmızı bir sis g r      bulanıkla tırırken onu döndürüp yüzüstü yatak üzerine sertçe itiyorum. Milena nefes nefese, titreyerek ve ağır ağır nefes alırken yırtık elbisesini yukarı çekiyorum, külotunu uyluklarından aşağı indiriyorum ve arkasına diz   k yorum.

Tanrım, *sırılısıklam* olmuş.

Lo  ı ıkta bile, pembe amının *damladı ını*, benim sikimi ok arken ve arkasına dizilirken onun uyarılmasından parladı ını görebiliyorum.

 i mi  başımı onun dağınık amcı ına sürtüp, zonklayan sert klitorisine bastırdı ımda inliyor ve titriyor. Başımı yukarı çekip, parıldayan dudaklarından ge irdi imde nefesi kesiliyor...

Sonra daha y kse e.

Kı  deliğine kaygan sikimin ba ını sürtünce vücudu kaskatı kesildi.

"Nero..."

Kı ına t k r yorum, kalın başımı kullanarak onu sıkı küçük deliğine s rt yorum, içimde çılgınlık yükseliyor. Onun her bir parçası üzerinde g   ve kontrol arzusu.

Belki de karanlı ım onda e ini buldu. Ya da

belki de bu kadın beni delirtiyor.

"Geriye doğru uzanacaksın," diye homurdandım, başımı onun sıkı arka deliğine sürterek, onun bana karşı nabzını hissettim. "Ve ben bu sıkı deliği sikimle açarken sen de o küçük amcı ıyla oynayacaksın."

Bo uk bir ses boğazından çıkar, neredeyse çıkarmaya korkdu u bir inilti.

Yine kıçına tükürdüm, sikimi ok arken ve ba ını onun b z lm   deliğine yerleştirirken güzelce kayganla tırdım.

Milena'nın elleri, bir değil, ikisi birden, anında altına girip bacaklarının arasına uzanır. Nefesi hızlanır, vücudu titrerken

delik delik amını ovuştururken titriyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kırmızı sis hala gerçekliğimi bulanıklaştırırken, onun dirençli küçük halkasına daha sert basıyorum.

"İçeri gir madem prenses," diye tısladım, başımın etrafında kasılmalar ve spazmlar hissederek. "Ne kadar direnirsen, büyük sikimi senin küçük orospu götüne o kadar çok sokmak istiyorum."

O, boğuk, boğuk bir inilti daha çıkarır. Nefesi kesilirken ve vücudu titrerken, parmakları bacaklarının arasında bulanıklaşır.

Avuç içim kıkına çarptı, onu inlemeye ve inlemeye zorladı.

"Bana karşı koyma, bebeğim. Bu sıkı deliğin derinliklerine girene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Dişlerimi sıkıp, parmaklarımı derisine batırarak biraz daha ittim. "Bu göt *benim*," diye kükredim. "O yüzden bırak da deliğime gireyim."

Milena boğuk, hayalet gibi bir inilti çıkarır. Sonra kıkının gevşediğini hissedirim.

Aferin kızım.

Kafam yavaşça içine girerken, sikim hala onun tükürüğü ve içime boşaldığım spermle kaygandı ve son direncini de kırarak içine girdi.

"Hnnngg!"

Siktir, içeri girerken çıkardığı ses neredeyse aklımı kaçırıyor. Tamamen teslim olmanın sesi.

Onun, benim onu sonuna kadar aldığımı hissetmesinin sesi. Onun ne kadar *benim* olduğunu bilmesinin sesi.

Ben yavaşça içeri girmeye başladığımda, o alçak, sızlanan inilti boğazında uğuldamaya başlar ve sıcak küçük kık deliğine bir santim daha sokarken, o düşük, inleyen hıçkırık boğazında uğuldamaya başlar.

Ellerini tekrar amına sürtmeye başlar, sırtı kavislenirken bacakları titrer.

"*Oh sik, oh sik, oh sik...*"

Ben onun içine bir santim daha girerken, o bunu bir mantra gibi tekrarlıyor. Sonra bir santim daha. O lanet at kuyruğunu tutup çekince, karanlık bilincimi kaplıyor. Ben bunu yapınca inliyor, ben daha derine batarken sırtı kavisleniyor.

"Senin aç amcığın beni bir fahişe gibi alıyor," diye inliyorum. "Ama bu küçük göt hala benimle savaşmak istiyor, değil mi?"

Onun içine daha derine girerken homurdanıyorum, deliğini genişletiyorum.

"Hadi, benimle savaşmaya çalış, prenses. Ben alacağım. Ve sen benim inleyen, yalvaran, çaresiz küçük anal fahişem olana kadar almaya devam edeceğim."

Bir santim daha içeri giriyor. Sonra bir santim daha. İnleyerek, sanki sikimi boğmaya çalışır gibi etrafımı sıkıca saran arka deliğine bakıyorum. Elleri hala titrek bacaklarının arasında gömülü, kaygan, ıslak amını ovuşturuyor ve boğuk, küçük inlemeler ağzından yatağa çarpıyor. Ayakları kıvrılıyor, vücudu titriyor ve ben son birkaç santimi de kıkına sokarken inliyor.

"Unnnngggg!" diye homurdanıyor. Başı yana dönük, yanağına yaslanmış. Gözleri kapalı. Siktir, yüzündeki o *arzulu* bakış kanımı kaynatıyor.

Yavaşça geri çekilirken vücudum karanlık bir açlıkla titriyor ve uğulduyor. Milena inliyor, amını daha hızlı ovuşturuyor, kıkı benim sikimi sıkıca kavıyor ve içinden kanı akıtıyor.

"Hnnng—siktir!" diye çığlık attı, ben tekrar içeri girip kalın sikimi kıkına sonuna kadar gömdüğümde.

"İşte böyle, prenses," diye homurdanıyorum, geri çekilip sonra tekrar içeri girerken vahşilik gerçekliğimin köşelerini tırmalıyor. "Kıkından alıyorsun, uslu bir kız gibi. Benim için çok iyi bir anal fahişesin, bebeğim."

Dışa
rı.

İçeri

.

Sık.

Sık.

Normalde inlemesi çok hoşuma gidiyor — yüksek, sıkı, küçük bir inilti. Ama şu anda boğazından çıkan ses farklı. Boğuk. Vahşi. Boğuk ve muhtaç. Alçakta, derinde, acıtan bir inilti, onu daha sert sikmeye başladığımda beni *deliye* çeviriyor. Daha derine. Her lanet kalça hareketimle her santimini içine almasını sağlıyorum.

"Sikim nerede, Milena?"

Bir çığlık boğazında kalıyor, yüzü buruşuyor ve amını çılgınca ovuşturuyor.

"Nerede."

İt.

"Nerede."

İt.

"Benim."

İt. "Sik."

"*Kıçım!!!*" diye çığlık atarken vücudu bükülüp kıvrılıyor, ayakları çılgınca tekmeliyor, sırtı kavisleniyor.

Siktir.

Az önce boşaldı.

Onun içine tekrar girerken inliyorum, kalçalarım kıcına şaplak atar gibi çarpıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum. "Benim küçük fahişem, kalın sikim kıcında iken boşaldı mı?"

O ağlıyor ve inliyor, vücudu benim etrafımda dalgalanıp kasılırken hıçkırıklarla inliyor. Dişlerimi sıkıp vahşi bir hayvan gibi hırlıyorum, at kuyruğunu daha sıkı tutup başını geriye çekerek sırtını kavisletiyorum. Dişlerimi sıkıp kıcını daha sert sikiyorum, o benim altımda çıldırmaya başlayana kadar ona vuruyorum.

"Benim büyük sikim nerede, prenses?" diye

hırlıyorum. "*Kıçımda!*" diye bağırıyor.

"Ve bu sürtük küçük delik kimin?"

"Sana!" diye boğuk bir sesle cevap veriyor. "Kıçım senin!"

"Mmmm, *sik!*" diye tısladım. "Ne aç bir delik, iyi bir kız gibi o kalın sikimi alıyorsun."

"*Kullan beni!*" diye sızlanıyor. "*Kıçımı kullan, lütfen!!*"

Son dayanma gücüm de kırılır. Benimle delilik arasındaki son engel de yıkılır.

Biliyorum, yıllar önce bana söylediği için, Milena'nın boyun eğmeye ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Onun "şeyi"nin, kontrolün zorla elinden alınması olduğunu biliyorum.

Ama bu bir adım daha ileri gitmek gibi.

Kontrolün tamamen teslim edilmesi.

Tamamen köle olmak.

Hücrede dizlerinin üstünde, zincirlenmiş, pantolonu dizlerinin etrafında, yüzünde benim spermlerim, benim şişko sikim onun kıkını sikiyor, o da amını ovuşturuyor.

"Bu sıkı küçük göt deliğini ne zaman istersem *kullanacağım*," diye homurdanıyorum, o da tekrar inliyor. "Çünkü sen benim istekli küçük seks bebeğimsin, Milena. İstedğim zaman kullanabileceğim, sikebileceğim ve *içine boşalabileceğim* istekli küçük deliklerin var."

Vücudu gerilir, nefesleri düzensiz bir şekilde hızlanır ve kıkı beni o kadar sıkı sıkı ki artık kendimi tutamam.

Deliler gibi kıkını sikiyorum, kalçalarım ona tekrar tekrar çarparken o da amını ovuşturuyor. Aniden, altımda spazmlar geçiriyor.

"*Hnnnggg-aahh!*"

Orgazm onu vururken tüm vücudu bükülür ve sarsılır, o kadar sert ki bacakları gerçekten pes eder ve karyolanın kenarına yığılır. İnlerim, onu yerine sabitleyerek ona vururum ve sonunda kendimi bırakırım, tüm dünyam beyaz ve boşalır, sperm penisimden fişkirir.

Daha önce hiç böyle boşalmamıştım.

Sonsuz gibi hissediyorum, kıyıya tekrar tekrar çarpan bir dalga gibi. Spermim onun sıcak küçük deliğinin derinliklerine fişkırıyor, pompa pompa, ip ip. O beni sıkarken, her damlamayı emip çıkarırken, ben gerçekten boşalmayı durduramıyorum.

Milena karyolada gevşemiş, tüm vücudu titriyor. Ben yavaşça sikimi onun mahvolmuş küçük kıcından çıkarırken, nefesleri küçük, boğuk hırıltılar halinde geliyor.

Onu, bacağından damlayan spermimle bırakıp, dönüp kafesten çıkıyorum.

Kendimi geriye bakmamak için
zorluyorum. Umursamamak için.

Ona koşturmak, onu öpmemek, her şeyi affettiğimi, onu sevdiğimi söylememek için.

Hayır.

Şu anda onu nefret etmeliyim.

MILENA

Bodrum kapısının kilidinin açılırken çıkardığı acı verici, gıcırdayan ses beni yataktan kaldırdı.

Tamamen bitkin olmama rağmen uyumamıştım. Bu cehennem çukurunda ilk kez *nasıl* uyuyabildiğimi bilmiyorum. Ama bir daha olmayacak.

Burada ne kadar zamandır olduğumu bilmiyorum. Bir gün mü? Üç gün mü? Vücudumun mahvolduğunu ve ağrıdığını biliyorum. Açlıktan ölüyorum. Tuvalete gitmem gerektiğini biliyorum ama o lanet kovayı kullanmamın imkanı yok.

Ama artık ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Onu seviyorum.

Beni
iğrendiriyor.

Onu
arzuluyorum.

Tüm bunların ortasında, dört dairesel bir Venn diyagramının merkezindeyim.

Dün gece - ya da ne zamandı - ağzımı ve kıkırmı sikip, itiraf etmekten nefret ettiğim, hayatımın en büyük orgazmını yaşattıktan sonra... Öylece *gitti*.

Beni açıkça nefret ettiği halde yatak sohbeti ummak aptalca olur herhalde.

...Beni nefret etmesinin *sebebi* tamamen saçmalık olsa da.

O sözleri babama hiç söylemedim. O videonun sahte olduğunu *biliyorum*. O sözleri asla söylemem, Nero'ya tuzak kurmayı da kabul etmem.

Ben öyle biri değilim. Ve bunu daha da inanılmaz kılan şey, o zamanlar, onunla tanışmaya giderken, kim olduğunu bile bilmeden, ona aşık olduğumdu.

Mektup arkadaşım.

Kendime, onun da benimle aynı sapkın fetişlere sahip olduğu için buluştuğumuza yemin etmiştim. Onun bu fetişleri keşfetmeme yardım edebileceğini. Sadece benzer zevklere sahip iki arkadaşın bu zevklerini tatmak için buluştuğunu, daha fazlası olmadığını.

Ama gerçek şu ki, onu hiç görmeden, dokunmadan, öpmeden çoktan ona aşık olmuştum.

Sırf bu nedenle, o saçma videoda ne yazarsa yazsın, babamın adamlarını ona götürmeyi asla kabul etmem.

Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Her şey bir amaç için.

Bunu *asla* söylemezdim. Asla. Ve bu, babamın o dönemde *konusamadığı* gerçeğini bile göz ardı ediyor. Zehirle doldurulmuş halde yatakta yatıyordu, bilinci kapalıydı.

Ama bu konunun başka bir yönü var ki, acı bir gerçek olduğu için bundan kaçınıyorum.

Ben biliyordum.

Onu tuzağa düşürmemiş olsam da, o gece eve gidip amcamdan Nero'nun evine adam gönderildiğini duydum.

Bunu biliyordum ve dört yıl sonra yollarımız tekrar kesiştiğinde, onunla yatmaya devam ettim ve geçmişte olanlar hakkında tek kelime etmedim. Bunu güzelleştirmeye çalışabilirim, dört yıl önce tanıştığım adamın Nero mu Laz mı olduğundan emin olmadığımı söyleyebilirim...

Ama sanırım hep onun Nero olduğunu biliyordum. Sorular ve şüpheler, onun olmasını *istediğimden* emin olmayan son küçük parçamdı.

Ve son soru da ortadan kalktığında, kesin olarak anladığımda, o gece olanları ve ailesinin öldürölmesini anlattığında, *biliyordum ve hiçbir şey söylemedim*.

Bunun için suçluyum.

Belki de buraya kilitlenmeyi hak ediyorum.

Bodrum kapısı içe doğru açılırken titriyor. Nero, elinde bir tepsi ile bana bakmadan içeri giriyor. Kafesin kapısına doğru yürüyor ve başka bir ağır metalik sesle kilidi açıyor.

Bir yanım, buraya zincirlenmiş olduğum için kafesin o tarafına bile *ulaşamadığımı* düşünerek, kafesi kitlemenin saçmalığını ona belirtmek istiyor. Ya da daha da saçma olanı, sanki oraya kadar gidebilecekmişim gibi bodrumun kapısını kitlemek.

Ama o kafesin kapısını açıp içeri girerken sessiz kalıyorum. Bana doğru yaklaşırken gözlerini yakalamaya çalışıyorum, ama o kasıtlı olarak bakışlarımı kaçırıyor ve tepsiyi ayaklarımın dibine bırakıyor.

"Yiyecek," diye homurdandı ve bir şişe su, bir paket pretzel çubuğu ve hafif yanmış bir parça tostı işaret ederek başını salladı.

Ne kadar acınası göründüğüm umurumda değil: Anında dizlerimin üzerine çöküp yemeğe saldırıyorum, midem sevinçle guruldarken tostı neredeyse bütün olarak yutuyorum. Suyu uzanmadan önce pretzel'lerin yarısını boğazımdan aşağıya indiriyorum. Sonra mesanem çığlık atarken geriliyorum.

"Nero?"

Cevap yok.

"Nero, tuvalete gitmem lazım."

"Tuvaletin seni bekliyor," diye homurdanarak kovayı işaret ediyor. "Nero..."

Keskin yeşil gözleri sonunda benimkilere çarparak dönüyor. "Ne?" diye karanlık bir sesle homurdanıyor.

"Ben... Lanet olası bir kovaya işemeyeceğim."

Dudakları kıvrıldı. "Oh, bu senin gibi bir prenses için standartlara uygun değil mi?"

"İnsanca koşulların standartlarına uygun değil," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. "Lütfen gerçek bir tuvalet kullanabilir miyim?"

Burnundan yavaşça nefes alır. "Peki."

Yanımdan geçip, zincirimi parmaklıklara bağlayan kilide çömelir ve anahtarla kilidi açar. Tekrar ayağa kalkar, zinciri arkasına çeker ve gerginleşince onu çeker.

Ben lanet olası bir tasma
takılmış durumdayım.

"Ee?" diye mırıldanır.

Titrek ayaklarımla ayağa kalkıp, çıplak ayakla onun peşinden kafesten çıkıyorum. Yukarı çıkan merdivenlere açılan kapıya doğru dönüyorum ama Nero zinciri çekip beni başka bir yöne çekiyor.

"Bu taraftan."

Onu geniş bodrumda takip ediyorum, ta ki başka bir kapıya ulaşip paslı menteşelerden açana kadar.

İçeride bir tuvalet ve bir lavabo var.

Gözlerimi kırıp yavaşça başımı çevirerek ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Bu işe yarıyor mu?"

Omzunu kaldırır. "Evet...?" "Ve
bütün bu süre boyunca burada
mıydı?"

"Hala burasını Ritz Carlton ile karıştırıyorsan," diye tersler, "bir dahaki sefere uyurken üzerine daha fazla soğuk su dökmekten sen uyurken üzerine daha fazla soğuk su dökmekten memnuniyet duyarım."

Gözlerimi ondan uzaklaştırıp banyoya
çeviriyorum. "Ben... duş almam lazım," diye
mırıldanıyorum.

"Harika. Lavaboyu kullan," dedi düz bir sesle. "Şimdi, giriyor musun, girmiyor musun?"

Başımı sallayıp hızla yanından geçiyorum.

Kahretsin, kokusu beni çok etkiliyor: deri, hafif bergamot, biraz baharat.

Bu o, ama bu durum hiç ona göre *değil*, göğsüm sıkışıyor. Kapıyı kapatmaya başlıyorum, ama Nero ayağını kapının önüne koyuyor.

"Hayır, olmaz."

"Cidden, ne yapacağım?" diye bağıyorum. "Tünel mi kazayım? Yoksa o kadar çok işememi izlemek mi istiyorsun?"

Bana öfkeyle bakar. Sonra hareket eder ve büyük vücudunu benimle birlikte küçük banyoya sıkıştırarak beni lavaboya sıkıca iter. Eğilir ve zincirimi lavabonun altındaki borulara sabitlerken kilidin çınladığını duyarım.

Banyodan çıkıp bana kayıtsızca göz kırptı. "Kapıyı istediğim zaman açma hakkımı saklı tutuyorum."

"Anladım," diye mırıldanarak kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Tuvaleti kullanıyorum, sonra kirli elbiseyi çıkarıp, eski püskü lavaboda ve kim bilir kaç yıllık sabunla kendimi yıkıyorum. İşimi bitirdiğimde sırlıklam olmuşum ve havlu da yok, ama en azından biraz daha temiz hissediyorum.

Elbisemi tekrar giydim, ıslak vücuduma yapışıp her şeyi gösterdiği umurunda bile değildi.

Dışarı çıktığımda Nero bana ters ters bakıyor. "Taze taze misin?" diyor alaycı bir şekilde.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum. "Temiz bir şeyler giyebilir miyim?"

Soğuk bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Hayır."

Beni kafese geri götürüyor, zincirimi parmaklıklara kilitliyor ve kapıyı kapatıyor. Sonra televizyonun yanına gidip açıyor. Cehennem gibi döngü yeniden başlıyor.

"Bu geceye hazır mısın?" "Evet

baba, hazırım."

İnleyerek ranzaya çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Sana zaten söyledim," diye bağıyorum. "Öyle bir şey olmadı!" "Nero'nun kararlaştırdığınız yerde olmasını sağlayacak mısın?" "Tabii ki, baba."

Nero bana soğuk bir gülümsemeyle döner. "Zaman geçirmek için sana izleyecek bir şey vereyim dedim," diye homurdanır. "Yaptığını itiraf etmeye hazır olana kadar."

"Bu *sahte*!"

"Mükemmel. Eğer değişirse, hemen bana haber ver." "Evet, baba."

"Lanet olsun!" Nero'ya aramızdaki parmaklıkların arasından bağıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "İtiraf etmemi mi istiyorsun? Peki! Aslında ben, ailemin seni öldürme planına yardım etmek için *aylarca* mektuplaşarak seni tanımaya çalışan bir sosyopatım. Sürpriz!"

Karanlık bodrumda sözleri zehirli bir şekilde tükürdüm.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi bir amaç için birer araç."

Nero yine sırttı. "Peki, ben bunu açık bırakayım o zaman."

"Az önce itiraf ettim!" diye bağırdım. "Ben yaptım, tamam mı?! Seni öldürmeye çalıştım. Her şeyin sorumlusu benim. Şimdi bu lanet kafesten çıkabilir miyim?!"

Video tekrar baştan başlar. "Bu geceye hazır mısın?" "Evet baba, hazırım."

"Nero'nun kararlaştırdığımız yerde olacağından emin misin?" "Elbette, baba."

Yatağa geri düşerken hıçkırıklar boğazımı tıkar. Ne dersem fark etmez. Onun gözünde ben zaten suçluyum.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

Başımı kaldırıırken irkiliyorum. Nero, ben ayağa kalkarken bodrumun kapı koluna uzanıyor bile.

"Bekle!" diye bağıyorum. "Geri sar!"

Bana dönüp kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Kaset!"

"Döngüde oynuyor. Ne için?"

"Bekle!" diye bağıyorum, göğsüm televizyon ekranına bakarken hızla inip çıkıyor.

Tekrar baştan başlar ve babama yerin yerini söylediğim kısma gelir.

"Seninle gurur duyuyorum, *malyshka*," diyor babam ekranda. "Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"ORADA!" diye bağıyorum. "Tam *orada*! Bunların hepsinin saçmalık olduğunun kanıtı!"

Nero bana yarı eğlenmiş, yarı akıl sağlığımı sorguluyormuş gibi bakıyor.

"*Malyshka*," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Bu Rusça'da 'küçük kız' anlamına geliyor." Gözlerim Nero'nun gözlerine kilitleniyor. "Babam bana *asla malyshka* demez. Bana *SOLnyshka* der, küçük güneş anlamında." Sarı saçlarımdan bir tutam çekiyorum. "Saçlarım yüzünden mi?"

Nero bana bakıyor. Sonra ekrana bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor. Kalbim hızla atıyor, boğazımdan gergin bir kahkaha çıkıyor.

"Gördün mü?!" diye bağıyorum. "*Gördün* mü?! Bu sahte! O asla *malyshka* demez! *Solnyshka* derdi!" Parmaklarımla televizyonu işaret ediyorum. "Hepsi yalan!"

Nero gözlerini kırptırdı, yeşil gözleri beni delip geçiyordu.

Dudaklarımdan köşeleri hafifçe kıvrılır, umut dolu bir gülümseme ortaya çıkmaya cesaret eder.

"Kalan pretzelleri paylaşır. Bir dahaki yemeğin geç gelebilir."

Kalbim taş gibi düşer. Dudaklarımdaki umut dolu gülümseme solup kaybolur.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıdan çıkar ve kapıyı arkasında kilitler.

NERO

Bu sefer üzerine su dökmiyorum.

Aslında onu hiç uyandırmıyorum. Neredeyse yirmi dört saat boyunca uyanık kalmaya zorladıktan sonra nihayet uykuya dalmışken onu uyandırmıyorum. Sadece onu izliyorum, burada, kafeste.

Burada neredeyse üçüncü günü. Onu özlediklerini söylemekte haklıydı. İnsanlar onu arıyor. Hem de çok fazla insan.

Bunların başında elbette Marko Kalishnik var. Dün gece eve bir şey almaya gittiğimde o orospu çocuğu evimin önünde bekliyordu. O, koruması Rurik ve yaklaşık yirmi adam daha.

Dom, işler ters giderse diye evin dışında yaklaşık otuz adamımızı bekliyordu.

Neyse ki bir şey olmadı.

"Kızım nerede?" diye sordu Marko bana açıkça. Yalan söyledim.

Yani, tabii ki.

Ona akşam yemeğine çıktığımızı ve güzel vakit geçirdiğimizi söyledim. Benim onunla birlikte olduğumu zaten biliyordu, yoksa oraya gelmezdi.

Yalan söylemenin birinci kuralı: gerekmedikçe *yalan söyleme*.

Ona Oolong'da harika bir gece geçirdiğimizi söyledim ve hatta hikayemi doğrulamak için maitre d' Jon'u arayabileceğini bile söyledim.

Bunda bir sorun yoktu. Jon o gece hizmetleri için *çok* iyi para almıştı ve muhtemelen böyle bir telefon bekliyordu.

Marko'ya, akşam yemeğinden sonra Milena'nın isteği üzerine onu Zakharova Balesi'nin bulunduğu Mercury Tiyatrosu'na götürdüğümü söyledim. Akşam yemeğinde hiçbir şey içmediğini ve prova yapması gerektiğini söylediğini söyledim. Arka kapıyı açıp içeri girdiğini gördüğümü söyledim.

Kayıtları kontrol edebilir. Milena'nın arka kapının şifresi, telefonunda kayıtlıydı ve o gece saat 11:30 civarında girilmiş.

Marko Kalishnik aptal bir adam değil. Hikayeme tamamen inandığını sanmıyorum, ama Central Park South'ta boğazımı kesmedi. Sadece Milena'nın kaybolduğunu, onu aradığını ve bulunana kadar beni sürekli gözetleyeceğini söyledi.

Ben de ona inanıyorum.

Bu yüzden Dom'a benim için engelleme yapmasını istedim, bana benzeyen adamlarımdan bazılarını benim kıyafetlerimi giydirip SUV'lere bindirip New York'un hemen hemen her semtinin en ücra köşelerine götürmelerini istedim.

Marko, Milena'yı boşuna ararken meşgul olsun bari. Zaten endişelenmesine gerek yok.

O güvende.

Çoğunlukla.

Onu uyurken izliyorum, eli yüzünün altında, dizleri bacaklarının altında. Ona inanmak istiyorum. *Her şeyden* çok, ona inanmak istiyorum. Ama kendime izin veremiyorum.

Onun yanında çömelip uyumasını izlerken nefes veriyorum. Elim otomatik olarak yüzündeki bir tutam saç çekmek için uzanıyor, ama yarı yolda durup somurtarak vazgeçiyorum.

Geçmiş, geri gelemez. Ne olmuştuk ya da ne olacaktık... O kısım bitti.

Onu sonsuza kadar burada tutamam. Ama bunun senaryosunu bilmiyorum.

Bu sefer, sa teline tekrar uzandığımda, onu yanağından çekip geri koyarken kendimi durdurmuyorum. Hala uyuyor, hafifçe kıpırdayarak sessizce gülümsüyor. Derisi tüyler ürpertici bir şekilde diken diken olmuş. Lanet olsun, burası gerçekten çok soğuk.

Üzerine ağır battaniyeyi örterim.

Temiz bir sandviç, elma, muz, yeni bir paket kraker, bir şişe portakal suyu ve büyük bir şişe suyu karyolanın yanındaki tepsinin üzerine bırakıyorum, ayağa kalkarken eskisini de alıyorum.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

En önemlisi, onu sevmekten nasıl vazgeeceğimi bilmiyorum. Bunun için onu *lanetliyorum*.

MILENA

YEMEKLER GÜZEL BİR DETAY.

Uyandığımda üzerime örtülmüş battaniye de öyle. Artık zincirli de değilim: ayak bileğimdeki kelepçe yok.

Yemekler kafamı biraz daha berraklaştırıyor, bu iyi bir şey olabilir de olmayabilir de. Uyku da yardımcı oldu, ama tekrar uykuya daldığıma inanamıyorum. Ama sanırım kendimi kim bilir ne kadar süre uyanık kalmaya zorladıktan sonra, eninde sonunda uykuya dalmam kaçınılmazdı.

Kim bilir kaçınıcı gün, sessizce karyolanın kenarında oturmuş, sandviçi yavaşça yiyorum. Bu cehennem çukurunda geçirdiğim günlerden sonra *her şeyin* lezzetli geleceğini söylemek isterdim.

...Ama yine de, bu sandviç gerçekten çok lezzetli.

Ayrıca, şu anda kafamda dönen her şeyden uzaklaşmamı sağlıyor. Artık bunu düşünmek ya da bundan sonra ne olacağını merak etmek için çok yorgunum. İki kez aşık olduğum adamın benden nefret ettiği gerçeği üzerinde durmak için çok yorgunum.

Sandviçler lezzetli olsa da olmasa da, o *benden nefret ediyor*. Aksi takdirde, bu lanet kafesten çıkmış olurdum. Gözlerimin içine bakıyor olurdu ve her şeyi konuşuyor olurduk.

Ve işin diğer boktan yanı da bu: Eğer *şu anda* buraya gelip beni dışarı çıkarsa, kaçmayacağımı biliyorum. Ona tokat atmayacağım, siktirip gitmesini söylemeyeceğim. Babamın intikamımı alması için ona koşmayacağım.

Hâlâ Nero'nun yanında olmak isterdim.

Hâlâ ona sarılmak ve onun bana sarılmasını isterdim.

Hala ona deli gibi aşık olurdum, bu da... Bilmiyorum. Ciddi zihinsel sorunların bir işareti mi? Yoksa sadece acınası bir durum mu?

Bodrum merdivenlerinden gelen ayak sesleri beni düşüncelerimden çıkarır. Nero bodrum kapısını açıp içeri girerken, son lokmayı hindi ve peynirle birlikte portakal suyuyla yutarım.

"Bana su dökmeye mi geldin?" diye mırıldanıyorum. "Dün gece ben dışarıdayken fırsatını kaçırdın."

Cevap vermez, sadece koyu renk pantolon ve beyaz gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve kollarını kavuşturmuş olarak parmaklıkların dışında durur. Beni izlerken yeşil gözleri vahşice parlar.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Ve battaniye için de." Hala hiçbir şey söylemeden başını sallıyor.

Sonunda sessizlik dayanılmaz hale geldi.

"Neden hala bu kafesteyim, Nero?" diye soruyorum sessizce. Çenesi sertleşiyor.

"Benden ne *istiyorsun*?" biraz daha yüksek sesle soruyorum. "Başka bir itiraf mı?! Ne istersen itiraf ederim, tamam mı?"

Gözleri parladı. "Ben itiraf istemiyorum Milena," diye homurdandı. "Ben kabul istiyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki! O zaman sana *itiraf* edeyim ki..."

"Sarkazmı kes," diye tıslar, "ve bana gerçeği söyle. Benim duymak istediğimi sandığın şeyi değil," diye bağırır. "*Gerçeği*. Eğer yapabiliyorsan tabii."

Ona bakıyorum. "*Gerçeği* mi?! Sana gerçeği *söyledim* zaten!" Parmaklarımla televizyon ekranını işaret ediyorum. "O video *sahte*! Görüntüler sahte olmayabilir ama sesler *kesinlikle* sahte! Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum!" diye bağırıyorum. "O gece seninle buluşmak için oraya gittiğimde, bunların olacağından *haberim yoktu*!" Boğazım düğümlenir, gözlerim yaşlarla dolar. "Nero, ailenin başına gelenler için *çok* üzgünüm, *sana anlatamam* bile! Ama..."

"O gece oradaydın Milena," diye bağırır. "Küçük maskenle ortaya çıktın, rolünü oynadın, sonra beni..."

"Yeter!" diye bağıyorum. "Nero, *bilmiyordum!* Sadece bir gece olacağını sanmıştım! Sadece sen ve ben!"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı. "Bana öyle hissettiğin ya da *hiç hissetmediğin* gibi bakma!"

benim için bir şey ve..."

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum!" diye bağıyorum, gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Bütün bu zaman boyunca sana karşı bir şeyler hissettim! Daha önce de hissetmişim, sadece ikimiz ve notlar varken, kim olduğunu bile bilmeden! Sana tuzak kurmadım!!"

Yüzü karardı, dişleri parladı. "O zaman neden oradaydın!?" "Çünkü ben..."

"BAŞKA NE GİBİ LANET *OLASI* NEDENİN OLABİLİR
ORADA OLABİLECEK BAŞKA NEDENİN VAR!?"

Bağırarak söylediği sözlerin gücü, sözlerindeki öfke, odadaki tüm havayı emip, bizi ani ve acımasız bir sessizliğe bırakıyor.

Vücudum kasılırken titriyorum, ağzım açık kalmış, gözlerim ona kilitlenmiş.

Çünkü aniden, bir anda, o kadar trajik, o kadar acı verici bir şekilde ki, kalbimde bir delik açıyor, anlıyorum.

"Nero..."

Adını boğuk bir sesle söylüyorum, göğsüm sıkışırken yavaşça ona doğru yürüyorum. O olduğu yerde kalıyor, bana öfkeyle bakıyor, dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülüyor. Aramızdaki parmaklıklara ulaştığımda duruyorum, parmaklıklara tutunarak öfkeli yüzüne bakıyorum.

"Beni tuzağa düşürmek için değil de neden orada olurdun?" diye sorar boğuk bir sesle.

Yavaşça başımı sallarken gözyaşları yanaklarımdan süzülür, gözlerim ona kilitlenir. "Gerçekten kendini *sevilecek biri* olarak görmüyor musun?"

Sessizlik, aramızdaki nemli havada asılı kalır. Gözlerini kırpar, çenesini titretir ve yavaşça yaklaşır, ta ki parmaklıkların önüne gelene kadar. Ellerini parmaklıklara sıkıca tutar, dişlerini göstererek yüzüme bakar.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Hayır, sevmiyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık kopar, parmaklıkların arasından gömleğini tutup onu kendime çekiyorum.

"Ama benim için

sevimlisin." Sonra onu

öptüm.

Yüzümü parmaklıklara çarparak öpüyorum ama umurumda değil. Onu öpüp yüzüne ağlıyorum, sanki her an buharlaşacak ya da beni itecekmiş gibi ona yapışıyorum.

Ama öyle bir şey olmaz.

Aniden o da beni öpmeye başlar, o kadar güçlü bir öpücük ki ciğerlerimdeki havayı emiyor. Nero inler, anahtarlar şingırdar, dudakları hala benim dudaklarımdayken kapının kilidini açar. Kapıyı açıp kafese girebilmesi için birbirimizden yeterince uzaklaşıyoruz. Sonra o beni kollarına alıp göğsüne kaldırırken, dudakları benim dudaklarıma acımasızca yapışarak beni boğazlayan bir hıçkırıkla boğuluyorum.

Tek bildiğim, beni bodrumdan çıkarıp merdivenlerden üçüncü kata kadar taşıyan kollarının ve dudaklarının. Suyun akışını belli belirsiz duyuyorum, ama tek hissettiğim vücuduma değen vücudunun sıcaklığı ve ona ateşli bir şekilde sarılmam.

Benden ayrılıyor, sadece mahvolmuş elbiseyi vücudumdan yırtmak için. Sonra kendi kıyafetlerini çıkarıyor, beni tekrar kucaklıyor ve ikimizi sıcak, köpüklü suya sokuyor.

İnleyerek onu tekrar öpmek istiyorum ama beni durduruyor, yüzünde kırık bir ifade, gözleri bitkin bir şekilde yüzümü avuçluyor.

"Milena..."

"Bitti," diye ağlayarak boğuluyorum. *"Sadece sen ve ben..."*

"Seni zincirledim," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Seni karanlıkta, lanet olası bir kafese kilitledim..."

"Evet," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Sonra benim için geri geldin ve şimdi buradayız."

Bana bakarken boğazı hareket ediyor, göğsü sanki içinden bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi inip kalkıyor.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Bu yetmez."

Islak saçlarımı yüzümden çekiyor, eli titriyor.

Konuşmak isterim ama başını sallayarak beni durdurur.

"Çok üzgünüm Milena."

Alnı alnıma yapışır. Onun sıcaklığını hissediyorum. Göğsündeki titremeyi.

"Sana güvenmeliydim," diye fısıldadı. "Gözlerine bakmalı ve gerçeği görmeliydim. Ama sana bakmıyordum, Milena," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kaybettiğim her şeye bakıyordum ve bunun bedelini *sana* ödettiriyordum."

"Nero—"

"Bana olanlar için birine zarar vermek istedim," diye tıslar, elleri titreyerek yüzümü avuçlar. "Ve kanını akıtabileceğim tek kişi sendin. Tek odaklandığım şey acım, kederim ve geçmişimdi," diye boğulur, "burada, şu anda olan şey yerine."

Beni daha sıkı sararken titriyorum, gözleri benimkilere yanan iki yeşil alev gibi.

"Sen tam önümdeydin, bebeğim. Ama ben sadece hayaletleri görebiliyordum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum, gözyaşları içinde gülümserken yüzüne dokunmak için uzanıyorum. "Seni affediyorum."

Ama o başını sallar.

"Bunu hak etmiyorum."

"Nero..."

"Çok üzgünüm, prenses," diye fısıldadı, gözlerini kapatarak. "Senin için Kafes için. Sana inanmadığım için. Seni incittiğim için, oysa sen *bana* sadece sevgi verdin."

Ellerimi ellerine alır ve dudaklarına götürür, alınlarımız hala birbirine değiyor. Parmak eklemlerimi tek tek öpmeye başlayınca kalbim eriyor.

"Daha iyi olamadığım için özür dilerim. Sana seni sevdiğimi söylemediğim için özür dilerim..."

"Özür dilemeye devam etme," diye fısıldıyorum ve *onun parmak eklemlerini* öpmeye başlıyorum.

.

Gözleri benimkilerle buluştu, içinde daha önce hiç görmediğim bir şey parıldıyordu.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Dudaklarım gülümsemeye

kıvrıldı. "Neyi?"

"Ne olduğunu

biliyorsun." "*Seni*

seviyorum."

Yüzünü boynuma gömer, sanki bensiz parçalanacakmış gibi bana sıkıca sarılır. ben olmadan. Dudaklarını tenimde, ellerini vücudumda hissettiğimde inlerim.

Aramızda bir sertlik var.

Ona uzandığımda beni durdurur.

"Özür dilemem henüz bitmedi. Dön arkanı."

"Bitirdi, inan bana..."

"*Dön lan* prenses." Kıkırdamaya

başlıyorum.

Bu benim Nero'm.

Ona sırtımı dönüp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Sıcak su başımın üstünden sırtımı ıslatırken nefesim kesiliyor. Tekrar dönmeye başladığımda, beni sert bir eliyle durduruyor.

"Bana bırak."

Saçıma daha fazla su döküyor, güçlü elleriyle saçlarımı tarıyor ve arkama çekiyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece başımı geriye eğip saçlarıma daha fazla su döküyor.

"Nero, ne yapıyorsun..."

Avuçlarına şampuan sıkıldığını duyunca gülümsedim. Elleriyle köpüğü sarı saçlarıma yediriyordu. Parmakları saç derimi masaj yaparken, her bir teli köpürtüyordu. Gözlerimi kapatıp memnuniyetle iç çekerek göğsüne yaslandım.

Saçımı duruladıktan sonra, saç kremiyle aynı işlemi tekrar yaptı ve tekrar duruladı. Sonra vücudumu sabunlayıp temizledi, santim santim, onun yapabileceğini bilmediğim bir şefkatle hareket ediyordu.

"Uzan," diye homurdanarak beni göğsüne çekiyor. Beni geçip bacaklarımı sudan çıkarıyor ve topuklarımı pençeli küvetin kenarına koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım tembelce.

"Bunu."

Gözlerim şaşkınlıkla açılır. Bacaklarıma tıraş kremi sürüyor. Kafamı ona doğru çeviririm. "Ciddi olarak bunu yapmayacaksın, değil mi?"

"Yapmamı ister misin?"

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum.

"Ve daha da önemlisi," diye fısıldadı. "Bana *güveniyor* musun?"

Düşünüyör gibi kaşlarımı çatıyorum. Ama aslında sadece onunla dalga geçmek için. Sonra kıkırdayıp yüzümü ona doğru çeviriyorum ve onu yumuşakça öpüyorum. "Cevabın evet ve *evet*," diye mırıldanıyorum.

Sonra göğsüne yaslanıp, muhtemelen hayatımda tanıştığım en vahşi, en yabani, en şiddetli adamın, beni bir kez bile kesmeden, bacaklarımdaki köpüğü ve tüyleri temizledi, ta ki bacaklarım bebek gibi pürüzsüz olana kadar.

"Kollarını kaldır."

Koltuk altlarımı köpürterek yavaşça tıraş ederken, sakın ve metodik bir şekilde, itiraz edecek kadar bile şaşkınım.

"Ayağa kalk," diye fısıldadı kulağıma.

Evet, *hala* çok şaşkın ve şımartılmış durumdayım, bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ayağa kalkıyorum ve beni döndürmesine izin veriyorum, kıcımı küvetin kenarına oturtuyorum.

yerleştirir.

"Bacaklarını aç."

Ona bakakaldım.

"Nero..."

"Lanet olası bacaklarını aç, prenses."

Sersemlemiş bir halde itaat ediyorum, arzu, ihtiyaç ve aşkın sisinden onu izliyorum, o bacaklarımın arasında hareket ediyor. Jiletli tıraş bıçağını amımın üzerine sürdüğünde titriyorum ve bıçağı yaklaştırdığında geriliyorum. Sonra temiz ve yavaş bir şekilde ilk vuruşu yapıyor.

Ondan sonra hiç gerginlik kalmaz. Orada oturup, en mahrem yerimin her santimetresini ipeksi pürüzsüz olana kadar jiletle temizlerken onu izlerim.

Nero, amıma su döküp son tıraş kremini yıkarken, gözleri açlık ile kararır. O yaklaşırken, dilini beklerken inlememi bastırırım.

Onun yerine, neredeyse daha samimi bir şey yapar: amımın hemen üstündeki temiz, pürüzsüz cildime öpücük kondurur.

O tembel bir gülümsemeyle geri çekilirken, ben hala ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Sonra sol bacağıma doğru öpmeye başlar, dudaklarını iç uyluklarımın üzerinde gezdirir. Daha aşağı iner, baldırımı öperek aşağı doğru ilerler, sonra ayağımyı sudan çıkarır ve yukarı kaldırır, daha da aşağıya, ayak bileğıme doğru öpmeye devam eder.

Bir an panikleyip, gergin bir şekilde ayağımyı çekmeye çalışıyorum.

Beni bırakmaz. Tutuşunu sıkılaştırır, ayağımyı sudan tamamen çıkarır ve sert göğsüne oturtur.

"Nero..." diye mırıldanıyorum, kızararak başka yere bakıyorum. "Hayır..."

ayaklarım..." Yavaşça bana bakıyor. "Ne?"

"Onlar..." Yüzümü buruşturuyorum. "Çirkinler," diye mırıldanıyorum. "Yani, hayatım boyunca dans ettim

Hayatım boyunca dans ettim. Yara izlerim ve çirkin nasırlarım var ve..."

Nefesim kesildi, ayağımı göğsünden kaldırdı, dudaklarına götürdü ve ayak kemerini yumuşakça öptü.

"Onları güzel yapan yara izleri, prenses," diyor sessizce. "Onlar sanatını peşinde koşarken aldığın savaş yaraları. Acı ve cezayla öğrendiğin dersler."

Tekrar öper, sonra ayağımı suya geri koyar ve diğerini çıkarır. İlkinde olduğu gibi yumuşakça öperken içimden sıcak bir his geçer.

"Bilgin olsun, senin hiçbir yerin çirkin değil."

Dudakları baldırımı yukarı doğru kayıyor. Ayağımı suya geri koyarken iç uyluklarımın içinden yukarı doğru. Ağzı amıma ulaştığında, onun için çoktan ıslanmış durumdayım.

O dilini üzerimde dans ettirirken, klitorisimin üzerinde dolaştırıp sonra derinlemesine daldırırken inliyorum. Başım geriye düşüyor, ellerim saçlarına kayıyor, o beni yavaşça ve kararlı bir şekilde yalarken, beni alay ediyor ve daha da yukarıya çıkmam için ikna ediyor.

Dudakları şişmiş klitorisimi sarar, dili üzerinde yuvarlanır. İki parmağını içime batırıp kıvrımlarını okşarken, klitorisimi defalarca yalarken, inlemelerim ve nefes nefese kalışlarım banyoyu doldurur.

Ta ki dayanamayana kadar. Ta ki başını sıkıca kavrayıp adını inleyene kadar. Ta ki parçalanıp çılgınca, boğuk bir çığlıkla ağzına boşalana kadar.

Sessizce beni küvetin kenarından çekiyor. Hala titriyor, onun kucağına yerleşirken, sert, kocaman penisi girişime vuruyor.

Onun sikine batarken ikimiz de inliyoruz, onun etrafında gergin bir şekilde gerilmiş, nefesim onun büyüklüğünden kesiliyor. Ama vücudumu indirmeye devam ediyorum, onun tabanına yerleşene kadar onu daha fazla alıyorum.

Alnım alnına değiyor. Göğüs uçlarım göğsüne elektrik gibi çarpıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş.

"*Seni seviyorum,*" diye fısıldıyor, kaslı kolları beni sarıyor, güçlü elleri beni sıkıca kavıyor. "*Seni sevmeme izin ver.*"

Bir kez olsun, seksimiz delilik ve karanlık, acımasızlık ve vahşı zevk değil.

Bu sefer sevişiyoruz.

Yavaşça üstüne oturuyorum, kalçalarımı sallayıp şişmiş penisinin üzerinde amımı yukarı aşağı kaydırıyorum. Boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi ısıyor, yalıyor ve emiyor. Bir meme ucumu ağzına alıp dilini üzerinde gezdiriyor, ben de onun kalın penisinin üzerinde sürtünerek kendimi tamamen ona teslim ediyorum.

Ağzı çeneme kayıyor, öpüp emiyor, sonra inleyerek bir eliyle yüzümü tutuyor, diğer eliyle kalçalarımı yönlendirerek beni şiddetle öpüyor.

Dillerimiz dans ediyor. İnlemeler iç içe geçip bulanıklaşıyor ve etrafımızdaki dünya yavaşlıyor, ta ki içimdeki ateş patlayana kadar.

Nefes nefese ve inleyerek ağzına boşalıyorum, vücudum onun vücuduna erirken titriyorum. Ve onun homurdandığını hissettiğimde, kalın sikinin içime boşılırken attığını hissettiğimde, tekrar kendimi kaybediyorum.

NERO

AYRICALIKLI BİR HAYAT YAŞADIM.

Bunu inkar edemem. Elbette, ailemin trajik cinayetini, ergenlik dönemimi mahveden istismarı ve ardından gelen yakınlık, güven ve suçluluk sorunlarımı gösterebilirsiniz.

Ama cinsel saldırı ya da anne ve babasını kaybetmek gibi berbat şeyler herkesin başına gelebilir. Benim doğduğumdan *çok* daha kötü koşullarda yaşayan insanların başına da gelebilir.

Zenginlik – müstehcen bir miktar. Güç: yine müstehcen bir düzeyde.

İyi genler, susturmaya çalışsam bile fazla mesai yapan bir beyin, harika arkadaşlar, iyi bir eğitim... Bazen bunların hiçbirini hak etmediğimi düşünüyorum.

Ama bana bahsedilen tüm bu ayrıcalıkların içinde, şüphesiz hak etmediğimi bildiğim bir şey var.

kesinlikle hak etmediğimi *bildiğim* bir şey var.

Özellikle ona yaptığım şeyden sonra.

Onu banyoya götürdüğümde gece yarısıydı.
yatak odasına sendeleyerek girdiğimizde, neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Milena bir saattir uyuyor, ama ben hiç uyumadım. Onu kollarımda, yanağı göğsüme yaslanmış, öylece yatıyorum.

Ona bakıyordum. Onu nasıl aldığımı merak ediyordum.

İki kez.

Saçlarını okşuyorum, diğer elimle onu sıkıca tutuyorum, sanki bir sonraki esinti onu benden uzaklara uçuracakmış gibi.

Bu kesinlikle olmayacak.

Hiçbir şey onu benden alamaz.

Sonunda onu üzerimden kaldırıp yanımdaki yastığa yatırmaya karar veriyorum. Tam o sırada, o da kıpırdanıyor, gözlerini açarken kaşlarını çatıyor. Elleri anında bana yapışıyor, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle göğsümü öpüyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye tembelce mırıldanır.

"Buranın konforla dolu bir ev olduğunu biliyorum," diyorum gülümseyerek ve göz kırparak. "Sıcak su ve şüpheli elektrik sistemi falan..."

"Bodrumdaki *kafesi* saymıyorum bile," diye bana yaramazca gülümser.

"Biliyorsun, onu unutmuştum..."

O benim meme ucumu çimdikleyince gülmekten boğuluyorum.

"Ama burada olmayan tek şey kahve makinesi. O yüzden aşağıya gidip bir tane alacağım."

O inliyor. "Bana da bir tane al, o zaman gitmene izin veririm."

"Biraz süt, şeker yok," diye başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Hakkımda bu kadar çok ayrıntıyı bilmen beni endişelendirmeli mi?"

endişelenmeli miyim?"

"Oh, yarısını bile bilmiyorsun," diyorum gülümseyerek ve onu öpmek için ağzımı indiriyorum.

Giyinip dışarı çıkıyorum ve bir buçuk blok ötedeki en yakın Starbucks'a yürüyorum. Milena'nın kahvesini sipariş ediyorum, sonra kendime üçlü espresso alıyorum çünkü *çok yorgunum*. Beklerken telefonuma uzanıyorum, ama boş cebi hissedince suratımı asıyorum.

Kahretsin. Evde unutmuşum. Neyse.

"Hayır, hayır, böyle."

Baristanın sesini duyunca başımı kaldırdım, ama bana söylemediğini fark ettim.

"Üzgünüm," yanında duran mavi saçlı kız kaşlarını çatarak omuzlarını düşürdü.

"Bu işte berbatım."

Adam güldü. "Takma kafana. Bu yüzden seni eğitiyoruz. İşin sırrı önce kahveyi çekip *sonra* sütü köpürtmek. Böylece, sen sütü köpürtürken espresso dinlenir, sen kahveyi beklerken süt soğumaz."

Mavi saçlı kız başını sallar. "Harika, mantıklı. Önce çekelim."

Üç gündür neredeyse hiç uyumadım. Yine de, az önce söylediği bir şey beynimi kurcalıyor.

Önce çek.

"Bu bir misillemeydi. Ailen ilk ateş etti."

Önce ateş et.

Milena o gece eve geldiğinde, Kalishnik Bratva'nın aileme misilleme olarak saldırdığı söylendi. Bizim "ilk ateş eden" olduğumuz söylendi.

Ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum. "Bu olamaz" gibi dramatik bir anlamda değil.

Yani *bunun olmadığından* çok iyi eminim.

O zamanlar Knightsblood Üniversitesi'nden yeni mezun olmuştum. Aldo hala babamın *danışmanıydı*, ama ben babamın sağ koluydum; kralın yanında oturan veliaht prens, imparatorluğu yönetmeyi öğreniyordum.

Çeşitli işlerimizin her ayrıntısını biliyordum. Her *caporegime* ile dosttum. Gerçekleşen her lanet operasyonun her lanet detayını biliyordum. Bu yüzden, ailemizin New York'un en güçlü Rus ailelerinden biri olan lanet *Kalishnik Bratva* ile savaş başlattığına dair "öyle bir şey olmadı" dediğimde, bunun olmadığından *kanımdan* biliyorum.

Çünkü olsaydı bilirdim.

"Grande kahve ve üçlü espresso?"

Bayan Mavi Saçlı bana tezgâhtan kahvelerimi uzatırken gözlerimi kırıştırıyorum. "Teşekkürler... Aslında, bir saniye. Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?"

Bana sanki üç kafam varmış gibi baktı.

"Cep telefonu. Benimki evde kaldı ve acil bir durum var."

"Uh..." Az önce ona eğitim veren adama bakıyor, o da bana deliymişim gibi bakıyor.

"*Acil durum* dedim, duydun mu?" diye homurdandım. "Siktir et, al." Cüzdanımı çıkardım, Amex black kartımı çıkardım ve içeceklerin yanındaki tezgaha attım. "Teminat. Telefonunla kaçarsam, bu kartın limiti yok. Tamam mı?"

Adam kaşlarını çatıyor. "Efendim, bunun ne olduğunu bilmiyorum..." "Senimkini kullanabilirsin."

Gözlerim, telefonunu bana uzatan kıza kaydı.

"Aydın çalışanı burada," diye sırtarak Amex kartını ona uzatıp telefonu aldım. "Sakin ol, dükkandan çıkmayacağım bile."

Ona "bilinmeyen" numaranın bana ait olduğunu mesajla bildiriyorum. O da bana bir kullan-at numara gönderiyor. Kir ilk çalınıştta telefonu açıyor.

"Lenora Crofton da kimmiş?"

"Çok anlayışlı bir barista," diye homurdandım. "Sohbet edecek vaktim yok."

Kir yavaşça nefes alır. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?" "Sana asla sormayacağımız konusunda anlaştığımız sorulardan birini sormam gerekiyor."

Kir'in kaşlarını çatıldığını neredeyse duyabiliyorum. "Hangi soruyu, tam olarak?" "O gece paralı askerleri kim tuttu?"

Kir birkaç saniye sessiz kalır. "Hadi ama Nero. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki

bunu asla öğrenemedik. Güçlü biri, belli ki. Yeterince zengin..." "Oyun

oynamayalım, Kir," diye sessizce homurdandım. "Saçmalamayı kes. *Kim?*"

"*Bilmiyorum*, Nero."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "*Bak*," diyorum hırsla. "Anlıyorum, bazen senin ve benim yaptığımız iş, Bratva dünyasının üst kademeleriyle yaptığımız işler nedeniyle seni zor durumda bırakabilir."

Soğuk bir şekilde güldü. "Sanırım olayı hiç anlamadın."

"Soruma cevap ver, Kir. *Lütfen*."

Derin bir nefes alır. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum. "Bunu bildiğini itiraf ettin." "Ne değişecek ki?"

diye homurdanıyor. "Ne kazanacaksın?"

"Senin bildiğinden çok daha fazlasını," diye tısladım. "Kir, bu *önemli*."

"Demir Masa'ya oturduğumda ettiğim yeminler de öyle." "Ah, *demek*

Rus ailesiymiş."

"Nero..."

"Pavel Nikitin ya da Nikolai Antonov olmadığını

biliyorum." O içini çekiyor. "Lanet olsun..."

"Drazen Krylov mu?"

"Dört yıl önce hala sürgündeydi." "Yelizaveta

Solovyova."

Kir homurdandı. "Yelizaveta'nın senin ailenle ne alıp veremediği var *ki*?"

"Teşekkürler. Demek Demir Masa'da kimse yok. Yüksek Konsey'e geçelim."

"Nero, sana *söylüyorum*..."

"Viktor Komarov değil. O Chicago'da..." Düşünüyorum. "Yuri Volkov da değil. Annem onunla birkaç kez tenis oynamıştı ve annemle karısı arkadaştı..."

"*Nero!*" Kir tıslar. "Yeter!"

"Anastasia Javanović de olmaz, onu tanırım," diye homurdanırım, Mikhail'i düşünerek. "Gavan Tsarenko da pek olası değil..."

Dudaklarımı sıkıyorum.

"O zaman geriye Marko Kalishnik kalıyor, değil mi?"

Diğerlerini reddettiği gibi hemen reddetmeyince kalbim hızla atmaya başlar. Birkaç saniye sessiz kalırız.

"Neden bana hiç söylemedin?" diye sonunda sessizce tıslarım.

"Nedenini *biliyorsun*," diye tersler. Sonra derin bir nefes alır. "Detayları bilmiyorum."

"Ama Kalishnik ailesi." "*Detayları bilmiyorum...*"

"Teşekkürler, Kir," diye homurdanıyorum. "Yardımın için."

Telefonu kapatıyorum. Sonra kıza telefonunu geri veriyorum, kredi kartımı ve kahvelerimi alıp çıkıyorum.

Greymoor'a dönerken göğsümde bir sıkıntı var. On beş dakika önce hissettiğim neşeyi gölgeleyen kara bir bulut.

Bunun Milena'nın suçu olmadığını biliyorum. *Bunu biliyorum*. Ama yine de ona, muhtemelen babası olan birinin yıllardır ona yalan söylediğini nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor.

Kalishnik ailesine benim tarafımdan "önleyici saldırı" yapılmadığı gerçeği.

Ailemin peşine kendileri düşmek yerine, bir nedenden dolayı bu işi paralı askerlere yaptırmış olmaları.

Bu hikayede benim için çok fazla tuhaflık var ve bu tek bir açıklamaya işaret ediyor: muhtemelen Marko, bir şeyi gizliyor...

Adımlarım aniden durdu.

"*Ailen saldırıya uğradığında babam ağır kanser tedavisi görüyordu. O kadar çok kemoterapi almıştı ki, neredeyse bilinci kapalıydı.*"

"*O bana asla malyshka demez. Bana solnyshka der.*"

Anladığımda, lanet olsun, anladım.

Kahretsin.

Lanet olsun.

Ama bu düşünceyi sürdürmeden önce, siyah bir minibüs yanımda durarak frenleri gıcırdatır. Koşmak için dönerim, ama dört adam kaldırımdan iki yönden üzerime gelir, minibüsün kapısı açılır ve üç adam daha atlar.

Kahveleri düşürüp yumruk atıyorum, bir adamın yüzüne vururken hırlıyorum, sonra bir yumruktan kaçmak için dönüp başka birinin bacaklarına vuruyorum.

Ama ben tek başımayım.

Beni yere indirirken *hepsi* benden payını alır, tekmeliyor ve dövüşüyorum. Sonra yıldızlar görürüm ve ağır bir şey şakağıma çarparak görüşüm bulanıklaşır.

Vücudum gevşiyor. Kafama siyah bir torba geçiriliyor.

Kahretsin.

MILENA

Birden uyanıyorum. Güneş ışığı yüzüme vuruyor ve yataktan kalkarken gözlerimi kırıştırıyorum. Etrafa bakıyorum ve gözüm Nero'nun yatağın yanındaki masada duran telefonuna takılıyor. Saate bakınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor: *saat on* olmuş.

Gülümserim ve tekrar yorganın içine kıvrılmaya başlarım. Yorgunum ve uykuya ihtiyacım vardı. Ama sonra aklıma bir düşünce gelir ve birden dikleşirim.

"Nero?" diye sesleniyorum. Telefonuna tekrar bakıp kaşlarımı çatıyorum. Beş saat önce kahve almaya gitmişti.

"Nero!"

Yataktan kayarak kalkıp, yorganı üstüme sararak odadan çıkıyorum. Kafamı banyoya uzatıyorum. Boş.

"Merhaba?"

İkinci katı kontrol ediyorum, sonra birinci katı. Hatta bodruma inerken ve orayı kontrol ederken içimde kalan korkuyu yutuyorum.

Hiç kimse yok.

Panik hissi göğsümde büyümeye başlarken, aceleyle yukarı çıkıyorum. Hiçbir şey söylemeden ya da not bırakmadan geri dönüp gitmesi garip geliyor. Üstelik telefonu hala burada.

Telefon aniden çaldı ve beni irkitti. Sonra gözüm ekrana takıldı.

Arayan onun kız kardeşi Gabby.

Cevap düğmesine basıyorum.

"Adi herif!" diye bağıyor. "Neredeydin lan..."

"Gabby?" diye sözünü kesiyorum. "Ben Milena, merhaba." "Oh, kardeşim seninle mi?"

Sesinde beni ürperten gergin bir ton var.

"Gabby, ne oldu..."

"*Seninle mi?*" diye bağırdı.

"Hayır," diyorum sessizce. "*Oradaydı*. O... Kahve içmeye çıktı. Ama bu saatler önceydi ve telefonunu burada bıraktı..."

"*Siktir!*" diye bağıırıyor, korkmuş gibi.

"Gabby!" diye boğazım düğümlenir. "Ne oluyor lan..."

"Bilmiyorum," diye cevaplar. "Ama bir terslik var. Kimse ona ulaşamıyor. Ne ben, ne de Dom."

Sırtımda soğuk bir his yayılır.

"Milena... Tam olarak neredesin?" diye sorar sessizce. "Evinde misin?"

"Hayır, ben..."

"Babanla birlikte misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Gabby, neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye boğuk bir sesle cevap veriyor. "Ama iki gece önce, baban ve yirmi kadar adamı evimizin önünde bekliyorlardı. Nero eve geldiğinde ikisi *tartışmaya* başladı. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, Nero bana söylemedi. Ama..." Titrek bir nefes alıyor. "Yani, *Milena*," diye mırıldanır. "Bir Bratva patronu, tek kızının *benim kardeşim* gibi bir İtalyanla birlikte yaşamasına ne kadar izin verir ki?"

Omurgamdan yukarı çıkan o soğuk his boğazımı sarar ve içime işler, kalbime doğru keskin bir acı verir. Ben de aceleyle giysilerimi giymeye başlarım.

"Korkuyorum, Milena," diye fısıldadı Gabby. "*Gerçekten* korkuyorum ki..." "Onu yakalayacağım, Gabby," diye tısladım. "Hemen şimdi."

NERO

Hayat acıdır derler. En azından ben öyle duydum.

Ama tek kızını kaçırdığını sanan öfkeli bir Rus adamın verdiği acı kadar acı yok, bunu kesin olarak söyleyebilirim.

Yani, *ben yaptım*.

Ama son on iki saatte olanların ayrıntıları, şu anda Marko Kalishnik için *hiçbir anlam* ifade etmez herhalde.

Tabii, ona anlatabilsem.

Ağızıma tıkılmış kirli bezin içine homurdanıyorum, kafam yana doğru savrulurken yumruğu yanağıma çarpıyor. Gözümün önü karardı ve yüzümde şiddetli bir acı patladı. Yemin ederim çenem yerinden çıktı ve sonra yerine geri girdi.

İki saattir bu durumdayız. Yumruklaşma kısmı yani.

İlk saat ısınma turuydu, tek bir soru soruldu. Ama o zaman da cevap veremedim, şimdi de cevap veremiyorum, ağızımda bez olsun olmasın.

O tek soruyu cevaplamak - "kızım nerede lan" - onu öldürebilir, tabii Marko'yu yalnız yakalayıp kafamda topladığım her şeyi ona anlatamazsam. Ama bunun olacağını sanmıyorum.

Isınmadan sonra tam bir Rus muamelesi gördüm. Önce su işkencesi. Sonra yine su işkencesi, bu sefer votka ile. Ardından bir tur balyoz.

Sol elimdeki küçük parmak ve yüzük parmağımın kırık olduğundan eminim. Ayak parmaklarımdan da en az üçü kırık.

Ama şimdi asıl eğlenceli kısma geldik, Marko ve birkaç adamı beni hamburger eti gibi parçalayacaklar.

Marko yumruğunu karnıma indirince inledim ve beni sandalyeye bağlayan bağlara doğru iki katına katlandım. Milena'yı kaçırdığım Greymoor'daki gibi bir bodrum katındaydık.

Kozmik ironinin hâlâ hayatta ve iyi olduğunu görmek sevindirici.

Rurik, o orospu çocuğu Levka ve diğer dört Kalishnik adamı bodrumun bir köşesinde toplanmış, votka içip sigara içiyorlar ve patronlarının yumrukları ıslak, etli bir sesle vücuduma her çarptığında sırtıyorlar.

Marko da bana *saldırmaya* başladı.

Ellili yaşlarında, şakakları ağarmış. Ama vücudu yirmi yaş daha genç biri gibi. Gömleksiz ve kafes dövüşçüsü gibi bir vücudu var, Rusların hapisane dışında *yaptırmadıkları* türden dövmelerle kaplı.

"Nerede."

Yine çeneme yumruk atıyor, acıyla bir anlığına gözlerim kör oluyor. "Nerede."

Kırık parmaklı ayağıma basarken, ağızımdaki bezden bir çığlık atıyorum.

"Kızım."

Ağızıma bir tokat attı. "KIZIM!"

Son darbe çok *acımasız*. O kadar sert ki yan tarafa düşüyorum ve ağızımdan bir yudum kanla birlikte gag düştü.

Başım yere çarparak bulanık görüşümde daha fazla yıldızlar uçuşur. Görüşüm *tam* zamanında netleşir ve ayağının çeneme çarpmadan önce beni ve sandalyeyi beton zemine savurur.

Hayatımda pek çok dayak yedim. Kötü dayaklar. Hatta, şu anda nedenini hatırlamadığım bir sebepten dolayı, Roman'ın çok sevdiği yeraltı dövüşlerine bile karışmışım.

Ama bu... başka bir seviye. Bu öfkenin vücut bulmuş hali.

Ve bunu durdurmak için tek kelime bile edemiyorum.

Marko yanıma çömelir, yüzü kızarmış, alnında ve kalın pazılarında ter damlaları parıldamaktadır. Kulağımı yakalar, ben bağırırken sertçe çevirir, kanı yere sıçratırım.

"*Bana bak,*" diye hırlıyor.

Ona odaklanmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor.

"*BANA BAK!*" diye bağırıyor ve burnuma yumruk atıyor.

Gözleri şeytan gibi, bana sinsi sinsi bakıyor, yüzü öfke ve öfkeyle dolu bir maskeye dönüşmüştü.

"*Söyle bana,*" diye homurdandı, "ve bu iş bitsin. Milena nerede *lan?*"

Ağzımdan kan akıyor ve yüzümün altındaki yere birikiyor.

"O... *güvende,*" diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Marko'nun dudakları hırıldayarak kıvrılır. "*Nerede güvende, orospu çocuğu?!*" "*Güvende...*" diye mırıldanırım.

Bana üç saniye daha bakıyor. Sonra hırlayarak ayağa kalkıyor ayaklarıma ve saçımdan yakaladı. Beni ve sandalyeyi o kadar sertçe çekip kaldırdı ki, lanet kafamı koparacak sandım.

"Rurik!" diye bağırdı, hala bana dik dik bakarak. "Votka nasıl?"

Rurik güldü. "Lezzetli, patron."

"Sanırım misafirimiz biraz daha ister."

Siktir.

Su işkencesiyle ilgili korkunç şeyler duymuştum: boğulma hissini taklit ederken, ölmenin merhametini bile göstermezmiş. Kendi deneyimimden söyleyebilirim ki, evet, *korkunç* bir şey.

...Ama votka kullanmak on kat daha kötü.

Su, etini yakmaz. Gözlerini eritmez. Akciğerlerini saatlerce mide bulantısı yapan kimyasal bir yanıkla doldurmaz.

Ve sanki ikinci tur alıyormuşum gibi görünüyor.

Rurik yeni bir şişe ve havluyu getirip patronuna uzattı. Sonra bodrumun diğer tarafına gidip bir masayı sürükleyerek odayı korkunç bir gıcirtı sesiyle doldurdu.

Sonra ne olacağını biliyorum.

Rurik ve başka bir adam beni ve sandalyeyi kaldırıp sırt üstü çeviriyor, masanın üzerine çarpıyor, sonra başım kenara sarkacak şekilde döndürüyorlar.

Marko yüzü buruşuk, gözleri tehditkar bir şekilde bana bakarak üzerime eğildi.

"Son şansın, *ublyudok*," diye hırladı. "O nerede?"

Hâlâ yalnız değiliz.

Ona söyleyemem. Onu tehlikeye atmadan söyleyemem.

"O... *o güvende*," diyorum kanlı dudaklarımla.

Marko iç çekerek tsk sesi çıkarır. "Yazık. Bu iyi bir votka."

Havlu yüzüme örtülür. İp bağlarına karşı kıvranarak homurdanırım ama nafile. Rurik ve diğer adam sandalyeyi eğerek başımı yere doğru hafifçe yatırır.

Votka havluya çarparak ıslatır, yüzümü yakar, boğuluyormuşum gibi hissettirir — nefesimi keser, boğazımı tıkar, beni öksürmeye ve kusmaya zorlar, gelmeyen nefes için mücadele ederim.

Marko ıslak havluyu çekince, karada kalmış bir balık gibi nefes nefese kalıyorum. "Onu indirin," diye adamlarına homurdanıyor.

Rurik bunu kelimenin tam anlamıyla alır ve sandalyeyi masadan yana doğru iter. Omuzlarım yere çarpar ve içimi kaplayan kızgın acı, omzumun çıktığını hissettirir.

Bu iş iyi gitmiyor.

"Sanırım çekiçle tekrar vuracağım," diyor Marko, neredeyse sıkılmış gibi.

Beni çekip kaldırıyor, sandalye dört ayağı üzerinde duruyor. Sonra henüz kırılmamış parmaklarımdan birine top çekiçle vurarak gülümsüyor.

"*Nerede olduğunu söyleyeceğim,*" diye boğuk bir sesle söylüyorum, "*yalnız kalırsak.*"

"Hayır, *şimdi,*" diye bağıyor. "Kızıma ne yaptın?!"

Cevap beklemeden, çekiçle sol orta parmağıma vurur. Gözlerim geriye döner, boğazımda boğuk bir acı çılgılığı yükselir.

"Söyle," diye mırıldanır, çekiçle yeni kırılan parmağımın üzerinde hafifçe gezdirerek beynimde yeni bir acı patlaması yaratır.

"O... güvende..."

"Güvende *değil!*" diye bağırdı. "*Burada, benimle, benim* evimde olmadığı sürece güvende *değil!*"

Bodrumun kapısı açılır ve Marko'nun adamlarından biri daha içeri girer.

"Efendim..." diye mırıldanır ve Marko ona dönerken sertçe eğilir.

"Ne olduysa," diye homurdanır Marko, "bu orospu çocuğuyla işim bitene kadar bekleyebilir..."

"Efendim, o evde."

Marko adama dönerek, "*Ne dedin?*" diye *sorar.*

"Bayan Kalishnik, efendim. Yukarıda. Sizi arıyor."

Marko çekici düşürdü. Çekici yere sert bir sesle çarptı. Odanın dışına fırlarken bana bakmadı bile.

Bir yandan bu iyi bir şey. Ona güvende olduğunu ve onu sığ bir mezara gömmediğini söyleyecek ve ona buraya gelip beni serbest bırakması gerektiğini vurgulayacaktır.

Öte yandan, bu gerçekleşene kadar, ben burada gerçek tehlikeyle baş başayım.

...Yerdeki çekici yerden alırken, sanki *benim* bildiklerimi çok iyi biliyormuş gibi bana bakan adam kim?

Siktir.

Diğer bir dezavantajı da bu:

Marko buraya geri dönene kadar hayatta kalamayabilirim.

MILENA

PAVEL, Ivan ve Demyon gibi, ön kapıda duran iki muhafız, beni ilk gördüklerinde olduğu gibi, şok ve dehşetle bana bakıyor: çıplak ayak, saçlarım dağınık, yırtık pırtık, kirli beyaz bir elbise içinde.

"Babam," diye tıslıyorum. "Nerede o?!"

"O..." Pavel kekeliyor, başını sallıyor. "Toplantıda, Bayan Kalishnik..." Bana tekrar bakıyor. "Sen... iyi misin?"

"Ölümünden döndüm," diye mırıldanıyorum. "Ve etrafta silahlarını çekmiş adamların sayısına ve genel olarak kasvetli havaya bakılırsa, babam bu haberle toplantısı bölündüğü için çok mutlu olacak, değil mi?"

Pavel sertleşir. "Elbette, Bayan Kalishnik. Onu çağırırım." Tam koşarak uzaklaşırken, arkamda boğuk bir hıçkırık duyarım.

"Milena!"

Dönüp bakınca Angelina ve Vasilisa bana çarparak ağlayarak üzerime düşüyorlar.

"Hayattasın!" Vasilisa, beni biraz acıtacak kadar sıkı tutarak hıçkırarak ağlıyor.

"Tanrım, Milena," Angelina boğuk bir sesle, sanki bir hayaletmişim gibi bana bakarak, "Biz sandık ki..." Diye devam eder, kendini haç işareti yapar ve boynundaki tespihi öper.

"Baban seni aramak için şehri didik didik etti!" Vasilisa saçlarımı, elbisemi okşayarak, şok ve endişeyle bana bakarak patlar. "Bozhe moy," diye fısıldar, dehşet içinde.

"Ben iyiyim, hepsi bir yanlış anlaşılma," diyorum onlara, sarılmadan önce geri çekiliyorum. Kaşlarım çatılıyor. "Babam... ahh..." Görünüşüme bakıyorum.

"*Gel*," Vasilisa beni kolumdan tutup evin içinden sürükleyerek aceleyle çağırır. Beni mutfağın yanındaki çamaşır odasına götürür ve hemen askıdan temiz giysiler almaya başlar: tayt, tişört, kapüşonlu sweatshirt.

Korkunç elbiseyi çıkarıp giysileri üzerime geçiriyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

"*Teşekkür ederim*," diyorum sessizce. "Her şeyi açıklayacağım," diyorum ona. "Yemin ederim. Ama önce..."

"MILENA!!"

Babamın sesini duyduğumda yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Baba!" diye bağıriyorum ve o mutfağa koşarken çamaşır odasından fırlıyorum.

Tanrım.

Son üç günde beş yaş yaşlanmış gibi görünüyor: yüzü bitkin ve zayıf, gözlerinin altında kocaman torbalar var. Hiç uyumamış gibi görünüyor.

Garip bir şekilde, gömleği yok, gövdesi terden parlıyor.

"Milena!"

İkimiz de birbirimize koşarız, mutfağın ortasında buluşuruz, o kollarını bana dolayarak ve sanki kaburgalarım kırılacakmış gibi sıkıca sarılır.

"*Solnyshka*," diye fısıldadı, boğuk, kırık bir sesle, sanki beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarıldı. "Seni kaybettiğimi sandım."

"*Hayır*, baba," diye ağlayarak terli omzuna yapıştım. "Asla."

Ayrılırsınız, parıldayan gözleri üzerimde dolaşır, hiçbir yerimden yaralanmadığından emin olur.

Neden gömleksiz ve terli olduğunu sormak üzereyim ki, bakışlarım ellerine, benim ellerimi tutan ellerine düşüyor.

Şişmişler. Parmak eklemleri morarmış.

...Ve kanla lekelenmiş.

Kalbim durur, gözlerim onun gözlerine kayarken kalbime soğuk bir his saplanır.

"Baba," diye fısıldıyorum. "Nerede o? *Nerede o!*?"

"Aşağıda," diye sonunda homurdanıyor.

"Onu getir!"

Babamın yüzü kararır ve başını sallar. "Hayır, Milena."

"*Lütfen!!*" diye bağırırım. "Onlar öldürmeden!"

"Bu evde benim iznim olmadan kimse ölmez," diye homurdanır. "Sana ne yaptı, *solnyshka?*" diye tekrar homurdanır. "O piç kurusu sana ne yaptı?"

"*Hiçbir şey*, baba," diye patladım.

Babam beni dikkatle izliyor. "Artık evdesin. Güvendesin. Endişelenmene gerek yok..."

"O yapmadı..."

"Sen *yoktun!*" diye bağıır, sesi titriyor, gözleri korku dolu. "*Üç gün* boyunca yoktun! Seni aramak için bu lanet şehri *didik didik* ettim! Sana ne yaptıysa, kızım..." Başını sallar. "Artık ondan korkmana gerek yok. Bana anlatabilirsin. Ama bana hiçbir şey olmadı deme, çünkü seni tanıyorum ve bana ne yapacağını bilerek üç gün boyunca iz bırakmadan ortadan kaybolacak bir kızım yok!"

Kalbim parçalanıyor. Çünkü o haklı, bunu yapmam imkansız.

Ama durum bundan çok daha karmaşık.

"Bu..." Kanlı olsun ya da olmasın, ellerini tekrar tutuyorum. "Baba, bu çok karmaşık. Çoğu büyük bir yanlış anlaşılma..."

"*Yanlış anlaşılma mı?!*" diye bağıyor. "Evet mi, hayır mı, Milena: Üç gün boyunca *kendi isteğinle* ortadan kayboldun mu?"

Yüzümü buruşturup başımı salladım. "Hayır, baba."

Çenesi sertleşir. "Ve bu kayboluşun sorumlusu Nero De Luca mı?"

Burnumdan yavaşça nefes alıp verirken dudaklarım titriyor.

"O zaman karar verildi," diye homurdandı. "Sonuçta o kadar da karmaşık değil." Elimi sıktı. "Yukarı odana çıksan iyi olur," diye mırıldandı.

O uzaklaşmaya başlar, ama ben yine şiddetle elini tutarım.

"*Nerede o?*" diye bağıyorum.

"Bu seni ilgilendirmez Milena. Günlerdir ortalarda yoktun. O orospu çocuğun sana ne yaptığını bilmiyorum ama *açıkça* kendinde değilsin. Böyle durumlarda psikolojik karışıklık olabileceğini anlıyorum..."

"*Stockholm Sendromu* mu geçirdim sence?!" diye boğulurum. "Sence olan *bu* mu?!"

"Neler olduğunu *biliyorum, solnyshka,*" diye karşılık verdi. "Milena, seni hayatımdan daha çok seviyorum, ama bu şu anda mantıklı bir şekilde konuşabileceğimiz bir konu *değil...*"

"*Onu seviyorum!!*" diye bağıyorum.

Aniden, tüm dünya sessizleşir. Mutfak sessizdir, tek ses lavaboda ıslanan tavaya damlayan musluğun yumuşak sesi.

Babam sanki onu bıçaklamışım gibi bana bakar.

"Milena..."

"Onu seviyorum," diyorum tekrar. "*Ve bu yeni bir şey değil, baba,*" diye fısıldıyorum. "Onu

Onu uzun zamandır seviyorum. Senin bildiğinden çok daha uzun zamandır. *Benim* bile bildiğimden çok daha uzun zamandır."

Kaşları karışık ve incinmiş bir şekilde çatıldı, başını yavaşça sağa sola salladı.

"*Sen...*"

"Onu seviyorum, *evet*," diye hırıldayarak sertçe söylüyorum. "Ve bir saniye bile olsa, sen bodruma inip ona zarar verirken *benim odama çıkacağımı* düşünüyorsan, sen kafayı yemişsin."

"Milena, aşkım, bunun zor olduğunu biliyorum, ama gerçekten en iyisi..." "Ben küçük bir kız değilim, baba!"

"Sen *benim KÜÇÜK KIZIMSIN!!!*" diye bağırdı.

Yüzü parçalanır, gözlerindeki tüm ateş söner ve beni sıkıca kucaklar. "Sen *her zaman* benim küçük kızı olacaksın. Son birkaç gündür, her şeyden çok sevdiğim birinin sonsuza kadar elimden kayıp gidebileceğini düşünmenin nasıl bir his olduğunu biliyor *musun?*"

Onu da kucaklayarak gözyaşları yanaklarımdan süzülür.

"*Evet*, baba," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Nero o bodrumda olduğu için şu anda böyle hissediyorum."

Sessizce nefes alıyor, hala bana sarılmış durumda. Sonra yavaşça geri çekiliyor, gözleri benimkileri ararken sıkı sıkıya kapalı.

"Votka lazım. Hemen."

Islak bara doğru yürür, bir şişe ve iki bardak alır.

"Gel, otur." Mutfak adasının etrafında duran taburelere vurur. "Haklısın, kızım," diye homurdanır, oturur. "Artık çocuk değilsin. O yüzden..." Karşısındaki tabureye başıyla işaret eder. "Otur. Benimle iç. Yetişkinler gibi konuşalım."

"Baba, nerede..."

"*Otur*, Milena," diye homurdanarak tezgahı vurur. "Yetişkinler gibi konuşmak istiyorsan, konuşacağız."

Ona öfkeyle bakarım, ama sonra yanına gidip karşısına otururum. Babam ikimize de votka döker ve birini bana uzatır.

"Son üç gündür neredeydin?" Siktir et, bitirelim şunu.

"Nero'yla. Önce onun esiriydim..." Babamın gözleri alev alır, dudakları hırçın bir gülümsemeye bürünür.

"O lanet olası küçük şeyi öldüreceğim..."

"Bu bir yanlış anlaşılma."

"Böyle bir şey *nasıl* olabilir..."

"Konuşacak mıyız yoksa bana bağırıp çağırarak mısın?!" Babam Rusça küfürler mırıldanır ve votkasından büyük bir yudum alır. "Devam et," diye homurdanır sonunda, somurtarak.

"Teşekkürler. Yanlış anlaşılmaya birazdan geleceğim, ama evet, onun esiriydim. Sonra... esir değildim." Votkadan bir yudum alırken ona anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Şimdi bunu ayrıntılı olarak anlatmamı mı istiyorsun, yoksa başka sorunun var mı?"

"Oh, daha bitmedi bile," diye mırıldanır. "Ama evet, *birkaç* sorum daha var." Beni keskin bir bakışla süzer. "Leo Debolsky'ye ne oldu?"

Yüzümü buruşturup

başka yere bakıyorum.

"O... öldü."

Babam yine Rusça küfürler savurur. "O lanet psikopat onu öldürdü mü?!" diye bağırır. "Onun babasının ne kadar öfkeli olduğunu biliyor musun?!" Votkasının kalanını bir dikişte içer ve bardağı tezgaha vurur. "Vladimir Debolsky *savaş* istiyor, Milena! Levka, Leo kaybaldığından beri her gün onunla görüşüyor, bu olayın yüzümüze patlamaması için uğraşıyor! Şimdi de bunun *bizim* yüzümüzden olduğunu mu söylüyorsun?!"

"Nero benim bir *avcının* eline düşmemi istemedi!" diye karşılık veriyorum.

"*NERO* avcı, Milena!" Baba kükrer. "Onu neden koruduğunu anlamıyorum! Oraya gidip onu *gömmek* için her türlü hakkım var..."

"Bunu yaparsan, beni sonsuza kadar kaybedersin."

Bağırmiyorum. Çılgılık atmıyorum. Ama bu sözler ağızımdan içtenlikle döküldüğünde, babam donup kalıyor ve sanki ona tokat atmışım gibi gözlerini kırıyor.

Mutfağa tekrar sessizlik çöker.

"Sanırım," der sonunda sessizce, "bardaklarımız boşalmış."

O ŐiŐeyi alıp ikimize de içki doldururken ben alaycı bir gülümsemeyle gülümserim. "Baba?"

Bana bakarak sessizce gülümser. "*Da, solnyshka?*"

"Şimdi bir soru sorabilir *miyim?*"

O başını sallar. "Tabii ki."

"Dört yıl önce ailemizin De Lucas'larla yaşadığı çatıŐma hakkında ne biliyorsun?" konusunda ne biliyorsun?"

Babam o dönemden bahsetmeyi sevmez, çünkü o zaman ölümle burun buruna gelmiŐti.

"Ne olduğunu biliyorsun, Milena. De Lucas ailesi bu evin karşısına bir keskin nişancı yerleŐtirdi. Bize ateş *ettiler,*" der ve kaşlarını çatıyor. "Ben hastaydım, Levka işleri yönetiyordu. O da gerçek bir Kalishnik gibi karşılık verdi."

Yutkunup başımı salladım. "Aslında öyle olmadı, baba," dedim sessizce. "Bize ateş edilmedi. Keskin nişancı yoktu. Provokasyon da yoktu."

Alnı kırışır. "Milena, yanlış bilgilendirilmişsin..." "*Baba,*" derim sertçe. "Bana inanman *gerekiyor.*"

Kaşlarını çatı. "Peki bu iddiayı neye dayandıryorsun?"

Dudaklarım incelir.

"*Nero* mu?" diye inler. "*Nero* sana söyledi..."

"Beni seviyorsan," diye tısladım, "ve benim yargıma güveniyorsan..." "*Güveniyor muyum?*" diye homurdandı.

Ona sertçe bakarım ve o iç çeker. "Tabii ki seviy o r u m . Ve *bu* karışıklık dışında, evet, sana hayatımı emanet ederim."

"O zaman şimdi bana güven," diyorum sessizce. "Bana inan ve *Nero'ya* inan." Ona sabit bir şekilde bakıyorum. "Baba, De Lucaslar bize saldırmadı." Yüzü kararır, bardağını alır ve bir yudum içer.

"Bu ne anlama gelir?" diye ısrar ettim. "De Lucas ailesi ilk saldırmadıysa ve bütün olayı biz başlatmış olsaydık?"

Babamın yüzü sertleşir. "Korkunç şeyler anlamına gelir, ama bu..."

"Öyle, baba," diyorum sessizce. "*Aynen* öyle oldu. Düşünsene. O gece neden paralı askerler kullandık?"

Keskin bir bakışla bana bakar. "Kullanmadık. Bu aile savaşlarında paralı asker kullanmaz," diye homurdanır.

"O gece kullandık."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "*Hayır*, Milena. Amcan Panachev Bratva'dan yardım istedi. O ve Oleg Panachev, Rusya'da hücre arkadaşlarıydılar..."

"Neden kendi adamlarımızı kullanmadık?"

Babam iç çeker. "Çünkü bir krala ateş ettiğinde, Milena, *ıskalayamazsın*." Gözlerini bana çevirir. "Kendi adamlarımızı kullanıp *ıskalarsak*, Antonio De Luca peşimize düşerdi." Ağzı bükülür. "Ailesini öldürdüğümüzü, ama *onun* hayatta kaldığını düşün. *Senin peşinde olduğumuzu* bilerek amcan ya da ben nasıl uyuyabiliriz?" Votkasından bir yudum alır. "Her neyse, Panachev'in adamları paralı asker değil."

Cebime uzanıp Greymoor'dan buraya getirdiğim küçük flash belleği çıkarırken kaşlarım çatıldı.

...Bodrumdaki televizyondan çıkardığım USB bellek.

"Bir şeye bakman gerekiyor. Etrafta dizüstü bilgisayar var mı?" Kaşlarını çatıyor. "Ofisimde," diyor. "Gel."

Kolunu omzuma atarak beni merdivenlerden yukarı, taht odasına götürdü.

"Masada," diyor, dolaba gidip bir gömlek çıkarıyor. Omuzlarına atıyor, düğmelerini yarıya kadar ilikliyor, sonra benim USB belleği bilgisayara takmaya çalıştığım yere geliyor.

Tek dosyayı tıklıyorum ve ekranı grenli bir video dolduruyor.

"*Bu geceye hazır mısınız?*" "Evet

baba, hazırım."

"*Karar verdiğimiz yerde olduğundan emin olacak mısınız?*"

"Bu ne lan?" diye bağılıyor babam yanımda.

"Ben de senin kadar şaşkınım," diye mırıldandım.

"Mükemmel. Eğer bir değişiklik olursa hemen bana haber ver." "Evet, baba."

"Bu biziz..." Baba tıslar. "Bu benim sesim. Ama ben..." Ekrana kaşlarını çatarak bakar.

"Seninle gurur duyuyorum, malyshka. Ailenin senden istediğini yapıyorsun."

"Dur. Ben sana ne zaman *malyshka* dedim?"

Dudaklarımın köşesinde acı bir gülümseme belirir.

"Elbette, baba. Biz Kalishnikler böyle yaparız. Ayrıca, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsi bir amaç uğruna yapılan şeyler."

Video biter. Babam inanamayan ve biraz sinirli bir ifadeyle bakar.

"Biz hiç böyle bir konuşma yapmadık," diye homurdanır. "Bundan eminim."

"Ben de," diye başımı sallıyorum. "Sana bahsettiğim *yanlış anlaşılma* var ya?" Ekrana işaret ediyorum. "Nereden çıkmış olabilir?"

"Nero'da mı

vardı?" Evet,

başımı

sallıyorum.

Babam tekrar oynat düğmesine basmadan önce Rusça küfürler eder.

"Bu bizim güvenlik kamerası görüntüsü," diye homurdanır, gözleri kararır.

"Orası bizim arka bahçemiz." Bana döner. "Nero bunu nereden buldu?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Anonim olarak gönderilmiş, bizi ayırmak için belli ki. Konuşanlar sen ve ben, ama ses..." Kaşlarımı çatıyorum. "Sahte."

Babamın kaşları daha da çatıldı.

"Evimizin güvenlik kamerasına benden ve Rurik'ten başka kimsenin erişimi yok." Bana bakar. "Ve Rurik'in aileye sadakati tartışılmaz..."

"Patron!"

Lanet olsun...

Rurik odaya dalar, yüzü asık. Dağınık halini fark ederim: saçları karışık, alnı terli, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açık, kolları sıyrılmış.

Gömleğinde ve yumruklarında kan lekeleri var.

Bana bakar ve tüm vücudunun tuttuğu nefesi veriyormuş gibi görünmesine gülümsemeden edemem.

"*Tanrı'ya şükür*," diye boğuk bir sesle söyler ve bana doğru yürüyerek sıkıca sarılır.

Dünyada babamın önünde bunu yapıp devirilmeden kurtulabilecek çok az erkek var. O kadar yakınız.

O flash bellek nasıl dışarı çıkmış olursa olsun, Rurik yapmamıştı.

Babamın yanına dönerek sert bir ifadeyle, "Marko, az önce saldırıya uğradık," dedi. Babam sertleşti, gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?!*"

"Güney Bronx'taki dağıtım depomuz," diye tısladı Rurik. "Neredeyse Neredeyse herkesi katlettiler ve yeri ateşe verdiler. NYPD ve NYFD olay yerinde."

Babam şiddetle küfür etti. "*KİM?!*" diye bağırdı.

Rurik'in yüzü kararır. "İki adamımız kaçmayı başardı ve saldırganların Vladimir Debolsky'nin adamları olduğunu tespit etti."

Babamın yüzü gerilir ve ağzını açmaya başlar. Sonra hareketsiz kalır, ağzı hafifçe açılır ve dizüstü bilgisayarda duraklatılmış videoya bakarak sabit bir şekilde bakmaya başlar.

Babamın yüzü gerilir ve ağzını açmaya başlar. Sonra hareketsiz kalır, ağzı hafifçe açık, dönüp dizüstü bilgisayarda duraklatılmış videoya bakar.

"*Bozhe moy*," diye fısıldadı.

Tanrım.

"Amcan da güvenlik kameralarının kayıtlarına erişebiliyor," diye mırıldanır. Babam Rurik'e doğru dönünce göğsümde bir ürperti hissederim. "Levka nerede?" diye tıslar.

"Hâlâ aşağıda," diye homurdandı Rurik. "*Onunla* birlikte."

Nero.

Babam bana dönüyor, yüzü solgun ve gergin. "Bu adamı seviyor musun? *aşık*, Milena," diyor. "Aşk değil. Şehvet değil. Onu *seviyor* musun?"

"Dünyadaki her şeyden çok," diye fısıldıyorum.

Babam birazcık irkilir. "Benden daha mı çok?"

Elini tutarken zayıf bir gülümsemeyle "Çok... yakın bir yarış."

Sertçe başını sallar. Sonra masasının çekmecesini açar ve bir tabanca çıkarır.

"Silahın var mı?" diye sordu Rurik'e.

Rurik yüzünü buruşturur. "Silahım aşağıda."

"Al." Babam ona silahı uzatır ve çekmecedен bir tane daha çıkarır. Sonra bana döner, yüzü kırışık ve sert.

"Burada kalmanı söylersem reddedeceksin, değil mi?" "Ben babamın kızıyım."

Elini elime koyarak gülümser.

"Sadece arkamda kal, *solnyshka*."

NERO

"Beni terk etmiyorsun, değil mi?"

O orospu çocuğu saçımı avuçlayıp başımı geriye çekerek yüzüme sarkık bir bakış attığında dişlerimi sıktım.

"Yoksa uyumaya mı çalışıyorsun?" Levka sırtarak, kanlı bıçağının ucunu boğazıma dayadı.

Kalishnik muhafızlarından üçü karanlık bir şekilde güldü. Dördüncüsü yanımda duruyor, yüzü asık, Levka'yı arkadan yan gözle izliyor.

Kalishnik saflarında hiyerarşi konusunda bir *karışıklık* olduğunu hissediyorum. Marko için çalışan adamların çoğunun, İtalyan mafyasının bile tam olarak anlayamayacağı bir sadakatle ona bağlı olduğuna bahse girerim.

Bratva böyledir. Yani, kelime anlamıyla "kardeşlik" demektir ve onlar bunu kanun gibi kabul ederler. *Pakhan* için çalışmakla kalmazsınız. Kardeşliğe kabul edildiğiniz anda o sizin babanız, lideriniz ve efendiniz olur.

Bu üç pislik hariç, ve birkaç tane daha var sanırım, *Marko*'nun sorumlu olduğunu anlamamış gibiler — Levka değil, dört yıl önce Marko tedavi görürken geçici olarak tahtta otursa bile.

"Gördünüz mü?" Levka adamlarına sırtarak bakıyor. "Gözleri kapanıyor."

"Beni uyutacak tek şey senin lanet sesin," diye homurdandım. "Blah, blah, lanet *blah*. Lanet olsun, Levka, *hiç susmaz* mısın..."

Kafam yana doğru savrulurken ağızımdan kan fışkırır ve yere sıçrar.

Buna değdi... Ve bilgin olsun, uykum yok. Sadece yüzümden o kadar çok kan akıyor ki gözlerimi açık tutmak zor.

Bana bir kez vurur. İki kez. Saçımı tutup bıçağın ucunu boğazıma dayadığında homurdanırım.

"Bu çok eğlenceli olsa da," diye mırıldanır, "sanırım oyun bitti." "Kardeşin pek hoşuna gitmezdi..."

"Kardeşimin neyi sevip sevmediği şu anda beni ilgilendirmiyor," diye tükürdü Levka. "İşkence sırasında bazen işler kontrolden çıkar, *değil mi*? Belki kaçmaya çalıştın ve, şey..." Omuzlarını anlamlı bir şekilde silkti. "Olur böyle şeyler."

Bıçak boğazıma bastırınca gerginleşiyorum.

"Efendim..." Diğerleri gibi Levka'nın aletini yalamayan garip adam öne çıkar. "Bay Kalishnik, o dönene kadar onu rahat bırakmamızı emretti."

Levka adama dönüyor. "Soyadın ne?"

Muhafız duruşunu sertleştirir ama dik durur. "Damaskin, efendim."

"Peki *benim* soyadımı biliyor musun?" Levka hırsla sorar. "Siktiğimin *Kalishnik*."

Levka, muhafızın sırtına bir tokat atar ve onu neredeyse yere düşürür. Levka doğrulurken diğer üçü kıkırdar.

"Bir daha benim otoritemi sorgularsan, adamlarımı Rusya'ya gönderip lanet olası anneni öldürürüm. Anladın mı?"

Adam sertçe başını sallar. "Özür dilerim, efendim."

Levka homurdanarak onu gönderir ve bana döner. "Neredeydin... ah, evet."

Bıçak yine boğazıma dayandı ve Levka bana sırtıttı. "Ev videomu beğendin galiba," dedi boğuk bir sesle.

Vücudum şiddetle titrerken, damlayan kanın arasından ona bakarım.

"Ama yapman gerekeni yapmadın." Dilini şaklatır. "Asla bir İtalyanı Rus işine gönderme. Görünüşe göre ben..."

Beton duvarlı odanın kapısı gürültüyle açılır. Levka dönüp bakar ve Marko ile Rurik'in odaya girmesiyle gözlerim fal taşı gibi açılır.

...Ve o da hemen arkalarından geliyor.

Milena.

"NERO!" diye bağılıyor.

Gözleri hemen bana çevirir ve babasını geçip bana doğru koşmaya başlar.

Marko'nun kolu aniden uzanarak onu durdurur. "Baba!"

"*Geri çekil,*" diye tıslar.

Gözleri benimkilere

kayar. Gözleri

benimkilere kayar.

Ben başımı sallar.

Kal.

Şu anda olduğu yerde kalması gerekiyor, çünkü şu anda bu odada *bulunmanın* ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor.

Marko'nun yüzü sertleşir ve gözleri Levka'ya kilitlenir.

"Az önce çok ilginç bir video gördüm, kardeşim."

Levka kaşlarını çattı. Sonra gülümsedi ve kardeşine başını eğdi.

"Öyle mi?" Bana dönerek elindeki bıçağı çevirir. "Bizim eğlencemizin bir kısmını kaçırdın..."

"Ben dönene kadar onu rahat bırak demiştim," der Marko sessizce.

Levka omuz silkerek ona döndü. "Hadi ama kardeşim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Kan kaynar!" Gülümsedi. "Moskova'dan yeni gelmişken Londra'da olanları hatırlıyor musun?"

Moskova'dan yeni gelmiştik? O Çeçen piç kurusu... Adı neydi onun..."

"Antonio ve Natalia De Luca'nın öldürüldüğü gece ne oldu?" Marko karanlık bir sesle homurdanır, gözleri bana kayar. Günün büyük bir kısmını beni işkence ederek geçiren adamın gözlerinde öfke ve nefret bekliyorum.

Ama onun yerine dehşet, pişmanlık ve üzüntü görüyorum.

"Bu adamın anne babasının elinden alındığı gece ne oldu?" diye ısrar eder.

"Ne oldu?" Levka burnunu çekerek sorar. "*İntikam* oldu. O lanet olası hamamböcekleri bu evin dışında bir keskin nişancı tutmuş, seni ya da Tanrı korusun, benim tatlı yeğenimi, senin kızını öldürmeye hazırdı..."

"Bu keskin nişancıya ne *oldu*, Levka?" diye devam etti Marko.

Levka omuz silker. "İşkence gördü. Sonra öldürüldü. Sonra parçalara ayrılıp, bu aileye yaptığı gibi, onurunu lekelemek için ortadan kaldırıldı."

"Bana neden bunlardan hiç bahsedilmedi?"

Gözlerim Milena'ya kayar ve o da dönerek gözlerimi yakalar.

Ben... iyi durumda değilim. Yaralıyım, kırılmışım ve çok kan kaybetmişim. Ama birbirimize baktığımızda?

Şu anda kalkıp dans edebilirim.

"Hatırlayacağın gibi," diyor Levka dikkatlice, "hasta ve yataktaydın. O zamanlar seni kaybedebileceğimizi bile düşündük."

"Öyle hasta mıydım ki, hayatıma kastedenlerin cezası hakkında konuşmaya katılamayacak kadar? Daha da kötüsü, Milena'nın hayatına kastedenlerin cezası hakkında?"

"Kardeşim." Levka iç çekiyor. "O zamanlar beni *bir sebepten dolayı* sorumlu yaptın. Ve ailenin reisi olarak..."

"*Vekil* reisin," der Marko sertçe. "O kadar hasta değildim ki, konuşmalara katılamayacak kadar."

"Özür dilerim," diye iç geçirir Levka, hafifçe sırtarak. "Dört yıl önce seni hasta yatağından alıp işkence odasına sürüklemeliydim."

Marko'nun gözleri kısılır.

"Söylesene Levka, neden De Lucas'ın peşine paralı askerleri gönderdik?"

Levka omuz silker. "Senin her zaman dediğin gibi, bir krala ateş edersen, ıskalamamalıyız."

Oda sessizleşir. Marko'nun gözleri parlar.

"Demek öyle," diye homurdanır. "Onlar paralı askerlerdi." Levka, başının belada olduğunu fark edince kaşlarını çatır.

"Onlar... Oleg Panachev'in adamlarıydı," der aceleyle. "Yine, dediğin gibi dediğin gibi, her ihtimale karşı adamlarımızı kullanmak istemedik..."

"Oleg Panachev, operasyonlarını Rusya'ya geri taşıyan adam," der Marko.

Levka'nın çenesi hareket eder. "Şey... evet."

"Daha önce onların paralı asker oldukları konusunda benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Marko.

Kardeşi dişlerini sıkar, kaşları çatılır. "Kafam karıştı," diye iç geçirir birkaç saniye sonra, dudaklarından hava üfleyerek. "Uzun bir hafta oldu Marko, Milena'nın bu pislik tarafından kaçırılması..."

Dönüp bacağına sertçe tekme attı.

"*Kes şunu!*" Milena tıslayarak bana doğru bir adım atar.

Levka iç çeker. "*Ve* o yılan Debolsky'nin depoya saldırısı." Tekrar tsk tsk yapar. "Kafam çok karışık, kardeşim."

Odada dramatik bir değişiklik olur. Aniden, Marko artık benim zaten bildiğim şeyi sorgulamıyor. Sanırım şüphelerinin tamamen doğru olduğunu fark etti.

"Rurik," diyor Marko sessizce. "Bu gece Debolsky ve depomuzda olanları kim biliyor?"

"Sadece sen, kızın ve ben," diye homurdandı Rurik. "Başka kimse yok."

Levka somurarak, "Tabii ki ben de biliyorum!" diye bağırır. "Senin adamların sen yukarıdayken bana mesaj attı!"

Marko'nun burun delikleri genişler. "Burada telefon çekmiyor kardeşim. Bu kasıtlı. Rurik beni bulmak ve Milena'ya bakmak için yukarı çıkana ve tekrar telefon çekene kadar depodan haber bile almamıştı."

Her şey sessizleşir.

Dünyayı bir fırtına saracak gibi bir an vardır. Bulutlar çalkalanıp yükselirken, elektronlar toplanıp ateşlenirken, zaman donmuş gibi durur. Gök gürültüsü ve gökyüzünü ikiye bölen şimşek çakmadan hemen önce, mutlak bir sessizlik hakimdir.

Sonraki üç saniye işte budur: donmuş, hareketsiz bir an. Ve sonra fırtına gelir, cehennem azabı gibi.

Her şey bir anda patlar.

Levka silahını çekip, namluyu yavaş çekimde yüzüme doğru çevirir.

Odanın geri kalanı tam bir kaos içinde, Milena ve ben hariç herkes silahlarını çekip birbirlerine bağırmaya başlıyor.

Ama ben bunların hiçbirine bakmıyorum. Levka'ya bile bakmıyorum.

Milena'ya bakıyorum.

Sevdiğim kadına bakıyorum, çünkü eğer bu sonumsa, bu dünyada gördüğüm son şey onun yüzü olsun istiyorum.

Marko, kardeşine lanet silahını indirmesini bağırıyor. Levka, benim lanet bir piç olduğumu, Marko'nun kızının duygularına kapıldığını bağırıyor.

Çığlıklar ve bağırışlar doruğa ulaştığında, Milena babasından ve Rurik'ten uzaklaşarak bana doğru koşmaya başlıyor.

Levka'nın o anı yakaladığını yavaş çekimde izliyorum, gözleri büyümüş, ağzı yavaş çekimde bir çığlık atarken bana doğru bakıyor.

Eli silahı sıkıca kavrar— "*HAYIR!*"

Aniden Milena amcası ile benim aramda belirir, vücuduyla beni engeller, Levka'nın silahı tam göğsüne doğrultulmuştur.

"Eğer onu vuracaksan!" diye bağırdı, "*beni geçmen* gerek!"

"LEVKA!!"

Marko'nun yüzü dehşetle çarpılır ve silahı kardeşine doğru çevirir.

"SİLAHLARINI İNDİR!" diye bağırır.

Levka, Marko'ya soğuk bir bakış attı.

"*Sen bunu yapamazsın kardeşim,*" diye tıslar, silahı hala Milena'ya doğrultulmuş halde.

Sanki yüksek, tiz bir alarm sesi zihnimin derinliklerinde çalmaya başlar. Anksiyetenin vücut bulmuş hali gibi, yavaşça yükselir, yükselir, sonunda kulaklarımda jet motoru gibi gürler.

"Liderlik etmek, *korkunç şeyler* yapma iradesini gerektirir, kardeşim," diye Levka sert bir sesle söyler. "Ve sen, Marko, bu iradeye *sahip değilsin.*"

"*Tanrı şahidim olsun, Levka!*" diye bağırır Marko. "Silahını indirmezsene, bu lanet şarjörü kafana boşaltacağım!"

Levka dişlerini sıkar, gözleri Milena'nın üzerindedir. "*Çekil, malyshka.*"

"Hayır," diye hırlar kız. "Hayatta olmaz. Sana söyledim: onu vuracaksan, bunu şunun içinden yapman gerekecek..."

"Öyle olsun."

Bir silahın gök gürültüsü gibi patlamasıyla boğazımdan bir kükreme çıktığını belli belirsiz fark ettim.

Ama çığlık atan Levka'dır, omzundaki delikten kan fişkirirken yana doğru sıçrayıp dönüyor.

İşte o anda cehennem kopar.

Levka'yı vuran Marko'dur. Ama o bunu yaparken, diğer üç gardiyan da ateş etmeye başlar.

Marko, Rurik ve dördüncü adam da ateşle karşılık veriyor. Ama siktir et hepsini.

Acı içinde çığlık atarak, kırık ayak parmaklarıma, parmağım kırık, gözüm kan içinde ve hala lanet olası sandalyeye bağlı olmama rağmen acı içinde çığlık atarak ayağa kalkıyorum.

Hepsini görmezden gelip Milena'ya çarparak onu yere devirir ve üstüne düşerim.

O çığlık atarak bana sarılır ve sağır edici silah sesleri beton odada yankılanırken, toz, kan ve kıvılcımlar her yere sıçrar ve sonra her şey aniden sessizleşir.

Kulaklarımın çınlamasından hiçbir şey duyamıyorum, beton tozunun içinden zar zor görebiliyorum, Milena'nın üstünden kalkarken inliyorum.

Kahretsin. Herkes

yerde yatıyor.

Levka kendi kanında kıvranıyor, tavana bakıyor.

Ona sadık olan üç muhafızın hepsi kafalarında deliklerle ölmüş durumda. Dördüncü adam, Damaskin, da yerde hareketsiz yatıyor.

Rurik, ölümle yüz yüze gibi görünüyor, yan yatmış, elleri göğsündeki iki deliğe bastırılmış.

Ama Milena'nın koştığı kişi, duvara yaslanmış, karnındaki yarayı tutan babasıdır.

"Baba!" diye ağlayarak ona sıkıca sarılır, yüzü acıdan maske gibidir. "Baba, dayan!"

Gözümün ucuyla bir hareket görürüm. Gözlerimi yana çeviririm ve Levka'nın uzanmış eliyle yavaşça silaha uzandığını görünce donakalırım.

"Milena..."

Sesim çıkmıyor, ya az önce bağırımdan, ya dayaklardan, ya da yüzüme dökülen bir litre votkadan. Her neyse, konuşamıyorum ve Levka o lanet silahtan birkaç santim uzakta.

Saf adrenalin vücudumda patlıyor. Belki de bu, hayatımda hissedeceğim son enerji dalgasıdır.

... Belki de umurumda değil, yeter ki ona zarar gelmesin.

Tüm vücudumu saf acı sararken, ipleri gerginleştirerek kaslarımı zorluyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Kan gözlerime akıyor.

Çekmeye devam ediyorum. Çekip duruyorum.

Savaşmaya devam ediyorum. Onun için.

Omzum *kesinlikle* çıkmış—uyuşmuş, ham acı ile zonkluyor ve o taraftaki kolum da güçsüz.

Ama şu anda bu aslında bir avantaj.

Dönüyorum, dişlerimi sıkıyorum, yakıcı acı neredeyse bilincimi kaybediyorum. Kan ve terle kayganlaşan ipler kayıyor. Gözlerim geriye dönüyor ve acı beni karanlığa sürüklemek üzere.

... Tam da kolum

kurtulurken. Güçsüz, ama

özgür.

Ve tek bir kolum yeter.

Milena hala babasını kucaklıyor. Levka'nın silaha doğru yavaşça ilerlediğini görmüyor.

Ayaklarımı yere basıp, bir kolum ve kaburgalarımın etrafına bağlı sandalyeyle ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama kaygan kanın içinde dengemi bulduğum anda, Levka'nın parmakları silahı kavlıyor.

Hayır

"Bu imparatorluğun yeni bir kralı var," diyor boğuk bir sesle, silahı çevirip Milena'ya doğrultarak. "Ve onun bir prensese ihtiyacı yok."

Ayaklarımı tekmeliyorum, bir kükremeyele odanın diğer ucuna fırlıyorum ve tüm vücudumu Levka'ya atıyorum.

Ona çarpıyorum, attığı topu tavana gönderiyorum, sonra onun üstüne devriliyorum ve mide bulandırıcı bir sesle yere düşüyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Nabzım yavaşlar.

Hepsi bu kadar. İçimde kalan son güç de bu.

Ancak o zaman, gözlerim odaklanmaya çalışırken, korkunç bir şeyin farkına varıyorum.

...Yeterli olmamıştı.

Levka inliyor, kurşun yarısından ve az önce kafasına açtığım yaradan kan akıyor. Ama yine de ayağa kalkıyor, sarhoş gibi sendeleyerek bana doğru geliyor.

Ayağı yüzüme çarpar, beni döndürür ve çığlık atan, ağlayan Milena'nın karşısına getirir.

Bir tabancanın horozu çekilirken çıkan metalik sesi duydum ve gözlerimi yukarı kaldırdığımda Levka'nın üzerimde durup yüzüme silah doğrulttuğunu gördüm.

Çok üzgünüm Milena.

Denedim.

Seni seviyorum.

"Evet, yeni bir kral var," diye hırıldıyor, ayakları üzerinde sendeleyerek. "Ve onun da kin besleyen bir prence ihtiyacı yok."

BANG!

Aynı anda üç şey oluyor:

Bir silah ateşlenir.

Milena çığlık atar.

Ve Levka, göğsünden kan fışkırırken inler.

Silah elinden düşer ve dizlerinin üzerine çöker, yere yığılır. "Görünüşe göre eğlenceyi kaçırdım."

Ne oluyor lan?

Bulanık bakışlarımı kapıya çeviriyorum, Kir orada duruyor, lanet olası bir takım elbise içinde, elinde dumanı tüten bir silah.

"Baba!"

Başımı diğer tarafa çeviriyorum, Milena'nın Marko'ya yardım ederken dudaklarına hafif bir gülümseme konuyor. Marko'nun yüzü sert, dişleri sıkılmış, kanayan karnını tutuyor.

Marko, Kir'e bakıp kısa bir selam verir. Kir de selamını karşılayıp, Levka'nın hızla büyüyen kan gölünün içinde acınacak bir halde kıvrılırken, hala silahına uzanmaya çalışan yere doğru sakın bir şekilde yürür.

Kir ona nişan aldı, ama bir ses onu durdurdu.

"Hayır, Kir," diye tıslar Marko, ağzından kan sızarken sendeleyerek Kir'in omzuna ağır bir şekilde elini koyar. "Bana bırak."

Kir kibarca başını eğdi. "Benim için zevk."

Silahı Levka'ya uzattı. Levka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzından kan fışkırırken Marko'ya bitkin bir şekilde baktı.

"Kardeşim..."

"*Kimse*, ama *KİMSE*," diye bağıırır Marko, "kızıma silah doğrultamaz."

Tetiği çektiğinde hiçbir ses çıkmadı, Levka cehenneme gönderildi ve beyni yere saçıldı.

"*Nero!*"

Milena bana koşarak gelir ve ağlayarak dizlerinin üzerine çökerken, ben bilincimi kaybedip geri geliyorum. Kanlı ipleri çekip koparır ve bedenimi kendine sıkıca sarar.

Sıcak gözyaşları yüzüme düşüyor. Onun kokusunu içime çekerek sadece gülümsüyorum. Onun sıcaklığını hissediyorum.

Kalbinin benimkine çarptığını dinliyorum.

"Rurik," diye homurdanıyor Marko. "Öldük mü?"

Rurik boğuk, ıslak bir kahkaha atıyor. "Henüz değil, patron." Marko yüzünü buruşturarak Kir'e dönüyor.

"Vay," diye inledi. "Bu bir sürpriz."

"Ne..." Milena, Kir'e inanamayan bir ifadeyle bakarak kaşlarını çatıyor. "Burada *ne* işin var?"

Kir iç çekerek bana bakar. Ben omuz silkerim. O da başını sallar, sonra bakışlarını Milena'ya çevirir.

"Yeğenimin öldürölmesini görmek istememe gibi korkunç bir alışkanlığım var galiba."

MILENA

RURİK GRUNTS, Vasilisa endişelenirken ve Angelina ilk yardım çantasını karıştırmaya başlarken Nero'yu oturma odasındaki kanepeye indirmeme yardım ediyor.

Rurik'e bakıyorum, kalbim çarpıyor, yüzüm biraz çöküyor. Takım elbisesinde delikler var, kan sızıyor. Yine de bir şekilde Nero'yu buraya taşımama yardım etti.

Yüzünü buruşturarak gömleğini yırtıp altındaki kurşun geçirmez yeleği ortaya çıkarıyor.

"Mermi beş metre mesafeden geldiğinde pek işe yaramıyor," diyor.

Ceketini ve gömleğini çıkarır, yeleğin cırt cırtını açar ve bir kenara atar. Kurşunların isabet ettiği iki *korkunç* yara izi ortaya çıkar. Kurşunlardan biri yeleği *delip* geçmiştir. Rurik, başparmağı ve işaret parmağıyla kurşunun arka ucunu tutar ve homurdanan bir küfürle göğüs kasından çıkarır.

"Ben iyiyim Milena," diye gülümser ve Nero'ya bakar. "Bu deliye bak."

Nero'ya sırtarak, sonra dikkatlice sağlam omzuna elini koyar.

"İyi iş çıkardın, De Luca," diye homurdanır. "Ve onu koruduğun için teşekkürler."

"Senin kışını kurtardığım için de rica ederim." Nero ona kanlı bir gülümsemeyle sırttı.

Rurik gözlerini devirdi ve Angelina'ya yardım etmek için yanına gitti.

Yüzüm buruşuk bir şekilde kanepenin kenarına çöküyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldarım, Nero'nun yüzünü hafifçe avuçlarım.

O sadece bana sırtarak başını sallar. "Ne için?"

"Ailem için," diye inlerim.

"Bu kesinlikle ilginç Şükran Günü yemekleri olacak," diye homurdanır. Ben yine inlerim.

"Hey, prenses?" diye mırıldanıyor, sesi kısık ve boğuk.

Dudaklarım kıvrılır. "Evet?"

"Şu anda berbat durumda olduğumu biliyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ama gerçekten öpmek istiyorum..."

Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, inlemesine aldırmadan, acıtıp acıtmadığını umursamadan.

Onun da umursamadığından eminim.

"İçki?"

Nero'dan uzaklaşıp Kir'in kaşlarını çatarak babama baktığını gördüm.

Babam, Angelina ve Rurik'in onu oturtmaya çalışmasını tamamen görmezden geliyor, böylece vücudundaki *kurşun deliği* gibi küçük bir sorunu halledebilsinler.

"Marko, *vurdular*," diyor Kir sabırla, sanki az önce aşağıda tam bir cehennem yaşamamışız gibi, ki aşağısı hâlâ kan gölü.

"Yine de buradayım," diye böbürlenir Baba. "Hâlâ ayaktayım. Hâlâ Rus'um. *Ee*, Kir, bir içki ister misin?"

Kir başını sallamaya başlar, ama Baba elini kaldırır. "Bu

retorik bir soruydu, Kir. Şu anda içiyoruz."

"Baba," diye iç çekerek, dikkatini çekince ona bir bakış atıyorum. "Lütfen kıpırdama da Angelina doktor gelene kadar yaralarını sarabilsin."

Bana sırtarak bakıyor. "Bu ilk kez olmuyor..." "*Otur*,

baba," diye tersliyorum.

Babam derin bir nefes alır. "*Peki*," diye mırıldanır ve yüzünü buruşturarak ofis koltuğuna ağır ağır oturur. Rurik, babamın gömleğini açarak yarayı ortaya çıkarır. Eskiden hemşire olan Angelina diz çökerek yarayı temizlemeye ve sarmaya başlar.

"Sanırım bu bir sekme, Bay Kalishnik," der Angelina, babamın karnına bakarak kaşlarını çatarak. "Aksi takdirde çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalırdınız." Babama bakarak ekler. "Doktoru beklemek istemiyorsanız, mermiyi çıkarabilirim."

"Karnımda kurşun kalmasını istemem, Angelina," der Papa, gözlerinde hafif bir acı ile ona gülümser. "Eğer sakıncası yoksa."

Angelina işe koyulurken, Papa Kir'e başıyla işaret eder. "İçkimi alayım, Nikolayev."

Kir bana bir bakış attı. Ben iç geçirdim. "Tabii. Zaten içecek."

Gülümser ve duvardaki bar arabasına doğru yürür, iki bardak votka doldurur. "Başka kimse var mı?"

"*Tabii ki*," Nero boğuk bir sesle cevap verir ve parmağını kaldırırken yüzünü buruşturur. "Buradayım." "Hayatta olmaz," ona ters ters bakarım.

"Çok acı çektiğimi anlıyorsun, değil mi?" Gözlerim yumuşayarak ona kayar. "Neren acıyor?" "*Her yerim*," diye boğuk bir kahkaha atar. "Nero."

Sandalyesinde oturan ve bize bakan babama bakıyoruz. Ağzı sert.

"Kızımın hayatını kurtardın. Seni dövüp parmaklarını kırdıktan sonra."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ne dedin sen?*"

"Sakin ol, prenses," Nero inler. "Kendimi onun yerine koydum. Bunu kesinlikle hak ettim."

"Sana bir özür borçluyum," diye devam eder babam, Angelina yarasından kurşunu çıkarırken yüzünü buruşturur. "İkinize de," der sessizce. "Her şey için." Kir'e döner. "Votka nerede bu arada? Bay De Luca için de bir tane," diye homurdanır.

"Ne zaman barmen oldum ben?" diye mırıldanır Kir. "Başka kimse var mı?"

Boş ver.

"Ben bir tane alayım," diye iç geçiriyorum.

"Ben işim bittiğinde alırım," diye homurdanır Rurik, Angelina babamın yarasını dikmeye başlarken babamın yarasını kapalı tutar.

"Lanet olsun," diye homurdanır Kir. "İçmeyen kimse yok mu?"

"Ben çay içeceğim, teşekkürler," diyor Angelina sessizce, babamın yarasını dikmeye odaklanmış halde.

Hiç içki içmeyen Vasilisa, temiz havlu yığınıyla oturma odasına geri dönerken başını sallar.

Kir içkileri doldururken ben bir havlu alıp antiseptikle ıslatarak Nero'nun yüzündeki kanı nazikçe temizlemeye başlıyorum.

"Yüzüm yara izleriyle dolup çirkinleşsem de beni sevecek misin?" Nero bana tembelce sırttı.

"Uzun süre benden kurtulamayabilirsin," omuz silkiyorum. "Sanırım Stockholm Sendromu'na yakalandım."

"Hayatını kurtaran bir adam için ıslanıyorsun," diye sırtarak dedi.

"*Kes şunu*," diye mırıldanıyorum, ona sırtarak ve şiddetle kızararak, sesinin o kadar bozuk olduğu için kimsenin duymamış gibi görünmesine *şükrediyorum*.

"Ama haklıyım, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

Kir yaklaşp bize iki bardak uzattı. Birini Nero'ya verdim, Kir bar arabasına geri döndü, Rurik ve babama da iki bardak daha doldurup getirdi.

"Ee," diye homurdanıyor sessizce. "Konuşmak istediği bir şey olan var mı?"

"Uh..." Nero ve Kir'e bakıyorum. "Evet, benim... bilirsin, yüz tane var." Kir, Nero'ya bakıyor, kaşları çatık, sessiz bir soru soruyor.

"Neden olmasın," diye mırıldanır Nero. "Zaten sır ortaya çıktı."

Kir içkisini yudumlar.

"Ben, sadece kız kardeşim Polina ve benim var olduğumuzu düşünerek büyüdüm," diyor sessizce. "Büyüdüğümde, annemle babam öldükten sonra, onunla birlikte aslında bir üvey kız kardeşim olduğunu öğrendik. Annem, babamla tanışmadan önce, burada New York'ta bir İtalyan adamdan bir kızı olmuştu. Annem bebeği doğurduğunda henüz on sekiz yaşındaydı ve ne ailesi ne de güvenebileceği birileri vardı. O yüzden o küçük kızı babasının annesi büyüttü." Nero'ya bakıyor. "Adı Natalia Crivello'ydu. Nero'nun babası Antonio ile evlendiğinde Natalia *De Luca* oldu."

Kalbim bir anda hızla çarptı ve gözlerim Nero'ya doğru fırladı. O sırtıttı, iyi olan omzunu acı bir ifadeyle kaldırdı ve başını babama doğru çevirdi.

"Benim dörtte bir Rus olmam acını biraz hafifletiyor mu, Marko?"

Angelina babamın karnındaki bandajı sabitlerken, babam sessizce güler. Nero'ya kadehini kaldırarak kadeh tokuşturur. "Olabilir."

"Benim bilmek istediğim," diyor Rurik, ayağa kalkıp boynunu çevirerek bir yudum votka içip gözlerini Kir'e dikerek, "tam olarak nasıl bu kadar mükemmel bir zamanda içeri girmeyi başardığın."

Kir'in yüzünde pek bir şey belli olmuyor, ama ben orada bir kendini beğenmişlik seziyorum.

"Milena *kaybolduktan sonra* Marko benden yardım istediğinde..." Bana anlamlı bir bakış attı. "Şey, bir önsezim vardı diyelim." Gözleri Nero'ya kayıyor. "Onu izledim ve gözcülerim, Rusça konuşan maskeli adamlar tarafından sokaktan kaçırıldığını söylediğinde..." Omuzlarını silkiyor. "İki ile ikiyi bir araya getirdim ve doğru bir şekilde, babasının intikamını almak için *buraya* getirildiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," der Papa ciddiyetle, ona bakarak kadehini kaldırır. "Gerçekten."

Kir başını sallar, kadehini Papa'nın kadehine vurur. "Ne zaman istersen, dostum."

Ben başımı sallarım. "Ama... Levka Amca..." Gözlerim babamınkilerle buluşur. "Anlamıyorum."

"Maalesef," diye homurdanıyor, "sanırım biliyorum." Bir yudum içiyor, sonra iç çekiyor. "Levka... öyleydi... her zaman daha fazla kontrol isteyen ama asla sahip olmaması gereken türden bir adamdı. O tür bir gücü *isteyen* bir adam, onu kullanmaması gereken son kişidir. Ben mi? Omuzlarını silkiyor. "Sorumlu olmaktan nefret ederim. Bu yüzden sorumluluk almakta başarılı oldum. Bunu bir taç değil, bir yük gibi taşıyorum." Derin bir nefes verir. "Levka ise bu tür bir gücü istiyordu. Bunu hep biliyordum. Dört yıl önce hastalandığımda kontrolü ona devretmek istememiştim, ama başka seçeneğim yoktu." Omuzlarını silker. "Rurik vardı..."

"Hayatta olmaz patron," diye homurdanır Rurik. "O zaman da söylemiştim."

Babam sessizce gülümser. "Doğru. O yüzden kardeşim oldu. Ve yönetimin tadını aldıktan sonra, biraz fazla sevdi. Ben iyileştiğimde bile, ondan geri istemek neredeyse garipti."

Rurik kaşlarını çatır. "Peki Vladimir Debolsky?"

Baba ellerini açar. "Geçen hafta olanların, Levka'nın Debolsky ailesiyle barışmak için değil, bir ittifak kurmak için olduğunu düşünüyorum."

Kir başını sallar. "Casuslarım rapor verdikten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım, ama Levka'nın Vladimir ile paylaşarak iktidara ulaşmanın yeni bir yolunu gördüğünü varsaymak yanlış olmaz. Levka, Marko'yu denklemden çıkaracak ve karşılığında Vladimir, imparatorluklarını birleştirecekti." Sırtarak ekler. "Ancak Vladimir'i tanıdığım kadarıyla, Levka bu yola girdiğinde, atasözünde ve gerçek anlamda sırtına bıçak saplanmış gibi olacağını düşünüyorum."

"Yani Debolsky ile savaşa hazırlanmamız mı gerekiyor?" Rurik fısıldayarak sorar.

Babam başını sallar. "Vladimir zayıf bir adam. Bugün depo konusunda bu kadar cüretkar davranmasının tek nedeni, Levka'nın kontrolü ele geçirmeye başladığını düşünmesidir."

Kir kaşlarını çatı. "Plan ittifak kurmaksa neden deponun peşine düştüler, anlamıyorum. Neden onu ve içindekileri yok ettiler?"

Babam derin bir nefes alır. "Çünkü kardeşim çok kindar bir adamdı," der sinirli bir şekilde. "O depoyu altı ya da yedi yıl önce Arnavutlarla yaptığımız küçük bir çatışmada ele geçirdik. Levka saldırıyı yönetiyordu ve zafer onun oldu. Ama sonra depoyu ve lojistiğini kendine istedi. Kendi operasyonunu yönetmek istedi." Burun kıvrır. "Ona hayır dedim, başka bir üst düzey komutanımızı görevlendirdim ve konu kapandı."

"Ve kardeşin bunu hiç unutmadı," diye mırıldanır

Nero. Baba başını sallar. "*Evet*, aynen öyle."

"Kardeşinin, senin bildiğinden daha fazla adamı senin örgütün içinde 'onun tarafında' olabilir, Marko," diye ekledi Nero. "Aşağıdaki muhafızlardan üçü kesinlikle *onun* adamlarıydı, senin değil."

Babam sertçe başını sallar ve Rurik'e bakar.

"Hallettim," der Rurik gür sesle.

Tam o sırada Vasilisa, iki kadın ve bir erkekle birlikte koşarak içeri girer. Hastane önlüğü giymiş adamlar, tıbbi malzeme ve ekipmanlarla dolu bir arabayı itmektedir.

Kir, doktorlar işe koyulurken babama bir bakış attı, sonra Angelina'nın yaptığı bandajı incelemeye başlayan doktorların elinden babamın votkasını sertçe aldı.

"Sanırım gitme vaktim geldi, Marko."

Babam doktorların üzerinden ona bakar. "Tekrar teşekkürler, Kir. Gerçekten."

"Önemli değil."

Kir, Nero'nun yanında oturduğum yere doğru yürüdü.

"O tam bir baş belası ve kesinlikle bir iki tahtası eksik," Kir gülümser ve Nero'ya başını sallayarak kafasına dokunur. "Ama iyi bir çocuk."

"Sen de siktir git, amca," Nero, doktorun üzerine eğilmesiyle homurdanır. Kir'in karanlık gözleri bana döner. "Ona iyi bak, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım."

Gülümser. "Biliyorum."

Angelina'nın babamın yarasını ne kadar iyi sardığını ve *Nero'nun* ne kadar kötü durumda olduğunu fark edince, tüm sağlık ekibi Marko'dan ona yöneldi.

Onlar işe koyulurken, ben kenara itildim. Dikiş attılar, temizlediler, parmak kemiklerini yerine yerleştirdiler, omzunu yerine oturtmaya çalıştılar.

İki saat sonra Rurik, babamın iki adamı ve doktorlardan biri Nero'yu yukarı taşıyıp, benim isteğim üzerine yatak odama getiriyorlar.

Onlar gittikten sonra, dikkatlice yatağın yanına kayarak, kendimi yukarı kaldırıp onun muhteşem yeşil gözlerine bakıyorum.

O gülmeye başlar, acıdan yüzünü buruşturur ama kahkahası kesilmez.

"Neden bu kadar komik?"

Dudakları kıvrıldı. "Bu odaya onlarca kez girdim, ama kapıdan içeri ilk kez giriyorum."

Gözlerimi devirip gülümserken, o da kıkırdayıp yüzünü buruşturuyor.

O da kendini toparlayınca, bana dönüyor, morarmış, dikişli kaşları çatık.

"Ee?" diye homurdandı. "Ne kadar

kötü?" "Dürüst olmak gerekirse,

oldukça çirkin," diye omuz silktim.

"Evet, ama hala harika bir sikim var. En azından o var."

Gülüyorum, gözlerim onun gözlerine

kilitleniyor. "Hey, prenses?" diye

mırıldanıyor.

Gülümserim. "Evet?"

"Şu anda berbat durumda olduğumu biliyorum. Ama gerçekten öpmek

istiyorum..." "Evet," kaşlarımı çatıyorum. "Bu cümleyi daha önce de

kullandın."

"Oh, iyi, o zaman sonra ne olacağını zaten prova ettik."

Eli uzanıp at kuyruğuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız birbirine yapışıyor, dudakları dudaklarımı yutuyor.

Avı gibi.

Tatlı lanet ve unutkanlık. Ve saf,
güzel delilik.

.

Bunu yazmaya beni neyin ittiğini aslında bilmiyorum. Bu sefer bir soru sormadın ve söylediklerine ekleyecek bir şeyim de yok.

Ama... var. Açıkçası.

Bir süredir bunu düşünüyorum. Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha uzun bir süredir. Belki de daha fazla mücadele etmeliydim, bunu içimde saklamalı, beynimin sürekli sana dönüp durmasını görmezden gelmeliydim.

Yerçekimi gibi kaçamıyorum.

Ama işte burada:

Sana aşık oldum.

Seni seviyorum.

Senin fikrine değil. Senin gizemine değil. Sana. Alaycılığına, tutkun, bu çekici romantik nihilizmle kendini korumaya çalışırken bile her şeye bu kadar önem verişine.

İçindeki keskin yanlarına. Ve onların altında sakladığın yumuşak yanlarına. İkisine de aşık oldum.

Ama şöyle bir şey var: bunun garip bir şey olacağından endişelenmene gerek yok, çünkü bu notu sana asla vermeyeceğim.

İnan bana, sen benim seni sevmemi istemezsin, tıpkı benim gibi birini sevmek istemediğin gibi.

Ama bunu kendime saklayacağım, arka cebime koyacağım, kendime, hiçbir saçmalık olmadan tamamen kendim gibi hissettiğim zamanları hatırlatmak için.

Kendime ne yapabileceğimi hatırlatmak için.

Birkaç gün sonra seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle

-Nero

SON

NERO

Üç Ay Sonra

"KAVGA MI?" Boğa, on yıl önce imzaladığı kan yemini yerine getirmek yerine patronunu öldürmeye teşebbüs etmekten suçlu bulduğumuz Gaitano Mafya ailesinin *lideri* Lorenzo Capulli'ye kükrer. "Yoksa *kaçmak* mı?"

Dördümüz hala kürsüde, hafifçe öne eğilmişiz. Carmine'nin önümüzdeki masaya parmaklarıyla vurduğunu görüyorum. Yanımdaki Nico boynunu çevirip parmaklarını kırıstırıyor. Bu, sigara içmek için *can attığının* işaretidir.

Naomi onu sigarayı bırakması için zorluyor, bu yüzden bu iş bitince onun paketini bulup atmayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Yanımdaki Boğa'nın boş koltuğunun ötesinde, Geyik, o son derece soğukkanlı ve - yalan söylemeyeceğim - biraz ürkütücü tavrıyla, sanki psikopat gibi *bakarak* izliyor.

Bakışlarımı Lorenzo'nun seçimini yapmasını izlemek için geri çeviriyorum.

Lorenzo, labirentin ağzına gergin bir şekilde bakıyor, sonra yutkunuyor ve masanın üzerinde duran ölüm aletlerine geri dönüyor.

"Dövüş," diyor sertçe.

Sırıttım. *İyi*. Bu akşam biraz kanlı spor iyi gelir.

Boğa başını sallar, omuzları heyecandan kabarıyor. Adil olmak gerekirse, *heyecanlı*. Ben de herkes kadar kan ve şiddeti severim, ama Boğa o boklar için *yaşıyor*. Eminim o orospu çocuklarının suratına yumruk atıp kemiklerini kırdığında sikini sertleştiriyordur.

"Silahını seç," diyor Boğa. Sesinden heyecanını gizlemede oldukça başarılı. Ama yine de sevinç ışığını yakalayabiliyorum.

Lorenzo'nun gözleri zincirler, bıçaklar, çekiçler, kılıçlar, hatta topuzlar üzerinde dolaşıyor ve sonunda duruyor.

"*Şunları*," diyor kendinden emin bir şekilde işaret ederek. Kalbim sıkışıyor.

Hayır.

Hayatta
olmaz.

Seni pislik, benimle dalga mı geçiyorsun?

Lanet herif *düello tabancasını* seçti.

Lanet olsun.

Siktiğimin.

Sikik herif.

Dövüş
tabancası.

Boğa başını yana eğdi. "Emin misin?"

Lorenzo sırtarak cevaplar. "Lise yıllarında New York eyaletinde en iyi nişancıydım, Colorado State Üniversitesi'nde tam burslu okudum ve ABD Olimpiyat takımında ön elemeyi geçtim." Omuzlarını silkerken *kendini beğenmiş bir ifadeyle* bakar. "Evet, bunlarla yetineceğim, teşekkürler."

Boğa bir saniye hareketsiz kalır. Çenesinin gıcırdandığını neredeyse duyabiliyorum. Sonunda, yüksek sesle nefes verir ve kürsüye dönerek yukarıya bakar.

"Wolf," diye bağırır.

O kürsüye geri adım attığında kalbim hızla atmaya başladı.

"O pislikle kavga etmeyeceğim," diye mırıldanıyor. "Sen ister misin?"

"*Tabii ki*," diye sırtarak ayağa fırlıyorum.

"Aşağı inerken sikinin dik olduğunu belli etme," diye mırıldanır Nico. Onu ve podyumdan atladım. Sonra tabancaları aldım, her birinde tek mermi olup olmadığını kontrol ettikten sonra Lorenzo'nun yanına yürüdüm.

"Kendinden emin
görünüyorsun." O
sırıtarak gülümser.

"Birazcık."

Maskenin arkasından göremese de soğuk bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Göreceğiz, pislik.

İki muhafız onu taş çemberin ortasına götürür. Sırt sırta dururken, The Stag ayağa kalkar ve her birimizin on adım atıp dönerek ateş edeceğimizi hatırlatır.

Kanım kaynıyor. Heyecandan tüylerim diken diken oluyor.

Siktiğimin DUELLİ tabancaları, bebeğim!

"Bir."

Her birimiz bir adım atıyoruz.

"İki."

The Stag sayarken biz devam ediyoruz — üç, dört, beş, altı, yedi — parmağım tetiği kavrarken kanım kulaklarımda uğulduyor.

"Sekiz."

Daha da

geniş

gülümsüyoru

m. "Dokuz."

Evet, lanet olsun!

"On."

Lorenzo'nun hızlı bir silahşör *olduğunu* kabul etmeliyim. Ve eminim ki çok iyi bir nişancıdır da.

Ya da, benim kurşun alnını delip geçmeden önce tetiği çekecek zamanı olsaydı, iyi bir nişancı olurdu.

Ben, Olimpiyat öncesi tüm New York'un en i y i atıcısı lanet olası adamdan daha iyi bir nişancı mıyım?

Muhtemelen değil.

Ama saf kararlılıkla ve *sonunda* o lanet düello tabancalarını kullanmanın *sık sertleştiren* heyecanıyla doluyken?

Sınır yok.

Bu gece duruşma sonrası toplantı yok. Lorenzo'nun cesedini sürükleyip götürdüklerinde, izleyenler mırıldanmaya ve gülmeye başlar, seyircilerden partililere dönüşürler.

Stag elini sırtıma koyar. "İyi atıştı," diye homurdanır. Kalabalığa, çoğu zaten çeşitli derecelerde çıplak olan kadınlara başını sallar. "Bize katılır mısınız?"

Ona bir bakış attım. "Sence?"

Kıkırdar. "Sanırım başka bir zaman görüşürüz. Milena'ya selam söyle."

"Tabii. Ona, lanet olası boynuz maskeli anonim psikopatın selam söylediğini ileteceğim."

Diğerlerine hızlıca veda edip, gizli yan kapılardan birinden çıkarak yeraltı katedralini geride bırakıp eve doğru yola çıktım.

Şey... sayılır.

* * *

TEKNİK OLARAK, Greymoor *henüz* evimiz değil. Ancak, kapsamlı yenileme çalışmaları tamamlandığında, belki bir yıl kadar sonra, evimiz olacak.

Şimdilik, ara sıra burada uyuyup, nasıl olacağını hayal ediyoruz.

Saat geç oldu ve ön kapıyı arkamdan kilitlediğimde ev karanlık. Duvarlara asılı mimari çizimleri ve mühendisin bıraktığı ölçüm aletlerini geçip en üst kata, Lady Greymoor'un *yatak odasına* çıkıyorum.

Umarım odasını işgal ettiğimiz için kızmaz.

Milena'nın dans çantası hazır ve yatak odasının hemen dışındaki koridorda duruyor. Evet. Yarın çok erken kalkması gerekiyor.

Odaya sessizce giriyorum, gözlerim yatakta uyuyan Milena'nın üzerinde dolaşırken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Omuzlarına dökülen sarı saçları, dışarıdan gelen loş ışık yüzünü aydınlatıyor.

Tanrım, ne kadar güzel.

Çıplak olarak yatağa girip arkasına uzanıyorum ve kollarımı onun vücuduna doluyorum. Güzel. O da çıplak.

Anında, çünkü onun yanında kendimi kontrol edemiyorsam, sikim şişer ve sertleşir, kıcına doğru bastırır.

Onu uyandırmak istiyorum. Ya da belki uyurken onunla oynamak.

Amını parmaklamak, sikimi dudaklarında gezdirmek, sonra içeri itmek - sadece başını, birazcık. Ya da belki göğüslerine boşalmak.

Bilirsin, çılgınca bir şey değil.

Ama tam da bugün sabahın erken saatlerinde bana anlattıklarını düşünürken, sesi sessizliği bozar.

"O muhteşem sakinle beni sikmeyecek misin, yoksa sadece bana sürtüp duracak mısın?" Gülümsüyorum.

"Aslında uyurken ağzını sikmeyi ve yüzünü spermimle boyamayı düşünüyordum. Belki de amını." Omuz silkiyorum.
"Belki ikisini de."

Kollarımda bana dönerek kıkırdar. "Sen yaparken uyanık olursam mahvolur mu?" diye alay eder.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Bence o zaman daha da iyi olur."

"Peki," diye mırıldanarak aramızdan uzanıp küçük parmaklarını sertleşmiş sikime doladı, "*o zaman... hnnng...*"

Sözleri kesilir, iki parmağımı içine sokarım. Onu öptüğümde inler, sırt üstü yatar ve bacaklarının arasına yerleşirim.

Gözlerimiz karanlıkta kilitlenir, yeşil maviye karşı, ve ağzım onun ağzına yapışır, nefesini çalar.

Karanlık karanlıkla buluşuyor.

Fransızların bir deyişini vardır: *folie à deux*. "Paylaşılan psikoz" veya "paylaşılan sanrısız bozukluk" anlamına gelir. Belki biz öyleyiz.

Deli deliyle buluşuyor.

Delilikle deliliğin karışımı.

Ortak bir çılgınlık.

Ya da belki de buna aşk denir.

* * *

The Darkest Dance serisi, [Dance of Devils'da](#) Kir'in hikayesiyle devam ediyor.

Nero ve Milena'ya doyamadınız mı?

[Ekstra sahneleri buradan edinebilir](#) veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazabilirsiniz: <https://BookHip.com/SZLBANR>

Bu, *Dance of Madness*'in epilogu veya devamı değildir. Ancak bu ekstra ateşli "devam" hikayesi, heyecanı canlı tutmayı garanti ediyor.

DANCE OF DECEPTION

Dance of Madness'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Kitabı beğendiyseniz, yorum bırakırsanız çok sevinirim!

Bahsedildiği gibi, Jagger Cole evreni *Dance of Devils'da* Kir'in hikayesiyle devam ediyor. diğer karakterleri yakalamak isterseniz Ancak, bu kitapta bahsedilen , Carmine ve Lyra'nın hikayesi olan *Dance of Deception'a* da dalabilirsiniz. Hatta, sonraki sayfalarda bu kitabın bir ön izlemesi de var.

Uyarı: koşu ayakkabılarınızı getirin...

Kitapların tam listesini ve önerilen okuma sırasını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Dance of Deception'dan bir ön izleme için aşağı kaydırın.

* * *

Bölüm 1

Lyra

Bale sanat değildir. Zarafet kılığına girmiş savaştır. "Tekrar."

Vücudumdaki her kas çökmek üzere, ama Madam Kuzmina umursamıyor. Sahnenin dört sıra arkasında, tam ortada oturmuş, ışıkların ötesindeki gölgelerden bir şahin gibi bizi izliyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Vaughn yanımda keskin bir nefes verir, çenesi sıkıdır. Brooklyn inlemesini tutmaya çalışmaz. Öne doğru yığılır, elleri dizlerinin üzerindedir,

maraton koşmuş gibi nefes alıyor.

"Bunu dört kez yaptık lan," diye mırıldanıyor.

Madame Kuzmina, yüzüklerle parıldayan tek elini, asıl bir hareketle kaldırır. Sesini yükseltmesine gerek yok. Bakışları tek başına boğmaya yeter.

"Ve şimdi beşincisini yapacaksınız," diyor Rus aksanıyla sessizce, "nk dördüncüsü *berbat bir* şeydi."

Vaughn ve ben birbirimize bakıyoruz. Onun kristal mavisi gözleri eğlenceyle parıldıyor, ama ben glmsemiyorum. Çok yorgunum.

Beyzbolda ağlamak yok. Ve balede gülümsemek de kesinlikle yok.

Brooklyn i çekerek dikleşir, elini leotardının üzerinde gezdirir. "Beşinci seferde şansımız yaver gider mi?" diye mırıldanır.

Pas de trois'yu tekrar yapmaya başlıyoruz. Dans ettiğimde her zaman olduğu gibi zihnim boşalıyor, sadece müzik ve hareket var. Vaughn'un elleri belimde, sıkı ama kontrollü, beni zahmetsizce kaldırıyor. Brooklyn yanımıza dönerek pozisyonunu alıyor.

Her şeyi tekrar yapıyoruz ve son pozisyonumuza mkemmел bir şekilde ulaşıyoruz, Brooklyn ve ben Vaughn'un iki yanında. Bu gece ilk kez Madam Kuzmina bize tekrar yapmamızı söylemiyor.

Bunun yerine
başını salladı.

Bir kez.

"Yeter. şimdilik."

İçimde dalga dalga yayılan rahatlamayı saklıyorum. Vaughn dramatik bir iniltiyle ellerimizi bırakıyor, sonra sahnenin ortasına sırt üstü uzanıyor ve süslü tavana bakıyor.

"Bale lanet olası bir hastalık," diye havaya seslenir.

Brooklyn gözlerini devirir ve ayağıyla Vaughn'un bacağına hafifçe vurur. "En azından düz ayakkabı giyebiliyorsun."

"İnan bana penses, beni pointe yaparken görmek istemezsin."

Yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. Vaughn, sinir bozucu derecede inanılmaz bir yetenekle sarılmış bir kaos. Dans ederken, zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. Sahneden indiğinde ise keskin kenarları ve vahşi enerjisiyle, hiç evcilleştirilmemiş bir sokak köpeği gibi.

Madame Kuzmina ayağa kalkar, kollarına sardığı ipekleri düzeltir. "Yarın saat dokuzda tekrar başlıyoruz. Isınmış ve hazır olarak gelin."

Bununla birlikte, şalını Maleficent'in cüppesi gibi etrafına sarar ve Mercury Opera House'un karanlık koridorunda eriyip gölgelerin içinde kaybolur. Lobinin kapısı açılıp tekrar kapanırken kısa bir ışık parlaması olur.

Naomi sahnenin kenarında belirir, bir elinde su şişesini çevirerek Madame Kuzmina'nın gittiği yöne doğru başını sallar. "Ne kadar da güneşli bir insan," der ciddi bir ifadeyle.

Vaughn karnının üstüne yuvarlandı. "Yine de beni seviyor." Brooklyn burnunu çektirdi. "Sana tahammül ediyor."

Vaughn göz kırparak kendini yukarı iter. "Tolerans, aşk, aynı şey."

Kafamı sallayıp kanatlara doğru dönerek soyunma odasına yönelirim. Bacaklarım ağrıyor, cildim bile yorgun hissediyorum. Sıcak bir duş ve yaklaşık on dört saat uykuya ihtiyacım var.

Prova günü çoktan bittiği için soyunma odası boştu. Ama Madam, keskin gözlerini Brooklyn, Vaughn ve bana dikti ve birkaç ay sonra Zakharova'nın sahneye çıkacağı *Swan Lake'de* pas de trois'yu biz oynayacağımız için geç saatlere kadar kalmamızı istedi.

Naomi beni takip ederek içeri giriyor, saçlarını çözüyor. O, yaklaşan gösteride Odette/Odile, yani Kuğu Kraliçesi rolünü oynayacak. Geç kalmasının sebebi Madam Kuzmina ile ilgisi yok, tamamen *kendisiyle* ilgili.

Naomi'ye ne kadar harika olduğunu söylerseniz söyleyin, dinlemez. Yemin ederim, bu kız kahvaltıda sahtekarlık sendromu smoothie'si içiyor.

"Bu hafta sonu bizimle çıkacağını söyle," diye ısrarla sordu, dolabına yaslanarak. "Yoksa ikimiz de olmadığını bildiğimiz halde heyecanlı bir sosyal hayatın varmış gibi mi davranacaksın?"

"Senin 'tipin' 'nabızı atan ve en az bir deliği olan' sanıyordum." "Nabız abartılıyor," diye sırtıyor.

"*Dostum*," Brooklyn ekşi bir yüz yapıp başını sallar.

Vaughn arkasını dönerek güldü, en azından artık boxer giyyordu. "Sanki seni yanına yaklaştırmışım gibi, bebeğim."

Brooklyn bir kapüşonlu sweatshirt giyerken burnunu kırıstırır. "İğrenç mi?"

Vaughn omuz silker. "Bu his karşılıklı ve bunu sevgiyle söylüyorum. Hayır, demek istediğim, zor elde edileni oynamam. Biri beni istemiyorsa, ben çoktan gitmişimdir. Bunu istiyor musun...?"

Üçümüz birden gözlerimizi deviririz, o ise gülünç derecede belirgin karın kaslarını parmağıyla okşar ve boxer şortunun üzerinden aletini avuçlar.

"Bunu istediğini bana göstermelisin."

"Evet, hayır *arkadaşım*," diyor Brooklyn kuru bir şekilde. "Tekrar söylüyorum, bu his tamamen karşılıklı, bebeğim."

Kıkırdayarak, dans çantamı dolabımdan çıkarmak için dönerim. ve duş almaya hazırlanmak için kendime bir havlu sardım, sonra çantayı karıştırarak MetroCard'ımı aradım. Ama tek bulduğum birkaç bozuk para ve buruşuk bir dolar banknottu.

Kahretsin. Eve gitmek için metroya yetmez.

Dudaklarımı sıkıp, içimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum.

Su şişemi uzanırken, dolap kapısının iç tarafında asılı aynada yansımamı görüyorum. Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım birkaç ay öncesine göre daha belirgin hale gelen köprücük kemiklerimde takılıyor.

"Al."

Naomi'nin sesiyle irkilirim ve dönüp ona bakarım. Önemli bir şey gibi göstermez, ama bana bir granola bar uzatır.

"Ben iyiyim."

Arkadaşım bir kaşını kaldırdı. "Ben istemiyorum," dedi sakın bir sesle. "O zaman al." Gözleri benim üzerimdeydi. "Ve ye," diye ekledi sessizce.

Alaycı bir gülümsemeyle ambalajı açıp küçük bir ısırık alıyorum. Naomi hayatım hakkında her şeyi bilmiyor, ama işlerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar biliyor.

Benim gibi, Naomi de dansçı maaşıyla bir şekilde kendi başına idare ediyor. Aradaki fark, onun *gerçekten* ihtiyaç duyduğunda bir güvenlik ağı var. Kafasına silah dayamanız gerekir ki, kongre üyesi babasını arayıp yardım istesin. Ama bu seçenek var.

Benim için ise yok. Benim güvenlik ağım, canavar babam hapisane hücrelerinde kan kaybından ölmeden çok önce yok olmuştu.

Brooklyn ve Vaughn, Zakharova Balesi'nin sahibi ve finansörü olan çok gizemli Bratva patronu Kir Nikolayev hakkında yüksek sesle konuşuyorlar... özellikle de onun ne kadar "sikilebilir" olduğu hakkında... Naomi ve ben onları bırakıp duşlara doğru yürürken.

Sıcak su üzerime dökülürken, uzun günün acısı biraz olsun hafifliyor.

"Hey... Sen iyisin, değil mi?"

Yanımdaki duş başlığında kendini yıkayan Naomi'ye bakıyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

"Evet, ben... iyiyim."

Uzun, koyu saçlarını yüzünden çekip bana delici bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Nefes veriyorum. "Evet, sadece..." Kafamı sallıyorum. "Bunun üstüne okul da eklenince çok mu fazla oluyor acaba diye düşünmeye başladım."

Lisedeki ileri düzey derslerden aldığım krediler ve birkaç yıl önce aldığım üniversite dersleriyle, insan psikolojisi bölümünden mezun olmaya yaklaşık üçte ikisini tamamladım. Büyük hedefim, balenin ne zaman biteceği belli olmasa da, MCAT sınavlarına girip tıp fakültesine girmeye çalışmak ve klinik psikiyatrist olmak.

Hey, "yüksek" demiştim.

Naomi sırtını durulamak için dönerken derin bir nefes alır. "Evet, tıp hazırlık bu işin üstüne çok fazla gibi, part time olsa bile." Hala kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakar. "Hepsi bu mu?"

Lanet olsun, bu kız her zaman içimi okuyor. "Vera yine kumar oynuyor."

O inler. "Ciddi misin sen? Annen eyaletteki tüm kumarhanelerden ve yarış pistlerinden men edildi sanıyordum."

"Evet, galiba bahis yapmasına izin veren birini bulmuş."

"Kahretsin." Naomi kaşlarını çatı. "Bak, biliyorum sen nefret ediyorsun..."

"Bir şey olmaz," diyorum gülümseyerek suyu kapatırken. "Ama teklifin için teşekkürler." O da ısrar etmeden başını sallar.

Vaughn ve Brooklyn çoktan giyinmişler ve nedense *hala* duştan döndüğümüzde

Kir'in "büyük penis enerjisi"nden bahsediyor

Kir'in "büyük penis enerjisi" hakkında konuşuyorlar. Eve dönmek için duş almadan önce yoga pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyorum. Naomi'ye bakıp bu gece eve gitmek için bir aracımız olmadığını hatırlayınca yüzüm buruşuyor.

"Hey, sende yedek MetroCard yok, değil mi?"

Naomi'nin gözleri, ön cebimde duran acınası bozuk para koleksiyonunun olduğu çantama kaydı. Hiçbir şey söylemedi, sadece cüzdanından MetroCard'ını çıkardı ve avucuma sıkıştırdı.

"Al şunu. Vaughn'la taksiye binerim." "Emin misin?"

Burun kıvrarak gülümsedi. "Evet, çünkü gece yarısı metroya binmeyi *çok seviyorum*." Dans çantasını omzuna attı ve bana anlamlı bir bakış attı. "Eve vardığında mesaj at, lütfen."

Vaughn dramatik bir şekilde gerinir, Naomi'nin omuzlarına kolunu dolayarak onu kapıya doğru yönlendirir. "Arabam bekliyor, hanımefendi." Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırır, Naomi gözlerini kısar.

"O şeyi yanımda yakarsan, hayalarına tekme basarım."

"Bana eğlenmekle tehdit etme, kızım."

Kapı arkalarından kapanır ve geriye sadece sessizlik kalır.

Brooklyn hala bankta oturuyor, bir bacağını altına kıstırmış, dalgın dalgın parmaklarıyla pointe ayakkabısının kurdelesinin kenarını okşuyor.

Yorucu provadan kaynaklanan vücudundaki gerginlik başka bir şeye dönüşmüştü.

Sonunda konuşmaya başladığında bana bakmıyor.

"Bunun bize ne kadara mal olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızıl saçlarımı dağınık bir topuz yaparken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bale mi?"

Keskin bir nefes verip başını sallıyor. "Sadece bale değil. Bu hayat. Çalışmak, tüm o antrenmanlar, neredeyse yok denecek maaşlar." Bana bakıyor, bir kaşını kaldırıyor. "Her gün kendimizi öldürerek ne için çalışıyoruz? Düşük maaşla çalışmanın ve daha başlamadan biten bir kariyerin onuru için mi?"

Brooklyn benim gibi: dans hayallerini kendi başına gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiçbir güvencesi yok.

Hemen cevap vermiyorum. Gerçek şu ki, bunu düşündüm. Kirayı ödeyecek kadar para biriktirdiğim ama market alışverişi yapamayacağım her seferinde. Her vücudum ağrıyorken, ertesi sabah yine barede olacağımı bildiğim her seferinde.

Brooklyn boğazını temizledi. "Bak, gururu anlıyorum Lyra. Sana borç isteyip istemediğini sorarak seni aşağılamayacağım. Ama..." Çantasından bir şey çıkarırken dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

Gangster boyunda bir deste para çıkarınca ağzım açık kalır.

"Eğer *paraya* ihtiyacın varsa..."

Düzgünce katlanmış kalın yüzlük banknot destesine gözlerim takılır. Hayatımda gördüğüm en büyük miktarda para.

"Ne oluyor Brooklyn?"

O sıırıttı. "Sakin ol. Banka soymadım."

Gözlerimi paradan ayırıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "O zaman nereden...?"

Yavaşça nefes verdi. "Geçen ay *Giselle'den* bir bölüm oynadığımız hayır etkinliğini hatırlıyor musun?"

Şirketin seçkin üyeleri, çoğunlukla zengin bağışçılar kazanmak için, zaman zaman Polis Balosu gibi yardım etkinliklerinde gösteri yaparlar.

Brooklyn boğazını temizler. "Şey, biz bitirdikten sonra bir adam yanıma geldi ve ilgimi çekebilecek bir dans işi olduğunu söyledi. Detay veremeyeceğini ama çok iyi para vereceğini söyledi. Ve... ben kabul ettim. Bu para oradan geldi."

Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Brooklyn yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki, hemen başını sallar. "Bak, striptiz falan değil. Kimse sana dokunmuyor, kimse seninle konuşmuyor bile. Üstün giysilerin var. Ama buradan çok daha iyi para kazanıyorsun." Soyunma odasını işaret ederek etrafımıza eliyle belirsiz bir hareket yapar. "Ayrıca gizli bir iş."

Bu kelime içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Sır asla iyi değildir. Sır her zaman bir bedeli vardır. "Ne demek *sır*?"

Brooklyn, kapüşonunun iplerini parmağına dolayarak çevirir. "Özel bir kulüp gibi bir şey. Seni belirledikleri bir yerden alıyorlar, gözlerini bağlıyorlar ve oraya götürüyorlar."

Ağzım açık kalır.

"Ciddi misin sen? Brooklyn, bu çok tuhaf!" Sessizce güldü.

"Evet, ben de ilk başta öyle düşündüm." Gözlerimi kısarak baktım. "*İlk başta* mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Soyunma odasında üstünü değiştiriyorsun, orada gözlerin bağlanıyor. Orada altı kız daha vardı, hepsi dansçıydı."

"Sonra?"

Brooklyn nefes verir, sesi artık daha sessizdir. "Bize yeni göz bağları, maskeler ve bize yol gösteren bir sesle senkronize müzik çalan kulaklıklar verirler. Bizi bir performans alanına götürdüler ve dans ettik."

Bu beni tedirgin ediyor. "Kaç kişi vardı?"

Kafasını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Onları hiç görmedim. Hiç duymadım. Ama oradaydılar, hissedebiliyordum."

Boğazım düğümlenir.

Ne oluyor lan?

Para destesini havaya kaldırdı, kaşları belirgin bir şekilde çatıldı. "Lyra, dört saat için beş bin dolar ödüyorlar."

Midem bulanıyor. Beş.

Bin. Dolar.

Bu kira, yemek, güvenlik. Bu, annemin bizi içine sokmak için bizi içine sokmak için deli gibi uğraştığı çukurdan çıkmanın yolu.

Brooklyn beni dikkatle izliyor. "Dinle... tekrar söylüyorum, gururunu anlıyorum Lyra. Ama seni bozuk paraları sayarken gördüm..." Omuzlarını kaldırıyor. "Daha fazla dansçı arayabileceklerini söylediler. Yani istersen..."

Titriyorum, davetimizin aramızda ateşlenmiş bir fitil gibi asılı kaldığını hissediyorum. Yutkunuyorum, elindeki paraya bakıyorum.

"Bak, şimdilik..." Bana iki yirmilik verir. "Eve taksiyle gider misin? Cidden, bu saatte metro tehlikeli. Lütfen? Ve iş ilginç çekerse... İşte bağlantımın numarası." Telefonunda bir girişi bulur ve bana mesaj atar.

Gururum parayı kibarca reddetmemi istiyor.

Sağduyum ve anahtarları sıkıca tutarak metroda saatler geçirme ihtimali galip geliyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, parayı alırken. "Cidden, teşekkürler. Geri öderim."

* * *

Gece hava s 1 serin, cildimi ısıtıyor, kapüşonumu daha sıkı çekiyorum.

"Uber'imi paylaşmak ister misin?" Brooklyn, tiyatronun arkasındaki sokakta bekleyen arabaya başıyla işaret ediyor.

Nefes veriyorum. "Aslında, belki." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Bu gece beni şımartıyorsun sanki."

Kıkırdar. "Yani, *evet*. Sen benim kızımsın. Hadi."

Onu takip etmeye başlıyorum. Elimi kapüşonlu ceketimin cebine soktuğumda inliyorum. "Kahretsin."

Brooklyn arkasına bakıyor. "Ne oldu?"

Yüzüm düşer. "Telefonumu soyunma odasında unuttum." Kafamı sallarım. "Biliyor musun? Sen git. Taksi parası verdin zaten. Ben taksiyle giderim."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Seni beklerim."

"Yok, git taksi çağır. Geç oldu. Ama teşekkürler. Ve... az önce için de."

"Ne zaman istersen, kızım. Yarın yine Rus gulagı eğitimine var mısın?"

"Kaçırmam," diye inlerim.

Ceketini üzerine çekip, sokağın yukarısına koşarak bekleyen araca binerken onu izliyorum, kırmızı arka lambaları gecenin karanlığında kayboluyor.

Kapı arkamda tıslayarak kapanırken, loş ve sessiz bale salonunun sıcaklığına geri dalıyorum. Soyunma odasına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Telefonumu bulmak sadece bir dakika sürer ve onu kapüşonlu ceketimin cebine tıktırıp, başımı sallayarak dışarı çıkıyorum.

Bu sefer kapı arkamda kesin bir şekilde kapanıyor.

Sokak artık neredeyse boş, tek ses uzaklardan gelen araba kornaları. Mercury'nin arkasındaki sokak, yolun yarısında ikiye ayrılıyor: Düz devam ederseniz, kuzeye doğru tek yönlü Madison Avenue'ye çıkıyorsunuz: Harlem'de yaşayan Brooklyn için mükemmel bir yol. Ama sokaktan sola saparsanız, East^{49th} Street'e çıkıyorsunuz, buradan *şehir merkezine*, maalesef annemle birlikte Hell's Kitchen'da paylaştığım daireye taksi bulmak daha kolay.

Gece yarısı burada olmanın her zaman verdiği tüyler ürpertici hissi görmezden gelerek sokağın içinden aceleyle ilerliyorum. Köşeyi dönüp East

49th'e çıkmak üzereyken

sesler duyuyorum. Alçak.

Sert. Erkek.

Donup kalıyorum.

Sözler alçak sesle söyleniyor ama yine de duyabiliyorum. Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Burada ne işin var? Bianca provadan saatler önce çıktı."

İlk ses kaba, derin ve biraz korkutucu, tehlikeli bir tonu var.

Bianca'nın adını duyunca midem düğümlenir.

Bianca provadan saatler önce çıkmıştı.

Bianca Barone, yani Bianca *Drakos*, evlendiği için artık soyadı *Drakos*.

—Zakharova'da benimle birlikte olan kız. O *inanılmaz* bir dansçı, çok tatlı ve Barone İtalyan mafya ailesinin en küçük kızı.

Nefesimi tutarak sırtımı tuğla duvara dayadım ve kendimi gölgelerin içine daha da çekmeye çalıştım.

"Hadi oradan. Onun için burada değilim," diye ikinci bir adam homurdanır.

"Burada ne işin var, seni manyak?" Onun sesi de derin ve karanlık, ama aynı zamanda vahşi ve acımasızca çekici, sanki omurgamdan aşağı bir bıçak çekiliyormuş ya da kulağıma karanlık bir söz fısıldanıyormuş gibi.

İlk adam sinirli bir şekilde keskin bir nefes verir. "Matteo'nun onu işe alması aptalca ve pervasızcadı."

Kalbim deli gibi

atıyor. Kim?

"O *burada* dans ediyor," diye homurdandı ilk adam. "Senin gibi insanlarla arkadaş.

Kız kardeşin gibi insanlarla arkadaş. Konuşabilir..."

"Gözleri bağlıydı, seni aptal herif," diye ikinci adam tersler. "Peki senin planın neydi tam olarak?"

İlk adam derin bir nefes alır. "Sadece onu biraz korkutacaktım," diye homurdanır. "Ona, aldığı paranın sessiz kalmasını garanti ettiğini hatırlatacaktım."

Her şey yerine oturunca içim bir anda buz gibi oldu. Eminim *Brooklyn*'den bahsediyorlardı.

İkinci adamın sesi keskinleşir. "Kız kardeşimin dans ettiği yerden uzak dur, anladın mı?"

Gergin ve uzun bir sessizlik olur.

"Tamam." Zoraki bir ateşkes gibi yavaşça nefes verilir.

"Bu *evet* mi, yoksa *sana yalan söylüyorum* mu?"

"Evet, tamam, sakin ol," diye homurdanır ilk adam. "Neyse, konuyla alakasız bir haber, Mushkin çağrımıza cevap vermedi."

İkinci adam, sesinde otorite olan, konuşmayı yönlendiren adam, karanlık bir kahkaha atar. "İnsanlar Black Court'un çağrılarına nadiren cevap verir."

Duvara daha da yapıştım.

"En azından davranışlarıyla cevap veriyorlar," diye mırıldanır ilk adam. "Mushkin daha fazla güvenlik görevlisi tutmadı, kaçmadı, parayı başka yere aktarmadı. Hiçbir şey yapmadı. Yine de duruşma gecesi için programı hala boş."

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor ikinci adam, sesi artık daha yumuşak. "Bazen o kadar kendilerinden emin olurlar ki, isteyerek gelirler."

İlk adam alçak ve karanlık bir kahkaha atar. "Ve eğer gelmezlerse..." Sesi eğlenceden damlar. "O zaman onları kovalamaya bile başlamadan avlanmanın keyfini çıkarırız."

Omurgamdan yavaşça bir titreme geçer.

"Kurt ve Geyik'e haber ver," ikinci adam emrederek. "Mushkin'in durumunu onlara bildir. Kara Mahkeme planlandığı gibi toplanacak."

Kurt mu? Geyik mi?

Kara Mahkeme mi?

Bu konuşmanın hiçbir anlamı yok.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Ayrılıyorlar. Panikleyerek gölgelerin içine daha da sokuluyorum, vücudumun soğuk tuğlalara erimesini diliyorum.

Sonra bir figür köşeyi dönüp aniden üzerime çökünce, yerinde donup kalıyorum.

Uzun boylu. Tehditkar. Güçlü.

Aniden, Carmine Barone'nin soğuk, delici mavi gözlerine bakıyorum.

Midemi bir şey kaplıyor.

Onu daha önce görmüştüm — Bianca'yı bırakırken ya da alırken, bazen de gösterilerde ya da bazı hayır etkinliklerinde. Ama bu farklı.

Yakından bakınca, uzaktan gördüğümünden daha da etkileyici. Bu kadar yakınken, ham bir güç yayıyor ve yüzeyin altında, ölümcül, zehirli bir yılan gibi saldırmak için bekleyen daha karanlık bir şey var. Koyu renkli bir takım elbise ve açık bir palto giymiş, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına zırh gibi oturmuş.

Gölgelerden çıkan siyah bir şimşek gibi. Gözümü bile kırpmadan, eli aniden boğazıma yapışıyor, parmakları boğazımı kavlıyor ve şah damğıma yerleşiyor. Boğmak için değil, sadece bir uyarı. Gücünü gösteriyor.

Kontrolünü.

Nefesim kesildi.

"Ben... ben hiçbir şey duymadım," diye fısıldıyorum, kelimeler çok hızlı, çok çaresizce dökülüyor.

Kavrayışı hafifçe sıkılaştır ama bir an için hiçbir şey söylemez, soğuk mavi gözleri bıçak gibi içime saplanır, sanki ruhumu parçalayıp içine bakmak ve bulduklarıyla beslenmek istemiş gibi.

Başparmağı nabzımın üzerinde geziyor. "Kimse sana duyup duymadığın şeyleri sormadı."

Vücudum titrer, gözlerim daha da büyür.

"*Kimsin sen?*" diye mırıldanıyor sonunda, sesi alçak, odaklanmış ve neredeyse cildimi okşayan bir şekilde neredeyse şehvetli.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve boğazım onun eline karşı direniyor.

"Kimse," diye fısıldadım tekrar. "Ben kimse değilim."

Carmine'in dudakları kıvrılır, sırtıyla hırlama arasında bir şey.

"Kimse..." diye mırıldanır.

Elini hala boğazımda tutuyor, parmakları hala sıkı sıkı sarılmış, nabzımda hafif bir baskı hissedecek kadar bastırıyor. Bir test. Bir oyun.

İsterse beni ezebileceğini hatırlatmak için.

Başparmağı hafifçe hareket ediyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi boğazımın dibini okşuyor. Dokunduğu yerlerde cildim yanıyor, vücudum hareketsiz, kaslarım gergin. Kıpırdamıyorum. Cesaretim yok.

Başını eğip, sanki garip ve beklenmedik bir şey gibi beni inceliyor. "Ne duydun?" Sesi alçak ve kısık.

Onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum nefes nefese.

Carmine ikna olmamış gibi mırıldanıyor. "Hiçbir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Ben... sinemadan çıkıyordum. Ben... dikkat etmiyordum."

Elini bir an için sıkıyor, nabzımın elinde atmasına yetecek kadar, sonra tekrar gevşetiyor. "Komik," diyor. "Hiçbir şey duymamış insanlar genelde bu kadar korkmuş görünmez."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Beni sınıyordu, pes edip etmeyeceğimi bekliyordu.

Bunu yapamam.

Onun gibi adamlar zayıflığı kahvaltı niyetine yerler.

Parmaklarımı yumruk yapıp yanlarıma sıkıştırıyorum. "Sen... Sen beni korkuttun, hepsi bu."

"Eğer bu *seni korkuttuysa, gerçekten* korktuğunda nasıl olacağını görmek isterim." korkmuş halini görmek isterim."

Bunu bir arzu gibi söylüyor. Sanki benim korkumdan tahrik olmayı düşünüyormuş gibi.

Carmine beni bir an daha izliyor. Sonra, sonunda, bırakıyor. Nefes alıyorum, elinin boğazımda olduğu yerde cildim karıncalanıyor, dokunuşunun izi bir iz gibi kalıyor.

Yavaşça bir adım geri çekilir, keskin mavi bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Peki, hiçbir şey duymayan Bayan Kimse," diye mırıldanıyor, dudakları eğlenceli ve acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Umarım öyle kalır."

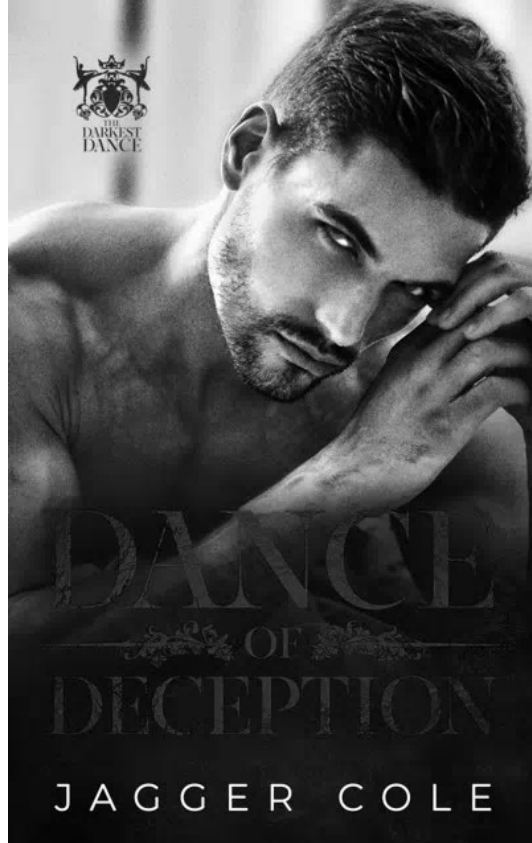
Ve sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolur ve sokak bir kez daha sessizliğe bürünür.

Hava ağır, gergin, sanki hayalet hala orada durmuş beni izliyormuş gibi.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum.

Sonunda bacaklarımın kilidi açılır ve sendeleyerek ilerleyebiliyorum, kalbim hala deli gibi atıyor, sözleri omurgamda ağır bir yük gibi duruyor ve sıcak bıçaklar gibi cildimde kayıyor.

Okumaya devam edin!

Dance of Deception - Amazon ve Kindle Unlimited'da özel olarak!

* * *

Kapakların ilk görüntülerini, yeni kitapları, ARC fırsatlarını ve canlı okumaları görmek için okuyuculara özel Facebook grubumda bize katılın. Orada görüşürüz!

JAGGER COLE'UN DİĞER ESERLERİ

En Karanlık Dans:

Aldatma Dansı Yıkım

Dansı

Delilik Dansı

Seytanlar Dansı

Memento Mori:

Öfkenin İmparatoru,

Şiddetin İmparatoru,

Şehvetin İmparatoru,

Yıkımın İmparatoru

Zehirli Tanrılar:

Zehirli Aşk

Kurnaz Yemin

Zehirli Öpücük

Yozlaşmış Kalp

Canavarca

Dürtüler

Karanlık Kalpler:

Sapkın Kalpler

Vahşi Kalpler

Günahkar

Kalpler Çarpık

Kalpler Çalınmış

Kalpler

Pervasız Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Kül Düeti #1) Küller

İmparatorluğu (Kül Düeti #2)

Avcı Kral (Av Düeti # 1)

Avlanan Kraliçe (Avlanan İkili #2) Nefret

Prensi

Vahşi Mirasçılar:

Vahşi Mirasçı

Karanlık Prens

Zalim Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı İnatçı Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın Çalınan

Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Bratva Kralına Ait

Esir Bratva Prensesi

Bratva'nın Kilit Altındaki Aşkı

Sciammi Suç Ailesi:

Tetikçinin Takıntısı

Patronun Cazibesi

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Zalim

Haydut

Savaşçı

Tek Başına:

Kırık Hatlar Patron

Deli

Huysuz

Benim Takipçim

YAZAR

Jagger Cole

Öncelikle bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu hikayeleri yazarak romantik yazma deneyimini kazandı. Yazmayı bırakmaya karar verdikten sonra, Jagger reklamcılıkta Don Draper gibi davranarak çalıştı. Bu, onun liginin çok dışında olan bir kadını evlenmeye ikna etmek için yeterli oldu, ki bu tam bir zaferdi.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavye başına dönmekten büyük heyecan duyuyor.

Romantik kitap yazmadığı veya okumadığı zamanlarda, yağmur çamur demeden ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viski içiyor ve dışarıda mangal yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com
adresinde bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

